

ПРЕМАХВАНЕ НА ПОКРИВАЛОТО

СЛАВАТА НА ЕВАНГЕЛИЕТО В ЗАВЕТИТЕ

ДАНИЕЛ Е. БЕРНХАРД

Премахване на покривалото

Славата на
Евангелието
в заветите

Даниъл Е. Бернхард

**Премахване на покривалото:
Славата на Евангелието в заветите**

Даниъл Е. Бернхард, 2022

Copyright © 2022 Даниъл Е. Бернхард

Либертадор Сан Мартин, Ентре Риос, Аржентина

Оригинално заглавие на испански: *Descorriendo el Velo: La Gloria del Evangelio en los Pactos.*

Дизайн на корицата: Prinomo - <https://prinomo.com>

ISBN: 978-987-778-989-8

Моралното право на автора е потвърдено.

Свободни сте да копирате и преразпределяте материала чрез всяко средство и всеки формат, но трябва да посочите съответните заслуги. Не може да използвате материала за търговски цели.

Освен ако не е изрично упоменато, цитираните текстове са от библейската Версия на Крал Джеймс.

Признания

Тази книга е резултат от поредица презентации направени през периода от Май 2020 г. да Септември 2020 г., докато по-голямата част от света беше в локдаун. Тя не би била възможна без подкрепа от много източници. Отдавам дълбоката си благодарност към всички, които по различни начини направиха това възможно.

Писанията на А. Т. Джоунс и Е. Дж. Уагонър, и конкретно книгата *Вечния завет*, написана от Уагонър, ясно обяснява стария и новия завет. Много идеи и концепции са ползвани от тази книга.

Андерс Найгрэн в своята книга *Agape и Eros* помага за дефиниране на термините „агапе-любов“ и „ерос-любов“, а така също и жертвата на Бога.

Джон Босковик със своите презентации относно вярата на Исус.

Ейдриън Ибънс в излагане принципите на Божествения модел и неговото приложение към заветите.

Изразите в тази книга са така както аз разбирах техните думи, идеи и концепции.

Карлос Хернандес, Рене Бернхард и Данутат Браун помогнаха значително с коментари и проникновения, подобрявайки я до голяма степен.

Данутат Браун, Лорена Листа Дреер, Марлис Шнайдер и Роландо Бернхард помогнаха с редакция и коментари.

Марлис Шнайдер преведе оригиналния испански документ на английски, а Данутат Браун го редактира.

Talking Rock Sabbath Chapel оказа подкрепа за осъществяването ѝ.

Съдържание

По-добри обещания	8
Човешките обещания	8
По-добро служение	10
Два вида обещания	12
Обещанията на Бога	13
Заветът на Бога с Израил	15
Двата завета	16
Авраам и Божиите обещания	22
Божии обещания към Авраам	22
Дефиниране на обещанието: Семето	25
Авраам в Египет	25
Дефиниране на обещанието: Семето и земята	26
Война и обяснение на обещанието	31
Раждане по чудо	34
Авраам, оправдан чрез вяра, а не чрез дела	36
Какво означава да бъде оправдан?	36
Съмнения	36
Стар завет	38
Мъртви дела	42
Божият завет	43
Знак	44
Готов да започне да получава обещанието	48
Двата завета в Авраам	51
Полученото обещание	51
Изпитът на вярата	52
Свобода в Исус	56
Сара и Агар	60
Праведният ще живее чрез вяра	65

	5
Правда	6
Евангелието и Божията правда	67
Правдата на Бога в Христос Исус	67
Делото на Бога в човешките същества: Как и Къде?	72
От вяра към вяра	74
Какво е вяра?	75
Размерът на вярата	78
Източникът и нарастването на вярата	79
Вярата на Исус	82
Исус – Царят на вярата	82
Как се живее живот чрез вярата на Исус?	84
Словото на Бога и правдата	88
Израил в Египет	93
Какво се е случило с Израил след като отишъл в Египет?	93
Издигането на Мойсей	97
Целта на Бога	104
Бог е огън пояждащ	104
Копнежът на Бог за Израил	105
Името на Бога	109
Божественият модел	110
Религиозна свобода	112
Копнежът на Бога към фараона и египтяните	114
Закоравяването на сърцето	117
Изходът от Египет	120
Духовно уединение и Съботата	120
Бог повтаря завета и името Си	120
Закоравяването на сърцето, язвите и злите ангели	123
Пасхата	128
Унищожителят	131

6	
Изходът	133
Хляб от небето и вода от канарата	138
Пресичане на Червено море	138
Горчивите води	141
Манна от небето	142
Живи води	147
Даването на Божия закон и неговата цел	154
Божието осветление	154
Даването на Закона	156
Размисли относно Закона	159
Старият завет, ратифициран и нарушен	167
Ратифицирането на Първия завет	167
Светилището и Божието дело	170
Златното теле	174
Завладяването на земята	177
Какво се случило с Израил?	183
Днес обещанието се повтаря	189
Служението на смъртта	193
Две различни служения	193
Служението на смъртта в живота на цар Давид	197
Преживяването на Петър	200
Славата и сенките	202
Притчи	208
Божественият модел, Ключът към заветите	211
Генезис на Стария завет	218
Падението на човека	218
Жертвата на Стария завет	224
Жертвата на Новия завет	231
Двете огледала	236

Под Закона	25
Деца на Авраам	251
Вечността на закона	255
Под грях	257
Плътта срещу Духа	260
Законът като Полиция, която вкарва в затвор	261
Под благодат и прощение	269
Изобилна благодат	270
Исус и Мойсей	271
От началото	273
От основаването на света	278
Дефиниране на "света"	278
Определяне на изгубеното	279
Божие спасение в Христос	281
Божията мъдрост	283
Страданията на Христос	286
Пребъждане в Христос	292
Всичките ни дела	295
Лесно и леко	297
Гледане към Исус	300

По-добри обещания

Лъч слънчева светлина проблясваше през прозореца, сияейки нежно върху частиците прах летящи във въздуха. Изглеждаха така сякаш си играеха деликатно докато разкриваха пътя на светлината. Докато наблюдавах, очите ми се спряха на една отворена книга на бюрото. Колко дълго съм бил там вторачен? Колко дълго умът ми се е скитал без да забележа, че Библията е отворена?

Погледнах към часовника – бяха изминали повече от 50 минути. Колко пъти вече ми се е случвало това? Сядам със същото намерение – да прекарам време с Бога – но се чувствам обхванат от други мисли, или заплепен от други книги, които сякаш крещат към мен от рафта. Бях изморен от това, че не спазвах обещанията си към Бога. Как можех да намеря мир и почивка и да избегна тази ситуация?

Човешките обещания

Какво казва Библията за моите обещания? Какво казва за човешките обещания?

"Когато се закълнеш с клетва на ГОСПОДА, своя Бог, да не отлагаш да я изпълниш; защото ГОСПОД, твоят Бог, непременно ще я изиска от теб и това ще ти се счете за грях. **Но ако се въздържаш да се заклеваш, няма да има грях в теб.** Да вършиш и изпълняваш онова, което е излязло от устните ти, както си се заклел доброволно на ГОСПОДА, своя Бог, за това, което си обещал с устата си!" (Второзаконие 23:21-23)

Този стих беше опустошителен за мен. Ако се закълнем или дадем обещание на Бога, трябва навреме да го спазим без забавяне. Но после продължава като казва: "ако се въздържаш да се заклеваш, няма да има грях в теб." Значи има по-добър начин когато става въпрос за отношенията ни с Бога. По-добре е да не обещаваме нищо на Бога, за да няма грях. А ако Бог е вложил в сърцата ни желанието да направим нещо, нека го извършим без да се бавим, знаейки, че не е необходимо да Му обещаваме нищо, но просто трябва да направим това, което Той е вложил в сърцата ни. Какво друго казват Писанията за това?

"Пази стъпките си, когато отиваш към Божия дом, и по-добре да се приближиш да слушаш, отколкото да принесеш жертва на безумни, защото те не знаят, че вършат зло. Не прибързвай с устата си и да не бърза сърцето ти да произнася дума пред Бога – защото Бог е на небето, а ти си на земята, затова **нека думите ти бъдат малко.** Защото сънищата идват от много занимание и гласът на безумния – от много думи. Когато дадеш обещание на Бога, не се бави да го изпълниш, защото Той не благоволява в безумните. Изпълни това, което си обещал!

По-добре да не обещаващ, отколкото да обещаеш и да не изпълниш." "Не позволявай на устата си да вкара плътта ти в грях и не казвай пред Божия Ангел, че е било по погрешка. Защо да се разгневи Бог на гласа ти и да унищожи делото на ръцете ти?" (Еклесиаст 5:1-6)

Когато отиваме в Божия дом, трябва да правим това по-скоро, за да слушаме, отколкото, за да отваряме устата си. Жертвата, приносят и даровете на глупаците са тяхното прибързано говорене. Най-мъдрият човек в света казва: „Нека думите ти бъдат малко.“ Ако приемем, че сме склонни към глупост, тогава бихме осъзнали, че е по-добре да не даваме обещания.

"И ако някоя жена направи обрек на ГОСПОДА или се обвърже със задължение в бащиния си дом, в младостта си, и баща ѝ чуе нейния обрек или задължението, с което е обвързала душата си, и баща ѝ не ѝ каже нищо, тогава всичките ѝ обреци да останат в сила и **всяко нейно задължение, с което е обвързала душата си, да остане в сила. Но ако ѝ забрани баща ѝ в деня когато чуе, никой от обреците ѝ или от задълженията, с които е обвързала душата си, няма да остане в сила; и **ГОСПОД ще ѝ прости,** понеже ѝ е забранил баща ѝ."** (Числа 30:3-5)

Ние сме толкова склонни да се задължаваме по един начин, който не е мъдър, или дори не е наша работа да вършим, че в този стих Бог ни дава изходен път – бащата може да анулира обрека. Обещаваме безразсъдно, променяме мисленето си или не обмисляме предварително последиците. Поради това, по-добре е да не обещаваме. Павел обяснява нашата ситуация:

"С тази увереност възнамерявах да дойда при вас преди това, за да имате втора благодат, като мина през вас за Македония, а от Македония да дойда пак при вас и тогава вие да ме изпратите за Юдея. Като възнамерявах това, **лекомислено ли постъпих? Или това, което възнамерявах, **от плътта ли го възнамерявах, че да означава Да, да и Не, не едновременно?"** (2 Коринтяни 1:15-17)**

Павел разказва на коринтяните за плановете си и какво възнамерява да направи. Той съзнава колко слаби са думите човешки и отваря скоби, казвайки: „Като възнамерявах това, лекомислено ли постъпих?“ Той иска да е сигурен, че на неговото планиране не се гледа като на самоуверено и извършено без сериозно обмисляне. Планирането му не е плътско: “Това, което възнамерявах, от плътта ли го възнамерявах, че да означава Да, да и Не, не едновременно?“ Тук виждаме състоянието на човека в неговите естествени условия. Човекът е изменчив, двойствен и думите му са и да и не. Ето защо сме призовани да не даваме обещания на Бога и да не се задължаваме прибързано. Исус илюстрира това в следната притча:

"Но какво мислите? Един човек, който имаше двама сина, отиде при първия и му каза: Синко, иди, работи днес на лозето. А той в отговор каза: **Не искам! – но после се разкая и отиде.** Отиде и при втория и му каза същото. А той в отговор каза: **Аз ще ида, господине! – и не отиде.** Кой от двамата изпълни бащината си воля? Казаха Му: Първият. Исус им рече: Истина ви казвам, че бирниците и блудниците ви изпреварват в Божието царство. Защото Йоан дойде при вас в пътя на правдата и не му повярвахте, бирниците обаче и блудниците му повярваха. А вие, като видяхте това, даже не се разкаяхте след това да му повярвате." (Матей 21:28-32)

Има два вида хора в Божието семейство, и макар че единият се съгласява да работи на Божието лозе, сърцето му е във вражда с Бога, и в крайна сметка той не отива. Има първоначално отзоваване на поканата, но по-късно това „да“ се превръща в „не“. Тази класа е представена от водещите свещеници и старейшини¹: фарисейската класа. Другата класа хора изглеждат като такива, които не приемат Божието слово. Но след като размислят, те се покаяват и извършват Божията воля. При тях думата е „не“, но после става „да“. Тази класа е представена от бирниците и блудниците.

По-добро служение

Тази сутрин осъзнах, че моите думи, обещания и усилия бяха твърде незначителни. Първата ми реакция беше да си помисля, че не съм се постарал достатъчно. Не бях проявил пълното внимание, посвещение и усилие, които Бог заслужава. Но това не е ново чувство. Аз вече бях опитал по-рано да сграбча себе си за врата и да се насиля да изучавам Божието слово – и това не проработи.

Точно тогава осъзнах, че никога не съм се молил, за да кажа на Бога за този проблем. Осъзнах, че много трудно Му казвах какво се случва с мен, и изглежда аз заблуждавах себе си, преструвайки се, че искам да Го познавам повече, докато сърцето ми явно беше някъде другаде. Защо да крия това от Него? Той вече го знаеше. Това разкритие ме убеди, че е по-добре да Му казвам в молитва всичко, което се случваше с мен, и да искам помощ от Христос. Как Христос би могъл да ми помогне в моите обещания и да направи Неговите обещания да се изпълнят в живота ми?

"Но служението, което Христос е получил, е толкова по-превъзходно, колкото и заветът, на който Той е Посредник, е по-добър, тъй като е узаконен въз основа на по-добри обещания." (Евреи 8:6)

---

¹ Матей 21:23

В тази глава апостол Павел подчертава, че в лицето на Христос имаме Първосвещеник, Който е повече от квалифициран за тази позиция. Той е Първосвещеникът и Служителят на истинското светилище, което Господ е поставил. Той не е служител според закона на Мойсей, за да служи в земното светилище, но служител на небесни неща.

От друга страна, имало е служение на свещениците, които служели на това, което било пример и сянка на небесните неща, според това, което било установено в Мойсеевия закон. Христос е посредникът на един по-добър завет, установен на по-добри обещания. Това ни оставя със заключението, че е имало друг, по-лош завет, установен на не толкова добри обещания. Два завета – един с по-добри обещания и един с по-лоши. Склонни сме да разделяме тези два завета на Левитското свещенство в древния Израил, което по някакъв начин е по-лошо, и свещенството на Христос в християнската ера, което е някак си по-добро. Но дали Библията прави такова разграничение?

Нещо повече, това повдига много въпроси относно Божиите обещания. Дали някои обещания на Бога са по-добри, а други по-лоши? Възможно ли е Бог да дава по-добри обещания на една група хора, а на друга по-лоши? Възможно ли е Бог да е сключил по-лош завет с една група хора, а по-добър с друга група? Не звучи правилно, не би могло да е така. При Бог няма грешки. Бог прави всички неща много добре². Всъщност във връзка с този точно проблем ние четем:

"Той е Канарата, делото Му е съвършено, защото всичките Му пътища са прави. Бог на истина и у Него няма неправда; праведен и прав е Той. Те се поквариха, не са Негови деца, позор е за тях, поколение извратено и нечестно." (Второзаконие 32:4-5)

Божието дело е съвършено, всичките Му пътища са справедливи, няма нечестие в Него, Той е правдив и прав. И още, какво казват Писанията за Божието отношение към различните хора?

"Понеже Бог не гледа на лице." (Римляни 2:11)

"А Петър отвори уста и каза: Наистина виждам, че Бог не гледа на лице, а във всеки народ онзи, който Му се бои и върши правда, Му е угоден." (Деяния 10:34-35)

Бог не гледа на лице, но е доволен от всички, които Му се боят и вършат правда независимо от кой народ са. Как тогава да разберем идеята, че Исус е посредник на един по-добър завет, установен на по-добри обещания?

---

² Битие 1:31

Два вида обещания

"Защото, ако онзи първи завет е бил без недостатък, Бог не би търсил място за втори. Но като ги укорява, казва: „Ето, идат дни, казва Господ, когато ще сключа с израилевия дом и с юдовия дом нов завет:"

(Евреи 8:7-8)

Потвърждаваме горенаписаното: има по-лош завет, с недостатък, който тук е наречен първият завет или старият завет; от друга страна има по-добър завет, безупречен, наречен вторият завет или новият завет. И стихът казва, че понеже Господ намира недостатък в тях, затова ще направи нов завет. Господ не би могъл да направи Своето обещание реалност за тях. Недостатъкът бил в тях и дори изглежда, че те са били тези, които са дали погрешни обещания на Бога.

"Не такъв завет, какъвто направих с бащите им в деня, когато ги хванах за ръка, за да ги изведа от египетската земя; защото те не останаха в завета Ми и Аз не се погрижих повече за тях, казва Господ."

(Евреи 8:9)

Проблемът е, че те избрали да оставят завета, който Бог сключил с тях и когато направили това те очевидно установили друг завет. Този по-лош завет се е случил, защото те не останали в Божия оригинален и идеален завет. Това е идеята изразена в следното: "не според завета, който Аз направих... защото те не останаха в Моя завет." Те заместили Божия завет със друг създаден от тях и Бог проявил снизхождение, влизайки в техния завет. Този завет бил основан върху човешки условия и според човешки дела, затова според неговите условия Господ не се погрижил повече за тях, и им позволил да ходят в собствения си път.

"Но народът Ми не послуша гласа Ми, Израил не Ме искаше. Затова ги предадох на упорството на сърцето им, ходиха по своите си намерения." (Псалми 81:11-12)

Но заветът, който те сключили с Бога не е този, който Бог искал да сключи с израилевия и юдовия дом. Изглежда, че ако Израил бил "останел в Моя [Божия] завет", те щели да имат новозаветно преживяване, и щели да бъдат водени от Христос.

***

В обобщение, Христос бил направен Служител, Първосвещеник, Посредник на по-добър завет. Този по-добър завет е основан на по-добри обещания, и е идентифициран като втория или новия завет. Хората, които излезли от Египет не искали да останат в Божия завет и вместо това сключили по-лош завет, който е основан на по-лоши обещания, завет при който недостатъкът бил в хората, които били част от този завет. И понеже той бил основан на по-лоши обещания, очевидно те са били човешки обещания. Възможно ли е да е така? Или възможно

ли е Бог да даде по-лоши обещания на една група хора за разлика от друга? Какво казват Писанията за словото и обещанията на Бога?

Обещанията на Бога

В стиха, който прочитаме от Павел относно човешкото слово, виждаме как то е поставено в контраст с Божиите обещания:

"С тази увереност възнамерявах да дойда при вас преди това, за да имате втора благодат, като мина през вас за Македония, а от Македония да дойда пак при вас и тогава вие да ме изпратите за Юдея. Като възнамерявах това, лекомислено ли постъпих? Или това, което възнамерявах, от плътта ли го възнамерявах, че да означава Да, да и Не, не едновременно? Но Бог е верен, така че словото ни към вас не е Да и Не. Защото Божият Син, Исус Христос, който беше проповядван между вас от нас — от мен, Сила и Тимотей — не беше Да и Не, а **в Него беше Да; понеже, колкото са Божиите обещания, всичките в Него са Да! — затова и чрез Него е Амин!** за слава на Бога чрез нас." (2 Коринтяни 1:15-20)

Тъй като Бог е истинен и верен, Павел заявява, че Неговото слово не е според плътта. Всички Божии обещания в Исус са Да и Амин. Амин означава "така да бъде"³. Ако сме в Христос, повече не сме в плътта, в Да и Не, но в Да и Амин. Божието слово е оприличено на Божиите обещания. В Христос Исус се намират всички Божии думи, и само чрез Него те стават реалност. Бог изпълнява всичките Си обещания в Христос и чрез Христос. Виждайки, че условието на плътския човек е Да и Не, ние сме подтикнати към това:

"Ако говори някой, нека говори като Божии думи;..." (1 Петрово 4:11)

Ако говорим, нека изговорените думи бъдат според Божиите слова. А какво е Божието слово? Какви са Божиите обещания? Те са Да и Амин – и какво друго?

"Защото Моите помисли не са като вашите помисли и вашите пътища не са като Моите пътища, заявява ГОСПОД. Защото, както небесата са по-високи от земята, така Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли — от вашите помисли. Защото, както слиза дъждът и снегът от небето и не се връща там, а напоява земята и я прави да ражда и да произраства, за да дава семе на сеяча и хляб на ядящия, **така ще бъде словото Ми, което излиза от устата Ми — няма да се**

³ 281. ἀμήν **amēn**, *at-ane*´; от Евр. или. [543]; собствено *твърдо*, напр. (фиг.) *достоеен за доверие*; нар. *сигурно* (често като междуметие *така да бъде*):—амин, наистина.

върне празно при Мен, а ще извърши волята Ми и ще благоуспее в онова, за което го изпращам." (Исая 55:8-11)

Мислите и пътищата на човека не са мислите и пътищата на Бога. Освен това те са така отдалечени едни от други както небесата от земята; една огромна разлика. Думите, обещанията на Бога не се връщат празни. Божието слово ще извърши това, което Той заповядва, то изпълнява обещанието и произвежда плод. Има много ясен пример в началото на сътворението. Бог казал: "Да бъде светлина", и станала светлина⁴. Така е с всяко слово, което произлиза от Божиите уста. Той проговарял и то ставало⁵. Затова стихът казва:

"Бог не е човек, че да лъже, нито човешки син, че да се разкае. Той каза и няма ли да извърши? Той говори и няма ли да го извърши? Изговори и няма ли да го утвърди?" (Числа 23:19)

Това, което Бог казва, става; каквото Бог говори, то се осъществява. Словото Му е вярно и сигурно.

Нека тогава се върнем на нашия текст в Евреи. Той казва:

"Но служението, което Христос е получил, е толкова по-превъзходно, колкото и **заветът**, на който Той е Посредник, е **по-добър**, тъй като е узаконен въз основа на **по-добри обещания**. Защото, ако онзи **първи** завет е бил **без недостатък**, Бог не би търсил място за **втори**. Но **като намира недостатък при тях**, казва: „Ето, идат дни, казва Господ, когато ще склуча с израилевия дом и с юдовия дом нов завет: не такъв завет, какъвто направих с бащите им в деня, когато ги хванах за ръка, за да ги изведа от египетската земя; защото те не останаха в **завета Ми** и Аз не се погрижих повече за тях, казва Господ." (Евреи 8:6-9)

Служението на Исус е основано на по-добър завет, а заветът е по-добър, защото е основан на по-добри обещания. Бог не гледа на лице и Божието слово е истинно, не се връща празно, и изпълнява волята на Онзи, Който го е изпратил. И "като намира недостатък при тях," е ясно, че Той намира недостатък в онези, които са напуснали Египет. И този недостатък бил в обещанията, защото те били по-лоши обещания, плътски и опетнени. Те не повярвали в Божиите обещания към тях, а си създали свои собствени грешни обещания към Бога. Затова Бог обещава, че ще дойде време, когато Той ще установи с израилевия и юдовия дом нов непогрешим завет, не като този, който склучил с техните предци.

---

⁴ Битие 1:3

⁵ Псалм 33:9

Заветът на Бога с Израил

Щом това е така, нека разгледаме историята на Израил по-подробно, за да потвърдим заключението до което стигнахме. Трябва да открием Божиите обещания и човешките обещания и да успеем да видим, че човешките са по-лоши. Нека първо прочетем думите и обещанията на Бога към Израил:

"И Мойсей се изкачи при Бога и ГОСПОД му извика от планината и каза: Така да кажеш на якововия дом и да оповестиш на израилевите синове: Вие видяхте какво направих на египтяните, а вас носих на орлови криле и ви доведох при Себе Си. И сега, **ако усърдно ще се подчините на гласа Ми и ще пазите завета Ми**, вие ще бъдете Мое собствено притежание от всички народи, защото Моя е цялата земя. И вие **ще Ми бъдете царство от свещеници и свят народ**. Това са думите, които трябва да кажеш на израилевите синове." (Изход 19:3-6)

Бог подчертава това, което *вече* е направил за тях и как ги е извел за Себе Си с намерение да извърши *повече* за тях, в тях и с тях. Исква от тях да слушат гласа Му⁶ и да пазят завета, Божия завет. Думата "пазя" може също да се преведе като "охранявам, защитавам, запазвам, ценя като съкровище". Този стих, заедно с Изход 6-та глава съдържат условията на завета. Бог не очаква някакъв различен отговор от Да и Амин. Бог копнее това да бъде отклик на вяра. За да е възможно това, те имали нужда от Христос, защото в Него е Да и Амин.

И къде трябвало Божият народ да съхранява завета, Божиите думи?

"Затова да вложите тези мои думи **в сърцето си и в душата си** ...

Божията молба и апел към тях е да слушат гласа Му, заветът Му така както е изразен в думите Му, и да го съхраняват в сърцата и душите си. Но още по конкретно, кои думи точно са Божият завет?

"И Мойсей стоя там с ГОСПОДА четиридесет дни и четиридесет нощи, без да яде хляб и да пие вода. И ГОСПОД написа на плочите **думите на завета, десетте заповеди**." (Изход 34:28)

Божият завет с Неговия народ са десетте заповеди. Първото откровение е, че Десетте заповеди са Божии обещания; те са това, което Той иска да направи в Своя народ. Бог казва, че ако слушат гласа Му, и пазят (защитават, ценят) закона Му, те ще бъдат свят народ. С други думи, ако слушате гласа Му и пазите завета Му:

---

⁶ Макар че Версията на Крал Джеймс превежда това като "ще се подчините на моя глас", думата преведена като "подчини" е следната: 8085. *ульц шама*; примитивен корен; да чуя интелигентно (често с намек за внимание, послушание и т.н.; причинно да *кажеш*, и т.н.): ...

1. Няма да имате други богове	5. <i>Ще</i> почитате баща си и майка си
2. Няма да си правите изображения	6. Няма да убивате
3. Няма да вземате напразно името на Господ	7. Няма да прелюбодействате
4. Ще помните съботния ден	8. Няма да крадете
	9. Няма да лъжесвидетелствате
	10. Няма да пожелават

Глаголите са в бъдеще време, не в императивно (заповедно) наклонение. Това изяснява, че не става въпрос за нареждания, а по-скоро за обещания – това е делото, което Бог ще извърши. Единствената заповед, която не е в бъдеще време е петата, която „случайно“ е единствената с обещание. Божият завет, Десетте заповеди са обещания; те са това, което Бог иска да извърши в сърцата на Своя народ.

Двата завета

Обаче какъв бил отговорът на Израил? Как те реагирали на словото и завета на Бога?

"И така, Мойсей дойде и повика старейшините на народа, и представи пред тях всички тези думи, които ГОСПОД му беше заповядал. И целият народ отговори в съгласие и каза: **Всичко, което ГОСПОД е казал, ще направим.** И Мойсей отнесе на ГОСПОДА думите на народа." (Изход 19:7-8)

Бог не поискал да обещава нищо, но те обещава, че ще слушат и ще изпълняват. Не знаем дали са обещава, че ще бъдат святи. Но Бог само им бил казал да "слушат и пазят" – не да "слушат и да обещава", нито да "слушат и да изпълняват" или да "слушат и да вършат". Но те Му дали обещания които Той не искал от тях. Какво било обещанието на израилевия народ към Бога? "Всичко, което Господ е казал, ще направим."

След тяхното човешко обещание Бог ги подготвя да приемат завета и в 20-та глава дава закона, Десетте заповеди. Това е гласът на завета, който те трябвало да слушат внимателно. И каква била реакцията на народа спрямо този глас и този завет?

"И целият народ гледаше гърмовете, пламъците, гласа на тръбата и димящата планина; и като видяха, хората се разтрепериха и застанаха надалеч. И казаха на Мойсей: Ти ни говори и ние ще слушаме; а **Бог да не ни говори**, за да не умрем! Но Мойсей каза на народа: Не се бойте. Бог дойде, за да ви изпита и за да бъде страхът от Него пред лицето ви, за да не съгрешавате." (Изход 20:18-20)

Хората поискали от Мойсей Бог да не им говори повече – точно когато Бог искал от тях да слушат гласа Му! Но не прочетохме ли, че те обещали на Бога да слушат и да изпълняват?

"Приблужи се ти и чуй всичко, което казва ГОСПОД, нашият Бог; и ти ни говори всичко, което ГОСПОД, нашият Бог, ще ти каже, и **ние ще слушаме и ще изпълняваме.**" (Второзаконие 5:27)

За няма и три дни те нарушили обещанието, което дали на Бога. Виждаме, че това е едно обещание на плътта: първо Да, след това Не. Тогава Бог продължава да говори директно с Мойсей и иска народа да слуша гласа на Ангела, който щял да ги пази по пътя, и да не бъдат бунтовни⁷. След това Мойсей идва при израилтяните с повече думи от Бога, тъй като те не искат да Го слушат повече.

"Тогава Мойсей дойде и каза на народа всичките думи на ГОСПОДА и всичките Негови наредби на закона и целият народ едногласно отговори и каза: **Всичко, което е казал ГОСПОД, ще вършим! И Мойсей записа всичките думи на ГОСПОДА.** И на сутринта стана рано и издигна олтар под планината и дванадесет стълба според дванадесетте израилеви племена... После **взе книгата на завета** и я прочете, като народът слушаше. И те казаха: **Всичко, което е казал ГОСПОД, ще вършим и ще бъдем послушни!** Тогава Мойсей взе кръвта и поръси върху народа и каза: Ето кръвта на завета, който ГОСПОД направи с вас според всички тези думи." (Изход 24:3-8)

Те очевидно не внимавали на това, което Бог казвал, защото било необходимо само да слушат словото и да го съхраняват и ценят. Обаче явно все още с робски манталитет, те обещали, че ще извършат всичките думи на Йехова. Вместо Бог да направи това, *те щели да го направят*. Откога онзи, който приема обещанието трябва и да го изпълнява?

След това те принесли всеизгаряния и пожертвали мирни приноси от волове на Господа. Мойсей прочел книгата на завета и те отново обещали, че ще вършат всички неща, които Йехова бил казал, и че щели да бъдат послушни. И върху кръвни жертви установили завет с Бога.

Бог искал от тях да слушат гласа Му и да ценят думите Му и в този процес те щели да бъдат направени святи хора. И Бог им дава завета Си, обещанието на Десетте заповеди. Обаче вместо да слушат Божия глас израилтяните поискали да не го чуват повече, и обещали, че *те* ще извършат всички думи на Господ. Ето така Израил изоставил Божия завет. Те продължили напред като установили своя собствена правда⁸, чрез закона, (чрез своите дела вместо чрез вяра), защото те

⁷ Изход 23:20, 21

⁸ Римляни 10:3

били онези, които щели да изпълнят обещанията. Ето така те влезли в завет с Бога и Той проявил снизхождение като влязъл в този завет с тях.

"Но като ги укорява, казва: „Ето, идат дни, казва Господ, когато ще склуча с израилевия дом и с юдовия дом нов завет: **не такъв завет, какъвто направих с бащите им** в деня, когато ги хванах за ръка, за да ги изведа от египетската земя; **защото те не останаха в завета Ми** и Аз не се погрижих повече за тях, казва Господ." (Евреи 8:8-9)

Виждаме два завета в този стих. Единият е заветът на Бога, в който израилтяните не останали. Другият завет е този, който Той склучил с тях като приел погрешните им обещания. След това Бог казва "Аз ще склуча... нов завет, не като завета, който склучих с бащите им." Новият завет, който Той иска да установи не е онзи, който склучил с онези, които извел от египетската земя, защото по-късно се казва, че те не останаха в "моя завет". Новият завет, който Той иска да направи е все още това, което Бог нарича "моят завет" – първоначално възнамеряваният завет, в който израилтяните не останали.

Заветът, който Бог прекратил с тях Той проявил снизхождение, за да влезе в Него, защото те не останали в Божия завет. Как станало това? Божиите думи и обещания са посрещнати с неверие и недоверие; и хората решават сами как ще изпълнят това което *си мислят*, че Бог иска. Условието на този погрешен завет е да се подчиняваш, за да живееш, защото "проклет всеки, който не продължава във всички неща, които са написани в книгата на закона, за да ги извършва"⁹. Това е един погрешен завет, защото той зависи от човешкото спазване на Божиите думи и обещания. Смайващо е, че те са обещали това! Тук ние разграничихме обещанията: по-добрите обещания на Бога, и по-лошите обещания на човека. Бог иска да им даде Своя завет докато те искат да установят собствена правда пред Бога.

Старият завет бил неизбежно обречен, защото човешкото слово и обещания са нестабилни. В плътта това е Да и Не. Това се изявява в историята почти веднага – същите хора, които обещали да изпълнят всички Божии думи няколко дни по-късно се поклонили на златно теле. Какво станало с израилтяните?

"Защото изрично свидетелствах пред бащите ви в деня, когато ги изведох от египетската земя, и до този ден, като ставах рано и свидетелствах и казвах: **Слушайте гласа Ми! Но те не послушаха и не приклониха ухото си, а ходеха всеки по упорството на злото си сърце.** И Аз докарах върху тях всички думи на този завет, които им заповядах да вършат, а те не вършиха." (Еремия 11:7-8)

---

⁹ Галатяни 3:10

Бог ги умолява да слушат гласа Му. Но те не искат да слушат Божиите думи, а отишли след други богове – според въображението на злите им сърца.

Щом това е било преживяването на Израил, тогава, ще се върнем на Евреи 8-ма глава, за да се фокусираме върху служението на Христос:

"Защото ето заветът, който ще направя с израилевия дом след онези дни, казва Господ: ще положи законите Си в ума им и ще ги напиша в сърцата им; Аз ще бъда техен Бог и те ще бъдат Мой народ. И няма вече да учат всеки съгражданина си и всеки брат си, като му казват: Познай Господа; защото всички ще Ме познават — от малък до голям между тях. Защото ще покажа милост към неправдите им и греховете им и беззаконията им няма да помня вече." (Евреи 8:10-12)

Христос е първосвещеникът, служителят на по-добър завет установен на по-добри обещания, които са Божи. Служението на Христос не е за изпълнение на човешките обещания, но на Божиите. Бог намерил недостатък в Израил, защото те закоравили сърцата си, не останали в Неговия завет и се опитали да установят своя собствена правда. Той им разкрил първата им реакция като написал закона на каменни плочи, едно отражение на състоянието на техните сърца. Бог им дава каменни плочи, защото те не искат да пазят закона Му в сърцата си.

Тъй като непрестанните призиви на Бога да слушат гласа Му достигат само до глухи уши, Господ ги оставя на собствените им пътища, оттегля се от тях, предавайки ги на тяхната воля, и обещава, че в бъдеще ще установи нов завет, Неговия завет с израилевия и юдовия дом (когато осъзнаят, че обещанията им са празни). Така първият завет, старият завет, онзи, в който Бог влиза проявявайки снизхождение, бил сключен с Израил. Вторият завет, основан на Божиите обещания, е също с израилевия и юдовия дом.

В какво се състои този нов, Божи завет? Състои се в това, че Бог поставя закона Си в техните умове и сърца. Кой дава това обещание? Бог, който е верен. Кой го прави? Бог, който е всемогъщ. Бог е милостив към неправдите им и заличава греховете и нечестията им. Тогава благословенията на новия завет се състоят основно в две неща:

1. Бог се грижи законът Му да бъде изписан в сърцата и умовете на израилевия и юдовия дом, за да могат да ходят в Божиите пътища и да пазят заповедите Му. Този акт цели да направи Бог техен Бог, за да може да Го познават и да могат да признаят себе си като Негов народ.
2. Бог показва Своята милост като прощава техните грехове, нечестия и неправди.

Както можем да видим, законът – Десетте заповеди и тяхното изпълнение – са центърът както на стария така и на новия завет. Обещанието за вечен живот се

основава на същото условие както в стария така и в новия завет, и то е съвършено послушание. Обаче в стария завет човекът е този, който решава да спазва, чрез собствената си сила и в собствената си плът, законът и Божиите обещания. От друга страна в новия завет човекът не закоравява сърцето си, когато слуша Божия глас, но позволява на Бог да напише закона Си в неговия ум и сърце. Така в новия завет това става чрез благодат, и човекът не може да се похвали, защото Бог е този който действа, а не човекът. Ето това искал Бог да направи с израилевия народ от началото.

В стария завет човек се опитва да извърши или да изпълни Божията правда, за да живее. В това няма смисъл, защото животът винаги предшества действията. Делата са според живота на човека. Първо той трябва да получи живот от Бога, за да живее и да извършва Неговата правда. Човек очаква да изпълни Божиите заповеди, за да получи вечен живот без първо да е получил вечен живот в сърцето си. От друга страна в новия завет, който е чрез вяра, Божието слово е слушано и приемано, и то изработва своята праведност в човека. Този който приема Божиите заповеди в сърцето си и ги спазва, ще изяви Божията правда.

Стар завет	Нов завет
По-лош завет	По-добър завет
Основан на по-лоши обещания	Основан на по-добри обещания
Първи завет	Втори завет
Завет с недостатък	Завет без недостатък
Обещанията са на човека	Обещанията са на Бога
Основата на завета са Десетте заповеди	Основата на завета са Десетте заповеди
Човек обещава да изпълни Божия закон	Бог влага Своя закон в сърцето и ума
Противопоставяне на Божия глас	Слушане на Божия глас
Заповедите на каменни плочи	Заповедите в сърцето и ума
Закоравяване на сърцето, сърце от камък	Възприемчиво сърце, сърце от плът

Човек обещава, за да живее	Човек първо получава живот
Човек върши Божието дело, за да живее	Получавайки живот от Бога, човек спазва завета
Човек установява своя собствена правда	Бог действа в човека поради това, че човекът оценява Божието слово
Заветът е с Израил	Заветът е с израилевия и юдовия дом

*****

Отново се озовавам на бюрото с отворената си Библия. Сега нещата са по-ясни в ума ми: Думата ми е неефективна; по човешки е невъзможно да спазвам обещанията си към Бога. Обаче в Писанието чета, че самият Бог иска да извърши делото да бъде Богът на моя живот. Исква да постави закона Си в ума и сърцето ми. Не съм аз този, който трябва да направи това, но аз трябва само да приема словото, да го слушам и да го пазя. Виждайки че това е така и забелязвайки всички случаи, когато сърцето ми не е спазвало Неговото слово, аз прочитам:

... „Днес, ако чуете Неговия глас, не закоравявайте сърцата си.“
(Евреи 4:7)

Тогава молитвата ми се издига:

"Сътвори ми чисто сърце, Боже, и непоклатим дух обновявай вътре в мен!" (Псалми 51:10)

Авраам и Божиите обещания

Сега когато виждаме колко безполезни са обещанията ни към Бога, и преживяването на израилтяните, когато напуснали Египет, не можем да не забележим, че заветът, който Бог направил с Израил е същият, който Той сключил с Авраам, Исаак и Яков.

"Явих се на Авраам, на Исаак и на Яков като Бог Всемогъщият, но не им бях познат с Името Си ГОСПОД. **Поставих и завета Си с тях**, да им дам ханаанската земя, земята на тяхното странстване, където бяха чужденци." (Изход 6:3-4)

Божиите обещания към Авраам

Ще бъде полезно да се върнем във времето на историята с Авраам, за да разберем как Бог му е дал Своя завет, от какво се състоял този завет, и да разберем как Авраам е живеел според думите и обещанията на Бога.

"И ГОСПОД каза на Аврам: Излез от земята си, от рода си и от бащиния си дом, и иди в земята, която ще ти покажа! Ще те направя голям народ и ще те благословя, и ще възвелича името ти, и ще бъдеш за благословение. Ще благословя онези, които те благославят, и ще прокълна онзи, който те кълне, и в теб ще се благославят всички земни племена. И така, Аврам тръгна, както му каза ГОСПОД, и Лот тръгна с него. А Аврам беше на седемдесет и пет години, когато излезе от Харан." (Битие 12:1-4)

Бог обещава на Авраам, и на основата на тези обещания, Бог го кани да напусне своята страна. В какво се състоят тези обещания?

- а. Излез от земята си, и иди в земята, която ще ти покажа
- б. Ще те направя голям народ
- в. Ще те благословя и ще направя името ти велико
- г. Ще бъдеш за благословение. Ще благословя онези, които те благославят и ще прокълна онези, които те проклинат: и в теб ще се благословят всички семейства по земята.

Техните отношения са основани на Авраамовата вяра и доверие в Божиите думи и обещания. Това става явно от отговора на Авраам:

"С **вяра Авраам**, когато беше повикан да излезе и да отиде на едно място, което щеше да получи в наследство, **послуша** и излезе, без да знае къде отива." (Евреи 11:8)

Чрез вяра Авраам приел словото и обещанията на Бога. Било му обещано наследство, но когато излязъл, той не знаел къде отива – трябвало да се държи и да пази обещанието с вяра. Това свързано ли е с Новия завет и евангелието на Исус Христос?

"И Писанието, като предвидя, че Бог щеше да оправдае езичниците чрез вяра, **предварително проповядва благовестието на Авраам**, казвайки: „В теб ще се благославят всичките народи.“ Така че тези, които са от вяра, се благославят заедно с вярващия Авраам."
(Галатяни 3:8-9)

Кой предвидял и проповядвал на Авраам? Писанието. Писанието е което дава на Авраам добрата вест. Христос е Словото на Бога¹⁰. Господ проповядвал евангелието, казвайки на Авраам, че в него ще бъдат благословени всички народи по земята. И как било получено това благословение? Било получено чрез вяра. Всеки, който вярва в Писанието¹¹ е благословен заедно с Авраам.

Наследниците на обещанието са онези, които са във вярата. Но на кого и чрез кого получаваме обещанията?

"Защото **Божият Син, Исус Христос**, който беше проповядван между вас от нас – от мен, Сила и Тимотей – не беше Да и Не, а в Него беше Да; понеже, колкото са Божиите обещания, **всичките в Него са Да!** – **затова и чрез Него е Амин!** за слава на Бога чрез нас." (2 Коринтяни 1:19-20)

Всички Божии обещания ни достигат единствено чрез Исус и имат своето изпълнение в Него. В Него обещанията са Да. Тогава не е възможно да се заяви, че някои от обещанията, които Бог дава на Авраам са били временни, а други вечни. Стихът ни казва, че всички Божии обещания са Да в Христос Исус, и затова разбираме, че всички обещания приети от Авраам трябвало да имат вечно изпълнение.

В светлината на това, какво е изпълнението на добрата вест, че всички семейства по земята щели да бъдат благословени в Авраам? Петър обяснява на слушащите юдеи след възкресението на Христос:

"Вие сте синове на пророците и на завета, който Бог сключи с бащите ви, като каза на Авраам: „В твоето семе ще се благословят всички земни племена.“ Бог, като възкреси Слугата Си, Го изпрати първо до вас, за да ви благославя, като отвърща всеки един от вас от злините ви."
(Деяния 3:25-26)

---

¹⁰ Йоан 1:1

¹¹ Римляни 10:17

Петър обяснява, че Семето, в което всички семейства по земята щели да бъдат благословени било Божият Син. Семето на Авраам е Исус. Благословието, заветът и обещанието се състоят не само в това, че Бог възкресил Своя Син, но и че Го е изпратил така че всеки да се обърне от своите нечестия. Приемайки Неговия Син Исус, който донася правда, всички родове по земята са благословени.

"Защото Бог **е покорил всичко под краката Му** [на Христос]"...
(1 Коринтяни 15:27)

Всичко е било покорено под краката на Христос. Отец е направил и прави всичко чрез Христос, особено онова, което се отнася до великата борба между доброто и злото.

"Защото в Него благоволи да обитава цялата пълнота и **чрез Него да примири със Себе Си всичко** — било на земята, или на небето — като въдвори мир чрез кръвта, пролята на Неговия кръст." (Колосяни 1:19-20)

Отец е благоволил и е била Неговата воля Христос да примири всичко със Себе Си и Отец, както земните, така и небесните неща. Където не е имало мир, Христос е въдворил мир чрез кръвта на Своя кръст.

"Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, който **в Христос ни е благословил** с всяко духовно благословение в небесните места; както **ни е избрал в Него преди основаването на света**, за да бъдем свети и без недостатък пред Него в любов; **като ни е предопределил да бъдем осиновени за Него чрез Исус Христос** по благоволенieto на Своята воля, за похвала на славата на Своята благодат, с която ни е направил **приети във възлюбения. В Него имаме изкупление** чрез Неговата кръв, опрощаването на прегрешенията според богатството на Неговата благодат, която е направил да изобилства за нас във всяка мъдрост и разбиране, като ни е открил тайната на волята Си според благоволенieto, което е положил в Себе Си, за да се приложи, когато се изпълнят времената: **да се обедини като цяло в Христос всичко** — и това, което е на небесата, и това, което е на земята — в Него." (Ефесяни 1:3-10)

В тези стихове имаме изобилно доказателство, че Божиите обещания се изпълняват само в Христос. Отец ни е благословил в Христос, избрал ни е в Него преди основаването на света, предопределил ни е за осиновение чрез Исус Христос, направил ни е приети във Възлюбения, и само във Възлюбения имаме изкупление. Всичко има своето изпълнение и реалност в Христос, всичко се обединява в Него, и това е било планирано и замислено преди да съществува самият свят.

"И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име дадено между хората, чрез което трябва да се спасим." (Деяния 4:12)

Само в Исус Христос и чрез Него имаме спасение. Само в името на единородния Божи Син можем да бъдем спасени¹².

Дефиниране на обещанието: Семето

Въоръжен с арсенал от обещания, Авраам напуска Ур, и след като отсяда за известно време в Харан, той продължава към ханаанската земя. Там Господ отново се явява на Авраам и още повече му обяснява обещанията Си:

"И ГОСПОД се яви на Аврам и каза: **На твоето семе** ще дам тази земя. И там издигна олтар на ГОСПОДА, който му се яви." (Битие 12:7)

Думата "семе" също се превежда като "потомство"¹³. Нека дефинираме думата „потомък“ или „семе“:

"А обещанията се изрекоха на Авраам и на неговото семе. Не казва: „и на семената“, като за мнозина, а като за един: „**и на твоето семе**“, което е Христос." (Галатяни 3:16)

На кого било дадено обещанието? Било дадено на Авраам и неговото Семе. Това което Павел подчертава тук е, че текстът не казва "семена". Обещанието или заветът бил направен със семето или потомъка, който е един. И това семе е Христос. Следователно земята е била обещана на Христос, който е наследникът на обещанията. Именно в Христос Авраам става участник в това обещание.

Авраам в Египет

Имало глад в земята и Авраам слязъл да живее в Египет. Четем в записа:

"И когато приближи да влезе в Египет, каза на жена си Сарая: Ето, зная, че си жена красива на глед. Египтяните, като те видят, ще кажат: Тя му е жена! И мен ще убият, а теб ще оставят жива. **Моля те, кажи, че си ми сестра, за да ми бъде добре заради теб и да се опази животът ми заради теб.**" (Битие 12:11-13)

Тук виждаме как вярата на Авраам в обещанията се разклаща и отпада. Бог бил дал Своето слово. Нима не би го спазил? Бог не би ли се уверил, че Авраам ще има потомство? Авраам забравя какво бил обещал Бог и поставя Сара под голям риск само, за да си спаси кожата. В живота на Авраам виждаме плътската

¹² Йоан 3:18

¹³ Библия „Верен“

тенденция на човека да разчита на човешка мъдрост и дела вместо на Бога. Той замисля свой собствен план, за да може да живее.

Не знаем дали той е обмислял това дълбоко, но ако си е мислил, че египтяните, знаейки, че Сара е негова съпруга, биха се изкушили да го убият, за да могат да я имат, колко повече те биха взели Сара, ако си мислят, че тя е само негова сестра! И точно това се случило. Свидетелството, което било дадено из цялата Ханаанска земя, когато той прогласявал Божието име пред ближните си, в своето поклонение и олтарите които построил, нямало да бъде свидетелство, което прославя Бога в египетската земя. Обаче този несъвършен човек бил този, когото Бог взел и водил до момента, когато той бил наречен приятел на Бога¹⁴. Това ни дава утеха и надежда в Божиата сила да действа в онези, които Го слушат.

Бог не призовал Авраам, защото той бил добър, но понеже Бог можел да го оправдае въпреки, че Авраам бил грешен. И той повярвал в Бога, и доброто, което се явило в живота му, също както и в нашия живот, е само това, което Бог върши за всеки грешник, който Го приема.

Когато фараонът най-накрая разбрал за измамата на Авраам, той го изгонил от Египет, и библейският разказ ни казва, че той се възкачил в Негев, и от там във Ветил.

Дефиниране на обещанието: Семето и земята

Авраам се върнал където живеел преди. Добитъкът на Авраам и Лот се увеличил до толкова, че земята не можела да ги поддържа и двамата, и между овчарите на Лот и Авраам станала свада. За да се поддържа мира те трябвало да се разделят. И ние забелязваме предложението на Авраам:

"Тогава Аврам каза на Лот: Да няма, моля ти се, спречкване между мен и теб и между моите говедари и твоите говедари, защото ние сме братя! **Не е ли пред теб цялата земя?** Моля ти се, отдели се от мен! Ти ако отидеш наляво, аз ще отида надясно; или ти ако отидеш надясно, аз ще отида наляво." (Битие 13:8-9)

Забелязваме колко мирно Авраам предлага цялата земя на Лот. Щедростта му се основава на факта, че той познава своя Бог и характера на дадените от Него обещания. Дори и Лот да бил избрал най-добрата земя, това нямало да промени наследството на Авраам ни най-малко, защото имайки Христос, Авраам имал всичко. Виждаме, че, за да се разреши всеки конфликт няма нищо по-ефективно от присъствието на Христос. В поведението на Авраам виждаме християнска учтивост. Тъй като Авраам бил чичо на Лот, той можел да настоява за

¹⁴ Яков 2:23

собственото си достойнство и да изисква неговият избор да е пръв. Та нали обещанието за земята било дадено на него. Но Авраам разкрил истинския Дух на Христос като изявил агапе¹⁵, която не търси своето¹⁶.

Тези взаимоотношения между Лот и Авраам не останали незабелязани от Господ, защото четем, че по-късно Господ му се явил:

"И ГОСПОД каза на Аврам, след като Лот се отдели от него: Повдигни сега очите си от мястото, където си, и погледни към север и юг, към изток и запад; **защото цялата земя, която виждаш, ще дам на теб и на потомството ти до века. И ще направя семето ти многочислено като земния прах**; така че ако може някой да изброи земния прах, ще се изброи и твоето семе. Стани и обходи земята надлъж и нашир, защото на теб ще я дам." (Битие 13:14-17)

Бог дава повече подробности относно първоначалното обещание. Господ го кани да погледне към север, юг и запад и да види цялата земя. В Изход 12:7, обещанието за земята е за Семето, но сега и Авраам е включен. И обещанието е не само за Авраам и Христос; то е увеличено в това, че семето ще стане голямо множество¹⁷. Така Господ заявява конкретно, че Той ще направи от Авраам голям народ.

Как можем да разберем тези текстове, в които семето е само Христос, но е също и голямо множество? Откриваме отговора в следните стихове:

"понеже всички вие, които сте се кръстили в Христос, с Христос сте се облекли. Няма вече юдеин, нито грък, няма роб, нито свободен, няма мъж, нито жена, **защото вие всички сте едно в Христос Исус. И ако сте Христови, то вие сте Авраамово потомство и наследници по обещание.**" (Галатяни 3:27-29)

Стихът казва, че ако сме Христови, тогава сме Авраамово семе или потомци, наследници според обещанието. Да не сме Христови означава да сме изключени от родословието на Авраам, и това ни изключва от обещанията дадени на Авраам.

---

¹⁵ Бог е агапе (1 Йоан 4:8), и тази Божия любов достига своя човешки зенит в това да дадеш живота си за приятел (Йоан 15:13). Обаче Божията любов има още по-велика изява, в това че, когато бяхме врагове (Римляни 5:8-10), Бог даде Своя единороден Син (Йоан 3:16), за да можем да бъдем помирени. В това се изяви Божията любов (1 Йоан 4:9-10), и с познаването на Божията любов агапе, ние сме призвани да бъдем като нашия небесен Баща (Матей 5:44-48; 1 Йоан 4:20-21). По този начин агапе е себепожертвувателна любов към другите.

¹⁶ 1 Коринтяни 13:5

¹⁷ Откровение 7:9; 12:17

Стихът също казва: "вие всички сте едно в Христос Исус". И това е по силата на какво? Че сме "били кръстени в Христос" и "облечени с Христос". Приели сме Христос в сърцата си. Неговата воля и ум стават наша воля и ум¹⁸. В Христос ние сме едно и ставаме част от семето. И така виждаме как обещанието е дадено на един; до Христос и онези, които са се облекли с Христос.

"Защото, както тялото е едно и има много части, но всичките части на тялото, ако и да са много, пак са едно тяло, така е и Христос. Защото всички ние — било юдеи или гърци, било роби или свободни — бяхме кръстени в един Дух, за да съставяваме едно тяло, и всички с един Дух бяхме напоени... **А вие сте тялото на Христос и поотделно — части от Него.**" (1 Коринтяни 12:12, 13, 27)

Приемайки един и същ Дух, ние ставаме членове на същото тяло, ставаме едно в Христос Исус. Това е директна препратка към общението на Духа в което сме поканени да участваме¹⁹. Когато Исус се моли на Своя Баща казва:

"И не само за тях се моля, а и за онези, които биха повярвали в Мен чрез тяхното слово — **да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мен и Аз в Теб, така и те да бъдат в Нас (едно)**, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил. **И славата, която Ти Ми даде, Аз дадох на тях; за да бъдат едно, както и Ние сме едно: Аз в тях и Ти в Мен, за да бъдат свършени в едно**, за да познае светът, че Ти си Ме пратил и си ги възлюбил, както си възлюбил Мен." (Йоан 17:20-23)

Когато Христос е в Своите ученици, Той ги прави едно в Себе Си. Славата на Бога е тази, която ги обединява и ги прави едно. И те не изгубват своята индивидуалност, но по-скоро са ръководени от същия Дух, който ги прави да имат една цел, един ум и едно сърце. Ето как се изпълнява обещанието, че можем да бъдем сънаследници с Христос.

Има още няколко идеи, които бихме искали да подчертаем в този стих:

"И ГОСПОД каза на Аврам, след като Лот се отдели от него: **Повдигни сега очите си от мястото, където си, и погледни към север и юг, към изток и запад; защото цялата земя, която виждаш, ще дам на теб и на потомството ти до века. И ще направя потомството ти многочислено като земния прах; така че ако може някой да изброи земния прах, ще се изброи и твоето потомство. Стани и обходи земята надлъж и нашир, защото на теб ще я дам.**" (Битие 13:14-17)

¹⁸ Галатяни 2:20; 1 Коринтяни 2:14-16

¹⁹ 2 Коринтяни 13:14

Тъй като Авраам се бил върнал от Египет и бил в Ханаанската земя, бихме могли да повярваме, че обещанието към Авраам да получи земята се е изпълнило точно там. Обаче Стефан, точно преди да бъде убит с камъни, и изпълнен със Светия Дух, казал следното:

"А той каза: Братя и бащи, чуйте: Бог на славата се яви на нашия отец Авраам, когато беше в Месопотамия, преди да се засели в Харан, и му каза: „Излез от отечеството си и от рода си и ела в земята, която ще ти покажа.“ Тогава той излезе от халдейската земя и се засели в Харан. И оттам след смъртта на баща му Бог го пресели в тази земя, в която вие сега живеете. **И не му даде в нея наследство, дори колкото да постави крака си, а обеща да я даде за притежание на него и на потомството му след него, въпреки че той нямаше дете.**" (Деяния 7:2-5)

Авраам не получил като наследство земята на която живеел, нито дори колкото да постави крака си.

"Явих се на Авраам, на Исаак и на Яков като Бог Всемогъщият, но не им бях познат с Името Си ГОСПОД. Поставих и завета Си с тях, да им дам ханаанската земя, земята на тяхното странстване, **където бяха чужденци.**" (Изход 6:3-4)

Авраам живеел в тази земя като странник и чужденец – не като собственик. Обещанието било, че притежанието на земята щяло да бъде дадено на семето и на Авраам едновременно, защото текста казва, че "обеща да я даде за притежание на него и на потомството му след него". Това е в съгласие с написаното в Битие 13-та глава, където четем същото нещо: "защото цялата земя, която виждаш ще дам на теб и на семето ти". Авраам щял да получи обещаното наследство по същото време, когато го получава Христос – не преди това. Ето защо Стефан казал, че Авраам не получил нищо от това обещание. И някой може да попита, за какво било това обещание за наследство тогава? Вижте как самият Павел обяснява това:

"Защото **обещанието на Авраам или на потомството му – че ще бъде наследник на света** – не стана чрез закона, а чрез правдата от вяра." (Римляни 4:13)

Обещанието за наследство към Авраам и неговото Семе е обещанието за целия свят. Това е идващият свят, възстановеният свят, Новата земя. Относно Авраам, Исаак, Яков и онези, които ги следвали, четем:

"**Всички тези умряха във вяра, тъй като не бяха получили изпълнението на обещанията;** но като ги видяха отдалеч и като ги приветстваха, изповядаха, че са чужденци и пришълци на земята. А онези, които говорят така, показват явно, че търсят свое отечество. И

наистина, ако те са мислели за онова отечество, от което са били излезли, щяха да имат време да се върнат. **Но сега те копнеят за едно по-добро отечество, тоест небесно. Затова Бог не се срамува от тях, да се нарече техен Бог, защото им е приготвил град. ... Но всички тези, макар и да бяха засвидетелствани чрез вярата, не получиха изпълнението на обещанието, да не би да достигнат съвършенство без нас; защото за нас Бог беше предвидил нещо по-добро.**" (Евреи 11:13-16, 39-40)

Никой от тях не получил обещаното наследство; нито един. Нито Авраам, нито Исаак, нито Яков. Никой от онези, които следвали – било то Мойсей, Раав, Гедеон, Варак, Давид и всички онези, които са включени в галерията на вярата на Евреи 11-та глава – не получили обещанието. Божието обещание винаги е било наследството на обновената земя, една страна където грехът повече не царува. Никой в Христос няма да я получи отделно от другите.

Освен това виждаме, че обещанието в Бит. 13:15 гласи: "защото цялата земя, която виждаш, ще дам на теб и на твоето семе **завинаги**". Когато Бог даде земята на Авраам, това щяло да бъде завинаги. С други думи, в обещанието за наследство на земята е обещанието за вечен живот. Бог обещава на Авраам вечен живот в една обновена земя. И в тази глава на Евреи Авраам е представен като още един наследник чрез вяра, сред които са споменати също и Авел, Енох и Ной. Обещаното наследство би могло да се приеме само чрез Исус и то при възкресението. По този начин евангелието на добрата спасителна вест, възстановяването на Едемския дом, изкореняването на злото, възкресението и вечния живот, били проповядвани на Авраам.

***

Накратко, Бог призовава Авраам и му казва: "Излез от областта на влиянието на Вавилон и иди в една земя, която Аз ще ти покажа. Ще направя от теб велик народ, защото обещаното Семе, Христос, ще дойде от теб. И на това Семе Аз ще дам тази земя, всичко, което виждаш, цялата земя. Аз ще Му я дам обновена. И всички онези, които приемат твоето Семе, Христос, и които се облекат с Него, ще станат едно с Него, и на Него и на теб и на голямото множество, което приема Христос, ще дам вечен живот и нова земя, в която те ще живеят завинаги." Ето това Бог обещал на Авраам. Ето така Бог проповядвал евангелието на Авраам, центрирано в Христос, и по този начин го разбрал и Авраам. Самият Исус казва:

"Баща ви Авраам ликуваше, че ще види Моя ден; и го видя и се зарадва." (Йоан 8:56)

Война и обяснение на обещанието

След известно време Лот опънал шатрите си по-близо до Содом. Тогава настанала война между петима царе срещу четирима царе. И в тази война Лот и обитателите на Содом, заедно с всичко, което имали, били пленени. Когато Авраам чул за това, той осигурил на хората от неговото домочадие оръжия и заедно с другите мъже, Анер, Есхол и Мамврий, атакували и завладели царете с армиите им, и възстановили всички пленници и притежанията които били загубили. Когато Авраам се завръщал:

"Така и Мелхиседек, царят на Салим, който беше свещеник на Всевишния Бог, **изнесе хляб и вино**, и го благослови, като каза: Благословен да бъде Аврам от Всевишния Бог, Владетел на небето и на земята! Благословен и Всевишният Бог, който предаде враговете ти в ръката ти! И Аврам му даде десятък от всичко." (Битие 14:18-20)

Мелхиседек е царят на Салим, което означава, че той е цар на мира и справедливостта²⁰. И той е не само цар, но също и свещеник на Всевишния. Така Мелхиседек е уподобен на Божия Син, който е едновременно и Свещеник²¹ и Цар²² на мира и справедливостта. И Мелхиседек идва и дава на Авраам това, което Христос е дал на Своите ученици: хляб и вино, символи на новия завет²³. Мелхиседек прави Господна вечеря с Авраам; онзи хляб и виното са символ на тялото и кръвта на Христос. Виждаме, че по своето време Авраам е бил под едно по-висше свещеничество, свещеничество по чина на Мелхиседек, на когото Авраам дал десятък и от когото бил благословен. Веднага след тези неща, Господ се явил на Авраам още веднъж:

"След тези събития ГОСПОДНОТО слово беше към Аврам във видение и каза: Не се бой, Авраме; Аз съм твой щит, наградата ти — извънредно голяма." (Битие 15:1)

Исус като Словото на Господ дошъл при Авраам във видение и му говорил, и така виждаме, че Авраам получил Духът на пророчеството, който е свидетелството на Исус²⁴. Първото нещо, което казва е "Не бой се", или не се страхувай. Защо казва това? Защото Авраам бил изплашен. И защо се страхувал? Авраам бил спечелил победа в битката, но мислите му вероятно са били неспокойни. Той бил човек на

---

²⁰ Евреи 7:1, 2

²¹ Евреи 7:26-28

²² Йоан 18:33-37

²³ 1 Коринтяни 11:23-25

²⁴ Откровение 19:10

мира и избягвал конфликт. Сега обаче ужасите на войната, убийствата и насилието останали с него. Относно акта на убиването Писанията казват:

"А Каин каза на ГОСПОДА:... и всеки, който ме намери, ще ме убие."
(Битие 4:13-14)

"Ако някой откарва в плен, и той ще отиде в плен. Ако **някой убива с меч, и той трябва да бъде убит с меч**. Тук е нужно търпението и вярата на светиите." (Откровение 13:10)

Когато един човек убие друг, той не може да избегне влиянието на страха, че някой ще дойде и ще убие него. Авраам се безпокоял, че враговете му ще искат да отмъстят на него и семейството му. Щял ли мирният живот, който водил до този момент да бъде заменен с буреносно бъдеще? Доколкото виждал обещанията на Бога, че ще го направи голям народ не се били изпълнили и той и съпругата му ставали прекалено стари, за да им се роди наследник. След такава голяма победа над него слязъл голям мрак²⁵. В този момент на голяма нужда Бог му се разкрил, казвайки: "Не бой се, Аз съм твой щит, и твоя извънредно голяма награда".

По този начин Христос обещава да бъде щит.

"Всяко Божие слово е изпитано. Той е щит на тези, които прибягват при Него." (Притчи 30:5)

Ако някоя част от тялото не е зад щита, тя ще бъде лишена от защита. Самият Христос обещава да стои на пътя на вражеските атаки. Това било буквално демонстрирано на Голгота.

Христос също казва: "Аз съм твоята извънредно голяма награда". Христос, наградата на Авраам?! Какво обещание! Как останалата част от Писанията изясняват и разширяват тази концепция?

"ГОСПОД е дялт на наследството ми и чашата ми, Ти съхраняваш моя жребий." (Псалми 16:5)

"Към Теб, ГОСПОДИ, извиках, казах: Ти си моето прибежище, моят дял в земята на живите." (Псалми 142:5)

Бог е наше прибежище и дял. Йехова е нашето наследство. В какъв смисъл това е така?

---

²⁵ Спомняме си за Илия, друг Божи човек. След като извадил меча и убил свещениците на Ваал, той също бил надмогнат от неимоверна тегота и ужас поради това което се било случило, и почти загубил вяра и надежда.

"Така Самият Дух свидетелства с нашия дух, че сме Божии деца. И ако сме деца, тогава сме и наследници — наследници на Бога и сънаследници с Христос;..." (Римляни 8:16-17)

Ние сме наследници на Бога, защото сме Негови деца, и ставаме Негови деца, защото сме били родени за един нов живот чрез Духа. Бивайки приети във Възлюбения²⁶ като сънаследници ние получаваме Неговото божествено естество²⁷. По този начин няма защо да тъгуваме за човешкото наследство, което сме могли да получим; при новородението ние сме направени нови творения и деца на Всевишния.

В рамките на това ние забелязваме времето на обещанията. Видяхме как Бог обещава на Авраам, че ще му даде земята. Обещанието за земята е бъдещо обещание. Обаче думите "не бой се, аз съм твой щит и твоя награда" са в настоящето. Точно в този момент, когато Бог говори на Авраам, Христос е наградата на Авраам. Днес Исус стои на вратата на сърцата ни и зове²⁸. Обещанието за Духа, обещанието, че самият Христос е наша награда чрез Духа Си, е валидно точно сега, днес. Затова Той казва: "Днес ако чуете гласа Му"²⁹. Това ни довежда до заключението, че първо идва наследството на Неговия характер.

Първо получаваме залога или гаранцията за наследството, която е Светия Дух³⁰. Чрез приемането на Светия Дух, Той написва в сърцата ни Божия закон, плодът на Духа се изявява³¹, и така получаваме наследството на Неговия характер. Земята идва след това, на второ място. Кротките са тези, които наследяват земята³². Така Христос е пръв и Той казва: "научете се от Мен, защото съм кротък..."³³.

"Никой, който е роден от Бога, не върши грях, защото **неговото семе живее в него**; и не може да съгрешава, защото е роден от Бога."

(1 Йоаново 3:9)

Семето на Бога остава във всички онези, които Го приемат, и понеже Христос не върши грях, този в когото Семето остава не може да съгрешава. Така ние виждаме една връзка на източник-канал, където Божията правда е невидимият

---

²⁶ Ефесяни 1:6

²⁷ 2 Петрово 1:4

²⁸ Откровение 3:20

²⁹ Евреи 3:7, 15; 4:7

³⁰ 2 Коринтяни 1:22; 5:5

³¹ Галатяни 5:22, 23

³² Матей 5:5

³³ Матей 11:29

източник, а наследството на земята е видимата изява на тази праведност. Приемането на Светия Дух е източникът на всички благословения на Божиите обещания.

"Праведните ще наследят земята и ще живеят на нея вечно."
(Псалми 37:29)

Ражгане по чуго

Как Авраам откликнал на Христовата утеха съдържаща се в думите "Не бой се, аз съм твой щит и твоя награда"?

"А Аврам каза: Господи БОЖЕ, **какво ще ми дадеш**, като аз си отивам бездетен и този Елиезер от Дамаск ще притежава дома ми? Аврам каза още: **Ето, Ти не ми даде семе**; и ето, един роден в дома ми ще ми стане наследник." (Битие 15:2-3)

До този момент Божиите думи към Неговия слуга Авраам били свободно приети. Обаче сега той е измъчван в момент на депресия и терзание от ужаса на това, че е извадил меч. Ето защо той не можел да приеме, с абсолютно доверие, Божието обещание така както правел по-рано. И той пита Бога: "Какво ще ми дадеш като виждаш, че си отивам бездетен?" Авраам напомня на Бога, че не му е дал син, и че негов наследник е роден в дома му роб. С това изявление Авраам предлага да осинови слугата си Елиезер като син и наследник. Обаче на него се дава уверението, че неговият собствен син ще бъде наследникът в следните думи:

"Но ето, ГОСПОДНОТО слово му каза: Този човек няма да ти стане наследник, а **онзи, който ще излезе от тялото ти**, ще ти бъде наследник. Тогава, като го изведе вън, каза: Погледни към небето и изброй звездите, ако можеш да ги изброиш. И му каза: Така многобройно ще бъде твоето потомство! И Аврам повярва в ГОСПОДА, и Той му го счете за правда." (Битие 15:4-6)

Христос повтаря обещанието, давайки уверение на Авраам, че син от собственото му тяло ще бъде неговото семе, и че това семе ще бъде неизброимо като небесните звезди. Така още веднъж³⁴ Христос потвърждава, че праведните ще наследят земята. Също потвърждава, че праведните са считани за потомци³⁵.

В това чудно раждане, което Бог обещава на Авраам има голяма духовна поука. То е чудно, защото Авраам и Сара вече не били във физическо състояние за раждане на деца. Тази поука се състои във факта, че от самосебе си ние сме

³⁴ Битие 13:14-17; Галатяни 3:27-29

³⁵ Йоан 8:39

неспособни да направим каквото и да е добро, а по-конкретно, ние сме неспособни да родим нов човек³⁶. Но това, което е невъзможно за хората е възможно за Бога във всяка душа, която се хваща за Него. Чрез вяра щял да дойде синът; чрез вяра се ражда духовният живот³⁷, и чрез вяра ни се дават обещанията и делата на правдата.

Бог извежда Авраам навън и му показва звездите, казвайки: "Ето толкова неизброимо ще бъде твоето потомство, неизброимо като звездите в небето". В същия този момент Авраам вярва в Господ. И вярвайки в Господ, това му е сметено за правда. Коренът на думата „повярва“ е същият като за думата „Амин“. Така виждаме, че Авраам чува Божието обещание и казва Да и Амин. Той приема и вярва в Христовото обещание. Фактът, че Авраам приема Христос се разкрива също и в следния стих:

"... **Христос Иисус**, който стана за нас мъдрост от Бога и **правда**, и освещение, и изкупление;" (1 Коринтяни 1:30)

Иисус Христос е праведността на човека и приемайки Христос и Неговото слово Авраам бил направен праведен. Павел казва следното:

"... **за да придобия Христос и да се намеря в Него**, като нямам моята правда, която е от закона, а тази, която е чрез вярата в Христос — **правдата, която е от Бога въз основа на вяра**," (Филипяни 3:8-9)

Има само една правда за човека, и тя не е от закона, но чрез вярата на Христос. Това е правдата, която идва от Бога чрез вяра в Неговото слово. По този начин още веднъж виждаме потвърждението, че Божиите обещания са в и чрез Христос. Такова било преживяването на Авраам по това време.

---

³⁶ Йоан 3:3-16

³⁷ Йоан 3:16-21

Авраам, оправдан чрез вяра, а не чрез дела

Какво означава да бъде оправдан?

В предишната част видяхме как Авраам бил привлечен към един процес на нарастваща вяра и правда. И в какво се състоял този процес? Намираме обяснението в следните стихове:

"Понеже какво казва Писанието? — „**Авраам повярва в Бога, и това му се счита за правда.**“ А на този, който върши дела, наградата му не се счита като милост, а като дълг; а на този, който не върши дела, а вярва в Онзи, който оправдава безбожния, неговата вяра му се счита за правда." (Римляни 4:3-5)

Какво е това, в което Авраам повярвал? Повярвал в Божиите думи, че греховете му са простени при неговата изповед. Забележете как Павел описва това:

"Както и Давид говори за блаженството на човека, на когото **Бог зачита правда независимо от дела: „Блажени онези, чиито беззакония са простени, чиито грехове са покрити;**" (Римляни 4:6-7)

Ето как Бог приписва правда на човека без дела; прощавайки грехове и нечестия. Когато виждаме греховете и състоянието си и ги изповядваме, Той може да ни прости³⁸; и когато вярваме, че Бог ни прощава, започваме да сме в състояние да вярваме в останалите Негови обещания. Павел казва, че точно това е блаженството на Авраам:

"Обаче **това блаженство** само за обрязаните ли е, или и за необрязаните? Понеже казваме, че **на Авраам вярата се счита за правда.**" (Римляни 4:9)

Какво е трябвало да направи Авраам, за да бъде простен? Не е трябвало да прави нищо освен да изповяда греховете си; с други думи, той трябвало да даде греховете си на Господ, а в замяна на това Господ дал на Авраам Своята правда. Това е цялото взаимодействие. И в прощаването на греховете, ние осъзнаваме един елемент, който оформя част от Новия завет³⁹.

Съмнения

"После му каза: Аз съм ГОСПОД, който те изведох от Ур Халдейски, за да ти дам да наследяш тази земя. А той каза: Господи **БОЖЕ, по какво да позная, че ще я наследя?**" (Битие 15:7-8)

³⁸ 1 Йоаново 1:9

³⁹ Евреи 8:8-13

Щом Авраам приел прощение, той задал един въпрос, който ни показва борбата през която той все още минавал, въпреки че тъкмо бил повярвал в Господ. О, Авраам! Той повярвал, че е простен, но тежестта от неговия току-що простен грях го възпряла, за да не вижда как можели да бъдат изпълнени останалите обещания на Бога.

Когато размишлявам върху това, аз го осъзнавам и в своя живот. Виждам грехът, който е бил в живота ми. Независимо, че знам за Божието прощение, е трудно да повярвам, че Неговите добри обещания могат да се изпълнят в мен. Грехът смазва вярата и унищожавя доверието ни в Божиите обещания. Ето защо Авраам пита: "Какво е доказателството, че ще я наследя?"

Удивително, нали? Тъкмо казал Да и Амин, а сега съмнението се вербализира. Въпросът му е: Как мога да видя една демонстрация на това, което ще наследя? Как мога да знам, че това е така? Било му обещано потомство, и той повярвал; била му обещана земята, и той се усъмнил. Спомняме си за Петър, който ходил по водата чрез вяра, но когато се усъмнил, няколко секунди по-късно той потънал⁴⁰, и Господ упрекнал малката му вяра. В тези примери на нашите духовни предци виждаме как "малко вяра" се извява като Да за определени обещания, и като Не за други. Също "малката вяра" се извява като Да за определени обещания, но когато обстоятелствата се променят, съмненията се връщат.

Фактът, че това е момент на слабост се разкрива по-нататък в същите обстоятелства, които се случват на един потомък на Авраам повече от две хиляди години по-късно: Един ангел на Господ дошъл при Захария, когато той бил в напреднала възраст, и му обещал син.

"А Захария каза на ангела: **По какво ще узная това?** Защото аз съм стар, а и жена ми е в напреднала възраст." (Лука 1:18)

Тук имаме точно същия въпрос и точно същата реакция – молба за знак чрез думите "по какво ще позная това?" Отговорът на ангела към Захария разкрива състоянието на човека който иска доказателство:

"... **защото не повярва на думите ми**, които ще се изпълнят съевременно." (Лука 1:20)

Захария не повярвал; той се усъмнил в думите на ангела. Връщайки се обратно при Авраам, когато той се променил от Да и Амин към неверие и съмнение в Божиите думи, не виждаме ли в него естественото състояние на човешките същества – постоянно лъкатушещото Да и Не?

---

⁴⁰ Матей 14:28-31

Стар завет

При Захария даденият знак бил, че той не ще можел да говори. Изобличението е по-силно отколкото при Авраам, защото Захария трябвало да се поучи от преживяването на своя праотец. При Авраам Бог проявил снизхождение, за да влезе в един завет, който бил според човешките обичаи. Заради слабата вяра и доверие на Авраам в Бога, Бог сключва един завет с него, за да достигне Своето колебаещо се дете, тъй като за Авраам Неговото слово и обещания не били достатъчни. Във въпроса на Авраам "Как ще позная?", виждаме как той моли за видим знак, който да потвърди вярата му. Затова Бог се съгласява да сключи един завет със слугата Си, използвайки познати за времето си и обичайни форми на хората при подпечатването на техните тържествени договори.

"ГОСПОД му каза: Вземи ми тригодишна юница, тригодишна коза, тригодишен овен, гургулица и гълъбче. И той Му взе всички тези, разреже ги през средата и постави всяка половина срещу другата; но птиците не разреже. И **хищни птици се спуснаха върху труповете**, но Аврам ги разпъди." (Битие 15:9-11)

Бог иска от него да донесе животните и Авраам се втурва и приготвя елементите на завета, разделяйки всички на половина с изключение на птиците. По този начин Бог влиза в един завет на жертва с Авраам. В този завет Той посвещавал собствения Си живот за изпълнението на обещанието, защото между хората било обичайно ако единият от тях наруши своя дял от споразумението, той да предаде себе си да бъде разсечен на парчета. Това се потвърждава⁴¹ в следните думи:

"И ще предам мъжете, които престъпиха Моя завет, **които не изпълниха думите на завета, които сключиха пред Мен**, когато разякоха телето на две и минаха между частите му — юдовите първенци и ерусалимските първенци, скопците и свещениците, и целия народ на страната, който мина между частите на телето — ще ги предам в ръката на враговете им и в ръката на онези, които търсят да отнемат живота им; и труповете им **ще бъдат за храна на небесните птици и на земните зверове.**" (Еремия 34:18-20)

Князете, свещениците, народа на Юда и Ерусалим сключили този завет с Бога, минавайки между частите на телето, обещавайки, че ще освободят робите в замяна на известна степен на отдых от агресията на Навуходоносор. Когато нарушили завета, Бог им казал, според тяхното разбиране, че ще бъдат

⁴¹ Подобно на Израил (Псалм 79:2), в края на времето онези, които не са оценили гласа на Божиите обещания са предадени най-накрая на техните собствени обещания, както е описано в Откровение 19:17-18.

предадени на участта, която те си представяли, че заслужават клетвонарушителите.

Бог използвал този ритуал, знаейки колко важен е той за Авраам: тържествеността на тази най-древна форма за сключване на завет щяла да го увери наново в това, че Бог е сериозен относно Своите обещания. Ето така Бог отговорил на въпроса: "Как ще разбере?" Това е доказателството, което Бог дава на Авраам, за да насърчи вярата му, и евентуално да доведе Авраам отново в Новия завет на упование в Неговите обещания. И с този стар завет в който Бог влиза, сега Той му казва какво ще се случи през следващите години:

"Тогава ГОСПОД каза на Аврам: Със сигурност знай, че твоето потомство ще бъде чуждо в чужда земя и ще им бъдат роби; и те ще ги угнетяват четиристотин години. Но Аз ще съдя и народа, на когото ще робуват, и след това ще излязат с голям имот. **А ти ще отидеш при бащите си в мир, ще бъдеш погребан в честита старост. А в четвъртото поколение потомците ти ще се върнат тук, защото беззаконието на аморейците още не е стигнало до върха си. А когато слънцето залезе и настана дълбок мрак, ето, димяща пещ и огнен пламък, който премина между тези части на разсечените животни. И в този ден ГОСПОД направи завет с Аврам, като каза: На твоето потомство дадох тази земя, от египетската река до голямата река, реката Ефрат: земята на кенейците, кенезейците, кадмонейците, хетейците, ферезейците, рафаимите, аморейците, ханаанците, гергесейците и евусейците."** (Битие 15:13-21)

Потомците на Авраам щели да живеят в чужда земя, да бъдат потискани 400 години и взети като роби. Обаче Бог щял да съди народа под чиято власт те щели да бъдат подчинени, и те щели да го напуснат с големи богатства. Бог му казва, че той щял да умре в мир и в честита старост. Така Той изчиства съмненията и страховете, които безпокоели Авраам. Не било необходимо той да се тревожи за своето бъдеще, нито от евентуално отмъщение от страна на народите, които бил победил във войната при спасяването на Лот и народа на Содом.

В четвъртото поколение⁴², потомците на Авраам щели да се върнат в земята, в която той пребивавал в момента – ханаанската земя – и те можели да отидат едва когато аморейците са изпълнили чашата на нечестието си. Това ни говори нещо за земята и за това как тя може да бъде завладяна. Фактът, че аморейците щели

---

⁴² Четвъртото поколение се отброява от онези, които влезли в "този народ, на когото те ще служат", защото текстът казва "те ще се върнат тук отново". Това е родословната линия на: Яков, Левий, Каат, Амрам, Мойсей (Изход 6:14, 16, 18, 20). Яков, Левий и Каат влезли в Египет (Бит. 46:8, 11). Така Каат става първото поколение, Амрам второто, Мойсей и Аарон третото, а четвъртото поколение, децата на Мойсей и Аарон, "се върнали отново".

да бъдат изгонени от земята заради тяхното нечестие показва, че притежателят на земята щял да бъде праведен. Обещанието към Авраам, че той и неговото потомство щели да притежават земята завинаги зависело от това дали те са праведни.

"И народът ти — те всички ще бъдат праведни, ще притежават вечно земята, ... (Исаия 60:21)

Праведните наследяват земята завинаги. Кой са праведните? Това са онези, които изповядват греховете си и получават Божието прощение, вярвайки в Неговите обещания.

Авраам се усъмнил дали Бог е способен да Му даде земята. Сега виждаме, че, за да достигне колебаещата се вяра на Авраам, Бог изглежда ограничава обещанието, за да го направи по-лесно за вярване от него. Обещанието обхващало цялата земя завинаги, но сега виждаме, че обещанието към Семето е: "Аз ти дадох тази земя, от египетската река до голямата река, реката Ефрат", земята на аморейците и други народи. И ние се питаме, как трябва да бъде тълкуван този стих? Защото това обещание е толкова вярно колкото и предишните обещания.

Понеже обещанията в Христос Исус са винаги Да и Амин⁴³, а при положение, че Семето на Авраам е Христос⁴⁴ и онези, които са в Христос, ние виждаме, че обещаната тук земя е обещана не само на Авраам, но преди всичко на Христос. Господ казва: "на твоето потомство дадох тази земя" и мнозина приемат, че това обещание е било получено от армиите на Исус Навин, но това не е така, въпреки че Той им разделил земята с жребий⁴⁵. Този факт ни е напомнен от Стефан и от Павел, когато казва, че пълната Галерия на вратата в Евреи 11-та глава "не е получила обещанието" – те все още го очакват⁴⁶. Семето, което е Христос, първо получава обещанието, а след това онези, които са Христови⁴⁷.

Божие обещание е все още същото – обещанието за една нова земя дадена завинаги на Христос и онези, които са Христови. Кое тогава е изявлението, което би направило всички тези стихове истинни едновременно, без да добавяме или отнемаме, и позволявайки на Писанието да обясни себе си? Явно обещанието за това географско описание дадено чрез обитателите на земята по това време се изпълнява в следните текстове:

---

⁴³ 2 Коринтяни 1:19, 20

⁴⁴ Галатяни 3:16

⁴⁵ Деяния 13:19

⁴⁶ Евреи 11:39; Деяния 7:4-5

⁴⁷ Данаил 7:13-14, 18, 22, 27

"И ГОСПОД ще излезе и ще воюва против онези народи, както в деня, когато воюва, в деня на битката. **В онзи ден краката Му ще застанат на Елеонския хълм, който е срещу Ерусалим на изток.** И Елеонският хълм ще се разцепи през средата си на изток и на запад, ще се образува много голяма долина и половината от хълма ще се отдръпне на север, а половината му — на юг.... И в онзи ден **живи води** ще излязат от Ерусалим: половината им към източното море и половината им към задното море; през лятото и през зимата ще бъде така. **И ГОСПОД ще бъде Цар над цялата земя; в онзи ден ГОСПОД ще бъде един и Името Му едно.**" (Захария 14:3-9)

"И видях и **светия град, новия Ерусалим, да слиза от небето от Бога,** приготвен като невеста, украсена за мъжа си. И чух силен глас от престола, който казваше: Ето, скинията на Бога е с хората и **Той ще обитава с тях; и те ще бъдат Негов народ и Сам Бог ще бъде с тях — техен Бог.**" (Откровение 21:2-3)

За да може обещанието да бъде по-лесно за вярване от Авраам в неговото състояние на съмнение, Бог в Своето описание ограничава географската област до зоната на Ханаан. Бог приспособява думите Си към Авраам, за да повярва, тъй като областта от египетската река до реката Ефрат била част от цялата обещана земя, и затова била включена в обещанието. Но Бог иска Авраам да осъзнае, че това се изпълнява само чрез слизането на Ерусалим от небето върху този регион. Говорейки за последните години на Авраам (когато той живее с Исаак и Яков), ето какво описва Павел относно връзката на Авраам с обещанието за земята, и как той побеждава първоначалното си съмнение:

"С вяра Авраам, когато беше повикан да излезе и да отиде на едно място, което щеше да получи в наследство, послуша и излезе, без да знае къде отива. **С вяра той се засели в обещаната земя като в чужда** и живееше в шатри с Исаак и Яков, сънаследниците на същото обещание, **защото очакваше един град, който има вечни основи, на който Архитект и Строител е Бог.**" (Евреи 11:8-10)

Защо ханаанската земя била чужда страна за Авраам, ако тя му е била обещана? Защото той очаквал град, който има основи, чийто архитект и строител е Бог, за разлика от всеки друг земен град. Така вярата смята настоящата земя за чужда, а не като част от изпълнението на обещанието, въпреки че това е земята, която е обещана. Тя първо трябва да бъде обновена и до тогава не може да бъде изисквана. От друга страна, когато вярата се колебае, човек се придържа към земното и спира да смята себе си за чужденец.

"Небето и земята ще преминат, но Моите думи няма да преминат."
(Матей 24:35)

"И видях ново небе и нова земя; защото първото небе и първата земя преминаха и морето го няма вече." (Откровение 21:1)

Мъртви гела

Стигаме до следващата история, когато Авраам е в този първи завет, в старозаветно / човешко състояние, в което самият човек прави усилия да изпълни Божиите обещания.

"А Сарая, жената на Аврам, не му раждаше деца; но имаше слугиня, египтянка, на име Агар. И Сарая каза на Аврам: **Ето, ГОСПОД заключи утробата ми, да не раждам, затова влез при слугинята ми, може би ще придобия дете чрез нея. И Аврам послуша това, което каза Сарая.** И така, след като Аврам беше преживял десет години в ханаанската земя, Сарая, жената на Аврам, взе слугинята си Агар, египтянката, и я даде на мъжа си Аврам да му бъде жена. И той влезе при Агар и тя забременя; но като видя, че забременя, господарката ѝ стана презряна в очите ѝ. Тогава Сарая каза на Аврам: Поради теб ми е тази обида! Дадох слугинята си в твоите обятия, а като видя, че забременя, аз станах презряна в очите ѝ. ГОСПОД нека съди между мен и теб! А Аврам каза на Сарая: Ето, слугинята ти е в ръката ти. Направи с нея, както искаш. И Сарая се отнасяше зле с нея, така че тя побягна от лицето ѝ. Но Ангелът ГОСПОДЕН я намери при един воден извор в пустинята, при извора на пътя за Сур,... А Ангелът ГОСПОДЕН ѝ каза: Върни се при господарката си и се покори под ръцете ѝ." (Битие 16:1-9)

Преди това Авраам бил показал вяра в Божието обещание, че ще му даде биологичен син⁴⁸ в контраст с липсата му на вяра в обещанието за земята⁴⁹. Сега, когато минало време и нямало син, тази липса на вяра се разширила, обхващайки и обещанието за син. Той и Сара измислили план, за да направят така че обещанието да се осъществи, и Авраам взема Агар като съпруга, и тя зачева Исмаил.

"И Агар роди син на Аврам, и Аврам нарече сина си, който му роди Агар, Исмаил. А Аврам беше на осемдесет и шест години, когато Агар роди Исмаил на Аврам." (Битие 16:15-16)

Понеже Божието обещание трябвало да се изпълни със Сара чрез детето на това обещание, Исаак, това несъмнено била една от най-големите грешки в живота на Авраам.

---

⁴⁸ Битие 15:4-6

⁴⁹ Битие 15:7, 8

Бог обещал на Авраам неизброимо потомство. И когато Той обещал това, вече било невъзможно по човешки Авраам и Сара да имат дете. Също както при другите обещания, Авраам първоначално повярвал, но след това се разколебава, защото човек в себе си няма сигурно Амин. Забелязваме колко е удивително, че бихме опитали да изпълним Божиите обещания. От кога едно обещание се изпълнява от получателя? И все пак това е нещо, което се случва и до днес. Освен това усилията на получателя да изпълни обещанията всъщност правят така, че този, който е обещал не може да ги изпълни, или най-малкото става трудно да го направи. И дори, когато обещаното привидно идва при получателя, но чрез неговото собствено усилие, дали това е изпълнение на обещанието? Абсолютно не. По-скоро това все още зависи от този, който е дал обещанието. Нещо повече, това кара получателя на обещанието да престане да очаква истинското изпълнение, тъй като той вярва, че притежава нещото. По този начин виждаме, че опитвайки се да изпълним Божиите обещания, ние всъщност работим против Него, правейки по-сложно осъществяването на Неговата воля.

Още от началото трябва да е било ясно, че обещанието нямало да се изпълни чрез робиня, когато Бог изяснява на Авраам, че обещанието няма да се изпълни чрез Елиезер. Като метреса Агар щяла да има потомци, които са в робство, а не свободни. Само ако Авраам бил съхранил Господните думи в сърцето си, той не би послушал Сара.

Божият завет

Сега Авраам имал син чрез Агар, слугинята. И минали много години, и аз си представям как Сара и той вярват, че Божието обещание се е изпълнило, независимо от трудностите, които са възникнали в дома с включването на друг човек в брачните отношения. Тринадесет години след раждането на Исмаил и двадесет и четири години откакто Авраам бил напуснал Ур Халдейски, Господ му се явява още веднъж:

"Когато Аврам беше на деветдесет и девет години, Господ се яви на Аврам и му каза: Аз съм Бог Всемогъщият. Ходи пред Мен и бъди непорочен! **И ще поставя завета Си между Мен и теб** и ще те умножа твърде много." (Битие 17:1-2)

Първото нещо, което Бог прави е да Се идентифицира, казвайки: "Аз съм Бог Всемогъщият". Той се идентифицира като Бог, който може да направи всичко, което реши; такъв, който може да спазва обещания, които за хората изглеждат невъзможни. Той е достатъчно могъщ, за да даде Семе на Авраам и Сара.

След това Бог казва на Авраам да ходи пред Него, за да може стъпките му да бъдат в светлината на лицето Му. Бог обещава, че пътя на Авраам ще се очисти и

че той ще бъде съвършен пред Неговото присъствие. "Съвършен" също е било преведено като "с почитеност". Бог казва на Авраам да ходи пред Него в почитеност, с цяло сърце, за да няма Да и Не, а по-скоро Да и Амин; та сърцето му да бъде посветено в цялост, подчинено и доверяващо се, че Всемогъщият Бог е съвършено способен да изпълни Своето обещание. След това Господ казва, че ще извърши делото на Своя завет, което Той е обещал и с това обещава да умножи Авраам твърде много.

"Тогава Аврам падна на лицето си; и Бог му говори и каза: Ето, **Моят завет е с теб и ти ще станеш отец на множество народи.** "Няма вече да се наричаш Аврам, а името ти ще бъде Авраам; защото те направих отец на множество народи." (Битие 17:3-5)

Това е Божият завет: обещанието за неизброимо потомство в Христос Исус. И като доказателство за това, името му вече нямало да бъде Аврам, но Авраам.

Авраам означава "баща на множества", и от сега нататък всеки път, когато някой го повика с новото му име, споменът за Божието обещание щял да му идва на ум, а така също и голямата надежда за изпълнението на това обещание.

Знак

Тогава Бог дал на Авраам едно физическо напомняне, което щяло да помага на него и потомците му да вярват:

"И Бог каза на Авраам: Пази завета ми, ти и потомците ти след теб, през всичките им поколения. Ето Моят завет, който трябва да пазите между Мен и вас и потомците ти след теб: всеки между вас от мъжки пол да се обрязва. Да обрязвате краекожието на плътта си; това ще бъде знак на завета между Мен и вас." (Битие 17:9-11)

Бог му казва, че той и неговите потомци трябва да се обрязват, знак за бъдещите поколения така че да не повтарят грешката на Авраам. Вместо да питат: "как ще разберем?", те можели с вяра да се хванат за обещанието виждайки този знак. Авраам бил показал желанието да действа, да направи нещо, затова Бог му дал знак на завета, който ще предостави нагледни уроци за истинското състояние на човека. Интересно е, че това е казано на Авраам преди заявлението, че Сара ще има дете, което първоначално ще бъде посрещнато със скептицизъм, разкривайки състоянието на човека докато показва, че Бог знае какви са хората.

Какво е обрязване и какво означава то?

"И така, какво ще кажем, че нашият отец Авраам е намерил по плът? Защото, ако Авраам е бил оправдан чрез дела, той има с какво да се

хваля, но не пред Бога. Понеже какво казва Писанието? – „Авраам повярва в Бога, и това му се счете за правда.“ (Римляни 4:1-3)

Как бил оправдан Авраам? Вярвайки в Бога. Всъщност, за да се изясни дори още повече, продължението на стиха веднага потвърждава това:

"А на този, който не върши дела, а вярва в Онзи, който оправдава безбожния, **неговата вяра му се счита за правда.**" (Римляни 4:5)

Не се казва "този, който действа е оправдан", а, който "вярва в Онзи, който оправдава безбожния" е оправдан. С други думи този, който осъзнава, че е безбожен и вярва търпеливо, че Бог действа в него. И Павел пита следното относно Авраам:

"Как тогава му се счете? Когато беше обрязан ли, или необрязан? Не когато беше обрязан, а необрязан. **И той прие знака на обрязването като печат на правдата от вярата**, която имаше, когато беше необрязан, за да бъде той баща на всички, които вярват, макар и необрязани, за да се счете и на тях правдата," (Римляни 4:10-11)

Вярата му била счетена за правда, не делата. Когато приел благословието от прощението на греховете, той бил оправдан⁵⁰, дори, когато все още бил необрязан. Авраам приел обрязването като знак, като печат, че вярва на Бога от сърце, и че това му е било счетено за правда пред Него. По този начин обрязването става знакът на новия завет или печат на правдата чрез вяра.

"Понеже обрязването наистина ползва, ако изпълняваш закона, но ако си нарушител на закона, твоето обрязване става необрязване. И така, ако необрязаният пази наредбите на закона, няма ли неговото необрязване да му се счете за обрязване? И онзи, който е в природното си състояние необрязан, но изпълнява закона, няма ли да осъди теб, който имаш писан закон и обрязване, но си престъпник на закона? **Защото не е юдеин онзи, който е външно такъв, нито е обрязване онова, което е външно, на плътта; а юдеин е този, който е вътрешно такъв, и обрязване е това, което е на сърцето, в Духа, а не в буквата**, чиято похвала не е от хората, а от Бога." (Римляни 2:25-29)

Тази правда, на която обрязването е знак, е това което се изисква от Божия закон. Това означава, че обрязването само по себе си не добавя нищо, ако Божият закон не е спазван (защото живеенето според закона е праведност). Всъщност ние четем в този текст, че спазването на закона е истинското обрязване. Господ не изисква външно показване; изисква се истината да бъде вътрешно вписана. Външното показване без истината да живее в сърцето е мерзост. Но законът

---

⁵⁰ Римляни 4:6-9

може да бъде в сърцето само посредством силата на Господ чрез Духа. Обрязването, тогава е всъщност печатът или знакът за Божията правда, която действа чрез Светия Дух в сърцето. Ето това е получил Авраам, когато е повярвал в думите и обещанията на Бога. По този начин ние сме запечатани от Светия Дух. Това е залогът или гарантът на наследството⁵¹, защото Духът е който докарва правда чрез вяра, и земята е получавана в наследство от онези, които притежават тази правда. Така обрязването било печат на правдата чрез вяра приета чрез Светия Дух, и в същото време то било знак за обещаното наследство.

Обрязването винаги е било това. То винаги е означавало правдата в сърцето и то не е имало друго значение, когато тази правда е липсвала. Текстът ясно показва това по следния начин:

"И ГОСПОД, твоят Бог, ще те доведе в земята, която бащите ти притежаваха и ти ще я притежаваш; Той ще ти направи добро, и ще те умножи повече от бащите ти. И ГОСПОД, твоят Бог, ще обреже **сърцето ти** и сърцето на потомството ти, за да обичаш ГОСПОДА, своя Бог, с цялото си сърце и с цялата си душа, за да живееш."
(Второзаконие 30:5-6)

Обрязването на сърцето е едно дело на Господ, и то е необходимо за нас, за да станем способни да обичаме Бога с цяло сърце и душа. Когато обичаме Бога и се доверяваме напълно на Него вместо на нас самите ние сме способни да получим Неговото обещание, Неговото слово, Неговите заповеди. Обрязването е когато на Светия Дух е позволено да напише закона в сърцата ни. Всичко това е дело на Бога⁵². Затова Писанията казват:

"И той прие знака на Обрязването..." (Римляни 4:11)

Той приел обрязването като напомняне, че правдата е само чрез вяра. И той получил това като знак в плътта.

"...наричани необрязани от тези, които се наричат обрязани — с обрязване на плътта, което се извършва с ръце —" (Ефесяни 2:11)

Обрязването в плътта извършвано с ръце било само номинално, но то не било истинското обрязване. Тогава защо на Авраам бил даден знакът на обрязването, когато истинското обрязване е това на сърцето? То му било дадено като знак, като напомняне за истинското обрязване, което той трябвало да получи. Всеки път, когато Авраам използвал тоалетната и всеки път, когато имал интимни отношения със Сара, той щял да си спомня, че Божиите обещания и завет не са

---

⁵¹ Ефесяни 1:14

⁵² Йоан 6:29

чрез силата на човешката плът, но чрез Божията сила⁵³. По този начин обрязването в плътта щяло да стане канал, който да води Авраам и неговите потомци към разбиране на истинското обрязване, което е праведност чрез вяра.

Подобно на Никодим, Господ му разкрива, че трябва да бъде роден отново⁵⁴. Като на Петър, Исус му казва, че когато се обърне, трябва да укрепи братята си⁵⁵. Като Петър и Никодим, Авраам не съзнавал какво е истинското му състояние. Също както народа на Израил, на когото Бог дава закона на каменни плочи, за да разкрие закоравяването на сърцата им и Божието намерение да напише закона в техните сърца, Бог също дава на Авраам обрязването като разкриване на сърцето, което не било все още достатъчно чувствително за внушенията на Божия Дух, за да може Господ да напише тези обещания в сърцето му. По този начин обрязването се превръща в едно заявление за състоянието на Авраам, и това на човека, и знак за това, което Бог иска да извърши в Своите деца.

Твърдейки това, противоречим ли на думите на Павел, че обрязването е било дадено на Авраам като знак за правдата чрез вяра, която вече е получил? Никак. Нека помним, че, когато Бог обещал на Авраам потомство като звездите, Авраам повярвал в Него, и това му било сметено за правда. Дотогава докато Авраам вярвал в Бога, той щял да бъде притежател на тази Божия правда, която е чрез вярата на Исус. Но както видяхме, след това Авраам се усъмнил в Божиите обещания, и това съмнение се изявило в опита на плътта да ги изпълни. След това Бог дал на Авраам знака на обрязването, който сочил и към правдата чрез вяра, която той някога имал, и към настоящата му нужда от това. Авраам се нуждаел от това вярата му да бъде усъвършенствана дотолкова, че да може напълно да уповава на Божието слово и да живее само от него. Следователно обрязването било едно напомняне за едно начало в Духа, което е било заменено от опита за усъвършенстване в плътта⁵⁶. Авраам имал нужда да се отрече от плътта и да се върне към Духа, вярвайки и зависейки от Божието слово точно така както му е било дадено. Исус изяснява, че Неговите думи са дух и живот⁵⁷.

По-късно обрязването било изопачено до там, че да му се придава точно обратния смисъл (че да си обрязан означава да станеш праведен в плътта си). Обаче:

"Защото ние сме обрязаните, които се покланяме на Бога в духа и се радваме в Христос Исус, и не се уповаваме на плътта." (Филипийци 3:3)

---

⁵³ Захария 4:6

⁵⁴ Йоан 3:3

⁵⁵ Лука 22:31, 32

⁵⁶ Галатяни 3:3

⁵⁷ Йоан 6:63

Истинското обрязване не е това на плътта, но това на Духа. Обрязването е онова, което се покланя на Бога в духа и се радва в Христос Исус.

Готов да започне да получава обещанието

Сега Авраам е в състояние отново да слуша Божия глас, че това обещание ще се изпълни чрез Сара.

"И Бог каза на Авраам: Не наричай вече Сарая жена си Сарая; а Сара да бъде името ѝ. **Аз ще я благословя, и ще ти дам и син от нея. И ще я благословя**, и тя ще стане майка на народи; царе на народи ще произлязат от нея." (Битие 17:15-16)

Също както името на Авраам е променено, така и името на Сара не е вече Сарая. И тя също е благословена с прощение на греховете, и синът на Авраам щял да бъде даден чрез нея. Налага се Господ да повтори това на Авраам, за да може той да го чуе и да го разбере правилно: Сара ще бъде благословена и ще стане майка на народи; царе на народи ще произлязат от нея. Когато Бог давал обещанието за първи път, то *включвало* Сара. И тук плътският човек пропада, мислейки че обещанията са само за него, а не за спътницата на живота му. Но Писанията казват, че те са едно⁵⁸, което означава, че всичко, което е било обещано на Авраам е било обещано и на Сара.

"Тогава Авраам падна на лицето си и се **засмя**, и каза в сърцето си: На стогодишен човек ли ще се роди дете? И деветдесетгодишната Сара ли ще роди?" (Битие 17:17)

Авраам си помислил, че това е смешно; първата му естествена, плътска реакция била да не повярва в Божието слово. Обаче Авраам бързо щял да се събуди за реалното измерение на Божието обещание.

"И Авраам каза на Бога: Дано Исмаил да е жив пред Теб! Но Бог каза: Не, жена ти Сара ще ти роди син **наистина**, и ще го наречеш Исаак. **И ще поставя завета си с него за вечен завет, за потомството му след него.** И за Исмаил те послушах. Ето, благослових го и ще го направя плодовит, и ще го преумножа; дванадесет князе ще се родят от него и ще го направя велик народ. **Но завета Си ще утвърдя с Исаак, когото Сара ще ти роди догодина по това време.**" (Битие 17:18-21)

Виждаме, че смехът на Авраам не трае дълго, защото следващият му коментар показва, че сега наистина вярва в Господ. Той е победил първоначалното си съмнение, и сега пита за Исмаил, който в крайна сметка също бил негов син, и

⁵⁸ Битие 2:24, Матей 19:4-6

умолява Бог за него. Тук виждаме промяната, която е била извършена в живота на Авраам. Първата му реакция е Не, което след това се променя на Да. И Бог повтаря Своето обещание: Сара ще роди син на Авраам, и неговото име ще бъде Исаак, което означава смях. Обещанията на завета ще бъдат потвърдени с Исаак и неговото Семе след него. Христос Исус щял да дойде чрез родословието на Исаак. Бог не забравя Исмаил, но също го благославя и го прави голям народ.

Така приключва този диалог с Господ. И същият този ден всички мъжки от Авраамовия дом са обрязани, изработвайки знака на завета, който е облекчение заради прощението, и заявлението в тяхната собствена плът, за заблудата на уповаването в плътта, която не ползва нищо.

Обаче Господ още не е приключил. Авраам вероятно бил казал на Сара всичко, което Бог му бил говорил, защото не можеш да скриеш факта, че всички от мъжки пол в дома са обрязани в един ден⁵⁹. Няколко дни по-късно Господ се явява на Авраам още веднъж, този път в контекста на посещението на Содом и Гомор. И ние четем следното:

"И му казаха: Къде е жена ти Сара? А той каза: Ето, в шатрата е. И ГОСПОД каза: Догодина по това време Аз непременно ще се върна при теб, и ето, жена ти Сара ще има син. А Сара слушаше от входа на шатрата, която беше зад него. А Авраам и Сара бяха стари, на преклонна възраст; на Сара беше престанало обикновеното на жените. И Сара се засмя в себе си и каза: Като съм остаряла, ще има ли за мен удоволствие, като и господарят ми е стар? А ГОСПОД каза на Авраам: Защо Сара се засмя и каза: Като съм остаряла, дали наистина ще родя? **Има ли нещо невъзможно за ГОСПОДА?** В определеното време ще се върна при теб, догодина по това време, и Сара ще има син. Тогава Сара, понеже се уплаши, отрече и каза: Не съм се смяла! А Той каза: Не, ти се засмя." (Битие 18:9-15)

Ясно е, че Авраам и Сара били партньори в живота, защото тя имала същата естествена реакция като нейния съпруг. Тук ние наблюдаваме божествения модел. Тя се засмяла като Авраам, но след това повярвала, без да е необходимо Бог да добавя нещо друго. Така в Авраам и Сара виждаме човешкото естество както е обяснено от Исус в притчата за сина, който първоначално казал Не, но след това казал Да на обещанието. Защото това е свидетелството на Писанията:

"**С вяра** и самата Сара получи сила да зачене и роди в преминала възраст, **понеже счете за верен Този, който беше дал обещанието.**" (Евреи 11:11)

---

⁵⁹ Битие 34:25

Какви преживявания! Авраам вярвал в Бога и в някои от Неговите обещания, но му било трудно да повярва в други. За да може да спаси Своя син Авраам, Бог проявил снизхождение, за да влезе в един човешки завет с него: старият завет или първият завет. В старозаветно състояние Авраам се опитва да изпълни Божието обещание като има син от Агар. Обаче след известно време Бог отново се явява на Авраам и му дава Своя завет, и виждайки че ще разкрие на Авраам, че обещанието за Семето ще бъде чрез Сара, показвайки по този начин неговата грешка, Той му дава да извърши едно дело: обрязване. Обрязването показва естественото състояние на човешките същества, и е печатът, че правдата е само чрез вяра.

Естественото състояние на хората е да казват *Да*, само за да спрат да вярват и да кажат *Не* на Божието обещание. Но след като опознава Бога повече, човекът казва *Не* на Божието обещание, но след това се поправя и в Христос Исус казва *Да* и *Амин* на цялото Божие слово. Така обрязването освен че е печат на правдата чрез вяра, става едно напомняне за нуждата да се остане в първоначалното *Да*, при приемането на Христос в раждането от Духа.

Двата завета в Авраам

Полученото обещание

След срещата между Авраам, Сара и Бог, Содом и Гомор били унищожени. След това четем:

"Оттам Авраам тръгна към южната страна. Той се настани между Кадис и Сур и живееше като чужденец в Герар. И Авраам казваше за жена си Сара: Тя ми е сестра..." (Битие 20:1-2)

Някак си Авраам чувствал, че е по-безопасно за него, ако управителите на тази земя си мислят, че Сара е негова сестра, вместо негова съпруга, и така той излъгал. О, Авраам! Господ още веднъж трябва да поправи проблемите на Своя слуга, които той сам си е причинил. Не сме ли като Авраам? Нямаме ли среши с Господ, и след това изпадаме обратно в нашите слабости? И не виждаме ли тук величието и милостта на Бога? Авраам вярвал в Бога, но **не се доверил напълно** на Неговата защита. Също както Сара се засмяла, а след това излъгала заради страха, който почувствала, когато била разкрита, Авраам излъгал заради страх от това, което може да му се случи.

Всичко това сочи към липсата на доверие в словото, защитата и грижата на Бога. Бог бил казал, че той ще отиде с мир в гроба и в честита старост, така че той не е трябвало да се чувства застрашен. Бог спасява Авраам от този проблем и накрая Сара ражда:

"И ГОСПОД посети Сара, както беше казал; и ГОСПОД **направи на Сара, както беше говорил**. И Сара забременя и роди син на Авраам в старините му, в определеното му от Бога време. И Авраам нарече сина, който му се роди, когато Сара му роди, Исаак. И на осмия ден Авраам обряза сина си Исаак, както му беше заповядал Бог. А Авраам беше на сто години, когато му се роди синът му Исаак. И Сара каза: Бог ми направи смях; всеки, който чуе, ще се смее заедно с мен. Каза още: Кой би казал на Авраам, че Сара ще кърми синове — защото му родих син в старините му." (Битие 21:1-7)

Чрез вяра, Сара, бивайки неплодна, зачева и ражда. Защо? Защото независимо от смеха ѝ, вярата триумфирала в нея, и тя повярвала, че Този, който бил дал обещанието ще бъде верен и да го изпълни.

Няколко заключения са очевидни. Исаак бил плод на вяра. Той е семето на обещанието, синът на свободната, роден по Божие чудо. Исмаил, от друга страна, е семето на плътта, синът на робството, роден от човешко усилие. Исмаил е продукт на човешки завет, старият завет, а Исаак на Божия завет, новия завет.

Обещанието, което Бог дал на Авраам било, че семето щяло да бъде така многобройно като морския пясък и като небесните звезди. Това семе щяло да наследи земята; то било духовно семе, не плътско. С други думи, това потомство щяло да има чудно раждане, както при Исус и Исаак. И двете раждания били по чудо, и двете били чрез посредничеството на Божия Дух⁶⁰. И в двете имаме демонстрация на Божията сила да ни направи Божии деца и наследници на обещанието.

И ние продължаваме с историята на Авраам:

"А когато детето порасна, го отбиха. И в деня, когато отбиха Исаак, Авраам направи голямо угощение. А Сара видя, че **синът на египтянката Агар, когото бе родила на Авраам, се присмива**, затова каза на Авраам: Изпъди тази слугиня и сина ѝ, защото синът на тази слугиня няма да наследи с моя син Исаак! Но тази дума се видя твърде тежка на Авраам поради сина му Исмаил. Но Бог каза на Авраам: Да не ти се вижда тежко за момчето и за слугинята ти; за всичко, което ти каза Сара, послушай гласа ѝ, защото **по Исаак ще се нарече твоето потомство**. Но и от сина на слугинята ще направя да стане народ, понеже е твое потомство. Тогава на сутринта Авраам стана рано, взе хляб и мех с вода и ги даде на Агар, като ги сложи на рамото ѝ; даде ѝ и детето и я изпрати. А тя отиде и се скиташе в пустинята Вирсавее." (Битие 21:8-14)

Синът на Агар, египетската робиня, се подигравал на сина на свободната и съветът бил робинята и синът ѝ да бъдат отпратени от дома. Това изглеждало ужасно за Авраам. Обаче Бог подкрепил предложението на Сара, несъмнено, за да научи и тях и нас на урок. След това Авраам казал сбогом на Агар и нейния син Исмаил. Това въобще не означавало, че Бог изоставя Исмаил, защото няколко стиха по-късно ни се казва, че Бог бил с него. Основната идея на тази история е, че синът на робинята започва да преследва синът на свободната и съвместното съжителство в дома става трудно, невъзможно, до там, че синът на робинята най-накрая е изгонен. Това съдържа изводи за връзката, която съществува между двата завета, както в нас самите, така и между преживяванията на двете групи.

Изпитът на Вярата

Отминали няколко години и Исаак сега е млад човек. След всички споменати преживявания, Авраам бил видял как Бог го водил по чуден начин, защитавал го

---

⁶⁰ Галатяни 4:29

и му дал син. Обаче Бог кара Авраам да мине отново през същата територия, за да е сигурно, че урокът е бил научен и по този начин да запечата вярата му.

"След тези събития Бог изпита Авраам и му каза: Аврааме! А той каза: Ето ме. И Бог каза: **Вземи сега сина си, единствения си син, когото обичаш, Исаак, и иди в местността Мория и го принеси там във всеизгаряне на един от хълмовете, за който ще ти кажа!"** (Битие 22:1-2)

Исаак още не се бил оженил и нямал деца. Затова на пръв поглед Божията молба намеквала премахване на надеждата, че всички Божии обещания някой ден ще бъдат изпълнени. И така не само любовта на Авраам към любимия му син била изпитана, но също и вярата му в Божието обещание за вечно наследство.

Този изпит причинил ужасна вътрешна борба в Авраам. Много съмнения навярно са притеснявали ума му. Той бил изкушен във всичко, изкушен да се съмнява дали наистина Божият глас му е говорил, и дори дали обещанията, които е приемал преди много години са истина. Обаче Авраам триумфирал над този изпит на вярата.

"Не се усъмни в Божието обещание чрез неверие, а се укрепи във вяра, като отдаде слава на Бога и като беше напълно уверен, че това, което Бог е обещал, Той е силен и да го изпълни. Затова му се счете за правда." (Римляни 4:20-22)

"**С вяра Авраам, когато беше изпитван, принесе Исаак в жертва** — онзи, който беше получил обещанията, принесе единородния си син; онзи, за когото беше казано: „По Исаак ще се нарече твоето потомство“; като **разсъди, че Бог може да възкресява и от мъртвите**, откъдето, като символ на възкресението, го и получи обратно." (Евреи 11:17-19)

От начало до край всичко се основавало на това дали Авраам вярвал, че Бог ще даде живот на това, което е мъртво. Вярата на Авраам трябвало да бъде утвърдена върху възкресението на мъртвите. Раждането на самия Исаак било извеждане на живот от плътта на Авраам и Сара, която за всички практични цели била мъртва, когато става въпрос за раждане на живот. Авраам се бил усъмнил в Божието слово дали Той би могъл да извърши това, и се бил обединил в неравноно иго с Агар.

Така тази идея била изпитана още веднъж, и вярвайки, че Бог може дори да възкресява мъртвите, Авраам принесъл Исаак. Сега Авраам *наистина* вярвал, че Бог е достатъчно могъщ, за да извърши всичко, което бил обещал, и точно това доверие, убеждение и вяра му били сметени за правда. Колко чудна е вярата на Авраам!

Стихът споменава Исаак като единородния син на Авраам. И това естествено напомня за това, че Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, та

който вярва в Него да не загине, а да има вечен живот⁶¹. В приноса на Авраам имаме символ на това как Отец дава Своя единороден Син, и Авраам разбрал това. Авраам принесъл своя единороден син, вярвайки, че ще бъде възкресен от мъртвите, защото Бог вече давал Своя единороден Син точно там, когато казал: "Аз съм твой щит и твоя извънредно голяма награда". И тази вяра на Авраам, че Бог може да възкреси Исаак от мъртвите, откриваме изявена в историята:

"На третия ден Авраам повдигна очи и видя отдалеч мястото. Тогава Авраам каза на слугите си: Вие останете тук с магарето, а **аз и момчето ще отидем там, и като се поклоним, ще се върнем при вас.**"

(Битие 22:4-5)

Авраам знаел, че ще се върне с Исаак. Затова казва "Аз и момчето ще отидем... и ще се върнем при вас". Исаак, подобно на Христос, носел дървата за приноса. И както Христос, който доброволно дал Себе Си за нас, той не се противопоставил, но доброволно предал себе си. По този начин жертвата е не само на Отец, но и на Сина. В Исаак ние имаме предобраз на Христос, който бил взет като агне на заклание⁶², и заявлението на Авраам, че Бог ще промисли за агне било изява на тази вяра.

"Тогава Ангелът ГОСПОДЕН му извика от небето и каза: Аврааме, Аврааме! И той каза: Ето ме. И Ангелът каза: Да не вдигнеш ръката си върху момчето и да не му направиш нищо; защото сега познах, че ти се боиш от Бога, понеже не задържа от Мен и сина си, единствения си син. Тогава Авраам повдигна очи и видя, и ето, зад него един овен заплетен с рогата си в един храст. И Авраам отиде, взе овена и го принесе във всеизгаряне вместо сина си." (Битие 22:11-13)

По този начин Божията съвършена воля била изпълнена. Вярата на Авраам била поставена на изпит, и била намерена съвършена.

"Тогава втори път Ангелът ГОСПОДЕН извика на Авраам от небето и каза: **В Себе Си се заклевам, заявява ГОСПОД, че понеже направи това нещо и не задържа сина си, единствения си син, ще те благословя премного и ще умножа и преумножа потомството ти като небесните звезди и като пясъка на морския бряг, и потомството ти ще завладее портата на враговете си. В твоето потомство ще се благославят всичките народи на земята, защото си послушал гласа Ми.**" (Битие 22:15-18)

---

⁶¹ Йоан 3:16

⁶² Исаия 53:7

Ангелът на Господ говорил с Авраам втори път, и му казва, че Бог се е заклел в Себе Си. Откриваме смисъла на тази клетва тук:

"Защото, когато Бог даваше обещание на Авраам, понеже нямаше никой по-голям, в когото да се закълне, се закле в Себе Си, като каза: „Наистина ще те благословя премного и ще те умножа и преумножа.“ И така, Авраам с дълготърпение получи обещаното. Защото, както хората се кълнат в някой по-голям от тях и клетвата, дадена за потвърждение, е край на всеки спор за тях, така и **Бог, като искаше да покаже по-пълно на наследниците на обещанието, че намерението Му е неизменимо, си послужи с клетва**, така че чрез две неизменими неща, в които е невъзможно за Бога да лъже, да имаме голямо насърчение ние, които сме прибягнали да сграбчим поставената пред нас надежда," (Евреи 6:13-18)

Защо Бог се заклел? Направил го, защото искал да покаже нещо на нас. Клетвата била дадена заради нас, наследниците, защото относно Авраам, той вече вярвал в Господ и тъкмо бил доказал това в суровия изпит. Авраам вече имал или бил достигнал до обещанието⁶³. Авраам не се нуждаел от клетвата, за разлика от времето, когато искал знак от Бога и Бог влязъл в човешки обрек с него. Така че тази клетва – “в Себе Си се заклевам” – е за нас, наследниците, върху, които са дошли последните времена, за да можем да бъдем убедени, че Бог ще извърши това, което е обещал, и да можем да се хванем за надеждата поставена пред нас, същата надежда, която била дадена на Авраам.

Бог знае, че някои от нас са плахи и им липсва вяра. Можем да виждаме собствената си слабост, и многото бунтове и падения в живота. Може би някои си казват: “Аз съм напълно сам и няма нищо в мен”, и те може да се страхуват, че Бог не ги приема. Обаче за всички нас, които се чувстваме по този начин, ние имаме историята за Авраам, чрез която Бог ни говори:

"Слушайте Ме, вие, които следвате правдата, които търсите ГОСПОДА! Погледнете към канарата, от която сте отсечени, и към дупката на рова, от който сте изкопани! **Погледнете към баща си Авраам** и към Сара, която ви е родила, **защото, когато беше един, го повиках**, благослових го и го умножих. Защото ГОСПОД ще утеши Сион, ще утеши всичките му запустели места и ще направи пустинята му като Едем и степта му – като ГОСПОДНАТА градина. Веселие и радост ще се намерят в него, славословие и глас на песен." (Исая 51:1-3)

Нека погледнем към Авраам и как Бог го е извел отсрещ езичниците, извън владението на Вавилон, и когато той е бил само един, Бог го е благословил с

⁶³ Евреи 6:9-12, 19-20; 10:32-39

прощение, обещание и завет. Бог иска да направи същото с нас. Нека помним, че клетвата, в която Той посвещава живота Си е за нас. Това било за наша утеха, човешка клетва, сякаш Той е знаел, че се нуждаем от същата сигурност, от която се нуждаел и Авраам в неговия стар завет. Собствената Му чест и живот са на карта в изпълнението на това благословение.

Свобода в Исус

В допълнение към това, че потомците на Авраам са многобройни като звездите и пясъка, ангелът Господен обещава на Авраам, че неговото Семе ще завладее портата на враговете си. В Христос всички народи по земята щели да бъдат благословени. В какъв смисъл Семето щяло да завладее портата на неприятелите си? Семето е Христос и всички онези, които са Христови, и никой друг. Грехът дошъл чрез Сатана, който е неприятелят⁶⁴, врагът на Семето⁶⁵, антихристът. Обещанието, че Семето на Авраам щяло да завладее портата на враговете си е обещание за победа над греха чрез Христос Исус. Виждаме, че това е така, когато Захария, изпълнен със Светия Дух пророкувал, казвайки:

"Благословен Господ, Израилевият Бог, защото посети Своя народ и извърши изкупление за него. И въздигна рог на спасение за нас в дома на слугата Си Давид, както е говорил чрез устата на светите Си пророци от вековете, спасение от неприятелите ни и от ръката на всички, които ни мразят; да покаже милост към бащите ни и да си спомни Своя свят завет, клетвата, с която се закле на баща ни Авраам: **да ни даде, на нас, които сме освободени от ръката на неприятелите ни, да Му служим без страх, в святост и правда пред Него през всичките си дни.**" (Лука 1:68-75)

Чрез Христос ние сме избавени от ръката на враговете ни, за да може да служим на нашия Бог в святост и правда. Това Семе, Христос, щяло да смаже главата на змията⁶⁶. Виждаме, че дори сега, онези от нас, които са били част от семето имат битки срещу врага, и все още не виждаме, че притежаваме портата на неприятелите си, но чрез Божията благодат, скоро ще видим това⁶⁷. Обещанието обхваща пълното дело на евангелието до окончателното изкупление. Самият Исус обяснява всичко това:

---

⁶⁴ Речник на Стронг № Евр. 7854

⁶⁵ Матей 13:39; 1 Петр 5:8; Ефесяни 6:12; Йоан 8:44

⁶⁶ Битие 3:15

⁶⁷ Римляни 16:20

"Тогава Исус каза на повярвалите в Него юдеи: **Ако продължите в словото Ми**, наистина сте Мои ученици. И ще познаете истината и истината ще ви **направи свободни**." (Йоан 8:31-32)

Исус е Добрият Пастир⁶⁸. Призивът, който Бог прави към Своя народ през вековете е да слушат гласа Му, да пазят завета Му, Неговите думи. И Исус идентифицира Себе Си като Този, когото те трябва да слушат, чиито думи трябва да пазят и ценят. Това води до познаване на истината, а истината ни прави свободни. Ето така се получава обещанието за свобода от враговете.

"Тогава Исус пак им говори, като казваше: **Аз съм светлината на света; който Ме следва**, няма да ходи в тъмнината, а **ще има светлината на живота**." (Йоан 8:12)

Следвайки Исус и пазейки Неговите думи, ние ще имаме светлината на живота. Исус апелира към слушателите Си да Го приемат като Божието слово. Но каква била тяхната реакция?

"Отговориха Му: Ние сме Авраамово потомство и никога не сме били роби на никого; как казваш Ти: **Ще станете свободни?**" (Йоан 8:33)

Отговорът им е, че те вече са семето, бивайки потомци на Авраам по кръв. Те автоматично смятат себе си за наследници на обещанието и по този начин свободни хора.

Обаче, когато Исус апелира към тях да чуят гласа Му и да пребъдват в думите Му, Той идентифицирал Себе Си като обещаното Семе на Авраам, Семето, в което се изпълняват всички обещания: Той бил този, който щял да ги освободи. Но слушателите Му не виждали това: заявили, че никога не са били в робство, намеквайки, че нямат нужда да бъдат освобождавани от нищо. С този начин на мислене те трудно разбирали думите на Исус, които са като меч срещу всяко желание за себевъзвишаване.

"Исус им отговори: Истина, истина ви казвам: всеки, **който върши грях, е роб на греха. А робът не остава вечно в дома; синът остава вечно**. И така, ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни." (Йоан 8:34-36)

В тези думи виждаме, че свободата, която Бог иска да даде е свобода от греха. Нашето робство е към греха. И призивът, който Исус отправя в Стария завет към Авраам и към Израил, и към слушателите Си в тази история, бил да чуват гласа Му и да пазят думите Му, защото извършвайки това, те щели да бъдат свободни от греха. Това е дарът на Бога в Неговия единороден Син.

---

⁶⁸ Йоан 10:1-18

Слугата на греха остава в дома известно време, но не остава в дома завинаги. Тук Исус прави директна препратка към Исмаил. От друга страна синът пребъдва в дома завинаги, което е директна препратка към Исаак. Исус е този, който дава свобода от греха и ни прави деца в Божия дом. И Исус продължава, казвайки:

"Зная, че сте Авраамово потомство, **но** пак искате да Ме убие, защото за **Моето слово няма място във вас.**" (Йоан 8:37)

Исус си давал сметка, че те са Авраамово семе. Но (и тук се намира огромно противоречие): те се опитвали да Го убият. Това не ги ли разкрива като роби на греха? Не им ли показва, че те са тези, които не пребъдват в дома, щом като преследват Сина на обещанието, точно както Исмаил правел с Исаак? Защо се опитвали да убият Исус? Защото не искали да слушат гласа Му, нито словото Му намирало място в сърцата им. Те сами искали да решат как да бъдат синове на Бога, вместо да приемат Божията синовност. Така синът на робинята преследвал сина на обещанието. И това отхвърляне и закоравяване на сърцето се свеждало до опита да убият Христос.

"Аз говоря това, което съм видял при Моя Отец; също и вие вършите това, което сте чули от вашия баща. Те в отговор Му казаха: Авраам е нашият баща. Исус им каза: **Ако бяхте деца на Авраам, щяхте да вършите делата на Авраам.**" (Йоан 8:38-39)

Исус тълкува дадените на Авраам обещания. Обещанието за наследство не е за децата на плътта, но за онези, които следват пътя на Авраамовата вяра, изявен в неговите дела на праведност⁶⁹. Искайки да Го убият, те разкриват, че всъщност са само деца на плътта, а не на Духа, защото Авраам не би искал да Го убие.

Исус разкрива, че те са плътски. Онези, които не следват стъпките на Авраам в поведение и характер, не са синове на Авраам – тоест, те не са част от семето нито наследници на обещанието. И какво правел Авраам, което говорещите с Исус не искали да правят?

"понеже Авраам **послуша гласа Ми и опази** поръченията Ми, заповедите Ми, наредбите Ми и законите Ми." (Битие 26:5)

Авраам чул гласа, и пазил или ценил Божието поръчение или завет. Той направил точно това, което Израил бил поканен да направи на планината Синай⁷⁰. Така наследниците са тези, които слушат гласа на Добрия Пастир и го пазят или ценят.

"Защо не разбирате Моето говорене? Защото **не можете да слушате Моето слово.** Вие сте от баща дявола и желаете да вършите похотите на

⁶⁹ Евреи 11:8-19

⁷⁰ Изход 19:5

баща си. Той беше от началото човекоубиец и не стоеше в истината, защото в него няма истина. Когато говори лъжа, от своето си говори, защото е лъжец и на лъжата баща. А понеже **Аз говоря истината, вие не Ми вярвате**. Кой от вас Ме обвинява в грях? Но ако говоря истина, защо не Ми вярвате? **Който е от Бога, той слуша Божиите думи; вие затова не слушате, защото не сте от Бога.**" (Йоан 8:43-47)

Вярвайки, че вършат Божието дело, те преследвали Исус, и в резултат на това те не били Божии, а по-скоро от техния баща Дявола, приемайки и пазейки неговите лъжи. Чувайки истините, които им казвал Исус, те се разгневили и Го обвинили, че има демон. Обаче Христос се противопоставил директно на тези обвинения, потвърждавайки, че заветните обещания не се получават чрез Авраам, но чрез Него. От Него и чрез Него се получават всички обещания, включително и вечния живот.

"Истина, истина ви казвам: **ако някой опази Моето слово, няма да види смърт** до века. Юдеите Му казаха: Сега знаем, че имаш демон. Авраам умря, също и пророците; а Ти казваш: Ако някой опази Моето слово, няма да вкуси смърт до века. Нима Ти си по-голям от баща ни Авраам, който умря? И пророците умряха. **Ти на какъв се правиш?** Исус отговори: Ако Аз Сам славя Себе Си, славата Ми е нищо; **Моят Отец е, който Ме слави, за когото вие казвате, че е ваш Бог**; но вие не сте Го познали, а Аз Го познавам и ако кажа, че не Го познавам, ще бъда като вас лъжец; но Аз Го познавам и **пазя словото Му**. Баща ви Авраам ликуваше, че ще види Моя ден; и го видя и се зарадва. Юдеите Му казаха: Още нямаш и петдесет години, и си видял и Авраам? Исус им каза: **Истина, истина ви казвам: преди да е бил Авраам, Аз съм**. Тогава взеха камъни, за да хвърлят по Него, но Исус се скри и излезе от храма, (минавайки посред тях и така си отиде)." (Йоан 8:51-59)

Делата на Исус са представили доказателство за божествена сила⁷¹. Гласът на Отец бил заявил, че Исус е Неговият възлюбен Син⁷². Йоан Кръстител бил дал свидетелство за Исус⁷³. Думите на самия Христос дават доказателство, че Той е божествен Учител. Исус не искал те да разберат погрешно нещата. Той им казва ясно, че Той е този, който е направил Авраам праведен, и че Авраам е знаел това: "Авраам се радваше да види моя ден", и "преди Авраам, Аз съм." Чрез вяра в Него, а не чрез кръвна линия или чрез собствените им дела, те биха могли да получат обещанието.

---

⁷¹ Йоан 5:36; 14:11

⁷² Матей 3:17

⁷³ Йоан 1:29-34

Павел, който получил това учение от самия Христос⁷⁴, го разширява:

"Казвам истината в Христос, не лъжа, и съвестта ми свидетелства с мен в Светия Дух, че имам голяма скръб и непрестанна мъка в сърцето си. Защото аз самият бих желал да съм отлъчен от Христос заради моите братя, моите роднини по плът; които са израилтяни, на които принадлежат осиновението и славата, и **заветите**, и даването на закона, и богослужението, и обещанията; чиито са и отците и от които по плът се роди Христос, който е над всичко, Бог, благословен до века. Амин. Обаче не е така, като че Божието слово се е провалило; **защото не всички, които са от Израил, са Израил, нито всички са деца, понеже са Авраамово потомство, а „по Исаак ще се нарече твоето потомство.“** Значи не децата, родени по плът, са Божии деца, а децата, родени според обещанието, се считат за потомство. Защото това е думата на обещанието: „Ще дойда по това време и Сара ще има син.“" (Римляни 9:1-9)

Павел изявява болката, която е чувствал заради състоянието на Израил по плът. И той осъзнава, че Божието осиновяване, славата, двата завета (и стария и новия), даването на закона, поклонението, обещанията, патриарсите и самото Семе, което е Христос, идват чрез израилевия народ. Обаче, фактът, че това е така не ги прави автоматично наследници на обещанията. Децата на Авраам не са онези по плът, но по обещанието, защото те са считани за потомци. Децата на плътта не остават в дома. Това е илюстрирано в историята за Исмаил и Исаак.

Сара и Агар

Ще приключим анализа на Авраамовия живот като помислим върху следните стихове:

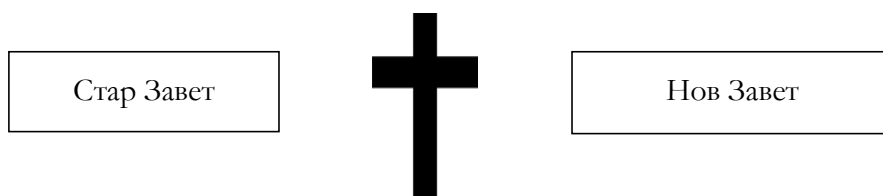
"Защото е писано, че Авраам имаше двама сина — един от слугинята и един от свободната; **но този, който беше от слугинята, се роди по плът, а онзи, който беше от свободната — по обещание.** И това има образен смисъл, **защото тези жени представляват двата завета — единият от Синайската планина, който ражда деца за робство, и това е Агар; и тази Агар представлява планината Синай в Арабия и съответства на днешния Ерусалим, защото е в робство с децата си; а горният Ерусалим е свободен,...** Но ние, братя, сме като Исаак деца по обещание. **Но както тогава роденият по плът гонеше родения по Дух, така е и сега.** Обаче какво казва Писанието? „Изпгдй слугинята и сина ѝ, защото

⁷⁴ 1 Коринтяни 1:17; Ефесяни 3:8; Галатяни 1:11-12

синът на слугинята няма да наследи със сина на свободната.“ И така, братя, ние не сме деца на слугинята, а на свободната." (Галатяни 4:22-31)

Исмаил бил роден по плът, и той е роб, защото бил роден от слугиня. Другият син, Исаак, бил роден от свободната жена Сара; той бил роден според обещанието, и той е свободен. Стихът ни казва, че това е алегория, илюстрация. Тези две жени са двата завета: Агар е старият завет, а Сара е новият завет.

Както стария така и новия завет са проявени в живота на един човек, Авраам. Обикновено, когато говорим за двата завета, ние си представяме, че старият завет е бил в сила по времето, когато са писани старозаветните писания, а новият завет е в сила по времето след като Христос умира на кръста. Това сме били учени от предците си.

Популярният възглед относно двата завета, на който липсва библейско основание

Обаче виждаме в първата глава, че при излизането си от Египет, Израилевият народ преживял и двата завета. Господ ги бил призовал да приемат Неговия завет, но те влезли в друг завет с Него. Сега виждаме, че в живота на Авраам са проявени и двата завета.

Теология, която е изградена върху разбирането, че стария завет е преди кръста, а новия след кръста, не е според библейското свидетелство. Всъщност двата завета са преживявания на сърцето, които се движат паралелно от началото до края на историята; те са също две преживявания, които се движат успоредно през целия ни живот. И тъй като Авраам е бащата на вярата⁷⁵, и двата завета са проявени във всички нас.

⁷⁵ Римляни 4:16

Стар Завет

Нов Завет

Нека продължим да анализираме стиха, който казва, че "Агар е планината Синай в Арабия, и съответства на днешния Ерусалим". Тя, заедно с нейните деца, „е в робство“. Защо се казва, че Агар е Синай? Тук е установен паралелизмът. Точно както Авраам взел Агар, когато се опитал да изпълни Божиите обещания, Божият народ също установил един човешки завет с Бога, обещавайки и подпечатвайки с кръв⁷⁶, че ще изпълнят всички Божии думи. Това е старият завет, заветът на хората. Това е човешкото усилие да изпълни Божиите думи.

Наречен е стария завет или първият завет, защото е подпечатан първо от човека чрез неговите приноси, обещания или човешки усилия да изпълни Божиите обещания. Той е също първият, който произвежда плод, според плътта, с други думи, Исмаил. Старият завет е проявата на човешкото желание да върши нещата според собствената си преценка, делата и обещанията на Бога. Това е спасение чрез дела.

И така Израил обещал на планината Синай да изпълни Божиите обещания със собствените си усилия, и точно там били проявени първите плодове: както Павел ги нарича, мъртви дела⁷⁷, с други думи, подчиняване на буквата на закона без Божия Дух. Този завет, казва Павел, съответства на сегашния Ерусалим – настоящият създаден от човека Ерусалим, а не небесният Ерусалим. Той описва това по следния начин:

"Братя, моето сърдечно желание и молбата ми към Бога за Израил е те да бъдате спасени. Защото свидетелствам за тях, че те имат ревност за Бога, само че **не е според познаването**. Понеже, като **не познавах Божията правда и като искаха да установят своята собствена**, не се покориха на Божията правда." (Римляни 10:1-3)

---

⁷⁶ Изход 19:7-8; 24:3-8

⁷⁷ Евреи 6:1

Правдата на Бога е правда чрез вяра. Обаче Авраам в своето преживяване с Агар, и Израил на планината Синай, и сегашният Ерусалим, искат да установят тяхната собствена правда, опитвайки се да действат и да изпълнят всички Божии думи.

Онези, които са Авраамови деца само по плът (които се опитват да установят тяхна собствена правда, игнорирайки Божията такава) не могат да бъдат духовни деца на Авраам и наследници на обещанието, но те остават в дома за известно време. С каква цел? За да може докато са в дома да се родят от Духа и да станат деца на обещанието, т.е. да станат свободни. Това е илюстрирано в свободата давана на робите в седмата година.⁷⁸ Онези, които от любов към техния господар желаят да останат в дома му, биха могли да го направят само ако продупчат (отворят) ухото си⁷⁹, символ на онзи, който остава в дома само чрез слушане и оценяване на словото.

Обаче ако останат в тяхното състояние на роби на греха, те най-накрая биват изгонвани от дома, и не са считани за потомци. Затова Исаак е представен като единородния син на Авраам⁸⁰. Кога са изгонени? Когато преследват онези, които са деца на обещанието. Естествена характеристика на онези, които живеят в стария завет е да преследват и измъчват тези, които живеят във втория завет.

Павел продължава в своето писмо до галатяните, че горният Ерусалим, който е майка на всички нас, е свободен. Исаак бил роден от Духа и бил истинското семе. Бог казал, че по Исаак ще се именува неговото Семе⁸¹. Така, Авраамовите деца са онези, които са родени както Исаак: от Духа. Исаак бил роден свободен, но само Авраамовите деца (родените от Духа) са свободни; другите са деца на робинята.

В какво се състои робството? Състои се в това да бъдем обвързани с нашите собствени обещания, които не могат да бъдат изпълнени. Робството означава да бъдеш под грях; това е да си в Божия дом, защото така трябва. В стария завет виждаме ума на един роб и слуга. Думите са приемани като заповеди, а не като обещания. Този начин на мислене, естествен за онези, които се опитват да установят собствена правда, ги поробва и ги кара да се фокусират върху изпълнение и постижение в Божието дело. Това им пречи да влязат в истинско отношение с техния небесен Баща и техните братя. Точно това се случило с Израил след толкова много години робство, а така също и днес с онези, които са с ума на слуги.

---

⁷⁸ Изход 21:2

⁷⁹ Изход 21:6

⁸⁰ Евреи 11:17

⁸¹ Битие 26:3-5

Робът работи за Бога през деня, а след това вечерта у дома той има собствени правила и задачи. Нещо повече, в събота той върши това, което е Божие, защото Бог го изисква, но веднага щом залезе слънцето, той се втурва да се възползва от своето време, своите часове, с разбирането, че това време е негово, за да се забавлява.

От друга страна, от какво се състои свободата? Това е преживяване на раждането от Духа, при което Духът на Бога пише Своя закон на сърцата ни. Синът /дъщерята осъзнава, че неговата / нейната мъдрост ще води само до болка и страдание, както при Авраам преди тях. Те вярват в Божията доброта, и че Неговата воля е най-доброто за тях, и вярват, че предаването на волята си на Него е ключът към свободата от греха, който винаги е готов да поквари всичко.

Тази раса от свободни хора, която минава през сложностите на живота с вяра вместо да закоравяват сърцата си, които чуват и ценят гласа на Пастира и Го следват, стават деца на горния Ерусалим⁸². Има раждане, отбиване и израстване в ръста на Христос⁸³. Те стават деца на Бога.

Наречен е новият завет или вторият завет, защото е последен в човешките очи, който се подпечатва от Бога с даването на Неговия Син и Неговата смърт на кръста. Това е вторият завет, защото е вторият, който произвежда плод, защото Исаак бил роден по Дух, след плода на плътта, Исмаил.

"Обаче не е първо духовното, а естественото и после духовното. Първият човек е от земята – пръстен; вторият Човек е от небето. Какъвто е пръстеният, такива са и пръстените; и какъвто е Небесният, такива са и небесните. И както сме се облекли в образа на пръстения, така ще се облечем и в образа на Небесния. А това казвам, братя, че плът и кръв не могат да наследят Божието царство, нито тленното наследява нетленното." (1 Коринтяни 15:46-50)

Когато човек се ражда, той се ражда в плътско състояние. Това е естественото състояние на човешките същества. Това е първият човек, земният човек. Обаче обещанието е дадено за всяко човешко същество на тази земя, че може да бъде направен по образа на втория човек, небесния. Този човек направен по образа на втория човек, небесният човек Исус, оценява всяка дума на Неговия Баща – така както прави Божият Син.

---

⁸² Евреи 12:22, 23

⁸³ Йоан 3:3-8; Битие 21:8; Псалм 131; Евреи 5:12-14; Ефесяни 4:13; Римляни 8:28

Животът на Авраам

Раждаване на плътта	1	2	3	4	5	6	7	8
Раждаване на Духа	Авраам напуска Ур Халдейски чрез вярата. Да и Амин. Той тръгва със Сара, символ на новия завет. Раждането на Духа.	Той отива в Египет, където лъже за връзката си със Сара. Липса на доверие в Божиите обещания.	Авраам спасява Лот. Той губи доверието си в Бог. Вярва на някои обещания, а на други не. Думата му сега е Да и Не. Той възнамерява да изпълни Божиите обещания. Оженва се за Агар, символ на стария завет. Ражда се Исмаил.	Бог разкрива Себе Си и дава образва-нето като знак на Неговия завет, показвайки Божието дело и състоянието на Авраам. Той повтаря обещанието чрез Сара. Сега думата на Авраам е Не и Да.	Авраам познава измерението на Божиите обещания, но все още не се доверява напълно на Божиата защита и лъже, че Сара е негова сестра.	Бог му се разкрива още повече и се ражда синът на обещанието, плод на Духа.	Плодът на плътта се бори срещу плода на Духа. Исмаил се бори срещу Исак. Агар и Исмаил, старият завет и неговите плодове, са изпратени далеч от живота на Авраам.	Авраам се изправя пред последното изпитание на вярата, което включва отказ от всякаква земна, човешка надежда, като същевременно се доверява напълно на способността на Бог да работи. Сега думата е Да и Амин.

Стар Завет

Нов Завет

Праведният ще живее чрез Вяра

Виждайки живота на Авраам, нека разгледаме от близо изводите от това, че той вярва в Бога и е направен праведен. Той получил тази правда – или тя му била “счетена” – чрез вяра. Какво означава това? За каква правда говорим? Какво е правда? Как Библията дефинира правдата, и как дефинира думата „вяра“? За каква вяра говорим?

Правда

Думата „правда“ се определя като справедливост, система от правни принципи (на характер или действие), оправдание⁸⁴. Това само по себе си не ни казва много, затова нека дефинираме това понятие чрез Библията. Първото нещо, което забелязваме е, че правдата е Божия:

Матей 6:³³ Но търсете първо Божието царство, и **Неговата правда**; ...

Римляни 3:⁵ Но ако нашата неправда препоръчва **правдата на Бога**, ...

Как Библията определя Божията правда?

"И това ще е нашата правда — ако внимаваме да спазваме целия този закон пред ГОСПОДА, нашия Бог, така както Той ни заповяда." (Второзаконие 6:25)

"Езикът ми високо ще говори словото Ти, защото **всички Твои заповеди са правда**." (Псалми 119:172)

"Слушайте Ме, вие, които познавате правда, народ, в **чието сърце е Моят закон!**..." (Исаия 51:7)

Законът на Бога е Божията правда. Десетте заповеди написани на камък са само декларация с човешки думи на Божията правда, а когато ги имаме в сърцата си това означава, че познаваме Божията правда. Но 10-те заповеди са само описание на това какъв е Бог, по отношение на Своя характер и живот. Законът е духовен⁸⁵, и великият принцип или духът, който го поддържа е агапе любовта⁸⁶.

⁸⁴ Речник на Стронг: №1343. δικαιοσύνη **дикайосуней**; от №1342; *справедливост, система от правни принципи* (на характер или действие); конкретно (Хр.) *оправдание*:—правда.

⁸⁵ Римляни 7:14

⁸⁶ Римляни 13:10

Например заповедта "не прелюбодействай"⁸⁷ е духовна и обхваща не само самия акт, но също и мислите и сърцето на човека, защото ако пожелава в ума си, той вече е престъпил закона⁸⁸. Но ако искаме да имаме по-цялостно разбиране за духа на закона, как бихме могли да се сдобием с него? Какво ще ни даде разбиране на духовното значение на заповедите? Какво ще ни покаже напълно и свършено живота на Бога?

Евангелието и Божията правда

Къде се разкрива най-добре Божията правда?

"Защото не се срамувам от **евангелието (Христово)**,... **Защото в него се открива Божията правда** от вяра към вяра, както е писано: „Праведният чрез вяра ще живее.“" (Римляни 1:16-17)

Чрез гледане към евангелието се разкрива Божията правда. Това откровение на евангелието е от вяра към вяра. Но какво е евангелието? Забелязваме, че евангелието е „Христово“. В тази връзка ние четем:

"Павел, слуга на Исус Христос, призван за апостол, отделен за **Божие евангелие**, което Той беше обещал отпреди чрез пророците Си в светите Писания, за **Неговия Син**, който по плът се роди от потомството на Давид" (Римляни 1:1-3)

Божие евангелие е за Неговия Син Исус Христос; то е за живота на Исус. То е добрата новина на Исус, Неговата история, кой е Той и какво прави и ще направи за всяко едно от Своите творения. И какво още е евангелието?

"Защото не се срамувам от евангелието (Христово), понеже **то е Божията сила за спасение на всеки, който вярва** – първо за юдеина, а после и за гърка." (Римляни 1:16)

Евангелието е Божията сила за спасение на всеки, който участва в него, и ние наблюдаваме неговата спасителна сила в живота на Исус⁸⁹ и онези, които Го следват.

Правдата на Бога в Христос Исус

Христос също е нашата правда.

---

⁸⁷ Римляни 13:9

⁸⁸ Матей 5:27, 28

⁸⁹ Матей 1:21

"А вие сте от Него в **Христос Иисус, който стана за нас мъдрост от Бога и правда**, и освещение, и изкупление;" (1 Коринтяни 1:30)

Бог ни даде Христос Иисус, за да може да пребъдваме в Него. Когато позволим и приемем Неговото слово и Неговият Дух да пребъдват в нас, Той може да пребъдва в нас⁹⁰. Той става наш източник на мъдрост и правда, вместо да се опитваме да намерим това в друг източник.

"който за нас направи грях Онзи, който не знаеше грях, **за да станем ние в Него праведни пред Бога.**" (2 Коринтяни 5:21)

Божията правда идва при нас чрез Христос. Този, който никога не е познавал грях, бил направен грях за нас; на него била поставена тежестта на нашите грехове. С каква цел? За да може в Него да бъдем направени Божията правда. Ние даваме греховете си на Христос, а Той ни дава Божията правда. Цената на нашето обръщане към Божия характер е в това, че Христос е направен грях за нас. Това е дарът на Бога към нас.

"Защото, ако чрез прегрешението на един смъртта царува чрез този един, то много повече **тези, които получават** изобилието на благодатта и на **дара на правдата**, ще царуват в живот **чрез Единия, Иисус Христос.**" (Римляни 5:17)

Във връзка с разкриването и изявата на Божията правда, ние четем следното:

"Но сега отделно от закона се яви Божията правда, за която свидетелстват законът и пророците, тоест Божието оправдание чрез вяра в Иисус Христос, за всички (и на всички), които вярват; защото няма разлика, защото всички съгрешиха и са лишени от Божията слава, но се оправдават даром от Неговата благодат чрез изкуплението, което е в Христос Иисус. Него Бог постави за умилоствение чрез Неговата кръв посредством вяра; за да покаже Своята правда в опрощаването на греховете, извършени по-напред, когато Бог дълготърпеше, за да покаже Своята правда в настоящото време — че Той е справедлив и че оправдава този, който вярва в Иисус." (Римляни 3:21-26)

Божията правда се изявява отделно от закона. Къде? В живота на самия Иисус Христос. Той въплъщава Божията правда, която се разкрива в живота Му тук на земята. И този живот е засвидетелстван чрез закона и пророците. Самият Иисус казва:

"Вие изследвате Писанията, защото мислите, че в тях имате вечен живот; **и те са, които свидетелстват за Мен,** ... Защото, ако вярвахте на

---

⁹⁰ Йоан 15:1-13

Мойсей, щяхте да повярвате и на Мен; понеже **той за Мен писа.**"
(Йоан 5:39, 46)

Писанията на Стария завет свидетелстват, че Исус Христос е Божията правда. Тази Божия правда не идва чрез закона нито чрез пророците. Казва се, че независимо от закона ("без закона" в Римл. 3:21) е била изявена тази правда. Законът е там, но ние виждаме, че Божията правда се разкрива независимо в личността на Исус. Има едно допълнително свидетелство:

"Но Аз имам свидетелство по-голямо от това на Йоан; защото делата, които Отец Ми е дал да извърша, **самите дела, които върша, свидетелстват за Мен**, че Отец Ме е пратил. **И Отец, който Ме е пратил, Той свидетелства за Мен.** Вие нито сте чули гласа Му някога, нито образа Му сте видели." (Йоан 5:36-37)

Христовите дела свидетелстват, и дори самият Отец, че Исус е този, който разкрива Бога – бивайки "точен образ на Бога", Той живял на земята праведния характер на Своя Баща. Така Неговият Баща свидетелства за Своя Син:

"А докато той още говореше, ето, светъл облак ги засени; и от облака се чу глас, който каза: **Този е Моят възлюбен Син, в когото благоволих; Него слушайте!**" (Матей 17:5)

Така Отец заявява кой е Христос: Онзи, когото трябва да чуем.

По какъв друг начин е проявена или разкрита Божията правда? В живота на Авраам видяхме, че тя е изявена в признаването на греховността и вярата в прощението.

"**Също и на онези, които разчитаха на себе си, че са праведни, и презираха другите**, каза и тази притча: Двама души: единият фарисей, а другият бирник, се изкачиха в храма да се помолят. Фарисеят, като се изправи, се молеше в себе си така: Боже, благодаря Ти, че не съм като другите хора – грабители, неправедни, прелюбодейци, също и като този бирник. Поста два пъти в седмицата, давам десетък от всичко, което придобия. А бирникът, като стоеше надалеч, не искаше дори очите си да повдигне към небето, а се биеше в гърди и казваше: **Боже, бъди милостив към мен, грешника. Казвам ви, че този слезе у дома си оправдан**, а не онзи; защото всеки, който възвишава себе си, ще бъде смирен, а който смирява себе си, ще бъде възвисен." (Лука 18:9-14)

Думата „милостив“ също се превежда като „да умилостивя“. Признавайки, че е грешник, бирникът моли Бога да умилостиви състоянието му. В контраст с фарисея, той е този, който получава правда, примирявайки се с Бога.

Сърцето на Христос прелива от Божията правда, и Той я е проявил като е обявил верността и спасението на Бога⁹¹. Божията вяност се разкрива в Неговата загриженост или милост.

"ГОСПОДИ, **милостта Ти** е до небесата, верността Ти — до облаците;"
(Псалми 36:5)

"да възвестяваме **милостта Ти** сутрин и верността Ти нощем,"
(Псалми 92:2)

Затова Йоан ще каже по-късно:

"Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда." (1 Йоаново 1:9)

Понеже Бог е верен и праведен, Той ни прощава и ни очиства. Ако не направеше това, Той би престанал да бъде верен и праведен. Така Неговата правда е разкрита, обявена и проявена в прощаването на греха и в очистването, което извършва на всичката ни неправда. Правдата по този начин се проявява в милост. Освен това четем:

"Правда и съд са основата на престола Ти, милост и истина ходят пред лицето Ти." (Псалми 89:14)

Буквалният превод на Йънг предава този стих по следния начин:

Псалм 89:¹⁴ Правда и съд са определеното място на Твоя престол, доброта и истина вървят пред лицето Ти.

Основата на Божия престол са Неговата правда и съд. Докато справедливостта/правдата се проявяват в доброта и милост, съдът е откровение на истината.

"пред ГОСПОДА, защото Той идва, защото идва да съди земята. **Той ще съди света с правда и народите — с истината Си.**" (Псалми 96:13)

"И не отнемай напълно **словото на истината** от устата ми, **защото се надявам на Твоите присъди.**" (Псалми 119:43)

"Смазана тръстика няма да пречупи и тлеещ фитил няма да угаси; ще възвести **съда според истината.**" (Исая 42:3)

Бог изпълнява Своите съдби чрез разкриване на истината. Така в Своя живот Христос разкрил истината за това какъв е Неговия Баща, за да провали делата на

---

⁹¹ Псалм 40:10

дявола⁹², който е лъжец от началото⁹³. По този начин Божието спасение е също даване на истината.

"Води ме в истината Си и учи ме, защото Ти си Бог на спасението ми; Теб чакам цял ден." (Псалми 25:5)

"В Него и вие, като чухте словото на истината — благовестието на вашето спасение — и като повярвахте в Него, бяхте запечатани със Светия Дух на обещанието," (Ефесяни 1:13)

Заключаваме, че Божията правда е проявена, разкрита и направена видима в милостта и прощението на Бога и в Божията истина така както е обявена в живота на Христос. Павел достига това заключение в Римляни 3:21-26, което ние обмисляме, когато казва, че Бог обявява Своята правда за прощение на греховете, които са в миналото чрез Божието търпение, за да може да бъде праведен като дава благодатта на свободното изкупление, което се намира в Христос.

Ние се запитваме: Как Божията правда е достъпна за човешките същества? Как можем да уловим Божията правда? Можем да я получим чрез вярата **на** Исус Христос, за всички онези, които вярват **в** Него. Няма разлика между човешките същества, защото всички съгрешихме. Няма разлика в начина по който това може да бъде добито⁹⁴. Има само един начин за приемане на Божията правда. Независимо дали човек е живял преди или след Христос, Той е за всички, които вярват в Него. Бог е поставил Христос като изява на Своята правда, а Той също е и единственото средство за получаването ѝ⁹⁵. Следователно в Христос правдата може да бъде проявена в прощение на греховете. Няма друго име сред хората, чрез което да можем да бъдем спасени⁹⁶.

Самият живот и характер на Бога са били разкрити съвършено и напълно в живота на Христос. Самият Исус казва:

"Аз Те прославих на земята: извърших делото, което Ти Ми даде да върша. ... Изявих Името Ти на хората, които Ми даде от света. Те бяха Твои и Ти ги даде на Мен, и те опазиха Твоето слово. ... защото думите, които Ми даде Ти, Аз ги предадох на тях..." (Йоан 17:4, 6, 8)

---

⁹² 1 Йоан 3:8

⁹³ Йоан 8:44

⁹⁴ Римляни 3:22

⁹⁵ Йоан 14:6

⁹⁶ Деяния 4:12

Исус разкрил в жива форма думите и характера на Бога, бивайки по този начин откровението за живота на Отец, до там, че можел да каже: "Този който е видял мен е видял Отец"⁹⁷.

"Възлюбил си правда и си намразил беззаконие; затова, Боже, Твоят Бог Те е помазал с миро на радост повече от Твоите събратья." (Евреи 1:9)

Христос обичал Божията правда. Той я съхранявал в сърцето Си.

"Радвам се да върша волята Ти, Боже мой, и Твоят закон е вътре в сърцето ми. Проповядвах правда в голямо събрание; ето, не въздържам устните си – ГОСПОДИ, Ти знаеш! Не скрих правдата Ти вътре във сърцето си, изявих верността Ти и спасението Ти, не укрих милостта Ти и истината Ти от голямо събрание." (Псалми 40:8-10)

Божият закон, Божията правда били в сърцето на Исус. Като последица, Той проповядвал правда в голямото събрание. И самият Исус заявява, че не е скрил⁹⁸ Божията правда, защото от изобилието на сърцето говорят устата Му⁹⁹.

Той е изява на Божията воля:

"Ето, идват дни, заявява ГОСПОД, когато ще издигна на Давид праведна издънка; и Той ще царува като цар и ще постъпва разумно, и ще върши правосъдие и правда в земята. В Неговите дни Юда ще се спаси и Израил ще живее в безопасност. И това е името Му, с което ще се нарича: ГОСПОД, наша правда." (Еремия 23:5-6)

С други думи, сърцето на Исус преливало от Божията правда, защото Божията правда е по-велика от буквата на закона, защото законът е духовен¹⁰⁰. Животът на Бога не може да бъде задържан и извира като извор с жива вода. За Христос е невъзможно да не прояви добрата вест за любовта и прощателността на Бога; поради това Той не може да го скрие.

Делото на Бога в човешките същества: Как и Къде?

Бог желае да вложи собствената Си правда във вътрешността на човека.

"Ето, Ти желаеш истина вътре в човека..." (Псалми 51:6)

---

⁹⁷ Йоан 14:9

⁹⁸ Матей 5:15

⁹⁹ Матей 12:34

¹⁰⁰ Римляни 7:14

"И това ще е нашата правда — ако **внимаваме** да спазваме целия този закон пред ГОСПОДА, нашия Бог, така както Той ни заповяда." (Второзаконие 6:25)

Божие то обещание е, че ще имаме правда, когато внимаваме да извършваме всички Божии заповеди. Думата "внимавам" е същата, която преди това видяхме преведена като "пазя" или "ценя", отнасяйки се до чуването на Божиите слова, както от Авраам¹⁰¹ така и от Израил¹⁰². Ето защо в Своето предложение на новия завет Той казал на израилтяните на планината Синай:

"И тези думи, които днес ти заповядвам, да **бъдат в сърцето ти;**" (Второзаконие 6:6)

Това е обещанието на новия завет:

"Но ето заветът, който ще склуча с израилевия дом след онези дни, заявява ГОСПОД, **ще положи закона Си във вътрешностите им и ще го напиша на сърцата им;** и ще им бъде Бог и те ще Ми бъдат народ." (Еремия 31:33)

Самият Бог е този, който поставя закона Си в нашите умове и го записва на нашите сърца. От самосебе си ние не можем да направим това. Бог покрива човека със Своята правда.

"Ще се веселя много в ГОСПОДА, душата ми ще се радва в моя Бог, защото **Той ме облече с одежди на спасение, загърна ме с мантия на правда,** като младоженец, украсен с венец като първосвещеник, и като невяста, накитена с украшенията си." (Исая 61:10)

Бог не само пази и запечатва правдата Си в сърцето; Той също покрива човека с мантия. Той също го покрива с нагръдник, който го защитава от стрелите на врага.

"И така, стойте препасани с истина през кръста си и **облечени в бронения нагръдник на правдата,**" (Ефесяни 6:14)

И как сме облечени? Как сме въоръжени с нагръдника?

"Вие обаче не сте плътски, а духовни, **ако наистина живее във вас Божият Дух.** Но ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов. Но ако Христос е във вас, тялото наистина е мъртво поради греха, но **духът е жив поради правдата.**" (Римляни 8:9-10)

---

¹⁰¹ Битие 26:5

¹⁰² Изход 19:5

Бог иска да ни даде Своята правда чрез Духа Си. Ако Христос е в нас, ако Духът на Христос живее в нас, тогава ще сме преминали от смърт в живот, и духът ни ще живее заради правдата. Понеже стихът продължава като казва:

"И ако живее във вас Духът на Този, който възкреси Иисус от мъртвите, то Този, който възкреси Христос от мъртвите, ще **съживи** и вашите смъртни тела **чрез Духа Си, който живее във вас.**" (Римляни 8:11)

Обитаващият в нас Божия Дух е този, който донася в живота ни Божията правда, Неговия живот и това ни съживява.

"Вие, които искате да се оправдаете чрез закона, **сте се изпразнили от Христос**, отпаднали сте от благодатта. Защото **ние чрез Духа очакваме изпълнението на надеждата за правдата чрез вяра.**" (Галатяни 5:4-5, ВЕРСИЯ ЮБИЛЕЙ)

От Вяра към Вяра

Сега, когато разгледахме тези концепции за Божията правда, нека се върнем на стиха, който обмисляхме:

"Защото не се срамувам от благовестието (Христово), понеже **то е Божията сила за спасение** на всеки, който вярва — първо за юдеина, а после и за гърка. Защото в него се открива Божията правда **от вяра към вяра**, както е писано: „**Праведният чрез вяра ще живее.**“" (Римляни 1:16-17)

Добрата вест на спасението в Христос Исус е силата на Бога за спасение на всеки един, който вярва. Всички хора са изгубени, и са лишени от Божията слава¹⁰³, която е Неговият съвършен характер. Те са станали странни на Божия живот. Делото на евангелието е едно персонално и индивидуално дело във всяко човешко същество на тази земя, за поставянето му в хармония с Божия закон или с Неговата правда и характер. Целият този процес е дело на вяра.

Стихът ни казва, че в евангелието (т. е. в Христос), Божията правда се разкрива от вяра. От коя вяра към коя вяра?

"тоест Божието оправдание **чрез** вярата на Иисус Христос, **към** всички (и на всички), които вярват; защото няма разлика," (Римляни 3:22)

Както е записано в Юбилейната Библия от 2000 година:

"правдата, която е на Бога **чрез вярата на Иисус**, Христос, **за** всички и на всички, които вярват; защото няма разлика," (Римляни 3:22)

¹⁰³ Римляни 3:23

Можете ли да видите **от/чрез** и **към/за**? Божията правда била проявена **чрез** вярата на Исус, **за** вярата на онези, които вярват **в** Него. Божията правда е разкрита в Исус чрез Неговата вяра, за да може те да вярват в Него. В Исус виждаме живота на един човек със съвършено доверие и покорство на Бог нашия Баща.

Стихът продължава като казва¹⁰⁴, "както е писано: праведният ще живее чрез вяра". За кого се говори тук? Главно за Исус, защото Той е единственият, в когото Божията правда била напълно проявена. Ето защо Той е наречен Праведникът¹⁰⁵:

"А той каза: Бог на бащите ни те е предназначил да познаеш Неговата воля и да видиш **Праведника, и да чуеш гласа от Неговите уста,**" (Деяния 22:14)

Виждаме, че Божията правда е била проявена и разкрита от Исус чрез собствената Му вяра, за да можем да повярваме първо в Него, и по този начин да приемем Неговата вяра. Затова Павел трябвало да направи изяснение, когато цитира:

"Ето, душата му се надигна, не е права в него. А праведният чрез вярата **си** ще живее." (Авакум 2:4)

Праведният, с други думи Исус, живее чрез Своята вяра, а ние живеем чрез вярата на Исус.

Какво е вяра?

И естествено ние се запитваме какво е вяра? От какво се състои? Как се сдобиваме с нея?

"А когато влезе в Капернаум, един стотник дойде при Него и Му се молеше, като казваше: Господи, слугата ми лежи у дома парализиран и много се мъчи. Той му каза: Ще дойда и ще го изцеля. Стотникът в отговор Му каза: Господи, не съм достоен да влезеш под стряхата ми; но **кажи само една дума и слугата ми ще оздравее.** Защото и аз съм подвластен човек и имам подчинени на мен войници; и казвам на този: Иди! — и той отива; и на друг: Ела! — и той идва; а на слугата си: Направи това! — и той го прави. Исус, като чу това, се почуди и каза на онези, които Го следваха: **Истина ви казвам: дори в Израил не съм намерил толкова голяма вяра.** Но ви казвам, че мнозина ще дойдат от изток и от запад и ще насядат с Авраам, Исаак и Яков в небесното

¹⁰⁴ Римляни 1:16, 17

¹⁰⁵ Деяния 3:14; 7:52

царство, а синовете на царството ще бъдат изхвърлени във външната тъмнина; там ще бъде плач и скърцане със зъби. Тогава Иисус каза на стотника: Иди си. Както си повярвал, така нека ти бъде. И слугата оздравя в същия час." (Матей 8:5-13)

Иисус видял голяма вяра в стотника, защото за него не било необходимо Иисус лично да излекува неговия слуга, но само да каже думата. Макар че стотникът обявил себе си за недостоеен, той също разбирал как функционира властта и заповедта. Той вярвал, че чрез словото Си Христос има власт над болести, над здравето и над всички сътворени неща.

Това естествено ни връща към началото, когато Бог казал: "Нека бъде светлина, и стана светлина"¹⁰⁶. Както казва текстът: "Защото Той каза, и стана"¹⁰⁷. Това е вяра: това е да се вярва, че Божието слово е изпълнено. Да се вярва в Божието слово и обещание. Да се вярва в Иисус. А когато видял такова доверие в Божиите обещания, Иисус поставил стотника сред патриарсите на вярата – с Авраам, Исаак и Яков. Защо? Защото Божието слово било достатъчно.

И какъв бил отговорът на Иисус? Той казал: "Както си повярвал, така да ти бъде". Интересно е, че Бог действа според мярката на вярата, която се намира в човека: вярата дава възможност на Бог да действа. Виждаме това в следните стихове:

"И като влезе къщи, слепите се приближиха до Него; и Иисус им каза: Вярвате ли, че мога да сторя това? Те Му казаха: Да, Господи. Тогава Той се допря до очите им и каза: **Нека ви бъде според вярата ви.**" (Матей 9:28-29)

"А тя каза: Да, Господи, но и кученцата ядат от трохите, които падат от трапезата на господарите им! Тогава Иисус в отговор ѝ каза: О, жено, голяма е твоята вяра; **нека ти бъде, както искаш.** И от онзи час дъщеря ѝ оздравя." (Матей 15:27-28)

"И не извърши там много чудеса поради неверието им." (Матей 13:58)

Всички неща са възможни за този, който вярва¹⁰⁸. Чрез Иисус Бог дава на всеки според мярката на неговата вяра. Бог ни дава това което вярваме. Така виждаме, че вярата, която се намира в нас определя дара на Бога.

В историята за стотника имаме първата дефиниция за вярата. Нека разгледаме друг стих:

¹⁰⁶ Битие 1:3

¹⁰⁷ Псалом 33:9

¹⁰⁸ Марко 9:23

"С вяра Авраам, **когато беше изпитван**, принесе Исаак в жертва — онзи, който беше получил обещанията, принесе единородния си син; онзи, за когото беше казано: „По Исаак ще се нарече твоето потомство“; като разсъди, че Бог може да възкресява и от мъртвите, откъдето, като символ на възкресението, го и получи обратно." (Евреи 11:17-19)

Забелязваме, че в нашето ходене вярата ни е изпитвана. В случая с Авраам, когато изпитът дошъл се разкрило, че той вярва в Божиите обещания.

"като знаете, че **изпитанието на вашата вяра** произвежда търпение." (Яков 1:3)

Ще приемем наследството чрез вяра и търпение¹⁰⁹. Изпитът на вярата е това, което произвежда търпение. Така обещаното от Бога наследство се получава чрез вяра и плодът на нейното изпитване: търпение.

"така че **изпитването на вашата вяра** — по-скъпоценна от златото, което е преходно, но пак се изпитва чрез огън — да излезе за хвала и почест, и слава, когато се яви Иисус Христос," (1 Петрово 1:7)

Вярата след изпита става по-скъпоценна от злато пречистено в огън, и тя се явява в хвала, почест и слава, когато дойде Христос.

Нека разгледаме още един стих, който ще ни помогне да разберем вярата:

Евреи 11:¹ Вярата е съчината на нещата за които се надяваме, доказателството за неща, които не се виждат.

Вярата е съчината на това, за което се надяваме да получим от Бога и това, което е обещал. Вярата е основана на едно конкретно "писано е", а не на това, което си представяме. Вярването в Бога ни свързва с Него и е доказателство за това, което не се вижда. Това е знанието със сигурност и увереност, че Божието слово ще изпълни това, което Той е казал, въпреки че не можем да го видим или не е явно, дори и да противоречи на това, което ни казват нашите сетива. Павел ни дава пример относно това:

"С **вяра** Авраам, когато беше повикан да излезе и да отиде на едно място, което щеше да получи в наследство, послуша и излезе, **без да знае къде отива.**" (Евреи 11:8)

Авраам не знаел къде отива, но излязъл с вяра. Той чул Божието слово и със силата на Божията благодат, действал според него. Истинската вяра донася в и от самосебеси делото за което е била изпратена. Относно това четем в Писанията:

---

¹⁰⁹ Евреи 6:12

"Понеже в Христос Исус нито обрязването има някаква сила, нито необрязването, а **вярата, която действа чрез любовта.**" (Галатяни 5:6)

Вярата действа чрез любов. Нейната мотивация е агапе любовта. Когато бъде приета, вярата генерира действие във вярващия чрез Божията благодат. Чрез вяра Авраам излязъл въпреки че не можел да види къде отива.

Следователно вярата е доказателството, убеждението и сигурността, че Божиите думи и обещания се изпълняват. Тя е вярването, че Божието слово ще извърши делото, което казва, че ще извърши, въпреки че това не е видно за сетивата ни.

Размерът на вярата

Вярата идва в различни измерения, размери или интензитет при хората.

"Защото чрез дадената ми благодат казвам на всеки един измежду вас да не мисли по-високо, отколкото трябва да мисли, а да внимава да е разумен, **според мярката на вярата, която Бог е разпределил на всеки.** ... И като имаме дарби, които се различават според дадената ни благодат, нека си служим с тях: ако е пророчество, нека пророкуваме **според мярката на вярата;**" (Римляни 12:3, 6)

Бог е разпределил на всеки човек мярката на вярата, и ние сме подтиквани да използваме и упражняваме тази вяра според дадените пропорции. Когато Исус говорил за римския стотник, Той казал: "Дори в Израил не съм намерил такава вяра." Говорейки на сирофиникийката, Исус ѝ казал: "Голяма е твоята вяра"¹¹⁰. Но на учениците казва:

"Той им каза: Поради **вашето маловерие.** Защото, истина ви казвам: **ако имате вяра колкото синапено зърно,** ще кажете на тази планина: Премести се оттук там! — и тя ще се премести; и нищо няма да ви бъде невъзможно." (Матей 17:20)

Учениците имали малко вяра, дори по-малко от синапено семе.

"и не се хвалим с това, което е извън нашата мярка, тоест с чужди трудове, но имаме надежда, че **с растежа на вашата вяра** ние, според областта си за работа, ще се възвеличим още повече между вас," (2 Коринтяни 10:15)

Обаче има надежда, че вярата ще расте.

---

¹¹⁰ Матей 15:28

Източникът и нарастването на вярата

А сега се запитваме, откъде идва вярата? Как можем да се сдобием с нея? И още по-важно, как да я увеличаваме?

"Но сега отделно от закона се яви Божията правда, за която свидетелстват законът и пророците, тоест Божието оправдание **чрез вярата на Исус Христос**, за всички (и на всички), които вярват; защото няма разлика," (Римляни 3:21-22)

Коя вяра? Вярата **на** Исус Христос. Това не е вярата на Данаил; това е вярата на Исус. Това е вярата, която хваща Божията правда.

Евреи 12:² Гледайки към Исус, **авторът и завършителят на нашата вяра;**

Исус е авторът и завършителят, този, който довършва или усъвършенства вярата. Ето затова е вярата **на** Исус. Вярата е изцяло продукт, разработка на Исус. И как тя достига до нас?

"Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас — това е **дар от Бога** —" (Ефесяни 2:8)

Крайната цел на вярата е нашето спасение¹¹¹. Вярата не е вродена в нас, тя е Божи дар (така тя е чрез благодат); Бог ни дава вярата на Исус. И как я получаваме?

Галатяни 5:²² Но плодът на Духа е ... вяра,

Вярата е плод на Светия Дух. Когато приемем Исус, ние приемаме Светия Дух. Когато Христовият Дух обитава в нас, вярата на Христос може да намери място в сърцата ни. Исус казва следното:

"**Ако някой вярва в Мен**, както казва Писанието, реки от жива вода ще потекат от утробата му. **А това каза за Духа, който вярващите в Него щяха да приемат**; защото (Светият) Дух още не беше даден, понеже Исус още не се беше прославил." (Йоан 7:38-39)

Затова Исус казал на Павел:

"И аз казах: Кой си Ти, Господи? А Господ каза: Аз съм Исус, когото ти гониш. Но стани и се изправи на краката си, ... да им отвориш очите, за да се обърнат от тъмнината към светлината и от властта на Сатана към Бога и да **приемат опрощаване на греховете и наследство между онези, които са осветени чрез вяра която е в Мен.**" (Деяния 26:15-16, 18)

¹¹¹ 1 Петрово 1:9

Христос иска да ни даде Своята вяра, и чрез вярата Му иска да ни даде прощение и наследство. Ето така ние и Авраам сме оправдани. Исус, Семето, вярва в Божието слово, че ще получи обещаното наследство, и ние получаваме Неговата вяра, за да можем също да вярваме, че ще получим наследството.

"И така, вярата е от слушане, а слушането — от Христовото слово."
(Римляни 10:17)

Вярата идва чрез слушане на Божието слово. Когато приемаме Христос, ние приемаме Неговата вяра чрез слушане, ако не Го отхвърляме и ако не отхвърляме словото Му, нито закоравяваме сърцата си.

Като последица, праведният ще живее чрез вяра. Христос бил направен освещение за нас¹¹². Чрез този процес Божият закон е написан в сърцата ни. Но тъй като законът е духовен, тук не става въпрос за запомнянето на десет изявления, но за хармонизиране на живота ни с този на Бога. Става въпрос за разкриване на все повече от нашата нечестивост и все повече за Божията доброта, така че да приемем Божия характер и живот така като е бил изявен в живота на Христос. И това е от вяра към вяра. Както е писано:

"Защото в него се открива Божията правда **от вяра към вяра**, както е писано: „Праведният чрез вяра ще живее.“" (Римляни 1:17)

В началото на тази част приложихме този стих за Исус, със смисъла, който му придава Авакуум¹¹³ и от където е цитиран. Но Павел го прилага към човека, към вас и мен. Ние приемаме разкриването на Божията правда в лицето на Исус и малка мярка вяра, за да можем да повярваме и да приемем Исусовата личност. Запознаваме се с Божията милост чрез вяра в Исус. Понеже чуваме глася Му, ние искаме да чуем за Неговата любов, състрадание и жертва, и искаме да чуем повече за Него.

И това откровение е не само от вяра в Исус, но и към вяра – пълнотата на Христовата вяра. Добрата вест за Божията правда ни се разкрива чрез вяра **В** Исус, за да можем да получим вярата **НА** Исус и така да бъдем оправдани. Виждаме това ясно в следния стих:

"като знаем, че човек не се оправдава чрез дела по закона, а само чрез вярата на Исус Христос, **ние също повярвахме в Христос Исус, за да се оправдаем чрез вярата на Христос**, а не чрез дела по закона; защото чрез дела по закона няма да се оправдае нито едно същество."
(Галатяни 2:16)

---

¹¹² 1 Коринтяни 1:30

¹¹³ Авакуум 2:4

Растейки от вяра **В** Исус към вярата **НА** Исус е делото на освещението; това е делото, което Бог цели да извърши във всяко човешко същество. Целта на това дело е да постави живота на всеки вярващ в хармония с характера и живота на Бога.

Но вие и аз вярваме ли в Божиите обещания? Ще може ли Той да извърши това, което е обещал във вас? Това е въпросът пред, който всеки вярващ ще се изправи. Бог копнее да действа, но Той е ограничен до това колко са били приети Христос и Неговата вяра. По този начин, идвайки в живота ни, Божията правда ни разкрива личните ситуации, които не са в хармония с Неговия характер и воля. Стигаме до място, където пътя се разделя. Единият път е да закоравим сърцето и да бъдем доволни от себе си. Другият е да се хванем за Божието обещание, че Той ще извърши едно дело на изкупление, приемайки словото на Исус, което казва: "Синко, греховете ти са простени"¹¹⁴.

За да може тази вяра да расте докато достигнем пълнотата на вярата НА Исус, ние трябва да спрем и да гледаме внимателно към Христос и Неговата вяра. Каква е вярата на Исус? Как можем ясно да знаем и да вярваме в какво се състои вярата **НА** Исус?

---

¹¹⁴ Матей 9:2

Вярата на Исус

Вярата на Исус ни е свободно предложена чрез Неговия Дух. Исус казва:

"... да приемат опрощаване на греховете и наследство между онези, които са осветени **чрез вяра, която е в Мен.**" (Деяния 26:18)

Чрез вярата на самия Исус приемаме прощение и наследството. За да получим Божията правда и оправдание, трябва първо да получим прощение на греховете. Адам се уплашил и не можел да признае греховете си, и така той (и ние) трябвало да влезе в един процес на обучение относно вярата в Исус така че да приеме вярата на Христос – Христос, чиято съвършена вяра Го прави способен никога да не се страхува от Своя Баща, защото познава Неговата доброта от "дните на вечността"¹¹⁵.

Исус – Царят на Вярата

"Затова Пилат Му каза: Тогава, Ти Цар ли си? Исус отговори: Ти казваш, че Аз съм Цар. **Аз затова се родих и затова дойдох на света**, за да свидетелствам за истината. Всеки, който е от истината, **слуша Моя глас.**" (Йоан 18:37)

Исус казва: "Моето царство не е от този свят, моето царство не е от тук"¹¹⁶. Исус е Цар на царството, което прогласявал: небесното царство¹¹⁷. Това царство е съществувало от вечността¹¹⁸. И Исус казва, че Той е бил роден, за да бъде Цар на Божието царство, и затова е дошъл на света.

"Защото, на кого от ангелите Бог е казал някога: „**Ти Си Мой Син, Аз днес Те родих**“?...“ (Евреи 1:5)

След като Христос е роден Отец Му казва: "Ти си мой Син, Аз днес те родих". Каква е реакцията на Исус? Библията ни казва, че в Исус е Да и Амин¹¹⁹. Исус казва Да и Амин на словото на Своя Баща. Той чува и оценява словото, което Го обявява за Син. Той вярва на Своя Баща, че наистина е Божият Син. Точно там и тогава Исус става автор на вярата. Ето защо Писанията представят Божия Син като Амин¹²⁰; и

¹¹⁵ Михей 5:2

¹¹⁶ Йоан 18:36

¹¹⁷ Йоан 1:49, Матей 4:17, 23; Марко 1:14, Матей 6:33

¹¹⁸ Лука 22:27-30; Колосяни 1:16; Йоан 3:35; Евреи 1:2

¹¹⁹ 2 Коринтяни 1:20

¹²⁰ Откровение 3:14

от там Той става Божието Слово, защото Той е каналът, чрез който протича Божията воля¹²¹. Синът приема заявлението за Своя възвишен произход и божествена природа¹²², и Той винаги е вярвал в Своя Баща – това е Дух на вяра, който се предава на цялата вселена, сплотявайки всичко заедно в едно постоянно Амин към Бог Отец¹²³. Точно с тази вяра като Божи Син Той победил света¹²⁴.

Когато говори с Пилат, Исус казва: “затова се родих и затова дойдох на света”. Когато Исус дошъл на света, за да възстанови постоянното Амин към Бог Отец, което било загубено, Той бил роден от Духа¹²⁵ като човешко същество. Той растял в хармония, в мъдрост, в ръст и благодат пред Бога и човека¹²⁶. И Той дошъл при Йордан, за да се кръсти от Йоан Кръстител. Когато Исус излязъл от водите на кръщението, Той получил Светия Дух¹²⁷.

"Защото Този, когото Бог е пратил, говори Божиите думи; защото **Бог не му дава Духа с мярка. Отец люби Сина и е предал всичко в Неговата ръка." (Йоан 3:34-35)**

Няма ограничение на Духа, който Бог дава на Сина Си. И там, когато Той Му дава Духа Си, Той Му обявява Неговата идентичност. Отец Му казва: “Ти си моят възлюбен Син, в когото е моето благоволение”¹²⁸.

Тогава Исус е отведен в пустинята, където вярата Му е изпитана. Той тъкмо е чул гласа на Отец, който Му е казал: “Ти си моят възлюбен Син”. Сега изкушителят Му говори, казвайки: “ако си Божият Син¹²⁹ ... докажи го като направиш чудо”. И повтаря: “ако си Божият Син¹³⁰, докажи го като покажеш, че имаш вяра в Божието слово”. Обаче Исус не се нуждае да доказва нищо. Той бил получил словото на Своя Баща, което обявявало Неговата идентичност и връзката Му с Него, и Той не се нуждаел от нищо друго.

---

¹²¹ Йоан 1:1; 1 Коринтяни 8:6

¹²² Йоан 10:33, 36

¹²³ Исая 9:6; Колосяни 1:17; Евреи 1:3

¹²⁴ 1 Йоаново 5:4

¹²⁵ Лука 1:35

¹²⁶ Лука 2:52

¹²⁷ Матей 3:16

¹²⁸ Лука 3:22

¹²⁹ Матей 4:3

¹³⁰ Матей 4:6

Така Исус преминал първия запис, който имаме за изпита на Неговата вяра. За Исус словото на Неговия Баща било достатъчно. Постоянният Му отговор "писано е" разкрива, че Божието слово е ценено в сърцето Му.

Как се живее живот чрез вярата на Исус?

Ако Исус е Праведният, който живее чрез вяра, ние трябва да гледаме към Неговия живот, за да видим какво е вярата. Какво откриваме?

а. Исус живее чрез правдата на Отец

"Аз не мога да върша нищо от Себе Си; **както чувам, така и съдя; и съдът Ми е справедлив**, защото не търся Моята воля, а волята на Отца, който Ме е пратил." (Йоан 5:30)

Исус не върши Своята воля, но волята на Своя Баща. Вършейки това, съдът на Христос е праведен, защото Той слуша Отец. Така, това е, което прави един съд справедлив или не зависи от това чия воля следваме.

"Цялото Ти слово е истина и вечна е **всяка присъда на Твоята правда**. ... Седем пъти на ден Те възхвалявам заради **присъдите на Твоята правда**." (Псалми 119:160, 164)

Божии присъди са праведни; Христос знае това и настройва Себе Си като канал на тези присъди.

"И ще израсте пръчка от Есеевия пън и издънка от корените му ще носи плод. И **Духът на ГОСПОДА ще почива на Него** – Дух на мъдрост и разум, Дух на съвет и сила, Дух на знание и страх от ГОСПОДА. И Той ще благоволи в страха от ГОСПОДА и няма да съди според гледането на очите Си, и няма да решава според слушането на ушите Си, а **ще съди с правда сиромасите** и ще решава с правота за смирените на земята. Ще поразии земята с жезъла на устата Си и с диханието на устните Си ще умъртви нечестивия. **Правдата ще бъде пояс през кръста Му** и верността ще бъде пояс на бедрата Му." (Исая 11:1-5)

Христос получил Божия Дух без мярка. Така Той получил словото, характера, живота, правдата и заповедите на Своя Баща. Той не се противопоставя нито закоравява сърцето Си. Като резултат, Неговият съд е праведен. Христос живее не за да върши собствената Си воля, но да върши волята на Отец. Христос живее чрез правдата на Своя Баща.

б. Исус живее, за да върши волята на Своя Баща, а не Своята собствена:

"Иисус им каза: **Моята храна е да върша волята на Онзи**, който Ме е пратил, и да извърша Неговото дело." (Йоан 4:34)

Храната на Исус – това, което Му дава сила и енергия, двигателят на Неговия живот – е да върши волята на Своя Баща.

"Аз не мога да върша нищо от Себе Си; както чувам, така и съдя; и съдът Ми е справедлив, защото **не търся Моята воля, а волята на Отца**, който Ме е пратил." (Йоан 5:30)

Христос предава Своята воля на волята на Своя Баща. Затова Той казва:

"защото слях от небето **не Моята воля да върша**, а волята на Този, който Ме е пратил." (Йоан 6:38)

Бог толкова обичал света, че дал Своя Син, за да ни покаже живота на едно същество, което никога не търси собствената Си воля, но волята на Своя Отец. Както Той казал в часа на Своето най-ужасно изпитание:

"И като отиде малко напред, падна на лицето Си и се молеше, казвайки: Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша; **не обаче както Аз искам, а както Ти искаш**. ... Пак отиде втори път и се моли, казвайки: Отче Мой, ако не е възможно да Ме отмине тази чаша, без да я пия, **нека бъде Твоята воля**. ... И пак ги остави и отиде да се помоли трети път, **като каза отново същите думи**." (Матей 26:39, 42, 44)

По всяко време и при всички обстоятелства, Христос търсел да извърши само волята на Своя Баща. За да върши Божията воля, Христос винаги слуша. Затова понякога ние го виждаме да прекарва цяла нощ в молитва¹³¹:

"Господ БОГ ми даде език на учениците – да зная как да помогна с дума на уморения. **Събужда, всяка сутрин събужда ухото ми, за да слушам** като учениците. **Господ БОГ ми отвори ухото и аз не се разбунтувах** и не се обърнах назад." (Исая 50:4-5)

"Жертва и принос Ти не си пожелал; **отворил си уши в мен**; всеизгаряне и принос за грях не си поискал. Тогава казах: Ето, идвам; в свитъка-книга е писано за мен. **Радвам се да върша волята Ти**, Боже мой, и Твоят закон е вътре в сърцето ми." (Псалми 40:6-8)

Сутрин след сутрин Отец събуждал Сина Си, за да говорят: да Го утешава, да Го насърчава, да Го подготвя. Това време с Неговия Баща било радост за Исус, тъй като Исус напълно се доверявал, че това, което Му е казано да върши е най-

¹³¹ Лука 6:12

доброто. Така съдът на Христос е праведен: Той вижда уморените и им дава думи и утеха на вечен живот. Това е новозаветното преживяване, същото, което Бог искал от Израил: да чуват гласа Му, да пазят думите Му и да ги ценят. Това е и същото нещо, което Бог накрая казал за Авраам, че е направил, който послушал гласа Му, пазил Неговите свидетелства, Неговите заповеди, постановления и закони¹³². Но за разлика от Авраам и израилтяните, ние виждаме, че Христос е направил това съвършено, напълно, безупречно и без грях.

В този смисъл Исус не върши нищо от Себе Си:

"Затова Исус им каза: Истина, истина ви казвам: Синът не може да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; защото това, което Той върши, същото върши и Синът." (Йоан 5:19)

Нищо от това, което Христос вършел не било от Него самия, но Той правел това, което виждал да върши Неговия Баща. Всичко, което върши Отец го върши и Той.

"Тогава Исус каза: Когато издигнете Човешкия Син, тогава ще познаете, че съм Аз и че от Себе Си нищо не върша, а каквото Ме е научил Моят Отец, това говоря." (Йоан 8:28)

Нека обърнем специално внимание на това, което казва Исус. Само, когато виждаме Христос издигнат, разпнат, ще бъдем в състояние да познаем и разберем това. Когато познаем кръста, който изисква себеотричане¹³³, ще започнем да имаме Христовото преживяване ежедневните ни дейности да бъдат ръководени от Божиите думи.

"но това става, за да познае светът, че Аз любя Отца и както Ми е заповядал Отец, така правя. Станете, да си отидем оттук." (Йоан 14:31)

Защо Христос върши това, което Отец Му заповядва? Защото обича Отец. Това не е едно студено механично послушание; то е основано на тяхното взаимно познаване.

"И Този, който Ме е пратил, е с Мен; не Ме е оставил сам, защото Аз винаги върша онова, което на Него Му е угодно." (Йоан 8:29)

Никога не е имало време, в което Христос не е правил това, когато те са били отчуждени или отдалечени един от друг.

"Имайте в себе си същия стремеж на ума, който беше и в Христос Исус; който, като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва да държи като плячка равенството с Бога, а ограби Себе Си, като взе образа на слуга и

---

¹³² Битие 26:5

¹³³ Матей 16:24

стана подобен на хората, и като се намери в човешки образ, смири Себе Си и **стана послушен до смърт**, даже смърт на кръст." (Филипяни 2:5-8)

Послушанието на Христос било такова, че Той бил готов да се изправи пред най-дълбокото унижение: да изостави образа на Бог и да вземе образа на творение, и в този образ на творение, Той станал послушен до най-позорна смърт. Дори в това Той счита волята на Своя Баща за най-добра.

"**Радвам се да върша волята Ти**, Боже мой, и Твоят закон е вътре в сърцето ми." (Псалми 40:8)

в. Исус живее чрез думите на Своя Баща:

"А Той в отговор каза: Писано е: „**Не само с хляб ще живее човек, а с всяко слово**, което излиза от Божиите уста.“" (Матей 4:4)

Не е възможно човек да живее само с хляб. Физическата храна не е живот. Има друг елемент, който трябва да бъде добавен като живот към храната, който влиза в душата редовно и постоянно, за да може тя да живее. Човек ще живее, когато прави храната си да бъде всяко слово, което излиза от Божиите уста. Затова Исус казва:

"И зная, че Неговата заповед е вечен живот..." (Йоан 12:50)

Христос знаел, че словото на Бога е вечен живот.

"Симон Петър Му отговори: Господи, при кого да отидем? **Ти имаш думите на вечен живот;**" (Йоан 6:68)

Самият Петър осъзнавал, че Христос има думите на вечен живот от Своя Баща. Приемайки тези думи сутринта, Той ги споделял през деня с другите.

г. Исус говори думите на Своя Баща, а не Своите:

"Не вярваш ли, че Аз съм в Отца и Отец — в Мен? **Думите, които Аз ви казвам, не ги говоря от Себе Си**, а Отец, който обитава в Мен, върши Своите дела." (Йоан 14:10)

Исус не говори думи от Себе Си. Той бил толкова свързан със Своя Отец, че Неговите думи били Божието дело в Него. И Исус продължава, казвайки:

"**Аз говоря това, което съм видял при Моя Отец**; също и вие вършите това, което сте чули от вашия баща." (Йоан 8:38)

Исус говори за това, което е видял и чул при Отец. От друга страна, онези които закоравяват сърцата си вършат това, което са видели от *техния* баща. Освен това:

"Исус в отговор им каза: **Моето учение не е Мое, а на Онзи, който Ме е пратил.** Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога, или Аз от Себе Си говоря. Който говори от себе си, търси своята си слава; а който търси славата на Онзи, който Го е пратил, Той е истинен и **в Него няма неправда.**" (Йоан 7:16-18)

Исус учел на Божието учение – то било Божието учение чрез Него. Всеки, който иска да върши Божията воля, трябва да знае дали учението е от Бога или не. Този, който говори от себе си търси собствената си слава и не е истинен. Това е гордостта на живота¹³⁴. Вместо това, този, който търси славата на Онзи, който Го е пратил е истинен и праведен. Животът и Духът на Бога не търси своето си; не търси своята си слава¹³⁵.

"Защото **Аз не говоря от Себе Си,** а Отец, който Ме прати, Той Ми даде заповед какво да кажа и какво да говоря. И зная, че Неговата заповед е вечен живот. И така, **това, което говоря, го говоря така, както Ми е казал Отец.**" (Йоан 12:49-50)

Това, което Исус говорил не било само каквото Му бил казал Отец, но и *както* Отец Му го бил казал. Отец също Му разкрил как трябва да го каже: начинът, духът, тонът, интонацията, с която са били казани думите, били според това, което Отец Му бил показал.

Христос знае, че всяко слово на Неговия Отец е вечен живот¹³⁶. Негова наслада и радост е да върши Бащината Си воля. Христос бил послушен, Той приемал волята на Своя Баща и не се съпротивлявал. Бил послушен до смърт на кръст. По този начин се проявява вечният живот¹³⁷. В живота на Исус виждаме вярата на Исус, вяра живяна с всяко слово, което излиза от Божиите уста. Така, Божията правда, самият живот на Бога, били разкрити на света и Отец бил прославен.

Словото на Бога и правдата

И Писанието ни казва:

---

¹³⁴ 1 Йоаново 2:16

¹³⁵ 1 Коринтяни 13:5

¹³⁶ Йоан 12:50; Йоан 5:24

¹³⁷ 1 Йоаново 1:2

"Пишем ви за **ТОВА, което беше отначало**, което чухме, което видяхме с очите си, което гледахме и ръцете ни попипаха за **Словото на живота**, защото **животът се яви и ние видяхме, и свидетелстваме, и ви възвестяваме вечния живот, който беше в Отца и се яви на нас**. Това, което сме видели и чули, него възвестяваме и на вас, за да имате и вие общение с нас, а пък нашето общение е с Отца и с Неговия Син Иисус Христос." (1 Йоаново 1:1-3)

Какво е свидетелството на Йоан тук? Преди цялото творение да бъде доведено в съществуване¹³⁸, от самото начало, Словото било с Бога и било Бог¹³⁹. Словото било божествено. Това Слово на Вечен живот, този живот напълно предаване на агапе на Отец, бил направен плът, и бил изявен и показан на света, и учениците видели славата на този живот, слава като на единородния от Отца, живот пълен с благодат и истина¹⁴⁰.

Този живот на вяра бил изявен, за да можем да изразим съгласието си с него и да приемем този вечен живот. Животът на Исус, напълно и постоянно проявяващ Божията правда, е неопетнената дреха ушита на небесния стан, която не съдържа нито един конец изработен от човека. В Своето човешко естество Христос развил съвършен характер, и Той предлага да предостави същият този характер на нас. Всичко, което можем да направим е опетнено от грях, защото всички се отклонихме от пътя, и станяхме неспособни да вършим добро¹⁴¹. Исус дошъл да ни покаже пътя на правдата, и това не било чрез Негова вродена правда. Той разкрил, че тази вяра няма нищо общо с природата на субстанцията на съществуването нито с гледането навътре към себе си, но с една връзка основана на зависимост, упование и вяра в Христос, също както Той има връзка основана на зависимост, упование и вяра в Неговия Баща.

Връзката, която Христос има с Отец е такава, която и ние трябва да имаме с Христос. Ако се покоряваме на Христос, ако позволим сърцата ни да бъдат съединени с Неговото, и Неговата воля да бъде наша, тогава ще имаме ума на Христос¹⁴², мислите ни ще Му бъдат подчинени и ще живеем Неговия живот. Вместо дреха от смокинови листа¹⁴³, вместо деформацията и голотата на греха, Господ ще види в нас Своята собствена светлинна дреха на правдата Му, която е живот живян според Божият закон на агапе любов. Тогава ще имаме общение с

---

¹³⁸ Йоан 1:3

¹³⁹ Йоан 1:1

¹⁴⁰ Йоан 1:14

¹⁴¹ Римляни 3:12

¹⁴² 1 Коринтяни 2:16

¹⁴³ Битие 3:7

Отец и Неговия Син Исус¹⁴⁴, участвайки в божественото естество¹⁴⁵ чрез Неговия Дух. Та да можем да приемем славното наследство: да бъдем Божии деца по образа на Неговия единороден Син¹⁴⁶.

Тези концепции ме карат да обмисля по-внимателно какво е моето духовно пътуване. През двайсетте години на живота си, аз смятах, че, за да бъдеш праведен е достатъчно да си член на конкретна религиозна група. Това се състоеше от интелектуално съгласие с това, което групата казваше, че е истина. Чрез интелектуалното ми съгласие с истината, аз бях участник в наследството, което групата трябваше да получи. Нямахше нужда Господ да се бави повече, защото аз вече бях постигнал целта.

Обаче един ден Господното Слово дойде в живота ми. И какво каза Той? Че Божието слово е истина¹⁴⁷, и че Христос е истина¹⁴⁸. Така, истината вече не беше една група или самият аз; истината беше Личност: Исус и Неговото слово. И не само това: липсата на истина – лъжата – по подразбиране беше в моето сърце¹⁴⁹. Сърцето е измамливо повече от всичко¹⁵⁰. По дефиниция истината е извън мен и моята група, и тя е в Христос и в Неговото слово. Защо наблягам на това, че истината е личност? Защото притежаването на интелектуално познание също не гарантира нищо. Не е достатъчно да имаш писаното слово; необходимо е да си купил маслото¹⁵¹.

Демоните вярват, че Бог е един и треперят¹⁵², и тази вяра прави ли им някакво добро? Разбира се че не! Защо не? Защото ключът е в личната връзка с личността Исус Христос. Падналите ангели не искат да имаме връзка с Него, те са отхвърлили този вечен живот, живот на наслада в Отец чрез Христос. Те са отхвърлили Михаил и воюват срещу Него и Неговите ангели¹⁵³, воювали са срещу този живот на предаване волята на Отец и Неговия Син, и са избрали да вършат собствената си воля, търсейки собствената си слава. Едва тогава започнах да осъзнавам, че, за да живеем чрез вярата на Исус трябва първо да имаме лична

---

¹⁴⁴ 1 Йоаново 1:3

¹⁴⁵ 2 Петрово 1:3-4

¹⁴⁶ Римляни 8:29

¹⁴⁷ Псалм 119:160; Йоан 17:17

¹⁴⁸ Йоан 14:6

¹⁴⁹ Римляни 3:10-14

¹⁵⁰ Еремия 17:9

¹⁵¹ Матей 25:1-10

¹⁵² Яков 2:19

¹⁵³ Откровение 12:7

връзка с Бога чрез Христос. Без това няма вяра, а без вяра няма правда; това е живот, който не е според Божията воля.

Бог е най-любящият Баща в света¹⁵⁴, и агапе любовта, която била показана в даването на Исус¹⁵⁵ няма полза в живота ми ако не е приета с отклика на един син¹⁵⁶. Как може една връзка на синовност да бъде реалност в живота ми ако закоравявам сърцето си и отхвърлям Неговото слово? Щом моята синовност трябва да бъде от вяра, тогава такава трябва да бъде синовността и на моя Спасител; и ако Бог трябва да бъде мой Баща, тогава по подобен начин Той трябва да бъде и Баща на Христос¹⁵⁷. **В този смисъл, връзката Отец-Син е безсмислена ако няма такова отношение и общение между тях.** Ето как вярата на Исус, вярата на единородния син, приета от нас става ключов елемент, който позволява Божията агапе любов да бъде излята в живота ни и да се върне към Него в прослава и радостна служба.

Да живеем чрез вяра тогава означава да имаме радостна връзка с Бог чрез Исус. Не е достатъчно да вярваме, че Исус е реален и че Библията е Божието слово. Трябва да се хванем за Христос като наш личен Спасител посредством лична връзка с Него чрез вяра. И когато връзката с Христос е реална, това ще стане видно в обръщането на един живот, който разкрива Христос в праведни дела.

Така аз разкрих, че вярването, че имам истината или че съм в нея, не е правда. Поставили сме доктриналната чистота на един пиедестал на който тя не принадлежи. Праведността е връзката, която имаме с Исус Христос, и какво правим, когато Той ни разкрива словото Си. Ако приемаме словото Му и поддържаме общение с Него, ние неминуемо ще стигнем до доктринална чистота, но като резултат от това, че не закоравяваме сърцата си и ценим Христос. Само тогава доктриналната чистота изпълнява ролята си.

Каква е реакцията ни, когато Божието Слово говори на съвестта ни? Крия ли се като Адам и Ева? Избягвам ли словото? Отлагам ли го за по-добро време?¹⁵⁸ Или го прегръщам дори и да не го разбирам, дори и да ме упреква? Така връзката, която имам с Христос, и реакцията ми спрямо Неговата воля, е много по-важна от доктриналната чистота. Искам ли да чуя гласа Му? Ето защо имаме нужда да се молим на Бога да "създаде в мен чисто сърце"¹⁵⁹.

---

¹⁵⁴ 1 Йоаново 4:7-10

¹⁵⁵ Исаия 49:15, 16

¹⁵⁶ Лука 15:18-24

¹⁵⁷ Йоан 20:17, 31

¹⁵⁸ Матей 22:2-6

¹⁵⁹ Псалм 51:10

Истината трябва да живее в сърцето; тя трябва да има своя престол в ума и чувствата на нашето същество. И като Пилат ние се запитваме: Христос цар ли е? В нашия живот Той или ще бъде цар или ще бъде разпнат. Ние ще Му дадем или престолът или кръстът, защото всяка фалшива монархия изисква смъртта на законния цар, за да устои¹⁶⁰.

Невъзможно е със своите собствени сили човек да бъде послушен на Божиите заповеди, невъзможно е със своята сила да генерира Божията правда. Но не трябва да се отказваме: Христос дошъл и ни е показал, че когато човешкото се хване за божественото, то може да живее Божията правда¹⁶¹. На онези, които вярваме в Неговото име¹⁶² Той ни е дал силата да бъдем направени Божии деца. Неговият Дух, обявяващ своята природа, вика в сърцата ни, "Авва, Отче"¹⁶³. Дарени сме с разбирането, че сме направени Божии деца и всичко, което това включва. Поканени сме за общение с Христос, също както Христос е едно с Неговия Отец¹⁶⁴. Ще познаем Бога като Баща, и ще разберем, че ни обича както обича собствения Си Син¹⁶⁵. Така ние ще приемем Божията правда чрез вярата НА Исус.

---

¹⁶⁰ Матей 2:13

¹⁶¹ Филипяни 3:9

¹⁶² Йоан 1:12; 1 Йоаново 3:1

¹⁶³ Римляни 8:9-10, 14-17; Галатяни 4:6

¹⁶⁴ Йоан 17:21-23

¹⁶⁵ Йоан 17:26

Израил в Египет

Видяхме ясно двата завета в живота на Авраам. Видяхме как той вярвал в Божиите обещания, а след това имал съмнения и се опитал да ги изпълни със собствени средства. Обаче той бил научен, че Бог е този, който върши делата, и че делото на човека се състои в слушане на Божия глас и в спазване или оценяване на Неговото слово. Делото на човека е да остави Бог да извърши Своята работа – тоест да престане да се съпротивлява.

Изпълнението на закона в живота ни е основата както на стария така и на новия завет. Обаче в стария завет човекът е този, който цели да осъществи обещанията и Божиите думи. Старият завет – човешките обещания – се състои в противопоставяне на Божия глас, закоравяване на сърцето и настройването му да изпълни Божиите думи сам, и да добие живот чрез това изпълнение¹⁶⁶. В новия завет, при чуването на Божието слово, човек не си закоравява сърцето, но вярва и позволява на Бог да напише закона Си в ума и сърцето. Още от начало Бог е искал да направи това с народа на Израил. Това е Божият завет.

Нека видим какво е било преживяването на Израилевия народ, от времето, когато били роби в египетската земя докато влезли в Ханаан.

"А всичко това им се случи за пример и беше **записано за поука на нас**, върху които са дошли последните времена." (1 Коринтяни 10:11)

Преживяването на израилтяните е жизненоважно да се разбере, защото то е било писано конкретно за нас, които живеем в последните дни.

Какво се е случило с Израил след като отишъл в Египет?

Израилтяните изпаднали в робство и били тежко потискани:

"Защото така казва ГОСПОД: **Продадохте се за нищо** и без пари ще бъдете изкупени. Защото така казва Господ БОГ: **Отначало народът Ми слезе в Египет**, за да живее там като чужденец; и **асирийците го потискаха без причина**. И сега, **какво имам тук**, заявява ГОСПОД, понеже народът Ми е взет за нищо? Властниците му беснеят, говори ГОСПОД, и **Името Ми непрестанно, цял ден се хули**. Затова **народът Ми ще познае Моето Име**; затова в онзи ден ще познае, че **Аз съм, който говоря – ето Ме!**" (Исая 52:3-6)

---

¹⁶⁶ Галатяни 3:10-12

Първо забелязваме, че египетското робство е същото като духовното робство. Това е обяснено няколко глави по-рано:

"Така казва ГОСПОД: Къде е разводното писмо на майка ви, с което я отпратих? Или на кого от заемодателите Си ви продадох? Ето, **поради беззаконията си бяхте продадени** и поради престъпленията ви беше отпратена майка ви." (Исая 50:1)

Хората, които влезли в Египет свободно избрали да станат роби на греха, и това духовно робство в последствие било проявено във физическата област. Виждаме, че това е потвърдено по-късно, когато първо северното царство Израил е пленено от Асирия, а след това и южното царство Юда е пленено от Вавилон. Духовното предхожда физическото. Когато Израил бил пленник на Мидо-Персия, Бог казал следното за Персийския цар Кир, символ на Христос:

"Аз го издигнах с правда и ще изправам всичките му пътища; той ще съгради града Ми и **ще пусне пленниците Ми, не за откуп и не за подарък**, казва ГОСПОД на Войнствата." (Исая 45:13)

"Не за откуп и не за подарък": по този начин Христос също ще освободи пленниците на Египет: "не за откуп и не за подарък". Хората продали себе си за нищо, и щели да бъдат изкупени без пари.

"Тогава над Египет се възцари нов цар, който не познаваше Йосиф." (Изход 1:8)

Какво се случило в Египет? Издигнал се нов цар, който най-малкото чрез своите действия не познавал Йосиф. Издигнала се нова династия, която решила да игнорира своите споразумения с народа на Израил, който бил причината за благополучието на египетския народ. Исая казва, че асирийците са ги пленили без причина. Интересно е, че Асирия е северен народ¹⁶⁷, но Египет е на юг от Израил. Така виждаме, че фараон с асирийски произход е бил победил Египет и сега заемал трона, угнетявайки Божия народ. Това вероятно се отнася за Хиксосите¹⁶⁸, които първи поели контрола над Гесен и средиземноморските пристанища, изгонвайки израилтяните от областта, която им била дадена, и по този начин стартирайки тяхното робство. Като допълнително потвърждение, виждаме, че Манетон ги идентифицира като имащи име, което идва от регион към Анадол. Тук в книгата Изход имаме генезис: едно семе, което щяло да се повтори и разшири в царството на севера и царството на юга угнетяващи Божия народ както е заявено в Данаил 11-та глава.

¹⁶⁷ Софония 2:13

¹⁶⁸ <https://en.wikipedia.org/wiki/Hyksos>

Исая 52:3-6 казва, че асирийците са тези, които са ги пленили. Тогава Бог пита Себе Си: "Какво имам тук?" Какво правя в тази ситуация, при която моят народ е пленен несправедливо? Защо Господ Си задава този въпрос? Защото Той, както ще видим по-късно, е поставен на кръстопът.

Онези, които господствали над Божия народ Израил, Го карали да вие поради тяхното угнетение. И не само това, но те също правели така, че името на Господ да се хули постоянно всеки ден. И в какво се състои хуленето на Божието име?

"Ти, който се хвалиш със закона, позориш ли Бога, **като нарушаваш закона?** Защото „заради вас **се хули Божието Име** между езичниците“, както е писано." (Римляни 2:23-24)

Хуленето на Божието име не се състои в погрешно произнасяне на Неговото име, но в нарушаване на Божия закон. Божието име е Неговият характер и ние виждаме Божия характер отразен в Неговия закон и в Исус Христос¹⁶⁹. Божият народ бил достигнал едно състояние, в което те постоянно нарушавали Божия закон, тоест те хулили името Му всеки ден. В тази ситуация Бог се подготвя да освободи Своя народ. Стихът ни казва:

„Затова народът ми ще познае името ми по тази причина в този ден: защото аз съм този, който говори, ето, аз ще присъствам.“ (Исая 52:6, Юбилеен превод)

Бог щял да им обяви името Си, за да могат да познаят характера Му. Бог щял да им даде закона Си. И как щяло да стане всичко това? Чрез личното присъствие на Бога.

Свободата, която Израил има от Египет е свобода от греха и робството, чрез разкриването на Божието царство, характер и правда пред тях. Давайки им Своето присъствие, Той ще ги освободи. Когато изучаваме Писанията, виждаме, че Египет е синоним на идолопоклонство, грях и опозиция спрямо Христос¹⁷⁰. Египет е пълен с фалшиви богове. Те имали богът слънце, наречен Ра. Но египтяните изпаднали дори още по-низко до поклонението на животни. Покланяли се на бика Апис, който е разкрит ясно в историята за златното теле. И сред пантеона на египетските богове също откриваме триединството Изида, Озирис и Хор. Израил бил в Египет ежедневно потопен в това езичество. Явно е, че Израил участвал в злото и идолопоклонството, които преобладавали в Египет, и накрая били принуждавани да правят това.

Когато Мойсей отишъл при фараона за първи път, той дал следната причина поради която молел Израил да бъде пуснат:

¹⁶⁹ Йоан 1:18, Матей 11:27, Йоан 17:4, 6

¹⁷⁰ Откровение 11:8, Юда 5, Деяния 7:39

"и казвам ти: Пусни сина Ми да **Ми послужи**;..." (Изход 4:23)

Очевидно Израил не можел да служи на Господ в Египет.

"Защото Той си спомни свящото Си слово към слугата Си Авраам и изведе народа Си с веселие, избраните Си – с радост. Даде им земите на езичниците и те наследиха труда на народите, **за да пазят Неговите наредби и да съблюдават Неговите закони**. Алилуя!"

(Псалми 105:42-45)

Бог трябвало да ги изведе от Египет, защото те не могли да пазят Неговите постановления нито могли да бъдат послушни на законите Му там. Обаче най-силното доказателство, с което разполагаме, че Израил бил обкръжен от идолопоклонството и греховете на Египет се намира в упрека към народа затова че не искат да изоставят греховете си.

"И им кажи: Така казва Господ БОГ: В деня, когато избрах Израил и се заклех на потомството на якововия дом, и им се открих в египетската земя, и им се заклех, и казах: Аз съм ГОСПОД, вашият Бог! – в онзи ден им се заклех, че ще ги изведем от египетската земя в земя, която бях избрал за тях, в която тече мляко и мед, която е украшението на всичките земи. И им казах: **Отхвърлете всеки мерзостите, които е поставил пред очите си, и не се осквернявайте с египетските идоли! Аз съм ГОСПОД, вашият Бог. Но те се разбунтуваха против Мен и не искаха да Ме послушат, не отхвърлиха всеки мерзостите, които беше поставил пред очите си, и не оставиха египетските идоли**. Тогава си казах да излея яростта Си върху тях, за да изпълня гнева Си над тях сред египетската земя." (Езекил 20:5-8)

По този начин разкриваме, че Божият народ в Египет имал нужда от религиозна реформация. Бог искал от тях да отхвърлят мерзостите и да изоставят идолите на Египет.

Стихът от Исая 52-ра глава, който цитирахме по-рано говори за хората в края на времето, по-конкретно за 144 000, и установяването на един паралел с избавлението от Египет. Излизането от Египет съответства на излизането от този зъл свят и отиването в нов свят без грях. Но преди да се занимаем с подробностите в процеса на освобождението, нека прочетем следното

"Когато Израил беше млад, го възлюбих и **от Египет повиках сина Си**." (Осия 11:1)

Христос се приближил към Божия народ; Той ги посетил, за да ги спаси от идолопоклонство и робство. В Исая 52-ра глава Той заявил това като казал: "Аз ще присъствам" (Юбилеен превод). В своето намерение да ги освободи от робството на греха, Христос им обещава Своето присъствие.

Но Откровението ни казва, че Христос е бил разпнат в Египет, точно както щял да бъде разпнат отново в големия град дълго след времето, в което живял пророк Йоан.

"И труповете им ще лежат **на улицата на големия град**, който духовно се нарича Содом и **Египет**, където беше разпънат и техният Господ." (Откровение 11:8)

И забелязваме следното: точно както Авраам бил спасен от Египет чрез Христос, също и:

- Древният Израил бил освободен от Египет чрез Христос,
- Христос бил изведен от Египет, когато бил дете,
- Авраамовите деца също ще бъдат освободени от духовния Египет чрез вяра в края на времето.

Това е делото на евангелието. Делото, което Христос извършил за Израил чрез Мойсей трябвало да проповядва евангелието на израилтяните, имайки предвид, че свободата, която Бог искал да им даде била преди всичко духовна. Защото Павел описва това по следния начин:

"Защото **и до нас, както и до тях, се донесе една блага вест**; но словото, което те чува, не ги ползва, понеже не се съедини с вяра в онези, които го чува." (Евреи 4:2)

Израилевият народ, който бил в Египет и бил освободен, получил добрата вест, евангелието. И то им било проповядвано толкова добре, че, ако внимаваме, това проповядване става стандарт чрез който измерваме как да го проповядваме. Ранното християнство получило толкова добро откровение за Бога в евангелието колкото онова, което Израил приел при напускането на Египет.

Изгизането на Мойсей

Помним, че когато израилевият народ се умножил, фараонът издал указ всяко мъжко бебе от евреите да бъде умъртвявано¹⁷¹. Но родителите на Мойсей, които били от племето на Левий, решили да не послушат заповедта на фараона и крили Мойсей в продължение на три месеца. Но тъй като ставало все по-трудно да го крият, решили да направят кошница от тръстика, и да го пуснат по река Нил, докато по-голямата му сестра го наблюдава. Дъщерята на фараона дошла при река Нил с нейните момичета, намерила кошницата, и поискала да ѝ я донесат. Когато я отворила, тя открила бебето. Тогава сестрата на Мойсей Мариам се намесила, и виждайки явното състрадание на принцесата, предложила да ѝ

¹⁷¹ Изход 1:15-16

намери сред еврейските майки такава, която да се грижи за бебето. Принцесата се съгласила, и станало така, че Мойсей бил отгледан от собственото си семейство. Щом пораснал, той бил доведен при фараоновата дъщеря, която го осиновила и го именувала Мойсей¹⁷².

Стефан описва това по следния начин:

"В това време се роди Мойсей, който беше мил на Бога, и **три месеца го отглеждаха в бащиния му дом**. А когато го хвърлиха, дъщерята на фараона **го взе и го отгледа като свой син**. И Мойсей беше научен на цялата египетска мъдрост и беше силен в слово и в дело." (Деяния 7:20-22)

Мойсей бил научен на всички аспекти от египетското знание. Ние също четем:

"**С вяра**, когато се роди Мойсей, родителите му го криха три месеца, защото видяха, че беше красиво дете, и не се бояха от заповедта на царя. **С вяра Мойсей**, когато стана на възраст, **отказа да се нарича син на дъщерята на фараона** и предпочете да страда с Божия народ, а не да се наслаждава временно на греха, като счете **опозоряването на Христос** за по-голямо богатство от египетските съкровища, защото гледаше към наградата." (Евреи 11:23-26)

Било акт на вяра от страна на родителите да скрият своя син. Било също акт на вяра да не се страхуват от царската заповед, защото вярвали, че Бог ще се погрижи за тях. Било също вяра, че Мойсей, като възрастен, получил силата да действа според Божията воля. И в какво точно се състояла тя?

1. Мойсей отказал поста египетски принц. Всички богатства на Египет били достъпни за него. Мойсей бил образован във всички изкуства на най-напредналата цивилизация на своето време; той бил генерал, чийто умения включвали и това да бъде красноречив оратор, и способност да осъществява неща, които събуждат възхищението на народа. Пред себе си Мойсей имал обещаващо бъдеще в очите на света. Всичко това той решил да изостави. И когато Библията казва, че отказал да се нарича син на фараоновата дъщеря, това ни говори, че, поради публичността на своето решение, Мойсей бил подтикван, изкушаван, канен и притискан да приеме всички тези светски изкушения. И вероятно можем да си представим всичкия тормоз и обиди, които е получил заради своето решение. Обаче Мойсей изоставил всичко, за да обедини съдбата си с един поробен и презиран народ.

2. Отказвайки да се нарече син на фараоновата дъщеря, той в последствие избрал да бъде третиран зле от Божия народ.

---

¹⁷² Изход 2:1-10

3. Отказвайки да се нарича син на фараоновата дъщеря, той отказал да се радва на временните наслади на греха.

4. Избирайки да бъде третиран зле от Божия народ, той избрал пътя и волята на Бога; избрал да следва пътя на Господ вместо радостта от един живот на грях.

5. Той ценил Божието слово, и свързвайки интересите си с Божия народ, той оценил упрека на Христос и го сметнал за съкровище. И в какво се състои упрека на Христос?

"Затова и Иисус, за да освети народа чрез Своята Собствена кръв, пострада въвн от градската порта. И така, нека и ние излизаме към Него въвн от стана, **понасяйки Неговия позор.**" (Евреи 13:12-13)

Христос пострада отвън, бивайки окачен на Голготския кръст – упрекът, който понесъл е кръста. В контекста на кръста четем:

"Понеже и Христос не угоди на Себе Си, а както е писано: „**Укорите** на онези, които укоряваха Теб, паднаха върху Мен.“" (Римляни 15:3)

Христос е упрекван за това че върши Божията воля, и затова по подобен начин Христос понася укор във всички Негови хора, които вършат Божията воля. Мразещите Бога ще намерят недостатък в онези, които вършат Божията воля.

"Каза още и на всички: Ако иска някой да дойде след Мен, **нека се отрече от себе си, нека носи кръста си всеки ден** и нека Ме следва." (Лука 9:23)

Така виждаме, че във времената на Египет, носенето на кръста на себеотричането¹⁷³ при обиди и упреци вече е съществувало. По този начин Мойсей можел да каже:

"**Съразпънат съм с Христос;** и вече не аз живея, а Христос живее в мен; и животът, който сега живея в плътта, го живея с вярата в Божия Син, който ме възлюби и предаде Себе Си заради мен." (Галатяни 2:20)

Мойсей следвал примера на Христос, който при греха на Адам бил съгласен да даде Себе Си и да бъде счетен с падналото човечество. С подобно себеотричане, Мойсей следвал словото на Агнето където и да го водело то¹⁷⁴. И всички ние сме призовани да следваме този пример¹⁷⁵.

6. Защо Мойсей отхвърлил онези бляскави светски възможности и вместо това приел кръста на Христос? Той не жертвал нещо понастоящем просто с

---

¹⁷³ Матей 16:24

¹⁷⁴ Откровение 15:3

¹⁷⁵ Евреи 13:13

надеждата да получи нещо по-добро в бъдеще. По-скоро той получил в настоящето нещо много по-добро: общение с Исус Христос. Мойсей познавал Христос достатъчно добре, за да се наслаждава да може да издържа в Исус, гледайки Онзи, който е невидим¹⁷⁶, през всичките години на своето странстване.

7. Христос бил водачът, който ръководел и освободил израилевия народ. За да бъде освободен от Египет и да получи наследството, обещанието и наградата, Израил трябвало да добие това единствено чрез Христос и упрека на Христос.

Но макар че Мойсей познавал Господ, той все още не Го познавал достатъчно добре. Виждаме това в следния случай, когато Мойсей бил на 40 години и вече бил обединил съдбата си с тази на Божия народ:

"А като навърши четиридесет години, **му дойде на сърце да посети братята си**, израилтяните. И виждайки един онеправдан, го защити и отмъсти за оскърбления, като уби египтянина, **като мислеше, че братята му ще разберат, че Бог чрез неговата ръка им дава избавление; но те не разбраха**. На следващия ден той се появи при тях, когато се биеха, и като искаше да ги помири, каза: Хора, вие сте братя; защо се оскърбявате един друг? А този, който оскърбяваше ближния си, го отблъсна и каза: Кой те е поставил началник и съдия над нас? И мен ли искаш да убиеш, както уби вчера египтянина? Поради тази дума Мойсей побягна и стана пришълец в мадиамската земя, където роди двама сина." (Деяния 7:23-29)

Мойсей очевидно е знаел, че времето на освобождението е наближило, и той знаел и разбирал, че Бог ще освободи народа Си чрез него. Не само това, Мойсей вярвал и разбирал, че израилевият народ знаел и разбирал това точно както него.

Вярно е, че целта на Господ била да освободи Израил чрез ръката на Мойсей. Обаче израилевият народ не знаел и не разбирал това. И опитът на Мойсей да освободи своя народ от потисничество приключил с шумен неуспех заради незнанието на народа относно него като Божи инструмент. Също така, въпреки че Мойсей знаел, че трябва да бъде Божий инструмент, **той не знаел как Бог иска да избави Израил, и предполагал, че със собствената си сила и със силата на неговото познание и военно изкуство**, той щял да освободи израилтяните. Той наложил собствената си идея за справедливост убивайки египтянина. Обаче свободата, която Бог възнамерявал за Своя народ щяла да бъде доbita чрез други средства, защото това не било според Божията правда:

"защото човешкият гняв не върши **Божията правда**." (Яков 1:20)

---

¹⁷⁶ Евреи 11:27

Божиите обещания се изпълняват от Него самия. Мойсей се опитал да изпълни Божието обещание със собствената си сила и чрез плътски средства, пренебрегвайки това че:

"Защото **оръжията, с които воюваме, не са плътски**, а са силни пред Бога за събаряне на крепости." (2 Коринтяни 10:4)

"Защото **нашата борба не е срещу кръв и плът**, а срещу началствата, срещу властите, срещу световните владетели на мрака на този свят, срещу духовете на злото в небесните места." (Ефесяни 6:12)

Мойсей не можел да види, че Господ ще изпълни Своето обещание по духовен начин вместо по плътски. Бог щял да обяви Своето име и правдата Си в освобождението на израилевия народ, а това въобще не е възможно чрез плътски методи.

Днес ние също се изправяме пред подобни ситуации на потисничество сред хората. Семейства са поставени в ситуация да имат дълг, което Писанията определя като робство¹⁷⁷, за да достигнат начин на живот, който е според изискванията на обществото, караш и двамата родители да работят дълги часове за поддържането на този начин на живот. Това означава малко време за духовен живот след изсмукваща енергията седмица. Така родители и техните деца пасивно възприемат всичко, което е в светската атмосфера – едно място гъмжащо от „крокодили“, или както казва Библията: "Вавилон стана...обиталище на демони...и клетка за всяка нечиста и омразна птица"¹⁷⁸. В този смисъл днес има робство точно както е имало в Египет. Обаче, както вчера така и днес, Божията загриженост над потиснатите не се е променила. Защото четем:

Притчи 14:³¹ Този, който потиска бедния, упреква неговия Създател: ...

Псалм 69:³³ Защото Господ чува бедните, ...

"Зная, че ГОСПОД ще отдаде правосъдието на угнетените и правото на сиромасите." (Псалми 140:12)

Възможно ли е нашето светско робуване да има духовна връзка, както бил случая на Израил в Египет? Божиите методи не са се променили; Той иска да ни освободи духовно и след това ще ни направи и материално свободни. За Бога, правдата не може да бъде наложена със сила. Използването на сила при защита означава отхвърляне на Божията защита, и влизане в същата категория като потисниците. Затова Писанието казва:

"Осъдихте, убихте праведния и **той не ви се противи**." (Яков 5:6)

---

¹⁷⁷ Притчи 22:7

¹⁷⁸ Откровение 18:2

Виждаме, че праведният е този, който не се съпротивлява. Човекът, когото Бог оправдава оставя всички неща в ръцете на своя Господ. Затова самият Христос казал:

"...Не се противете на злия; но ако те плесне някой по дясната буза, обърни му и другата." (Матей 5:39)

Оръжията на съпротива са духовни. Трябва да се противопоставяме на греха, а не да използваме грях, за да прекратим греха. Онези, които разбират това са наречени от Бога праведни.

Щом човешките начини не са това, което избавя потиснатия, тогава кое го прави? Това е добрата вест на Христос: Неговият кръст и укор, Неговата покана и призив да се отречем от себе си и да влезем в общение с Него. Това е единственото лекарство, което донася истинска свобода от греха докато същевременно донася и физическа свобода. Това е било разкрито индивидуално и колективно през цялата история, но в най-пълния си смисъл ще бъде изявено в края на времето.

В тази история разкриваме, че Мойсей е бил в стария завет. Той все още не бил подготвен за великата задача, която стояла пред него. След това Мойсей побягнал и живял като отшелник в мадиамската земя, където в продължение на 40 години бил пастир и трябвало да се освободи от това, което бил научил като син на фараоновата дъщеря, и да се учи от Бога и Неговия характер.

Било необходимо Мойсей да забрави Египет. Всички обкръжаващи го влияния, любовта му към неговата майка-осиновителка, своята позиция, измамата, която изобилства в междуличностните отношения в тези среди, религиозния мистицизъм, ласкателството- всичко това трябвало да бъде забравено. Само чрез изоставяне на величествените сгради пищните ритуали на езическата религия и чрез живеене в дивата пустиня грижейки се за животни, Мойсей можел да формира нови навици на характера.

В уединението на планините, в яркостта на звездното небе, Мойсей щял да бъде по-чувствителен към внушенията на Божия Дух. Там величието на Бога щяло да бъде видимо. Щял да може да фокусира умствените си усилия към Бога. Различни уроци щели да бъдат научени там, далеч от цивилизацията. Чрез себеотричане в грижата за овцете и суровите условия, той щял да се научи да бъде търпелив и да успокоява страстите си, дотолкова, че по-късно за него щяло да се каже:

"А Мойсей беше **много кротък** човек, повече от всички хора, които бяха на земята." (Числа 12:3)

Повечето хора биха сметнали тези 40 години за загуба на време, но Бог не гледал на това така. Бог видял, че било необходимо цялото това време да бъде прекарано в извършване скромната работа на пастир. Той трябвало да развие всички качества, които щели да му позволят да се грижи за израилевия народ, и

тази работа в пустинята се превърнала в неговото идеално училище. Той трябвало да се научи да бъде послушен. Само когато бѐдел в пълна хармония с Бога, той щял да може да се учи на Божията воля.

Целта на Бога

Бог е огън пояждац

Пастирът Мойсей, сега вече на 80 години и много далече от своето египетско минало, пристига на планината Хорив (или Синай) и вижда горящия храст.

"И **Ангелът ГОСПОДЕН** му се яви в огнен пламък изсред една къпина; и Мойсей погледна, и ето, **къпината гореше в огън, а къпината не изгаряше**. И Мойсей си каза: Да свърна и да видя това велико явление, защо къпината не изгаря. А като видя ГОСПОД, че свърна да види, **Бог го извика изсред къпината** и каза: Мойсей, Мойсей! И той каза: Ето ме. И каза: Да не се приближиш тук! Събуй обувките от краката си, защото мястото, на което стоиш, е свята земя. Каза още: Аз съм Бог на баща ти, Бог Авраамов, Бог Исааков, и Бог Яковов. **А Мойсей закри лицето си, защото се боеше да погледне към Бога.**" (Изход 3:2-6)

Този ангел Господен е вестителят¹⁷⁹ на Господ¹⁸⁰: Самият Исус, който по-късно многократно е споменат в цялата книга Изход. Когато Господ видял, че Мойсей отишъл да види какво се случва, Бог го повикал изсред храста. Имало горящ храст, но този храст не изгарял. Относно това, намираме следното:

"защото и нашият Бог е огън пояждац." (Евреи 12:29)

Бог е огън пояждац, но храстът не бил пояден. И ние четем:

"Грешните в Сион се боят, трепет обзема безбожните: **Кой от нас може да обитава при огън пояждац? Кой от нас може да обитава при вечни пожари?**" (Исая 33:14)

Очевидно Бог е огън, който пояжда греха и грешника, без да пояжда това, което не е и което няма грях. И в този контекст Мойсей се страхувал да погледне към Бога. Защото той знаел, че Бог е:

[Този] "който единствен притежава безсмъртие, обитавайки в непрестъпна светлина, когото никой човек не е видял, **нищо може да види**, на когото да бъде чест и вечна власт. Амин." (1 Тимотей 6:16)

¹⁷⁹ Речник на Стронг #4397, מַלְאָךְ **mal'âk**, *mal-awk'*; от неизползван корен означава да *изпратя* като представител; *вестител*; конкретно на Бога, напр. *ангел* (също пророк, свещеник или учител):—посланик, ангел, цар, вестител.

¹⁸⁰ Малахия 3:1

Мойсей вече знаел, че грешникът не можел да гледа Бога и да живее¹⁸¹. И така той скрил или покрил лицето си.

Копнежът на Бог за Израил

Бог иска Мойсей да събуе обувките си, защото мястото където стои е свята земя. Не е имало някакво конкретно специално качество в почвата на това място. По-скоро присъствието на Бога правело това място свято:

"Защото Аз съм ГОСПОД, който ви изведох от египетската земя, за да ви бъда Бог. И така, **бъдете свети, защото Аз съм свят!**" (Левит 11:45)

Бог е свят и Неговата слава освещава.

"Там ще се срещам с израилевите синове и това място **ще се освещава със славата Ми.**" (Изход 29:43)

Бог също идентифицира Себе Си като Този, който е дал обещанията на Авраам, Исаак и Яков. Това трябва да напомни на Мойсей за наследството от миналото и обещанията за тяхното бъдеще. Бог повтаря същия завет сключен с Авраам, но сега пред израилевия народ в лицето на Мойсей.

"И така, **върви и ще те изпратя при фараона, за да изведеш Моя народ, израилевите синове,** от Египет. А Мойсей каза на Бога: Кой съм аз, че да отида при фараона и да изведе израилевите синове от Египет? И Бог каза: **Аз непременно ще бъда с теб** и това ще ти бъде знамение, че Аз те изпращам: когато изведеш народа от Египет, ще послужите на Бога на тази планина." (Изход 3:10-12)

Бог цели да изведе Израил от Египет, за да ги избави от греха. Спомнете си, че живеенето в земята, без победа над греха, не било достатъчно, за да се сметне като получаване на обещанието, както заявил Стефан:

"Тогава той излезе от халдейската земя и се засели в Харан. И оттам след смъртта на баща му Бог го [Авраам] пресели в тази земя, в която вие сега живеете. И не му даде в нея наследство, дори колкото да постави крака си, а обеща да я даде за притежание на него и на потомството му след него, въпреки че той нямаше дете." (Деяния 7:4-5)

Казано ни е, че тя е била обещана на Авраам и че щяла да бъде дадена като притежание на него и на потомството му след него *завинаги*. По този начин ни се казва, че изпълнението на обещанието изисква възкресението на Авраам и че

---

¹⁸¹ Изход 33:20

даването на притежанието щяло да бъде заедно както за Авраам така и за Семето. И продължаваме да четем:

"Но когато **наблужи времето да се изпълни обещанието**, което Бог беше дал на Авраам, народът растеше и се умножаваше в Египет," (Деяния 7:17)

Времето да се изпълни обещанието **наблужило**. Когато Мойсей е призван да говори с фараона, времето за изпълнението на даденото на Авраам обещание **наблужило**. И в какво се състои това обещание? Четем:

"**Защото обещанието на Авраам или на потомството му – че ще бъде наследник на света – не стана чрез закона, а чрез правдата от вяра.**" (Римляни 4:13)

Даденото на Авраам обещание било **относно земята – "[целият] свят"**. Божието обещание било **наследството на новата възстановена земя, дадена на Авраам и неговото Семе заедно**. И Павел обяснява това:

"**А обещанията се изрекоха на Авраам и на неговия потомък**. Не казва: „и на потомците“, като за мнозина, а като за един: „и на твоя потомък“, **който е Христос.**" (Галатяни 3:16)

Обещанието за наследяването на земята, възстановяването на изгубената земя, било дадено на Авраам и на Христос, и на всички онези, които са Христови. **Когато Бог възнамерява да освободи Израил от Египет, Той има в предвид да им даде земята като наследство, и да им я даде заедно с Авраам и неговото Семе, което е Христос и всички онези, които са Христови.** В този момент Бог **целял да започне да изпълнява даденото на Авраам обещание.**

За да се случи това, Авраам трябвало да бъде възкресен, и всички останали от неговото потомство, които били умрели, за да може заедно да получат обещанието. Бог бил готов да освободи Израил и да ги постави в такава привилегирована ситуация, че Семето, което е Христос и всички онези, които са Христови, да се явят. Божието намерение било да донесе добрата вест на евангелието на целия свят и да завърши делото на изкуплението.

Не знаем колко време е щяло да отнеме това. Разполагаме с препратката към историята за дванадесетте ученика, които повлияли на света за едно поколение. Обаче това, което Стефан казва е, че изпълнението на обещанието към Авраам и неговото Семе се било **приближило с осъщественото чрез Мойсеевата ръка избавление.**

Щом установихме това, за което ще имаме и допълнително доказателство докато се разгръща историята, нека се върнем на речта на Стефан, защото е

необходимо да подсилим тази концепция като наблегнем на една конкретна дума. Стефан казал:

"Но когато наближи времето да се изпълни обещанието, за което **Бог се беше клел** на Авраам, народът растеше и се умножаваше в Египет," (Деяния 7:17)

"Когато наближи времето да се изпълни обещанието, за което Бог се беше клел." За каква клетва става въпрос тук?

Времето, когато Бог дал клетва в наша полза, било след като Авраам принесъл любимия си единороден син¹⁸². И това конкретно са обещанията, които Бог планирал в този момент да изпълни за Авраам, Христос и онези, които са Христови. Нека прочетем това отново:

"Тогава втори път Ангелът ГОСПОДЕН извика на Авраам от небето и каза: **В Себе Си се заклевавам, заявява ГОСПОД**, че понеже направи това нещо и не задържа сина си, единствения си син, **ще те благословя премного и ще умножа и преумножа потомството ти** като небесните звезди и като пясъка на морския бряг, и **потомството ти ще завладее портата на враговете си. В твоето потомство ще се благославят всичките народи на земята**, защото си послушал гласа Ми." (Битие 22:15-18)

Обещанието, че Семето на Авраам ще завладее портата на враговете си е обещание за победа над греха чрез Исус Христос. Затова се казва:

"Ще поставя и вражда между теб и жената, и между твоето семе и нейното семе; **то ще ти смаже главата, ...**" (Битие 3:15)

Това обещание дадено на Авраам било същото, което било дадено на Адам и Ева. Това е изпълнение на обещанието, че враговете на Христос ще бъдат направени Негово подножие¹⁸³. Ние потвърждаваме това, когато Захария, изпълнен със Светия Дух пророкува:

"спасение от неприятелите ни и от ръката на всички, които ни мразят; да покаже милост към бащите ни и да си спомни Своя свят завет, **клетвата, с която се закле на баща ни Авраам: да ни даде, на нас, които сме освободени от ръката на неприятелите ни, да Му служим без страх, в святост и правда пред Него през всичките си дни.**" (Лука 1:71-75)

---

¹⁸² Евреи 11:17

¹⁸³ Евреи 1:13; 10:13

Захария, позовавайки се директно на дадената на Авраам клетва, потвърждава, че Бог ни прави да завладеем портата на враговете си¹⁸⁴ като ни освобождава от греховете ни чрез Исус, Божият Агнец¹⁸⁵. Чрез Христос ние сме освободени, за да бъдем способни да служим на нашия Бог в святост и правда.

Пророчеството гласи, че можем да служим на нашия Бог без страх. Това изисква едно познание за Бога и Неговата любов, тъй като само съвършената любов изгонва страха¹⁸⁶. Само Христос¹⁸⁷, Божият Син, напълно познава тази любов и може да ни я изяви; така само Той би могъл да смаже главата на змията, постигайки следното:

"и бях мъртъв, и ето, живея за вечни векове; и имам ключовете на смъртта и на ада." (Откровение 1:18)

"Последният враг, който ще бъде унищожен, е смъртта."
(1 Коринтяни 15:26)

Обещанието включвало унищожаване на смъртта. Чрез възкресението на мъртвите Авраам и всички онези, които са Христови щели да бъдат освободени от своите врагове, като помним, че ние не се борим срещу плът и кръв. Нашият най-голям враг е Сатана, който владее над нас чрез силата на страха от смъртта¹⁸⁸.

Всичко това Бог бил готов да проведе в дните на избавлението от Египет. И по тази причина Бог им казва чрез Мойсей в подножието на планината Синай:

"И вие ще Ми бъдете царство от свещеници и свят народ. Това са думите, които трябва да кажеш на израилевите синове." (Исход 19:6)

Призоваването на свещеници се отнася за целия народ, а не само за левиевото племе. Това е един призив за служението на Мелхиседек, който бил цар и свещеник. Това е призив чрез който израилевият народ можел да раздава хляб и вино¹⁸⁹ и да благославя всички народи по земята¹⁹⁰. Това е точно същият призив, който Исус отправя към нас:

"Но вие сте избран род, царско свещенство, свят народ, особен народ, за да възвестявате добродетелите на Този, който ви призова от тъмнината в Своята чудна светлина," (1 Петрово 2:9)

¹⁸⁴ Римляни 16:20

¹⁸⁵ Йоан 1:29

¹⁸⁶ 1 Йоаново 4:8, 9, 16-18

¹⁸⁷ Матей 11:27

¹⁸⁸ Евреи 2:14

¹⁸⁹ Битие 14:18-19; 1 Коринтяни 11:24-25

¹⁹⁰ Битие 12:3

Израилевият народ бил призван тогава да бъде светлина на народите по света. В тази глобална мисия на проповядване на евангелието, първата земя, в която те щели да обитават като мисионери на кръста щяла да бъде Ханаанската земя, защото това казва Господ на Мойсей изсред горящия храст:

"И ГОСПОД каза: Видях страданието на народа Си в Египет и чух вика им поради притеснителите им; да, познах неволите им. И **слязох, за да ги освободя от ръката на египтяните и да ги изведа от тази земя в добра и обширна земя, в земя, където текат мляко и мед, в страната на ханаанците, хетейците, аморейците, ферезейците, евейците и евусейците.** И сега, ето, викът на израилевите синове стигна до Мен, видях също и притеснението, с което ги притесняват египтяните." (Изход 3:7-9)

40 години по-рано още не било времето това да се случи. Е, как щял Мойсей да реагира на Божието слово?

Името на Бога

Относно всичко това Мойсей пита:

"А Мойсей каза на Бога: Ето, когато отида при израилевите синове и им кажа: Бог на бащите ви ме изпрати при вас, и те ми кажат: **Как Му е Името?** — какво да им кажа? И **Бог каза на Мойсей: Аз съм Онзи, който съм.** И още каза: Така ще кажеш на израилевите синове: **Онзи, който съм, ме изпрати при вас.**" (Изход 3:13-14)

Думите „Аз съм“ са изпълнени със смисъл. Те включват следното: Аз съм този, който съм, Аз съм този, който е, Аз съм този, който беше, Аз съм този, който съществува, Аз съм този, който ще бъде, Аз съм този, който продължава, и т. н. Същите препратки се намират в Новия завет, когато се прави позоваване на живия Бог¹⁹¹, на Онзи, който има живот в Себе Си¹⁹², Онзи, който беше, и е, и ще дойде¹⁹³. Така виждаме, че Бог е живот; Той е дал живот, продължава да дава живот, и ще дойде, за да даде вечен живот. Колко подходящо е това име, когато виждаме всичко, което Бог е целял да извърши с Израил!

¹⁹¹ Деяния 14:15, 1 Солунци 1:9, Матей 16:16, 1 Тимотей 3:15

¹⁹² Йоан 5:26

¹⁹³ Откровение 1:4; 4:8

И когато Бог казва на Мойсей "Аз съм, който съм", някой може да попита: и какво е Бог? Ние четем в Библията, че Бог е любов.¹⁹⁴ Също четем в Писанията, че Бог е Дух¹⁹⁵. Но какво още има в Божието име?

"Ти, който се хвалиш със закона, позориш ли Бога, **като нарушаваш закона?** Защото „заради вас **се хули Божието Име** между езичниците“, както е писано." (Римляни 2:23-24)

Името е характер, и тъй като говорим за Бога, това е характерът на Бога. Този характер е отразен или проявен в Неговия закон. Този закон на любовта е копие на Неговия характер. Така прокламацията и изявяването на Божието име е прокламация и изява на Божия характер. И точно в този смисъл, когато се моли на Отец Исус казва: "Изявих името ти"¹⁹⁶. Христос е Този, който съвършено прогласил в живота Си, във всяка дума, всяко действие, всеки поглед, всеки жест, любящият характер – изпълнявайки съвършено закона – на нашия небесен Баща. Така виждаме значението и вестта на Божието име, което е дадено на Мойсей.

"И Бог каза още на Мойсей: Така ще кажеш на израилевите синове: ГОСПОД, Бог на бащите ви, Бог на Авраам, Бог на Исаак и Бог на Яков, ме изпрати при вас. **Това е Името Ми вечно и това е споменът Ми от поколение в поколение.**" (Изход 3:15)

Бог заявява Своето име на Мойсей: Той обяснява Своите качества, Своите атрибути, и възлага на Мойсей задачата да прогласи пред израилтяните Неговото име. По този начин започва един процес на нарастващо откровение на славния Божи характер, първо на Мойсей, след това на Израил и после на фараона и египтяните, намирайки връхната си точка в откровението пред Мойсей и Израил на планината Синай¹⁹⁷.

Божественият модел

Бог изпраща Мойсей да говори с израилтяните, и по-конкретно със старейшините на израилевия народ, за да им каже, че Бог е видял какво се случва с тях в Египет, и за обещанието, което им давал:

"... Ще ви изведе от египетското страдание ..." (Изход 3:17)

Господ също казал на Мойсей и израилевите старейшини да говорят с египетския цар.

---

¹⁹⁴ 1 Йоаново 4:8

¹⁹⁵ Йоан 4:24

¹⁹⁶ Йоан 17:6

¹⁹⁷ Данаил 9:15; Исаия 63:14

Интересно е, че Мойсей, който четиридесет години по-рано искал да върви напред в това дело, сега не бил толкова сигурен. Няма да влизаме в диалога и знаменията, които Бог му дал, но си спомняме, че когато Бог дава обещание и отправя молба, Той също прави способен и получателя на вестта. И Бог призовава Аарон, братът на Мойсей да бъде негов говорител. Тук четем за подробностите:

"Тогава гневът на ГОСПОДА пламна против Мойсей и каза: Левитът Аарон не ти ли е брат? Зная, че **той може да говори добре**. А и ето, той излиза да те посрещне и когато те види, ще се зарадва в сърцето си. **Ти говори на него и сложи думите в устата му и Аз ще бъда с твоята уста и с неговата уста и ще ви науча какво трябва да правите. Нека той говори вместо теб на народа. Той ще ти бъде за уста, а ти ще му бъдеш за Бог.**" (Изход 4:14-16)

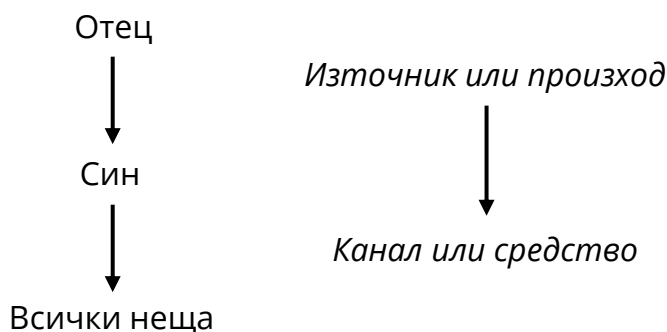
Също четем:

"Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: Ето, **поставих те бог на фараона, и брат ти Аарон ще ти бъде пророк**. Ти ще говориш всичко, което ти заповядвам, а брат ти Аарон ще говори на фараона да пусне израилевите синове от земята си." (Изход 7:1-2)

След като Мойсей настоявал, че е неспособен, Бог му дава едно разрешение основано на връзката между Отец и Сина.

"за нас има само един Бог — Отец, **от когото** е всичко, и ние за Него; и един Господ — Иисус Христос, **чрез когото** е всичко, и ние чрез Него." (1 Коринтяни 8:6)

Отец е източникът и от Него са всички неща. Исус е каналът, средството¹⁹⁸ чрез което всички неща имат своето битие и съществуване¹⁹⁹. Отец прави всички неща чрез Сина. Синът разкрива и известява волята на Отец, Той е доловимият израз на мислите на Отец и в резултат на това, Той е наречен Словото на Бога.

¹⁹⁸ Евреи 1:2

¹⁹⁹ Йоан 1:2, 3; Колосяни 1:17

В Мойсей и Аарон Бог направил символ на Бог и Христос, където Мойсей е символ на Бога, едно истинско представяне (защото Бог не може да лъже) на Себе Си, тоест едно същество, една личност, а Аарон е символ на Христос, доловимият израз на мислите и думите на Мойсей. По този начин, според Божествения модел, Мойсей става източникът, а Аарон каналът на вестта²⁰⁰.

Бог също обещал, че ще учи Мойсей и Аарон какво да кажат и как да го кажат – едно обещание на новия завет:

"Защото не сте вие, които говорите, а Духът на Отца ви, който говори във вас." (Матей 10:20)

По този начин Бог прави Мойсей и Аарон способни да говорят на израилевите старейшини, на израилевия народ и на фараона.

Религиозна свобода

И вестта, която трябвало да бъде дадена на фараона е следната:

"И те ще послушат гласа ти, и ще отидеш ти със старейшините на Израил при египетския цар, и ще му кажете: **ГОСПОД, Бог на евреите, ни срещна.** И така, остави ни, молим ти се, да отидем на тридневен път в пустинята, за да принесем жертва на ГОСПОДА, нашия Бог."
(Изход 3:18)

И в допълнение към това:

"След това Мойсей и Аарон влязоха и казаха на фараона: Така говори ГОСПОД, Израилевият Бог: **Пусни народа Ми, за да Ми направи празник в пустинята!** Но фараонът каза: Кой е ГОСПОД, че да послушам гласа Му и да пусна Израил? Не познавам ГОСПОД и няма да пусна Израил. А те казаха: **Бог на евреите ни срещна.** Молим ти се, нека отидем на тридневен път в пустинята, за да принесем жертва на ГОСПОДА, нашия Бог, **за да не ни поразят с мор или с меч.**"
(Изход 5:1-3)

Първото нещо, което забелязваме е, че Господ Бог казва, че Той е "срещнал" евреите. Това е интересен израз. Овцете се били загубили и Добрият Пастир излязъл да ги търси²⁰¹. Намира ги изгубени и поробени в греховете си и подчинени на жестоко иго.

---

²⁰⁰ 1 Коринтяни 8:6

²⁰¹ Лука 15:3-7

Следващото нещо, което можем да забележим е, че Бог казва на Мойсей да иска разрешение от фараона. Колко интересно и удивително е това! Те не трябвало да отворят с ритник вратата, крещейки: "Ние напускаме!" Не, въобще. Той също така не ги отвежда тайно. Вместо това Бог по този начин учи на уважение към установения авторитет, апелирайки чрез Мойсей народът да бъде пуснат.

Следващото нещо, което изпъква в този текст е, че първата молба към фараона е да им се позволи да отидат на тридневно пътуване в пустинята. Защо е това? За да принесат жертви на Бога. И това е напълно разумно, тъй като жертвите, които израилевият народ искал да принесе били мерзост за египтяните, така извършвайки това в тяхно присъствие те биха поставили себе си в опасност от това да бъдат убити с камъни²⁰². Освен това молбата включвала позволение да отидат на тридневно пътуване в пустинята, за да проведат празник. Бог планирал духовно уединения за тях. Те не могли да бъдат духовно подготвени без преди това да имат духовно уединение, празник, място където могат да бъдат далеч от типичната вихрушка на робуването и ежедневните безпокойства, и където биха могли да посветят себе си изключително на обмисляне на провиденията, благословенията и думите на Бога. Тази молба – "Нека моят народ отиде, за да може да проведе празник..." – още от сега съдържа намек за религиозна свобода.

Другият аспект е, че, ако Бог не би могъл да има общение с народа Си, тогава "мор и меч ще паднат над нас", казва Мойсей, като по този начин той включва както израилевия народ, така и египтяните. Египет се бил откъснал от източника на живота, последицата от което е бедствие, но Бог им предлагал шанс отново да дойдат под Неговата защита като благословят израилтяните с религиозна свобода. Този отказ на Бога щял да даде на Сатана свободен достъп над земята, водещ до мор и меч, един предобраз, който предсказвал събитията на последното време²⁰³.

Това била първоначалната молба: фараонът да позволи на народа да имат своя празник или своето духовно уединение, и след това да се върнат така че полученото благословение да може да бъде излято в следствие и върху египтяните. Какъв бил отговорът?

"... Кой е ГОСПОД, че да послушам гласа Му и да пусна Израил? Не познавам ГОСПОД и няма да пусна Израил." (Изход 5:2)

Този отказ, тази преднамерена липса на познание за Бога, накрая става символ, който се намира в цялата останала част от човешката история. Ясно виждаме

---

²⁰² Изход 8:26

²⁰³ Откровение 13:14-17; 14:9-11

проявени семената на атеизма, чието мото е: Кой е Бог; аз не Му дължа нищо; защо трябва да Го слушам?

Копнежът на Бога към фараона и египтяните

Обаче ние се питаме: Каква е била Божията цел относно фараона и египетския народ? Нека си припомним какво казал Петър:

"А Петър отвори уста и каза: Наистина виждам, че Бог не гледа на лице, а във всеки народ онзи, който Му се бои и върши правда, Му е угоден."
(Деяния 10:34-35)

Това е вярно във всички векове, защото Бог не се променя²⁰⁴. Той е съвършено безпристрастен към всяка личност и група хора. Той е доволен от всички, които слушат гласа Му в своята съвест. Той се опитва да благослови всеки със Своята светлина и избавление. Ние си спомняме:

"Защото това е добро и угодно пред Бога, нашия Спасител, **който иска да се спасят всичките хора** и да дойдат до познаването на истината."
(1 Тимотей 2:3-4)

Бог желае всички хора да бъдат спасени. Желаете всички да дойдат до познание на истината относно Него така както е разкрит в Христос, и истината относно тях самите и тяхното състояние. Ние също четем:

"Кажете им: Жив съм аз, заявява Господ БОГ — **нямат благоволение в смъртта на безбожния**, а да се обърне безбожникът от пътя си и да живее! Обърнете се, обърнете се от злите си пътища, защо да умрете, доме израилен?" (Езекил 33:11)

Бог не иска смъртта на безбожните. Той копнее всички да живеят и това включвало Египет в неговото греховно състояние.

Установявайки това, ние си спомняме, че обещанието било дадено на всеки, който бъде в Христос. Исус е единственият, който може да извърши истинското обрязване, обрязването на сърцето.

"Няма вече юдеин, нито грък, няма роб, нито свободен, няма мъж, нито жена, защото вие всички сте едно в Христос Исус. **И ако сте Христи, то вие сте Авраамово потомство и наследници по обещание.**"
(Галатяни 3:28-29)

Няма значение дали сте грък, юдеин, египтянин или талибан. Ако сме Христи, ние сме Негови и наследници на даденото на Авраам обещание. Щом това е така,

---

²⁰⁴ Яков 1:17, Числа 23:19

обещанието също включвало всички египтяни, и по-конкретно онези, които вярвали в Него. Даденото на Авраам обещание трябвало да се разшири до всички народи по земята, започвайки с египетската земя, която израилтяните трябвало да евангелизират. Обещанието не включвало онези, които не вярвали в словото на Господ, независимо дали са евреи или египтяни. И като част от Неговото желание за египетския народ, Бог имал конкретно желание за фараона. Нека прочетем това:

"След това ГОСПОД каза на Мойсей: Стани утре рано и застани пред фараона, и му кажи: Така казва ГОСПОД, Бог на евреите: Пусни народа Ми, за да Ми послужи! ... **но нарочно за това те издигнах, за да покажа в теб силата Си и да се възвести Името Ми по целия свят.**"
(Изход 9:13, 16)

Защо Бог е издигнал фараона? Нека си спомним, че Бог е този, който сваля царе и поставя царе²⁰⁵. Защо Бог е държал фараона на власт? Защо Бог е запазвал и защитавал неговия живот до този момент? Бог го е издигнал, за да покаже в него силата Си, така че името Му да може да бъде прогласено из цялата земя. И какво е силата на Бога?

"но ние проповядваме разпънатия Христос: ... **Христос, Божия сила и Божия мъдрост.**" (1 Коринтяни 1:23-24)

"Защото не се срамувам от **благовестието (Христово), понеже то е Божията сила** за спасение на всеки, който вярва — първо за юдеина, а после и за гърка." (Римляни 1:16)

Така виждаме, че Христос е силата на Бога. И тази сила се намира в евангелието, в добрата вест. Това е сила за онези, които вярват. Евангелието е сила за спасение на всеки, който вярва, независимо от къде е. И Бог копнее да ни даде сила, за да имаме живот по-изобилно:

"Той дава на уморените **сила** и умножава мощта на немошните."
(Исаия 40:29)

Бог е този, който дава сила, мощ и способност. И как Господ прави това?

"Но **ще приемете сила**, когато дойде върху вас Светият Дух,..."
(Деяния 1:8)

Бог дава сила чрез Светия Дух. Ако фараонът приеме Христос, тогава чрез Светия Дух Бог може да даде сила на неговото свидетелство, което щяло да бъде

---

²⁰⁵ Данаил 2:21

ненадминато. Бог бил направил така, че фараонът да остане²⁰⁶, за да бъде способен да разкрие в него Христос. Както е разкрито във Великото поръчение²⁰⁷, името, което Бог разкрил на Мойсей, и след това показал на израилтяните, а сега и на фараона, било разкрито, за да може да бъде занесено по цялата земя.

"и че трябва да се **проповядва** покаяние и опрощаване на греховете **в Негово Име** на всички народи, като се започне от Ерусалим."
(Лука 24:47)

Същият призив, който е даден на учениците бил разширен до египтяните във вестта към фараона. Бог имал същата цел с фараона, която имал с Кир, а именно да освободи народа Му, и да извести славата на името Му по цялата земя.

При бързия прочит на текста някои от нас може да си представят, че Бог е издигнал фараона с конкретната цел да излее гнева и отмъщението Си върху Него. Но как тази идея би могла да прослави нашия Бог? Доказателствата, които събирахме са, че Бог не е Бог на отмъщението; Той е любящ Баща, който не гледа на лице. Той желае фараонът да приеме призива и така да изяви силата на евангелието и да бъде първи плод на езичниците. Обаче фараонът отхвърлил този висш призив и закоравил сърцето си, точно както израилтяните направили по-късно в пустинята.

Въпреки че Божиите планове били забавени чрез грешките на фараона и израилевия народ, те най-накрая ще намерят своето изпълнение, защото обещанието гласи:

"И това **благовестие на царството** ще бъде проповядвано по целия **свят** за свидетелство на всичките народи; и тогава ще дойде свършекът."
(Матей 24:14)

"Всички народи, които си направил, ще дойдат и ще се поклонят пред Теб, Господи, и ще прославят Името Ти, защото си велик и вършиш чудеса — Ти си Бог, само Ти!" (Псалми 86:9-10)

"Защото **земята** ще бъде пълна с **познаването** на славата на ГОСПОДА, както водите покриват морето." (Авакум 2:14)

"След това видях друг ангел, който слизаше от небето и имаше голяма власт; и **земята се осветли от неговата слава.**" (Откровение 18:1)

Бог иска фараонът да приеме, но познавайки сърцето му, тъгува, защото знае какъв ще бъде резултатът от този апел. По-рано прочетохме:

²⁰⁶ Изход 9:16 И още за това **Аз те направих да стоиш**, за да ти покажа Моята сила, и за да обявя името Си по цялата земя (Буквален превод на Йънг)

²⁰⁷ Матей 28:19

"Защото така казва Господ БОГ: Отначало народът Ми слезе в Египет за да живее там като чужденец; и асирийците го потискаха без причина. И сега, **какво имам тук, заявява ГОСПОД, понеже народът Ми е взет за нищо?** Властниците му беснеят, говори ГОСПОД, и Името Ми непрестанно, цял ден се хули." (Исаия 52:4-5)

Какво трябва да направи Господ? Неговото име, което е Неговият характер и Неговата любов, постоянно се хули, нечестието било толкова голямо, че земята щяла да ги избълва²⁰⁸. Забележете как Бог казва на Мойсей, че е видял да се разгръща ситуацията:

"Но Аз зная, че египетският цар няма да ви остави да отидете, дори и под действие на силна ръка. А като простра ръката Си, ще поразя Египет с всичките Си чудеса, които ще извърша сред него; след това той ще ви пусне." (Изход 3:19-20)

А по-късно казва:

"И ГОСПОД каза на Мойсей: Когато отидеш и се върнеш в Египет, внимавай да извършиш пред фараона всичките чудеса, които дадох в ръката ти; но Аз ще закоравя сърцето му и той няма да пусне народа." (Изход 4:21)

Закоравянето на сърцето

Бог бил дал на Мойсей да извърши чудеса, за да убеди фараона. Обаче Господ казал: "Аз ще закоравя сърцето на фараона". И как щяло да се случи това? Да се сметне, че Бог конкретно щял да закорави сърцето на фараона срещу собствената Си воля, така че той да не може да се покае в случай, че пожелае това, означава да се припише зло на Бога. Да се мисли, че Бог би отблъсквал човек, който би искал да дойде при Него, и чрез това да постигне Своите цели е равносилно на това да се опетни Божията съвършена благодат.

Мнозина от нас сме имали етапи в живота си, през които сме имали тази идея за Бога. Но това не се връзва с Божия характер²⁰⁹, с израза на любов в даването на Неговия Син²¹⁰; не е в хармония със свидетелството и живота живян от Христос тук на земята.

Как тогава се случва този процес на закоравяване? Всички ние имаме приятели, които, поради техният различен от нашия светоглед, са чувствителни към

---

²⁰⁸ Левит 18:3, 28

²⁰⁹ 1 Йоаново 4:8

²¹⁰ Римляни 8:32

определени теми. На базата на предишни преживявания, ние знаем, че някои теми ще произведат мигновено отхвърляне на по-нататъшен диалог.

Трябва ли да се опитваме да продължим диалога и да отиваме по-дълбоко в тази тема? Или заради запазването на отношенията, да се откажем от възможността да говорим повече по темата? Преживявайки това, аз научих, че има конкретни библейски теми, на които някои хора откликват автоматично със закоравяване на сърцето.

Именно в този смисъл Бог е закоравил сърцето на фараона. Бог иска разрешение от фараона Неговия народ да се уедини духовно, така че морът и язвите да не дойдат върху израилтяните и египтяните. И точно там, изправено пред Божието слово, сърцето на фараона се закоравява. Той не иска, ни най-малко, да чуе за пускане на поробената му работна сила за няколко дни. По никакъв начин! Така фараонът закоравил сърцето си²¹¹ срещу Божието слово.

Това преживяване спрямо Бога въобще не е нещо необикновено за човешките същества. То може да се сравни със втвърдяването на глината от слънчевата топлина. Слънчевата топлина или качествата на самата глина е това, което я прави да се втвърди? Други неща не се втвърдяват от слънчевата топлина. Слънцето ли се променя, когато идва при глината, или глината се променя, когато среща слънцето? Бог ли е променил фараона, или фараонът се е променил в присъствието на Бога? Това тъжно преживяване може да бъде видяно в цялото Писание:

"Понеже Бог не изпрати Сина Си на света, за да съди света, а за да бъде светът спасен чрез Него. Който вярва в Него, не е осъден; който не вярва, **е вече осъден**, защото не е повярвал в Името на Единородния Божи Син. Но това е осъждането, че светлината дойде на света, но хората обикнаха тъмнината повече от светлината, понеже делата им бяха зли. Понеже всеки, който върши зло, мрази светлината и не отива към светлината, за да не би да се открият делата му; а който постъпва според истината, отива към светлината, за да се явят делата му, понеже са извършени в Бога." (Йоан 3:17-21)

Светлината на Божието слово идва, но някои обичат тъмнината и в следствие отхвърлят и се борят срещу Словото и Го разпъват. Други идват при светлината, слушат гласа на тяхната съвест и идват при Христос. На друго място се казва:

"Но ако окото ти е зло, цялото ти тяло ще бъде помрачено. **И така, ако светлината в теб е тъмнина, то колко голяма ще е тъмнината!**" (Матей 6:23)

---

²¹¹ Изход 8:32

Словото на благословение става ужасно проклятие за онези, които го отхвърлят, не защото това е Божията воля, но защото единственият източник на живот, истина, светлина, радост, мир и любов е отхвърлен. Без него хората са оставени само на злото, тъмнината и смъртта.

Бог се опитва да достигне фараона като го моли да покаже малко милост към поробения народ. И тук откриваме друг невероятен парадокс: че точно проявата на Божията милост към Неговия народ е това, което закоравява сърцето на фараона. Египет процъфтявал между народите заради мъдрото управление на Йосиф. Израилевият народ допринесъл за благополучието на Египет със своето присъствие и необикновено търговско умение. И отгоре на това, икономическото благополучие на Египет било разширено чрез превръщането на евреите в роби. Но това състояние на евреите правело така че фараонът загубвал благословието, което трябвало да получи чрез тях като посветен на Създателя народ, и оттук и молбата на Бога към фараона да върне евреите обратно към връзка с Него.

Вярно е, че това слово не изглежда да внушава благополучие за царя, но Бог търсел съгласието на фараона. Често истинските причини за благополучие и бедствие не са ясни на хората. Не можел ли фараонът да си спомни как Бог използвал Йосиф, за да преведе Египет през трудни времена в миналото? Ако Го е бил признал, нямало ли да бъде благословен?

"Благословен ще бъдеш във входа си и благословен ще бъдеш в изхода си." (Второзаконие 28:6)

Ако влизането на Йосиф като роб било довело до благословение за Египет, защо излизането на Йосифовите потомци също да не се окаже благословение?

Но фараонът не пожелал да има това благословение. Затова с него се случило следното:

"Ако се окаже милост на безбожния, той пак няма да се научи на правда; в земята на правотата ще постъпва несправедно и няма да погледне на величието на ГОСПОДА." (Исая 26:10)

Не трябва да си мислим, че фараонът е бил изолиран случай, когато посреща Божието слово с липса на вяра, упование и приемане, защото самите израилтяни, които излезли от Египет – народът, който бил спасен с велики чудеса – по-късно също щял да направи като фараона, закоравявайки сърцата си, обиждайки Божието ръководство, и накрая умирайки в пустинята.

Изходът от Египет

Духовно уединение и Съботата

Мойсей и Аарон идват и споделят с израилтяните това, което Бог им е казал. Хората повярвали в думите и се поклонили на Бога. Така, с идването на Мойсей започнал един процес на религиозна реформа сред израилевия народ. Тази реформа щяла да се движи напред или назад според това как откликвала вярата на израилтяните спрямо преживяванията през които те преминавали.

Словото на Бога не било посрещнато с вяра от фараона. Дадената на фараона вест донесла със себе си като първа последица, едно утежняване на угнетението към израилевия народ. Ние четем:

"Но египетският цар им каза: **Защо вие, Мойсей и Аарон, отвличате народа от работата му? Идете на определените си работи! И фараонът каза още: Ето, народът на земята сега е многоброен, а вие го правите да си почива от определените си работи. И в същия ден фараонът заповяда на надзирателите и на началниците на народа, като каза: Не давайте вече както досега плява на този народ, за да правят тухли, нека ходят сами и си събират плява.**" (Изход 5:4-7)

Фараонът бил разстроен като виждал, че Мойсей казва на народа да си почива. Тази дума "почива" е корен на думата "събота". Една от първите реформи, които трябвало да подготви народа да напусне робството и да влязат в обещаната земя била сватото спазване на седмия ден събота. По този начин те се покланяли на Бога.

Реакцията на фараона била да им даде още работа, за да се увери, че и в събота са заети. Израилтяните не можели да се справят с допълнителната работа, което показва, че те вече били достигнали лимита на своя капацитет за работа. Понеже не успявали да се справят с новата задача, народът започнал да търпи бой. Израилевите служители апелирали, но фараонът не се отказал от своите изисквания, затова служителите се обърнали към Мойсей и Аарон и им казали:

"... ГОСПОД да погледне на вас и да съди, защото вие ни направихте омразни на фараона и на слугите му и сложихте меч в ръката им, за да ни избият." (Изход 5:21)

Бог повтаря завета и името Си

Мойсей запитва Бога относно това, проявявайки самият той съмнение и нетърпение. Ето как отговаря Господ:

"... Сега ще видиш какво ще направя на фараона, защото под действие на силна ръка ще ги пусне и под действие на силна ръка ще ги изпъди от земята си." (Изход 6:1)

Бог започва като иска от Мойсей да гледа: защото Господ щял да направи така че самият фараон да изгони израилтяните от египетската земя.

"Бог говори още на Мойсей, като му каза: **Аз съм ГОСПОД**. Явих се на Авраам, на Исаак и на Яков като **Бог Всемогъщият**, но не им бях познат с Името Си ГОСПОД. **Поставих и завета Си с тях, да им дам ханаанската земя, земята на тяхното странстване, където бяха чужденци**. И чух стенанието на израилевите синове, които египтяните държат в робство, и **си спомних завета**." (Изход 6:2-5)

Господ обявява Своето име: Аз Съм Този, Който Съм, или Йехова. И продължава като казва: "Аз съм този, който се яви на Авраам, Исаак и Яков. Аз съм същият Бог Всемогъщи, който живее вечно". Опитът за избавление от Египет е напълно възможен за Всемогъщия Бог, въпреки че това може да изглежда невъзможно от човешка гледна точка.

Авраам, Исаак и Яков не познавали Бог чрез името Йехова. Така научаваме, че тези патриарси са били праведни чрез вяра без знанието за точното фонетично произношение на името Йехова. Бог чул вика на израилевите деца, и си спомнил Своя завет с тях. Той щял да изпълни обещанието за една по-добра страна, със столичен град чиито улици са златни – ако израилтяните Му позволят.

И Бог продължава да говори на Мойсей и му казва:

"И чух стенанието на израилевите синове, които египтяните държат в робство, и си спомних завета. Затова кажи на израилевите синове: Аз съм ГОСПОД; ще ви изведа изпод товарите на египтяните, ще ви избавя от тяхното робство и ще ви изкупя с простряна мишца и с велики присъди. Ще ви приема за Мой народ и ще бъда ваш Бог. И ще познаете, че Аз съм ГОСПОД, вашият Бог, който ви извеждам изпод египетските товари. И ще ви въведа в земята, за която съм се клел, че ще я дам на Авраам, на Исаак и на Яков; и ще ви я дам за притежание. Аз съм ГОСПОД." (Изход 6:5-8)

"Спомних си" не означава, че Господ е забравил и че сега отново Му е дошло на ума. Нищо не убягва от вниманието на Господ, тъй като е писано, че дори и майка да забрави децата си (нещо невероятно трудно), Той никога няма да забрави Своя народ²¹². Думата "спомни" е използвана, за да покаже, че Господ е на път да направи нещо. Следното е пример за това:

²¹² Исаия 49:14, 15

"Тогава **Бог си спомни за Ной** и за всичките животни и за всичкия добитък, който беше с него в ковчега. **И Бог направи вятър да мине по земята**, и водите престанаха." (Битие 8:1)

"Спомни си" не означава, че Бог е бил забравил Ной, но, че тъкмо е щял да направи това, което е възнамерявал да направи. Бог си спомнил Своя завет означава, че Той се подготвя да изпълни Своя завет. Разкриването на Исус Христос, проповядването на евангелието на целия свят, възкресението на Авраам и всички, които са Христови е обявено като нещо, което ще се случи скоро и чрез Израил. И на това Семе, на Христос щяла да бъде дадена цялата нова земя в това число и Ханаанската земя.

Какво ще направи Господ? Нека обърнем внимание на изявленията и обещанията на Господ:

1. Аз съм Господ
2. (Аз) Ще ви изведа изпод бремената на египтяните
3. (Аз) Ще ви отърва от тяхното робство
4. (Аз) Ще ви изкупя с простряна ръка и с велики съдби
5. (Аз) Ще ви взема за народ и ще ви бъда Бог, и ще познаете, че Аз съм Господ вашият Бог, който ви извежда изпод товарите на египтяните
6. И (Аз) ще ви въведа в земята, за която се клех да я дам на Авраам, Исаак и Яков; и ще ви я дам за наследство
7. Аз съм Господ

Има седем "Аз", седем пъти, в които Бог идентифицира Себе Си в първо лице, и дава Своята дума и Своето обещание. Бог щял да изпълни всички тези обещания. Не било работа на израилтяните да изпълнят Божиите обещания, а само трябвало да кажат Да и Амин.

Бог казва "ще познаете, че Аз съм Господ вашият Бог". Това е новозаветното Божие обещание²¹³. Той щял да им прости греховете и беззаконията и да им даде Светия Дух, който щял да напише закона в сърцата им, и извършвайки това, те наистина щели да познаят Бога. И как реагирали хората?

"И Мойсей говори така на израилевите синове, но поради притеснението на душите си и поради жестокото си робуване **те не послушаха** Мойсей." (Изход 6:9)

Хората не послушали Божията вест. Поради времето им на робуване и липсата на познание за Бога, те не повярвали на това, което Бог им обещава чез Мойсей. Това е първият белег за липса на вяра при израилтяните. Познавайки тяхното

---

²¹³ Евреи 8:10-11

състояние, Господ работел търпеливо, за да ги постави в по-добри условия, в които да могат да приемат завета безпрепятствено.

Закоравяването на сърцето, язвите и злите ангели

Тъй като фараонът не искал да послуша Господ, Мойсей и Аарон му показали знаменията, които Бог им бил дал. Обаче магьосниците повторили знаменията извършени от Аарон, и все пак било ясно, че по-голямата сила е на страната на Господ, тъй като превърналият се в змия жезъл на Аарон погълнал другите. Въпреки това фараонът закоравил сърцето си²¹⁴.

След това виждаме първата язва, при която реката се превръща на кръвта на децата хвърлени в нея. Вестта към фараона била: "Пусни народа ми... досега ти не искаше да ме послушаш, ... с това ще познаеш, че Аз съм Господ". Магьосниците също повторили знамението и фараонът закоравил сърцето си.

След като изминали 7 дни, една вест дошла от Бога към фараона, молеща го да пусне народа, в противен случай земята щяла да се напълни с жаби²¹⁵. Магьосниците направили подобно и те, като че ли нямали достатъчно жаби наоколо. Обаче в този случай фараонът признал Господ по следния начин:

"Тогава фараонът повика Мойсей и Аарон и каза: **Помолете се на ГОСПОДА** да махне жабите от мен и от народа ми и ще пусна народа, за да пожертва на ГОСПОДА." (Изход 8:8)

Фараонът признал съществуването на Господ и се позовал на Него по име, и помолил язвата да бъде премахната. Той също обещал да пусне народа. Бог изпълнил Своето слово независимо от факта, че, така както бил предсказал, фараонът закоравил сърцето си.

"А когато фараонът видя, че дойде облекчение, **закорави сърцето си и не ги послуша**, както ГОСПОД беше говорил." (Изход 8:15)

Текстът ясно казва, че фараонът е този, който закоравил сърцето си. Тук виждаме как фараонът проявява плътския човек. В него се изявява бързото Да и Не. Човешкото слово на обещание към Бога е нестабилно и човекът е неспособен да го изпълни.

В последствие дошла язвата с въшките²¹⁶, която магьосниците не могли да повторят, и те признали, че това бил "Божият пръст".

---

²¹⁴ Изход 7:8-13

²¹⁵ Изход 8:1-15

²¹⁶ Изход 8:16-19

"Тогава магьосниците казаха на фараона: Божия пръст е това. Но **сърцето на фараона се закорави и той не ги послуша**, както ГОСПОД беше говорил." (Изход 8:19)

Язвата с мухите²¹⁷ била следващата. Бог освободил израилевия народ, който живеел в Гесен от тази язва, та това да бъде знак, че Господ е Бог над земята. Това знамение било също нагледен урок, че в своите решения фараонът затварял вратите на изкуплението за египтяните. Израил бил пощаден от всички следващи язви за разлика от първите три, които поразили всички, показвайки, че съдбите на двата народа се разделят.

В отговор на мухите, фараонът обещал да пусне народа при условие, че не отиват по-далече от три дни път в пустинята. Но отново, щом язвата престанала, фараонът си променил решението.

"Но **фараонът и този път закорави сърцето си** и не пусна народа." (Изход 8:32)

Предупреждение след предупреждение било изпращано и посрещано с отхвърляне, правещо сърцето все по-нечувствително, което довело до победствени последствия. Добитъкът²¹⁸ бил унищожен, а след това имало възпаления и циреи²¹⁹, при които фараоновото сърце се закоравило още повече. Ситуацията ставала сериозна и Бог умолява фараона:

"След това ГОСПОД каза на Мойсей: Стани утре рано и застани пред фараона, и му кажи: Така казва ГОСПОД, Бог на евреите: Пусни народа Ми, за да Ми послужи! Защото **този път Аз изпращам всичките Си язви против сърцето ти, върху слугите ти и върху народа ти**, за да познаеш, че по цялата земя няма подобен на Мен. Понеже **сега можем да вдигна ръката Си и да поразя теб и народа ти с мор и ти би бил изтребен от земята, но нарочно за това те оставих, за да покажа в теб силата Си и да се възвести Името Ми по целия свят. Още ли се надигаш против народа Ми и не го пускаш?** Ето, утре около този час **ще наваля много тежък град, небивал в Египет, откакто е бил основан до днес. И така, прати сега да приберат добитъка ти и всичко, което имаш по полето; защото градът ще падне на всеки човек и всяко животно, което се намери на полето и не се прибере вкъщи, и те ще измрат.**" (Изход 9:13-19)

---

²¹⁷ Изход 8:20-32

²¹⁸ Изход 9:1-7

²¹⁹ Изход 9:8-12

Виждаме как Бог променя Своята употреба на думи, когато закоравяването на фараоновото сърце става по-изразено. Бог казва на фараона, че ще простре ръката Си и ще порази народа и фараоновото сърце. Истината е, че Бог не иска смъртта на нечестивия. Бог се опитва да даде на фараона убеждение в грях, тъй като пътят, който той избира ще приключи със смърт. Бог го пита: "Още ли възвишаваш себе си?"

Бог предупреждава, че следващото бедствие е ужасно и казва на фараона да предаде на всички хора да се приберат заедно с добитъка си, за да не бъдат убити²²⁰. Виждаме Божията грижа в това, че Той иска да спасява, дори когато трябва да позволи на резултатите от нечестие и отхвърлянето на милостта да се разиграят.

Нашата склонност като човешки същества е да мислим, че Бог лично е причинил, създал и изпратил бурята от град върху Египет. Възможно ли е Бог да изпраща градушката и в същото време да предупреждава всеки да се защити от нея? Възможно ли е Бог да наранява с едната ръка, а с другата да защитава? Следните стихове ще обяснят динамиката зад тези събития:

"Когато извърши знаменията Си в Египет и чудесата Си в полето Цоан. Превърна реките им в кръв и потоците им, и не можеха да пият. Изпрати сред тях различни видове мухи, които ги изпоядоха, и жаби, които ги съсипаха. Предаде и реколтата им на гъсеницата и труда им – на скакалеца. Порази лозята им с град и черниците им – със слана. Предаде и добитъка им на град и стадата им – на мълнии. Изля върху тях изгарящия Си гняв, ярост, негодувание и беда – изпращайки зли ангели *всред тях*." (Псалми 78:43-49)

В това описание на всички тези язви, виждаме, че Бог изпраща над тях "изгарящия си гняв, ярост, негодувание и беда". Необходимо е да се подчертае, че Божията ярост включва „беда“, което означава мъчение. Христос бил измъчван, защото Той изпратил над тях армия от унищожавачи ангели: "зли ангели"; това очевидно не са Божиите ангели. Думата "зли" е същата като тази, която говори за дървото за познаване на доброто и „злото“. Нека видим какво означава "изпрати" според оригиналния език:

Речник на Стронг: 4917. מִשְׁלַחַת **мишлакат**, ж. р. на 4916; а *мисия*, напр. (абстр. и благоприятен) *отпушам*, или (конкр. и неблагоприятен) *армия*: – освобождавам, изпращам.

Така Бог в един "абстрактен и благоприятен" смисъл, изпраща на мисия; и това също означава, в "конкретен и неблагоприятен" смисъл освобождава армия – да

²²⁰ Изход 9:13-35

ги отпусне. Така виждаме, че всички тези язви, които ясно имат неблагоприятен смисъл, са дошли в резултат на това, че Бог е позволил на една армия от зли и унищожавачи ангели да действа.

С други думи, имало е армия от унищожавачи ангели надвиснала над четирите краища на египетската земя, но Божиите ангели задържали тези унищожителни ветрове или духове. Процесът на язвите показва, че чрез закоравяване на сърцето си фараонът премахнал защитаващата ръка на Бога, показвайки на пазещите ангели да отпуснат за действие армията от зли ангели, и те извършили унищожителното дело изявено в язвите.

Бог в Своята милост предупредил фараона и народа за това което щяло да се случи. И между египтяните имало някои, които послушали и спасили себе си и животните си като се прибрали в домовете си.

"И който от слугите на фараона се убоя от словото на ГОСПОДА, прибра вкъщи слугите си и добитъка си; а **който не взе присърце словото на ГОСПОДА**, остави слугите си и добитъка си по полето."
(Изход 9:20-21)

Тогава унищожението дошло чрез силен "огън [светкавица] смесен с град". Унищожението нападнало чрез злите ангели, които сега, без Божието ограничение, развихрили ужасна буря над Египет.

Тогава фараонът признал своето състояние и Божията справедливост. Повикал Мойсей и казал:

"...**Този път съгреших. ГОСПОД е праведен**, а аз и народът ми сме неправедни." (Изход 9:27)

Фараонът заявява, че във всичко Бог е праведен, тоест без зло, и че той и неговият народ са нечестиви, и са били избрали нечестивия. Бурята била спряна, но уви, фараонът се закоравил отново и не пуснал народа както бил обещал. Така виждаме, че, когато сърцето е пленено от измамата на греха и не иска да се вслуша в Божия глас, няма знамение, язва, чудо, нито дори възкресение от мъртвите, което да го накара да повярва в Божието слово²²¹. Това което го кара да се моли за Божията защита са обстоятелствата и желанието да се освободи от последствията от своите действия; обаче, веднага щом те изчезнат, сърцето е готово да забрави Бога.

Тогава над Египет идва язва със скакалци²²². Слугите на фараона апелирали към него да пусне народа, тъй като Египет вече бил унищожен. Въпреки това, едва когато язвата със скакалците се засилила фараонът се убедил да изкаже своята

²²¹ Лука 16:31

²²² Изход 10:1-20

постоянно променяща се дума. И там фараонът признал, че бил съгрешил на Бога. Бог премахнал язвата, но фараонът закоравил сърцето си отново и пак не пушнал Израил.

Така дошла следващата язва, тази с тъмнината²²³, която станала видим израз на факта, че в египетската земя, Исус, който е светлината на света²²⁴, бил прогонван. Светлината, която осветлява всеки човек²²⁵, в това число и фараона и всеки египтянин, била угасена. Христос бил в голяма скръб на духа заради това, че бил изгонен и разпънат в Египет²²⁶. Но израилтяните в гесенската земя, които послушали Христос, имали светлина.

По време на тази язва фараонът предупредил Мойсей, че следващият път, когато види Мойсей щял да го убие, като по този начин прекъсвал средството, което Бог бил установил, за да общува с него. Врагът на душите изисквал онези, които го избирали да бъдат предадени²²⁷, и така четем как Мойсей говори един последен път с фараона преди да напусне:

"А ГОСПОД каза на Мойсей: Още една язва ще нанесе на фараона и на Египет и след това той ще ви пусне оттук. Когато ви пусне, съвсем ще ви изпъди оттук. И така, кажи в ушите на народа и нека всеки мъж поиска *назаем* от съседа си и всяка жена — от съседката си сребърни и златни вещи. И ГОСПОД даде на народа благоволение пред египтяните. При това човекът Мойсей беше станал твърде велик в египетската земя пред слугите на фараона и пред народа." (Изход 11:1-3)

Думата "назаем" тук е неправилна, защото те нямало да върнат нищо. Те искали/изисквали компенсация за тяхната работа и за загубата на еврейските деца, които били убити.

"И Мойсей каза: Така говори ГОСПОД: **Около полунощ аз ще мина посред Египет** и всяко първородно в египетската земя ще умре — от първородния на фараона, който седи на престола си, до първородния на слугинята, която е зад воденицата, и всяко първородно от добитъка. И по цялата египетска земя ще има голям писък, какъвто никога не е имало, нито ще има вече такъв." (Изход 11:4-6)

Бог знаел, че чрез отдръпването на Неговата защита над първородните, те щели да умрат, и тогава фараонът щял да ги пусне. Но Бог бил този, който възприел

---

²²³ Изход 10:21-29

²²⁴ Йоан 8:12

²²⁵ Йоан 1:9

²²⁶ Откровение 11:8

²²⁷ Откровение 12:10, Захария 3:1

действието за Себе Си, защото Той задвижил поредицата от събития, която щяла да приключи с тяхната смърт. Ето как "Неговото излизане всред Египет" щяло да причини смъртта на първородните. След като Мойсей споделил това с фараона, той ядосано се оттеглил от неговото присъствие²²⁸.

Пасхата

Велики събития били на път да се случат през следващите няколко часа и дни. Хората трябвало да се подготвят духовно за Пасхата, освобождението от робството. И в това честване на Пасхата те можели да проявят своята лична вяра в Христос като ръководител и защитник на народа. Тази проявена вяра щяла да ги защити от идващото бедствие. Това щяло да бъде тяхната последна нощ в Египет.

"Тогава ГОСПОД говори на Мойсей и Аарон в египетската земя и каза: Този месец ще ви бъде начало на месеците, ще ви бъде първият от месеците на годината. Говорете на цялото израилево общество и кажете: На десетия ден от месеца всеки да си вземе по едно агне за бащиния си дом, по едно агне за един дом. Но ако в дома са малко за агнето, тогава нека го вземе с най-близкия до къщата му съсед според броя на душите; смятайте за агнето според онова, което всеки може да изяде. Агнето ви да бъде без недостатък, едногодишно мъжко; от овцете или от козите да го вземете. И да го пазите до четиринадесетия ден на същия месец; тогава цялото събрание на израилевото общество да го заколи привечер. После да вземат от кръвта и да сложат на двата стълба и на горния праг на вратата на къщите, където ще го ядат. През същата нощ да ядат месото, печено на огън; с безквасен хляб и с горчиви треви да го ядат... Така да го ядете: препасани през кръста си, с обувките на краката си и тоягите в ръцете си. Да го ядете набързо, Пасха на ГОСПОДА е. И в онази нощ Аз ще мина през египетската земя и **ще поразя всяко първородно в египетската земя, от човек до животно**; и ще извърша съд против всичките египетски богове. Аз съм ГОСПОД. И **кръвта ще ви бъде за знак** на къщите, където сте, и **когато видя кръвта, ще мина над вас**, и язвата няма да бъде у вас, за да ви погуби, когато поразя египетската земя." (Изход 12:1-13)

Нека обърнем внимание на няколко идеи в този пасаж. Първо, те щели да вземат агне, без недостатък, мъжко на една година, символ на Христос. То щяло да бъде отделено от всяко семейство на 10-я ден. На 14-я ден то щяло да бъде убито

²²⁸ Изход 11:8

вечерта преди залеза. Те щели да вземат кръвта му и да намажат с нея двата стълба и горния праг на къщите, в които щели да го ядат.

Второ, кръвта на агнето нямало да ги спаси. Кръвта, която била пролята и след това намазана на вратата била само знак. Следното им било обяснено: "кръвта ще ви бъде за знак". Кръвта била само знак или белег за тяхната вяра в Исус Христос като техен Спасител. Понеже Писанията ни казват следното:

"Като знаете, че не с преходни неща — сребро или злато — **сте изкупени** от суетния живот, предаден ви от бащите ви, а **със скъпоценната кръв на Христос**, като на агне без недостатък и петно."
(1 Петрово 1:18-19)

"... Защото и **нашата Пасха, Христос**, беше заклан за нас."
(1 Коринтяни 5:7)

Така ние четем за Мойсей, а вероятно и за народа:

"**С вяра той напусна Египет**, без да се бои от царския гняв, защото издържа, като че ли виждаше Невидимия. **С вяра изпълни Пасхата и поръсването с кръвта**, за да не се допре до тях този, който погубваше първородните." (Евреи 11:27-28)

Чрез вяра в невидимия, в Бог Отец²²⁹, който предоставя умилюстивението²³⁰ на Своя Син, Божият Агнец, който отнема греха на света, те празнували Пасхата.

На какво била символ кръвта на агнето?

"Защото **животът на плътта е в кръвта...**" (Левит 17:11)

Кръвта на агнето е знак за непорочния живот на Христос. В Неговата кръв, Неговия живот, ние имаме изкупление за опрощение на греховете. Животът на Христос ни очиства от всеки грях²³¹. Животът на Христос, както видяхме преди, е Божията правда. От сърцето идва кръвта, и от сърцето идват изворите на живота²³². Божият закон бил изписан в сърцето на Христос, и така Той проявява съвършената Божия правда. Затова четем:

"Радвам се да върша волята Ти, Боже мой, и **Твоят закон е вътре в сърцето ми. Проповядвах правда** в голямо събрание; ето, не въздържа устните си — ГОСПОДИ, Ти знаеш! **Не скрих правдата Ти вътре във сърцето си**, изявих верността Ти и спасението Ти, не укрих милостта Ти и истината Ти от голямо събрание." (Псалми 40:8-10)

²²⁹ Йоан 1:18, 1 Тимотей 1:17; 6:16

²³⁰ Битие 22:14

²³¹ 1 Йоаново 1:7

²³² Притчи 4:23

Христос се наслаждава да върши волята на Отец. Тази правда, която обича Неговия Отец е кръвта, която протича от Неговото сърце и циркулира в цялото Му тяло, която е всички онези, които вярват в Него.

"Слушай, Израилю! ГОСПОД е нашият Бог; ГОСПОД е един! Да възлюбиш ГОСПОДА, своя Бог, с цялото си сърце и с цялата си душа, и с всичката си сила! И **тези думи**, които днес ти заповядвам, **да бъдат в сърцето ти**; и на тях да учиш усърдно синовете си и за тях да говориш,... Да ги връзваш **за знак** на ръката си и да бъдат като превръзки над очите ти. Да ги написваш на стълбовете на вратите на къщата си и на портите си." (Второзаконие 6:4-9)

Така, намазването на кръвта върху праговете на вратите означава приемане на Христовия живот, който проявява Божията праведност, идваща чрез вяра в Неговите думи. Към знака спада и това, че са яли агнето в къщите. Какво означава изяждането на агнето?

"Тогава юдеите започнаха да се карат помежду си, като казваха: **Как може Този да ни даде да ядем плътта Му?** Затова Исус им каза: Истина, истина ви казвам: ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си. Който яде Моята плът и пие Моята кръв, има вечен живот; и Аз ще го възкреса в последния ден. Защото Моята плът е истинска храна и Моята кръв е истинско питие. Който се храни с Моята плът и пие Моята кръв, стои в Мен и Аз – в него. ... **Духът е, който дава живот; плътта нищо не ползва. Думите, които ви говоря, са дух и живот.**" (Йоан 6:52-56, 63)

Чрез приемането на Христос и оценяването на Неговите думи ние приемаме Духът, който дава живот. Изяждането на агнето и намазването на вратните стълбове е знак на това.

Така ние виждаме, че евангелието, което е отишло при езичниците 1500 години по-късно е било същото, което е било дадено на израилтяните, напускащи Египет, защото и при едните и при другите учителят е самият Исус Христос. Понеже Христос е същият вчера, днес и завинаги²³³, Той повтаря учението на нас, когато казва:

"...Твърде много съм желал да ям тази пасха с вас, преди да пострадам, защото ви казвам, че няма да я ям, докато не се изпълни в Божието царство. И като взе чашата, благодари и каза: Вземете това и го разделете помежду си, защото ви казвам, че няма вече да пия от плода на лозата, докато не дойде Божието царство. И взе хляб и като

²³³ Евреи 13:8

благодари, разчупи го, даде им и каза: **Това е Моето тяло, което за вас се дава**; това правете за Мое възпоменание. Така взе и чашата след вечерята и каза: **Тази чаша е новият завет в Моята кръв, която за вас се пролива.**" (Лука 22:15-20)

По този начин ние виждаме евангелието да се проповядва в Египет: свобода от греха за всички. Пасхалното агне щяло да умре, но това не било достатъчно. Било необходимо да се попръскат праговете на вратите. По същия начин, Христос умрял за света, но е необходимо да Го приемем и да вярваме, че Той е умрял за мен лично и индивидуално. И това не било достатъчно: месото трябвало да бъде изядено; така и ние трябва да схванем (смелим) Неговото слово лично чрез вяра като духовна храна. Никой друг не може да направи това за мен.

И така, ние виждаме, че евангелието е същото за всички, и така Бог Отец свързва всички Свои хора от всички векове в един Господ и една вяра²³⁴. Христос присъствал при тях толкова колкото присъства и при нас днес.

Унищожителят

Господ "поразява" първородните на Египет, но фараонът не умира, което означава, че той не е първи наследник на трона. Първият наследник вероятно е бил Мойсей.

"И в полунощ ГОСПОД порази всяко първородно в египетската земя, от първородния на фараона, който седеше на престола си, до първородния на пленника, който беше в затвора, и всяко първородно от добитъка. И фараонът стана през нощта, той и всичките му слуги, и всичките египтяни; и се нададе голям писък в Египет, защото нямаше къща, в която да няма мъртвец. И повика Мойсей и Аарон през нощта и каза: Станете и излезте изсред народа ми, и вие, и израилевите синове, и идете, послужете на ГОСПОДА, както казахте!" (Изход 12:29-31)

Интересуваме се да разберем как това се е случило. Как Бог е поразил всички първородни?

"И в онази нощ Аз ще мина през египетската земя и ще поразя всяко първородно в египетската земя, от човек до животно; и ще извърша съд против всичките египетски богове. Аз съм ГОСПОД. И кръвта ще ви бъде за знак на къщите, където сте, и когато видя кръвта, ще мина над вас, и **язвата няма да бъде у вас**, за да ви погуби, когато поразя египетската земя." (Изход 12:12-13)

---

²³⁴ Ефесяни 4:5-6

Първото нещо, което забелязваме е, че поразяването щяло да дойде под формата на язва, която щяла да умъртви всеки първороден. След това се казва:

"Защото ГОСПОД ще мине, за да поразии египтяните, и когато види кръвта на горния праг и на двата стълба на вратата, ГОСПОД ще мине над вратата и няма да остави погубителя да влезе в къщите ви, за да ви поразии." (Изход 12:23)

Там където била показана вяра в Агнето, Господ нямало да остави²³⁵ погубителя да влезе в къщата, за да поразии. Както при другите язви, Бог преставал да защитава; в този случай Той спрял да защитава онези, които не намазали стълбовете на вратите си с кръвта на агнето, и Той позволил на погубителя да осъществи своето унищожително дело.

В Писанията, погубителят е символизиран с лъв, който търси да унищожи.

"Лъв се надигна от гъсталака си и унищожител на народите тръгна, излезе от мястото си, за да направи земята ти пустиня, за да бъдат разрушени градовете ти, обезлюдени." (Еремия 4:7)

"Бъдете трезви, бъдете бдителни, защото вашият противник, дяволът, обикаля като ревящ лъв и търси кого да погълне." (1 Петрово 5:8)

Този лъв търси да погълне хора. Той иска да опустоши земята и да остави градовете без жители. За Сатана е казано:

"Който запустяваше света и сриваше градовете му, който не пускаше затворниците си по домовете им? ... Ти няма да се съединиш с тях в погребение, защото си погубил своята земя, избил си своя народ. Родът на злодеите няма да се споменава до века." (Исая 14:17, 20)

Сатана е погубителят на земята и убива всички онези, които го изберат, и в своя избор, те самите стават унищожители на земята²³⁶. Израилтяните, които отхвърлили Божието ръководство в пустинята били унищожени от погубителя.

"И не роптайте, както роптаеха някои от тях и погинаха от истребителя." (1 Коринтяни 10:10)

---

²³⁵ Псалм 34:7

²³⁶ Откровение 11:18

Думата "изстребител" в този стих означава "змия"²³⁷. Така че още веднъж имаме препратка към животно (в този случай отровна змия), което веднага ни връща в историята за Едем²³⁸.

Тази история ще се повтори в края на времето, когато още веднъж Божиите деца са запечатани с кръвта на Агнето²³⁹, погубителят, наречен Авадон на еврейски и Аполион на гръцки, ще бъде пуснат²⁴⁰, и четирите ветрове също ще бъдат освободени²⁴¹, позволявайки му да извърши своето унищожително дело. Обаче в контекста на края на времето, Божият народ е призван да положи доверието си в Него, и да игнорират делото на погубителя.

"Аз, Аз съм, който ви утешавам. Кой си ти, че се боиш от човека, който умира, и от човешки син, който ще стане като трева, а си забравил ГОСПОДА, който те е направил, който е разпрострял небесата и основал земята; и непрестанно, цял ден се страхуваш от яростта на притеснителя, когато се готви да унищожи? Къде е яростта на притеснителя?" (Исая 51:12-13)

Изходът

След това текстът продължава:

"И повика Мойсей и Аарон през нощта и каза: **Станете и излезте изсред народа ми, и вие, и израилевите синове**, и идете, послужете на ГОСПОДА, както казахте! Вземете и стадата си и говедата си, както казахте, и идете; и благословете и мен. Египтяните също принуждаваха народа, за да го отпратят по-скоро от земята, защото си казваха: Ние всички измираме! И народът вдигна тестото си, преди да се закваси, като носеха на рамене нощвите обвити в дрехите си. А израилевите синове бяха постъпили, както Мойсей беше казал, и бяха поискали от египтяните сребърни вещи и златни вещи и дрехи. И ГОСПОД беше дал на народа благоволение пред египтяните и те им бяха дали, каквото поискаха. Така те обраха египтяните." (Изход 12:31-36)

²³⁷ Речник на Стронг Евр. 3644. ὀλοθρευτής **ōlōthreūtēs**, *ol-oth-ryoo-tace* ' ; от 3645; *погубител*, напр. (конкр.) отровна змия:—унищожител.

²³⁸ Битие 3:12; Откровение 12:9

²³⁹ Откровение 9:4

²⁴⁰ Откровение 9:11

²⁴¹ Откровение 7:1-3

Толкова голямо множество излязло от Египет с плячка. Те получили заплащането, което заслужавали за толкова много години робство. И текстът продължава да ни разказва:

"А времето, което израилевите синове прекараха като пришълци в Египет, беше **четиристотин и тридесет години**. И в края на четиристотин и тридесетте години, **в същия онзи ден**, всичките ГОСПОДНИ войнства излязоха от египетската земя." (Изход 12:40-41)

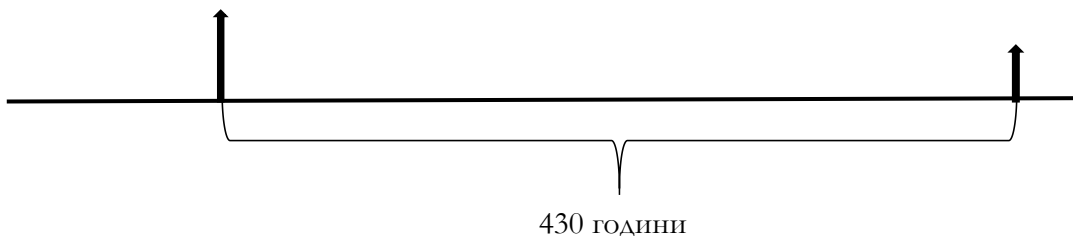
Израилтяните напуснали на петнадесетия ден от първия месец²⁴², първият ден на празника на Безквасните хлябове. На този същия ден преди 430 години, Бог бил дал завета и обещанието Си на Авраам, призовавайки го да излезе и да отиде в една земя, която не познавал, и той напуснал Харан²⁴³. Това било началото на една история на пришелствуване, която щяла да завърши с изхода от Египет.

Ден 15, първи месец. Първи ден на Безквасните хлябове.

Бог се явява на Авраам, дава му завета Си, и го призовава да напусне Харан.

Ден 15, първи месец. Първи ден на Безквасните хлябове.

Бог освобождава Израил и те напускат египетската земя.

Това събитие ни позволява да поставим дата на друго събитие в историята за Авраам. Бог бил предсказал на Авраам, че потомството му ще бъде потискано, и освободено след 400 години²⁴⁴. Когато Авраам напуснал Харан, той бил на 75 години²⁴⁵. Когато станал на 85, той се оженил за Агар²⁴⁶, и Исаил се родил, когато бил на 86²⁴⁷. Исаак се родил, когато той бил на 100 години²⁴⁸. И така ние знаем, че между времето, когато Авраам напуснал Харан и раждането на Исаак са изминали 25 години. Исаил, синът на египетската робиня, бил този, който потискал потомството на Авраам, започвайки периода на угнетението, който

²⁴² Изход 12:8, 11-12, 14-17, 42

²⁴³ Битие 12:1-3

²⁴⁴ Битие 15:13-16

²⁴⁵ Битие 12:4

²⁴⁶ Битие 16:3

²⁴⁷ Битие 17:24-25

²⁴⁸ Битие 21:5

щял да трае 400 години²⁴⁹. Така че времето на потисничеството на Авраамовото семе започнало²⁵⁰, когато Исаак бил на 5 години, на петнадесетия ден от първия месец, на първия ден на Безквасните хлябове, и това потисничество щяло да приключи точно 400 години по-късно.

Ден 15, първи месец. Първи ден на Безквасните хлябове.

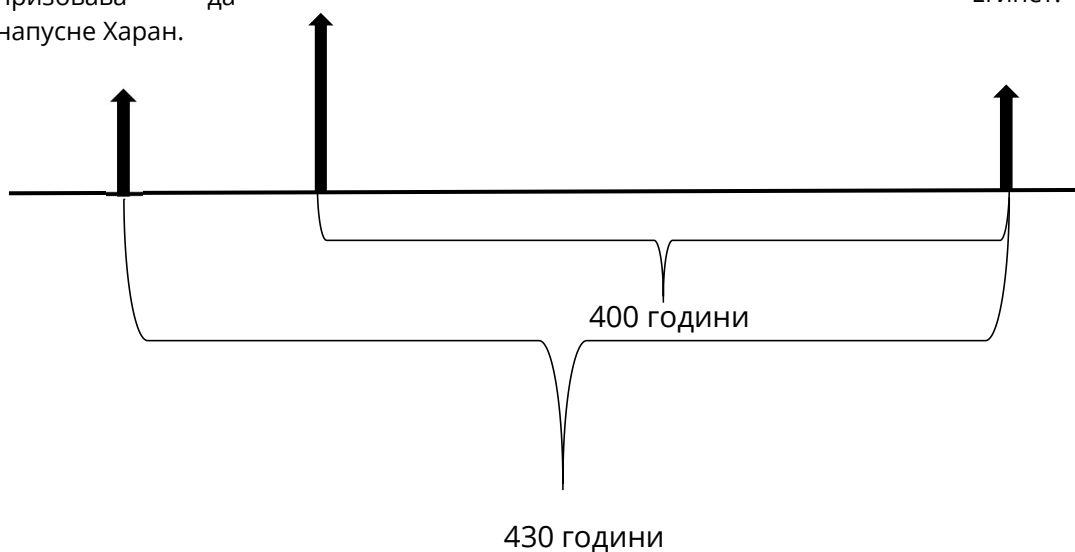
Бог се явява на Авраам, дава му завета Си и го призовава да напусне Харан.

Ден 15, първи месец. Първи ден на Безквасните хлябове.

Исмаил, синът на египетската робиня Агар, започва да потиска Исаак.

Ден 15, първи месец. Първи ден на Безквасните хлябове.

Бог освобождава Израил и те напускат земята и потисничеството на Египет.

По подобен начин това събитие ни позволява да разкрием други ключови дати от пришелствуването на израилевия народ. Исаак имал Исав и Яков, когато станал на 60²⁵¹. Яков бил на 130, когато влязъл в Египет и се срещнал с фараона²⁵².

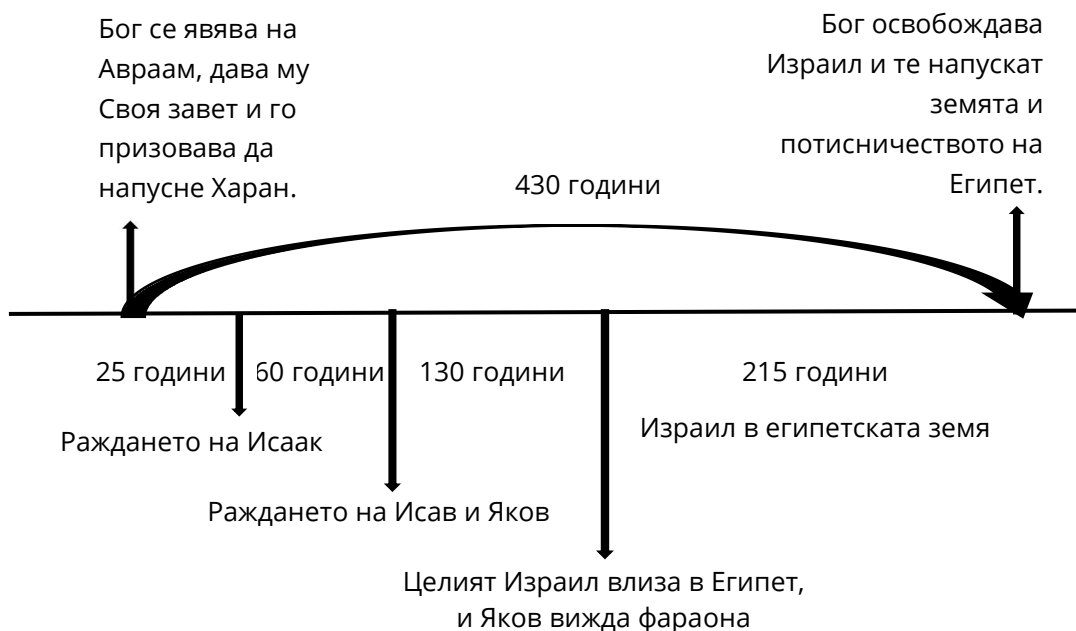
²⁴⁹ Битие 21:9-10; Галатяни 4:29

²⁵⁰ Исаак страдал от ръцете на своя полу-брат Исмаил, и филистимците (Битие 26:15, 20-21); Яков страдал от ръцете на брат си Исав и Лаван, а Йосиф бил продаден като роб в Египет.

²⁵¹ Битие 25:26

²⁵² Битие 47:9

Йосиф бил продаден като роб, когато бил на 17²⁵³. На 30 годишна възраст той бил въздигнат като втори след фараона²⁵⁴. Това означава, че той е прекарал 13 години служейки на Потифер, от които най-малко две са прекарани в затвора²⁵⁵. Седемте години на изобилие започнали веднага щом той заел своята позиция, и те били последвани от седем гладни години, когато той довел баща си Яков²⁵⁶. Във втората гладна година той взел баща си Яков²⁵⁷. Така че Йосиф бил на 39 години, когато Яков бил представен пред фараона. Тъй като Яков бил на 130 години, когато това се е случило, ние знаем, че Йосиф се е родил, когато Яков е бил на 91 години. Яков починал на 147 години²⁵⁸, а Йосиф на 110²⁵⁹. И тъй като Мойсей е говорил с фараона, когато е бил на 80 години²⁶⁰, времето откакто Яков срещнал фараона до раждането на Мойсей било около 135 години, а между смъртта на Йосиф и раждането на Мойсей били 64 години.

²⁵³ Битие 37:2

²⁵⁴ Битие 41:46

²⁵⁵ Битие 41:1

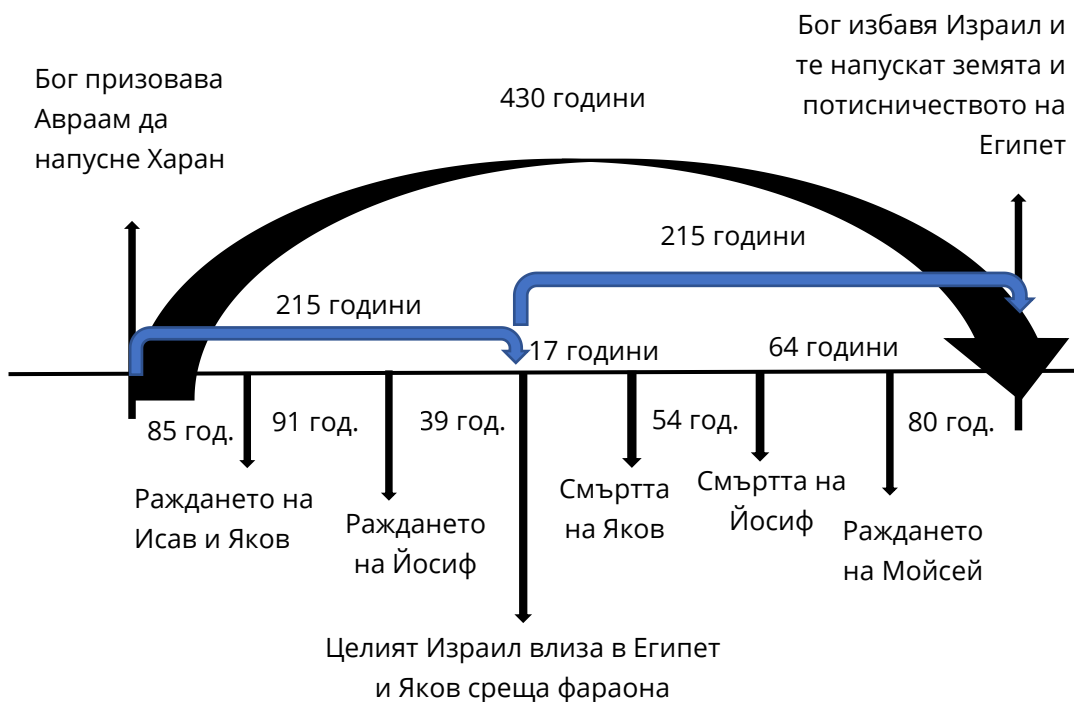
²⁵⁶ Битие 41:46; 53, 54

²⁵⁷ Битие 45:6-9

²⁵⁸ Битие 47:28

²⁵⁹ Битие 50:26

²⁶⁰ Изход 7:7

От всички тези изчисления виждаме, че Бог е искал израилтяните да имат сигурност в Неговото слово, защото Бог казал на Авраам какво щяло да се случи предварително: обещанието щяло да се изпълни след 400 години и тогава те щели да "излязат с голям имот"²⁶¹. Трябва да се поучим от тяхното преживяване и да имаме вяра, че това, което е било извършено преди ще стане отново. Сега ние също сме пришълци в една земя, която не е наша, и чрез вяра в Неговия Син, Бог ще ни освободи от робството на греха и ще ни даде обещаната земя в наследство завинаги.

²⁶¹ Битие 15:13-14

Хляб от небето и вода от канарата

Пресичане на Червено море

След като Израил напуснал Египет:

"А когато фараонът пусна народа, **Бог не го преведе през пътя за филистимската земя, въпреки че беше най-близко**, защото Бог каза: Да не би да се разкае народът, като види битка, и да се върне в Египет. Затова Бог поведе народа по околен път през пустинята към Червено море..." (Изход 13:17-18)

Виждаме нежната Божия загриженост в това, че не ги е водил по най-краткия път, защото това щяло да ги изправи пред война, и да ги накара да се върнат в Египет. Изглежда най-краткият и директен път не винаги е най-добрият; тук Бог ги води през по-дълъг и по-груб път, който щял да завърши с това, че Израил ще изглежда безнадеждно обграден. Бихме направили добре ако запомним това. Фактът, че намираме себе си в трудни ситуации, без ясен изходен път, не е знак, че Бог не ни ръководи. За да бъде освободен от травматично преживяване, израилевият народ бил доведен до ситуация, в която те щели да могат да видят Божията сила със собствените си очи.

"И **ГОСПОД вървеше** пред тях — денем в **облачен стълб**, за да ги води по пътя, а нощем в **огнен стълб**, за да им свети — за да пътуват денем и нощем. Денем **облачният стълб** не се отдалечаваше отпред народа, а нощем — **огненият стълб**." (Изход 13:21-22)

Господ вървял пред тях в облачен стълб. Следният стих потвърждава, че самият Господ е бил в облака:

"Но в утринната стража **ГОСПОД погледна от огнения и облачният стълб към египетското войнство** и смути войнството на египтяните." (Изход 14:24)

Облачният стълб ги защитавал от жегата през деня и ги ръководел по пътя им, а огненият стълб им давал светлина и топлина нощем. Пустинята е място с крайни температури: пресушаващи през деня и замръзващи през нощта.

"Не искам, братя, да не знаете, че **нашите бащи са били всички под облака** и всички са минали през морето, и **всички в Мойсей са се кръстили в облака** и в морето, и всички са яли една и съща духовна храна, и всички са пили от едно и също духовно питие, защото пиеха от **духовната Канара, която ги придружаваше — и тази Канара беше Христос**." (1 Коринтяни 10:1-4)

Господ, самият Христос, ръководел стъпките им от облака, и този облак никога не напуснал народа.

Когато египтяните и фараонът видели, че израилтяните се движат по маршрут, който изглежда завършвал със задънена улица, решили да ги върнат обратно в робство, с бойни колесници и войници. И как израилтяните възприели това?

"А когато фараонът се приближи, израилевите синове повдигнаха очи и ето, египтяните идваха след тях. **И израилевите синове се уплашиха много и извикаха към ГОСПОДА.** И казаха на Мойсей: Понеже нямаше гробища в Египет, затова ли ни изведе да умрем в пустинята? **Защо ни направи това и ни изведе от Египет?"** (Изход 14:10-11)

Независимо от всичко, което Бог бил направил, израилтяните все още се съмнявали в Господната защита. Те дори поставили под въпрос Неговата почтеност, обвинявайки Го, че ги е завел в пустинята, за да ги остави да умрат там. Обаче Бог поставил Себе Си със Своя облак между тях и египетската армия, така че те не можели да контактуват едни с други. Той отворил път през Червеното море като изпратил силен вятър, който разделил морето на две, и израилтяните го пресекли по сухо, имайки водите като стени от ляво и от дясно.

Египтяните следвали зад тях и когато израилтяните вече били пресекли, а египтяните все още били по средата на пътя, водите се върнали и те всички загинали. Отхвърляйки напълно Бога, египетският народ бил без Неговата защита, и накрая Бог в опита Си да спаси Израил, уважил решението на Египет и ги предал.

"Защото Аз съм ГОСПОД, твоят Бог, Светият Израилев, твоят Спасител. **За твой откуп дадох Египет, Етиопия и Сева — за теб.**" (Исая 43:3)

Бог казва, че е дал Египет като откуп за Израил, така че ние естествено се запитваме: На кого Бог е дал Египет? На кого Бог е платил откупа за Израил? В този смисъл е изясняващо да се знае кой е бил във водите:

"Ти си разделил морето със силата Си, **Ти си смазал главите на морските дракони във водите, Ти си строшил главите на левиатана,** дал си го за храна на хората обитавачи пустинята." (Псалми 74:13-14)

"Защото, ето, ГОСПОД излиза от мястото Си, за да накаже жителите на земята за беззаконието им. И земята ще открие кървите си и няма вече да покрива убитите си. В онзи ден ГОСПОД ще накаже с тежкия, големия и силния Си меч Левиатан, бягащата змия, и **Левиатан, виещата се змия; и ще убие драконът, който е в морето.**"

(Исая 26:21; 27:1)

"Събуди се, събуди се, облечи се със сила, ти, мишца ГОСПОДНА! Събуди се както в древните дни, в отдавнашните поколения! Не си ли ти, която посече Раав и нарани дракона? Не си ли ти, която пресуши морето, водите на голямата бездна, и направи дълбините на морето път, да преминат изкупените?" (Исаия 51:9-10)

"Говори и кажи: Така казва Господ БОГ: Ето, Аз съм против теб, фараоне, царю на Египет, **ти големият дракон, който лежиш сред реките си, който казваш: Реката ми е моя, аз я направих за себе си!**" (Езекил 29:3)

"Сине човешки, надигни оплакване за фараона, египетския цар, и му кажи: Ти се уподоби на млад лъв между народите; **но ти си като кит в моретата** и си се устремил в реките си, и мътиш водите с краката си, и газиш реките им." (Езекил 32:2)

Този който бил в морските води бил левиатан, драконът (бълг. змеят), чудовището с много глави, което живее в много води, които още веднъж откриваме в Откровение²⁶². Този змей потискал Божия народ чрез своя представител на земята, фараонът, и дори Бог идентифицира фараона с дракона в 4^{ят} стих горе. Този змей е обвинителят на братята²⁶³, който претендира, че притежава Египет²⁶⁴, на когото най-накрая Бог предал Египет, защото те разпънали Христос²⁶⁵. Само чрез Христос може да бъде победен змеят²⁶⁶, а чрез отхвърлянето Му, Христос става неспособен да им помогне.

Когато пресекли Червеното море, израилевият народ бил кръстен в облака и в морето. Да бъдеш кръстен означава да се облечеш с Христос и да бъдеш Негов²⁶⁷; по този начин виждаме, че бивайки кръстени в облака, те били кръстени в Христос. Това било кръщение от вяра:

Евреи 11:²⁹ **Чрез вяра** те преминаха през Червеното море като по сухо...

Насочвайки се към Червеното море както ги бил инструктирал Мойсей, те показали вяра в Божието слово, и така те били кръстени. Тъй като кръщението е символ на смъртта на стария човек и раждането на нов живот основан на закона на Духа на живота в Христос Исус, това избавление засяло семената на благодарността и прославата заедно със семената на вярата. Така сумата от събитията до този момент ги била довела да там, че да бъдат способни да имат

²⁶² Откровение 13:1, 2

²⁶³ Захария 3:1-2; Откровение 12:9-11

²⁶⁴ Лука 22:31; Езекиил 29:3

²⁶⁵ Откровение 11:8

²⁶⁶ Откровение 12:11

²⁶⁷ Галатяни 3:26-27

вяра в Христос като техен Спасител. Следващите събития щели да целят да им дадат вярата **на** Исус, когато Той се опитва да ги благослови още по-изобилно.

Библейският запис ни казва, че морето измило телата на египтяните по брега, където били израилтяните, и те можели да видят, че Господ е с тях и че Мойсей бил Господният слуга. Тогава хората запели песента на Мойсей и Мариам, която въздига силата и славата на Бога в избавлението на Неговия народ.

Горчивите вогу

Тогава те напуснали Червено море и отишли към пустинята Син, движейки се три дни в пустинята без да намерят вода. Достигнали Мера, където имало вода, но тя била горчива. Текстът ни казва:

"Тогава **народът заропта** против Мойсей и казваше: Какво да прием?"
(Изход 15:24)

Хората, жадни, зароптали против Мойсей, защото не можели да пият вода. Но не Мойсей бил този, който водел народа; самият Бог правел това. Мойсей извикал към Бога и Той му показал едно дърво което, щом веднъж било хвърлено във водата, я направило сладка. Точно там четем, че народът получил инструкции, постановления и закони. В този инцидент Господ ги изпитал, за да види дали вярват, че Господ може да бъде техен поддръжник. Това се случило и в няколко събития по-късно. Бог дава на народа допълнително разбиране и откровения за Своята слава, а по-късно те са поставени на изпит, за да се види дали са послушали Божия глас и опазили или ценили Неговото слово. Изпитът на вярата е описан по следния начин:

"В което вие се радвате, макар и за малко време да поскърбите сега, ако е потребно, в различни изкушения, така че **изпитването на вашата вяра — по-скъпоценна от златото**, което е преходно, но пак се изпитва чрез огън — да излезе за хвала и почест, и слава, когато се яви Исус Христос," (1 Петрово 1:6-7)

Изпитът се състоял точно в изкушението да престанат да се доверяват на Божието провидение. Може да сме изкушени да критикуваме израилевия народ в светлината на тяхната история. Обаче ако направим това, ние бихме осъдили себе си, защото и най-малкото размишление за нас самите разкрива, че ние сме като тях или дори по-зле. Имаме доказателство за Божията сила, но дори така на нас ни е трудно да се предадем напълно на Бога и да се доверим, че Той може да се погрижи за нас. И какво е това, което Господ изпитва, или изявява, когато позволи изпитанието? Текстът казва:

"А той извика към ГОСПОДА и ГОСПОД му показа едно дърво; и като го хвърли във водата, водата стана сладка. Там им наложи наредба и правила и там ги изпита. И каза: **Ако усърдно слушаш гласа на ГОСПОДА, своя Бог, и вършиш онова, което е правилно пред Него, и слушаш заповедите Му, и пазиш всичките Му наредби, няма да ти нанесе нито една от болестите, които нанесох върху египтяните; защото Аз съм ГОСПОД, който те изцелявам.**" (Изход 15:25-26)

Тук имаме още веднъж обещанието, че ако те старателно продължат да слушат и ценят Неговото слово и закон, тогава духовната правда щяла да се изяви във физическо здраве. Господ се идентифицира като техен Изцелител, в ярък контраст с Унищожителя.

И защо Бог ги изпитвал? Той познавал състоянието на сърцата им, но те не го познавали. По същият начин и ние не познаваме собственото си състояние. Ето как Бог описва това:

"Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а **не знаещ**, че си окаян, нещастен, беден, сляп и гол;" (Откровение 3:17)

Бог позволява определени изпитания да се случат в нашия живот, за да ни покаже какво има наистина в нашите сърца, и да разкрие липсата на доверие в Неговото слово и в Неговата любяща грижа. Защото свидетелството казва следното:

Второзаконие 33:³ Да, той възлюби народа; всички негови светии *са* в ръката ти...

Бог възлюбил Своя народ, и Той копнеел да ги постави в Своите ръце и под защитната Си грижа. Но сърцата им не били в хармония с Господ. Изпитанието помогнало да се прояви същото нещо, което било изявено, когато те се оплаквали при Червено море. Доказателствата се трупали, но те все още не вярвали, че Бог ги обича и се грижи за тях.

Манна от небето

От там те отишли при водите на Елим, а след това от Елим към пустинята Син, и по пътя храната им свършила – друго изпитание, което щяло да разкрие какво имало в сърцата им. Народът не само забравил за Божията сила, но били готови да отрекат всяка намеса която Бог може да е имал в живота им. Били изминали само около 30 дни откакто напуснали Египет, и цялото събрание се оплаквало против Мойсей и Аарон, обвинявайки ги, че са ги извели в пустинята, за да ги убият чрез глад, и те си спомнили месото, което яли в Египет. Там Господ казал на Мойсей:

"Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: Ето, **ще ви наваля хляб от небето**. Нека излиза народът всеки ден и да събират колкото им трябва за деня, **за да ги изпитам — ще ходят ли в закона Ми, или не**. ... И всяка сутрин го събираха — кой колкото му трябваше за ядене, а когато припечеше слънцето, се стопяваше. А на шестия ден събраха двойно количество храна, по два гомора за всекиго, и всичките началници на обществото дойдоха и съобщиха на Мойсей. А той им каза: Това е точно което каза ГОСПОД. Утре е събота, свята почивка на ГОСПОДА; опечете, колкото искате да опечете, и сварете, колкото искате да сварите, а каквото остане, сложете настрана да ви стои за утре. ... **Шест дни ще го събирате, но седмият ден е събота — в нея няма да се намира**." (Изход 16:4, 21-23, 26)

От тази история научаваме, че съботата е седмият ден след непрекъснатата поредица от шест дни. След това Господ изпитал Своя народ да покажат дали ще ходят в закона Му или не, и това щяло да се прояви в начина по който се отнасят към съботата. На хората вече им било напомнено за съботата веднага след като Мойсей се бил върнал в Египет. Ако пазели съботата, те щели да пазят целия Му закон, защото това бил един продължителен, цикличен изпит за това дали слушат Божието слово и дали го ценят.

Спомняме си, че заветът, който Бог направил с израилевия народ бил същият завет сключен с Авраам, Исаак и Яков. Така, когато Бог целял да види дали те ще ходят в Неговите закони, в Неговия завет, Той ги изпитал относно съботата. Авраам слушал гласа на Господ и опазил Неговия закон, така той също съхранявал и ценил съботата в сърцето си²⁶⁸.

Това което е интересно, но не трябва да бъде изненадващо в светлината на това, което обсъждахме, е, че израилтяните били изпитани по отношение на съботата преди законът да бъде обявен на планината Синай. Това ни показва, че Божият закон е бил ясно познат за Божия народ, за Авраам, Исаак, Яков и неговите синове. В Египет имало отстъпление, и чрез Мойсей законът бил възстановен в умовете им. Ето защо четем Божието избличение на факта, че не всички от тях спазвали съботата в сърцата си по време на изпитанието с манната:

"Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: **Докога** ще отказвате да пазите заповедите Ми и законите Ми?" (Изход 16:28)

Бог казва "докога" показвайки ни, че те са имали познанието за Божиите закони и заповеди за известно време. Тяхното нежелание да пазят в сърцата си заповедите и законите на Бога показало, че те не вярвали, че това им е казано за тяхно добро, разкривайки недоверие към Законодателя.

²⁶⁸ Битие 26:5

А какво било манната и как изглеждала тя? Манната била хляб от небето, зърно от небето, ангелска храна, малко, кръгло нещо, толкова малко колкото сланата по земята, като кориандрово семе, бяла. На вкус била като вафли направени с мед. Ако била оставяна за следващия ден, тя се вмирисвала и червясвала, освен ако не била манна от шестия ден. Появявала се след росата и се стопявала със слънцето. Можела да бъде готвена и печена²⁶⁹.

Имало ли е цел в краткия период на глад, който ги притеснил преди да бъде дадена манната за първи път?

"И Той те смири и **те остави да гладуваш**, и те храни с манна, която нито ти познаваше, нито бащите ти познаваха, **за да ти покаже**, че човек не живее само с хляб, **а човек живее с всяко слово, което излиза от устата на ГОСПОДА.**" (Второзаконие 8:3)

Стихът е ясен нали? Бог позволил един кратък период на глад, за да осъзнаят, че човекът не трябва да живее само с хляб, но с всяко слово, което идва от Божиите уста. Те ясно били учени на това. Това слово на Бога, което те получили:

Евреи 4:¹² ... е живо и действено, ...

И тази вест щяла да продължи да се повтаря през вековете. Бог ни казва чрез Своя пророк:

"Приклонете ухото си и елате при Мен, **послушайте и душата ви ще живее. И Аз ще направя с вас вечен завет** според верните милости, обещани на Давид." (Исаия 55:3)

Вестта е: послушайте и аз ще ви простя греховете и ще ви дам Светия Дух, за да може да ходите в пътищата Ми. Послушайте ме и аз ще напиша закона Си в сърцата ви. Бог цели да се натовари с отговорността, че ще им даде праведност и живот. Ето защо се казва:

"Слушайте, народе Мой, и ще засвидетелствам против вас! **Израилю, ако Ме послушаш, няма да има сред теб чужд бог, нито ще се покланяш на някой чужд бог** — Аз съм ГОСПОД, твоят Бог, който те изведе от египетската земя — **отвори широко устата си, и ще я напълня.**" (Псалми 81:8-10)

Това учение, което Господ дал на израилевия народ било самото първо изкушение, което Исус претърпял, когато започнал Своята служба. И това бил един от първите уроци на Исус, когато нахранил едно голямо множество²⁷⁰. Там, от пет ечемични хляба и две риби, Той нахранил пет хиляди мъже плюс жени и

²⁶⁹ Изход 16:4, 14, 20-24, 31; Псалм 78:23-25

²⁷⁰ Йоан 6:1-14

деца. И откъде дошъл този хляб за едно такова множество? Има само един отговор: от ръцете на самия Исус, до там, че те накрая имали повече храна от преди. Той самият я умножил. Тогава хората се опитали да Го направят цар, но Исус избягал от другата страна на морето, където те Го намерили. И Исус им повторил урока.

"Работете не за храна, която се разваля, а за храна, която трае за вечен живот, която Човешкият Син ще ви даде; защото Бог Отец Него е потвърдил с печата Си." (Йоан 6:27)

Работете за тази храна, която е вечна. И кой дава тази храна? Човешкият Син, самият Исус. С други думи Исус им казвал:

"О, вие, всички жадни, елате при водите; и които нямате пари, елате, купете и яжте! Да, елате и купете вино и мляко без пари и без цена. Защо харчите пари за това, което не е хляб, и труда си — за това, което не насища? **Послушайте Ме внимателно и ще ядете доброто и душата ви ще се наслаждава на тлъстината. Приклонете ухото си и елате при Мен, **послушайте и душата ви ще живее**. И Аз ще направя с вас вечен завет според верните милости, обещани на Давид."** (Исая 55:1-3)

Защо харчите пари за това, което не задоволява? Апелът е да се работи за това, което наистина храни. "Слушайте ме внимателно, и яжте това, което е добро" – ако слушаме Божия глас и го съхраняваме, ще ядем това което е добро. Ето така получаваме храната, която трае за вечен живот. Но тъй като Исус им бил казал да "работят", те си представили, че трябва да вършат някаква работа. Затова те попитали Исус:

"Затова те Му казаха: **Какво да правим, за да вършим Божиите дела?"** (Йоан 6:28)

Какво трябва да правим, за да вършим Божиите дела? Каква е нашата работа?

"Исус в отговор им каза: Това е Божието дело — **да повярвате в Този, когото Той е пратил."** (Йоан 6:29)

Повярвайте; това е делото. Повярвайте в Исус и Го слушайте. Това е всичката работа, която трябва да бъде извършена. Това което също забелязваме е, че това също е Божието дело. Бог е този, който го извършва. Бог е този, който отваря ухото ни²⁷¹, Той отваря устата ни. И така виждаме, че човек не трябва да закоравява сърцето си, но да позволи на Бог да работи. И независимо от голямото чудо, с което Исус нахранил 5 000 души, те Го попитали:

---

²⁷¹ Исая 50:5

"... **А Ти какво знамение правиш**, за да видим и да Ти повярваме? Какво вършиш? Бащите ни са яли манна в пустинята, както е писано: „Хляб от небето им даде да ядат.“" (Йоан 6:30-31)

Какво знамение ни показваш? Така те запитвали Исус, тъй като в умовете им израилтяните са имали по-славно чудо понеже траело четиридесет години и било небесна храна. Как нахранването с обикновен хляб и риба за един ден може да се сравни с това? Тук Исус акцентира на същото учение, което е бил дал на израилевия народ, когато са напусkali Египет:

"На това Исус им каза: Истина, истина ви казвам: не Мойсей ви даде хляба от небето, а **Моят Отец ви дава истинския хляб от небето**. Защото Божият хляб е този, който слиза от небето и дава живот на света. А те Му казаха: Господи, давай ни винаги този хляб. Исус им каза: **Аз съм хлябът на живота**; който дойде при Мен, никога няма да огладнее и който вярва в Мен, никога няма да ожаднее. ... Това е волята на Моя Отец, който Ме е пратил: от всичко, което Ми е дал, да не изгубя нищо, а да го възкреса в последния ден. ... Аз съм хлябът на живота. Бащите ви ядоха манна в пустинята и измряха. Това е хлябът, който слиза от небето, за да яде човек от него и да не умре. **Аз съм живият хляб, който е слязъл от небето. Ако яде някой от този хляб, ще живее до века**; и хлябът, който Аз ще дам, е Моята плът, (която Аз ще дам) за живота на света." (Йоан 6:32-35, 39, 48-51)

В полза на Своите слушатели, Исус разширява това, което израилтяните са били чули относно пасхалното агне и манната. Този който дал манната в пустинята бил Отец. Ние знаем, че Той е направил това чрез Исус²⁷². Обаче манната им била дадена, за да могат да научат, че човек не живее само с хляб, но чрез всяко Божие слово. А Божията воля за Израил била и е да им даде истинския хляб от небето, този, който дава живот на света – този истински хляб е вечен живот. И Исус говори ясно: "Аз съм хлябът на живота", "Този, който идва при мен никога няма да огладнее", "този, който вярва в мен" (с други думи, този, който приема и пази Неговите думи) "никога няма да ожаднее".

В човешките същества има непосредствената нужда, която нищо не може да задоволи с изключение на Божията правда. И тази нужда е глад и жажда²⁷³. Само Христос може да задоволи тази нужда. Това се случва само чрез ежедневното Му приемане чрез Неговото слово. Ето защо, за да изясни това, което е казал за това, че Той е хлябът на живота и че тези, които ядат от Него ще имат вечен живот, към края на Своята реч Исус казва:

²⁷² 1 Коринтяни 15:27

²⁷³ Матей 5:6

"Духът е, който дава живот; плътта нищо не ползва. Думите, които ви говоря, са дух и живот." (Йоан 6:63)

Думите на Христос, приети в душата позволяват на Христос да обитава²⁷⁴ в сърцето. Това е учението, което е било дадено на израилевия народ с даването на манната. Така израилевият народ, който получил манната, а също и петте хиляди, които били нахранени от Исус, като нас днес, имаме Христос, призоваващ при вратата на сърцата ни, казвайки:

"... ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той — с Мен." (Откровение 3:20)

Така Христос донася на душата хляба на живота, донася собствения Си божествен живот, собствения Си Дух, собствените Си думи, собственото Си присъствие.

Живи вогу

Приемайки тази поука, ние продължаваме с историята:

"След това цялото общество на израилевите синове тръгна от пустинята Син, като пътуванията им бяха според ГОСПОДНАТА заповед. И разположиха стан в Рафидим, където **нямаше вода** да пие народът. Затова народът се караше с Мойсей и казваше: Дайте ни вода да пием! А Мойсей им каза: Защо се карате с мен? Защо изпитвате ГОСПОДА? Но народът беше ожаднял там за вода и народът роптаеше против Мойсей, като казваше: Защо ни изведе от Египет? **Да умориш** от жажда и мен, и децата ми, и добитъкът ми? Тогава Мойсей извика към ГОСПОДА и каза: Какво да правя с този народ? Още малко и ще ме убият с камъни! А ГОСПОД каза на Мойсей: Излез пред народа и вземи със себе си някои от израилевите старейшини; вземи в ръката си и жезъла си, с който удари реката, и иди. Ето, **Аз ще застана пред теб там на канарата в Хорив, а ти удари канарата, и от нея ще излезе вода**, за да пие народът. И Мойсей направи така пред очите на израилевите старейшини. И нарече мястото Маса и Мерива, поради това, че израилевите синове се караха с него, и понеже изпитаха ГОСПОДА, като казаха: **Дали ГОСПОД е между нас, или не?**" (Изход 17:1-7)

Храната е съществена за живота. Обаче водата е дори още по-съществена, защото, без вода, целият живот на тази земя скоро би загинал. И това щяло да се случи с израилевия народ, ако не били получили вода. За тях водата била живот. И народът се оплаквал против Мойсей заради липсата на вода. Интересно е, защото за тях трябва да е било ясно до този момент, че, когато се изправят пред

²⁷⁴ Йоан 14:23

нужда, всичко което трябвало да направят било да отидат при Мойсей, за да може той да помоли Бога, и Бог щял да им даде това от което се нуждаели. Вместо това, те продължавали да си мислят, че Бог иска те да умрат.

Хората вече били мърморили против Бога при Червеното море. Оплакването се повторило при водите на Мера и при случая, който им докарал манната, при който те почти проявили насилие към Мойсей и приписали зли мотиви на него, а в резултат и на Бога. И сега това действие се повторило, когато те се изправили пред липсата на вода. Очевидно за човешките същества е лесно да забравят Божиите благословения и да се съмняват в Неговите намерения. Бог не бил ли обещал, че ще ги заведе в обещаната земя? Колко трудно е словото да бъде послушано, когато изговарящият го е гледан в лоша светлина! Така самите хора се подготвяли за още по-големи отхвърляния.

Но Господ казал на Мойсей да застане пред народа. И Господ, който знаем, че е Исус, им казал, че ще "застанат там при канарата"²⁷⁵, която трябва да е била голяма, защото се е виждала ясно от израилтяните. И това, което Мойсей трябвало да направи било да удари канарата и водите щели да излязат от нея.

Господ стоял при канарата, която била ударена. Така че макар Той да бил невидим за очите на израилевия народ, Той щял да им даде вода докато стои там. Водата щяла да излезе из канарата. Много пъти в Писанията нашият Господ е представен като канара или камък. Самият Мойсей обяснил на израилевия народ:

"**Той е Канарата**, делото Му е свършено, защото всичките Му пътища са прави. Бог на истина и у Него няма неправда; праведен и прав е Той. ... Ти пренебрегна **Канарата, която те роди**, и забрави Бога, който те създаде." (Второзаконие 32:4, 18)

И Исус повтаря това учение, казвайки на Петър:

"А и Аз ти казвам, че ти си Петър и **на тази канара ще съградя Своята църква**; и портите на ада няма да ѝ надделеят." (Матей 16:18)

Така Христос се идентифицира като канарата, от която протича живот, и срещу която портите на ада няма да надделеят. И самият Петър потвърждава това разбиране, когато ни казва:

"При Него като идвате, като при **жив камък**, от хората отхвърлен, но от Бога избран и скъпоценен..." (1 Петрово 2:4)

Така че канарата, която израилевият народ видял в пустинята била само символ, илюстрация на Исус Христос, който стоял на тази същата канара, но не можел да бъде видян. Канарата от самосебе си не можела да им даде вода. Не съществувал

---

²⁷⁵ Изход 17:6

безкраен воден извор в нея; тя нямала живот в себе си. Обаче Христос, Авторът на живота, бил върху нея, и затова тя дала вода. И това дошло като директен отговор на въпроса зададен от израилевия народ: "Между нас ли е Господ или не?" По този начин Господ им показал, че Той наистина бил между тях. Те приемали от Христос, за когото Писанията казват, че е

"...изворът на живота,..." (Псалми 36:9)

И ние четем относно Него:

"А там **славният ГОСПОД, ще ни бъде място на реки, на широки потоци.** Там няма да върви кораб с гребла и няма да премине великолепен кораб." (Исая 33:21)

Както казват Писанията, в Господ е изворът на живота, източникът на вода, реката на насладите²⁷⁶, място на реки за Израил. По-късно за тях щяло да бъде казано:

"Ужасете се, небеса, поради това! Настръхнете, съвсем замръзнете от ужас, заявява ГОСПОД. Защото две злини стори Моят народ: **остави Мен, извора на живите води,** за да си изсече щерни, разпукнати щерни, които не държат вода." (Еремия 2:12-13)

Това било точно каквото самият Исус учел, когато бил тук на земята:

"Тогава самарянката Му каза: Как Ти, който си юдеин, искаш вода от мен, която съм самарянка? Защото юдеите не общуват със самаряните. Исус в отговор ѝ каза: Ако знаеше Божия дар и кой е Онзи, който ти казва: Дай Ми да пия; ти би поискала от Него и **Той би ти дал жива вода.**" (Йоан 4:9-10)

И Исус продължава, казвайки:

"...Всеки, който пие от тази вода, пак ще ожадне; а **който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожадне до века;** а водата, която ще му дам, ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот." (Йоан 4:13-14)

Тук виждаме, че Исус дава жива вода. На кого? На всеки, който я желае. Затова е поканата:

"И Духът, и невестата казват: Ела! И който чуе, нека каже: Ела! И който е жаден, нека дойде! И **който иска, нека вземе даром от водата на живота!**" (Откровение 22:17)

---

²⁷⁶ Псалм 36:8

Всеки е поканен да пие от водата на живота, която изтича от трона на Бога и Агнето.

Относно това апостол Йоан дава следното свидетелство:

"Защото три са, които свидетелстват: Духът, водата и кръвта; и тези три са съгласни." (1 Йоаново 5:8)

Когато Христос висял на кръста, Той се помолил на Своя Отец, предавайки Духа Си в ръцете на Своя Баща²⁷⁷, и умрял. Римският войник пронизал ребрата Му с копие, и от там излезли вода и кръв²⁷⁸. От Христос излиза вода, символ на живата вода. От Христос излиза кръв, животът е в кръвта²⁷⁹. Христос поверява Духа Си, който е живот²⁸⁰. Тези три, водата, кръвта и Духът, са в съгласие, че Бог толкова възлюби света, че Христос ни дава Своя живот²⁸¹.

"А в последния ден, великия на празника, Иисус застана и извика, като каза: **Ако някой е жаден, нека дойде при Мен и да пие.** Ако някой вярва в Мен, както казва Писанието, реки от жива вода ще потекат от утробата му. А това каза за Духа, **който вярващите в Него** щяха да приемат; защото (Светият) Дух още не беше даден, понеже Иисус още не се беше прославил." (Йоан 7:37-39)

Живата вода е Духът на Христос.

"Защото **ще изливам вода на жадната земя и реки на сухата почва.** **Ще изливам Духа Си на потомството ти** и благословиенето Си на издънките ти." (Исая 44:3)

Когато приемаме Святия Дух, ние приемаме живота на Христос.

Всичко това било показано, обявено и преподавано на израилтяните, когато те получили водата от канарата. Било им показано, че канарата е Христос и че Той наистина бил между тях. Те имали своя всекидневен хляб, манната, и протичащата от канарата вода, всекидневното учение, че без Христос не могли да сторят нищо²⁸². Имали учението, че Христос бил всичко за тях, че бил единствената им надежда в тази пустиня, която е символ на тази земя.

---

²⁷⁷ Лука 23:46

²⁷⁸ Йоан 19:34

²⁷⁹ Второзаконие 12:23, Йоан 6:53-54

²⁸⁰ Римляни 8:2, 6, 10-11, Галатяни 6:8

²⁸¹ Йоан 10:15, 17

²⁸² Йоан 15:5

"Отвори канарата и бликна вода, потече в безводните места като река. Защото Той си спомни свящото Си слово към слугата Си Авраам" (Псалми 105:41-42)

Както евангелието било дадено на Авраам, така Христос бил представен на тях.

"И всички в Мойсей са се кръстили в облака и в морето, и всички са яли една и съща духовна храна, и всички са пили от едно и също духовно питие, защото пиеха от духовната Канара, която ги придружаваше – и тази Канара беше Христос." (1 Коринтяни 10:2-4)

Те всички са яли от същата духовна храна, и всички пиели от същото духовно питие. Всички те чули същите учения, които по-късно учениците приели от Христос, защото имали същия учител.

"Слушайте, небеса, и ще говоря; и чуй, земя, думите на устата ми! **Нека учението ми да падне като дъжд, словото ми да капе като росата**, като ситен дъжд върху нежната зеленина и като пороен дъжд върху тревата;" (Второзаконие 32:1-2)

Ето защо Павел казва, че по времето на Мойсей "те пиха от тази духовна канара", "и тази Канара беше Христос". Това което Павел учел било учението, което било преподавано на тях.

"Земята се потресе и **небесата закапаха от Божието присъствие**, разтресе се самата планина Синай от присъствието на Бога, Израилевия Бог. **Боже, Ти изпрати изобилен дъжд**; укрепи наследството Си в слабостта му. Твоите живи обитаваха в него; Ти, Боже, си се погрижил в благостта Си за бедния. **Господ каза словото: Жените, които обявяват вестите са голямо множество!**" (Псалми 68:8-11; Американска стандартна версия)

Бог им дал словото Си, добрата вест или евангелието, и това учение било като изобилен дъжд, защото Той им дал Духа Си, за да ги учи.

"И Ти даде **добрия Си Дух, за да ги учи**, и не отне манната Си от устата им, и им даде вода за жаждата им." (Неемия 9:20)

Така виждаме, че те са съставлявали християнското тяло по онова време, те били Божията 'църква' в пустинята. Било им казано:

"Но **думата е много близо до теб**, в устата ти и в сърцето ти, за да я спазваш." (Второзаконие 30:14)

За нас, както и за тях е казано:

"Братя, моето сърдечно желание и молбата ми към Бога за Израил е те да бъдат спасени. Защото свидетелствам за тях, че те имат ревност за

Бога, само че не е според познаването. Понеже, като не познавах Божията правда и като искаха да установят своята собствена, не се покориха на Божията правда. Защото Христос е краят на закона за правда на всеки, който вярва. Защото Мойсей пише за правдата, която е от закона: „ако човек прави това, ще живее чрез него.“ Но правдата от вяра говори така: „Да не кажеш в сърцето си: Кой ще се изкачи на небето?“ – тоест да доведе Христос долу; или: „Кой ще слезе в бездната?“ – тоест да изведе Христос горе от мъртвите? Но какво казва тя? Казва, че „думата е близо при теб, в устата ти и в сърцето ти“ – тоест думата на вярата, която проповядваме. Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш в сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш. Защото със сърце се вярва за оправдание и с уста се прави изповед за спасение. Защото Писанието казва: „Никой, който вярва в Него, няма да се посрами.“ Понеже няма разлика между юдеин и грък, защото един и същ е Господ над всички, богат към всички, които Го призовават. **Защото „всеки, който призове Името на Господа, ще се спаси.“** Как обаче ще призоват Този, в когото не са повярвали? А как ще повярват в Този, когото не са чули? А как ще чуят без проповедник? И как ще проповядват, ако не са изпратени? Както е писано: „Колко са прекрасни краката на тези, които благовестват доброто!“ **Но не всички се подчиниха на благовестието; защото Исаия казва: „Господи, кой е повярвал на онова, което е чул от нас?“** И така, вярата е от слушане, а слушането – от Христовото слово. **Но аз казвам: Те не са ли чули?** Разбира се, чули са: „По цялата земя се разнесе гласът им и думите им – до краищата на вселената.“ **Но пак казвам: Израил не е ли разбрал?** Първо Мойсей казва: „Аз ще ви раздразня до ревнуване с тези, които не са народ; с народ неразбран ще ви разгневя.“ А Исаия смело казва: „Намерен бях от онези, които не Ме търсеха; явен станах на тези, които не питаха за Мен.“ А за Израил казва: „Простирах ръцете Си цял ден към народ непокорен и opak.““ (Римляни 10:1-21)

Това е същото спасение и по същия начин за всеки през цялата човешка история. Чрез същия канал, Божият завет, новият завет, чиито са Божиите обещания. Само чрез Христос има прощение и спасение от греховете.

От началото, започвайки с Адам, минавайки през Авраам, древният Израил, новозаветният Израил и чак до наше време в края на времената, прощението на греховете и спасението са били само чрез Исус и жертването на Неговия живот, изливането на Неговия Дух.

Праведността чрез вяра не взима в предвид това, че Исус не е видимо до нас. Напротив, праведността чрез вяра осъзнава, че това Божие слово не е нужно да бъде донесено от далечно място, а че Христос е близо, в устата²⁸³ и в сърцето²⁸⁴.

"А от Моя страна, ето Моя завет с тях, казва ГОСПОД: Духът Ми, който е на теб, и словата Ми, които сложих в устата ти, няма да отстъпят от устата ти, нито от устата на потомството ти, нито от устата на потомството на потомството ти, казва ГОСПОД, отсега и до века."
(Исая 59:21)

Вярата идва от слушане на Божието слово, идва чрез приемане на Божиите обещания. И щом веднъж Божието слово е прието, то става извор, от който извира вечен живот, защото от изобилието на сърцето говорят устата²⁸⁵.

"... И изворът на мъдростта е бликащ поток." (Притчи 18:4)

"Устата на праведния е извор на живот,..." (Притчи 10:11)

Мъдростта на Бога е като бликащ поток, а устата на Праведния е извор на живот. Уроците на Христос в Новия завет не са ново откровение, защото те са в Стария завет. Обаче е ясно, че тези уроци са били изгубени за Неговите съвременници. Нека приемем Словото учейки се от уроците на нашите предци.

---

²⁸³ Лука 21:14-15

²⁸⁴ Откровение 3:20; Галатяни 2:20; 2 Коринтяни 13:5

²⁸⁵ Матей 12:34

Даването на Божия закон и неговата цел

Божието осветение

Когато напуснали Рафидим, те пристигнали в Синайската пустиня на първия ден от третия месец, и народът разположил лагер пред планината.

"И Мойсей се изкачи при Бога и ГОСПОД му извика от планината и каза: Така да кажеш на якововия дом и да оповестиш на израилевите синове: Вие видяхте какво направих на египтяните, а вас носих на орлови криле и ви доведох при Себе Си. И сега, **ако усърдно ще слушате гласа Ми и ще пазите завета Ми**, вие ще бъдете Мое собствено притежание от всички народи, защото Моя е цялата земя. И **вие ще Ми бъдете царство от свещеници и свят народ**. Това са думите, които трябва да кажеш на израилевите синове." (Изход 19:3-6)

Бог подчертал това, което бил направил за тях и че ако продължили да вървят с Него, щял да ги благослови изобилно. Бог искал да им даде по-ясни инструкции относно тази правда, от която те се нуждаели толкова много, и за която били толкова невежи.

„Ако усърдно ще слушате гласа Ми и ще пазите завета Ми, вие ще бъдете Мое собствено притежание“. Щели да бъдат царство от свещеници и свят народ. И тук, заедно с това, което прочетохме от Изход 6-та глава, намираме условията на Божия завет. Той не очаква никакъв отговор от човешките същества освен Да и Амин. Той копнее за отговор от вяра.

Този глас, който казвал, "чуйте гласа ми", е същият, който по-късно бил чул да казва:

"**Аз съм добрият пастир** и познавам Моите, и Моите познават Мен, както Отец познава Мен и Аз познавам Отца; и Аз давам живота Си за овцете. И други овце имам, които не са от тази кошара, и тях трябва да доведа; и **те ще чуят гласа Ми** и ще бъде едно стадо, с един пастир. ... **Моите овце слушат гласа Ми** и Аз ги познавам, и те Ме следват." (Йоан 10:14-16, 27)

Божественият глас на Пастира щял да ги води към зелени пасища и до тихи води²⁸⁶.

Какво означава думата "пазя"?

---

²⁸⁶ Псалм 23:1, 2

Речник на Стронг 8104. **רָמַץ** **шамар**, първичен корен; предлог да *обградя* (като с тръни), напр. *вардя*; общо да *защитя*, *внимавам върху*, и т.н.: – внимавам, да бъда предпазлив, да взема под внимание (за себе си), пазя (-тел, се), бележа, гледам внимателно, наблюдавам, съхранявам, зачитам, резервирам, спасявам (се), подсигуриявам, (отдавам) чакане, наблюдавам (-тел).

Първият случай на тази дума "пазя" в Библията откриваме, когато Адам получил Едемската градина:

"И ГОСПОД Бог насади градина на изток, в Едем, и постави там човека, когото беше образувал. ... И ГОСПОД Бог взе човека и го засели в Едемската градина, за да я обработва и **да я пази.**" (Битие 2:8, 15)

Бог дава на човека градината, а човекът само трябва да я приеме и да я цени. Човек трябва да оценява и зачита това, което Бог прави и дава, а това правим като внимаваме на Неговото общение с нас.

"А ако слушаш усърдно гласа на ГОСПОДА, своя Бог, като внимаваш да **вършиш всички Негови заповеди**, които днес ти заповядвам, ГОСПОД, твоят Бог, ще те постави високо над всичките народи на земята. И **всичките тези благословения ще дойдат върху теб и ще те постигнат, ако слушаш гласа на ГОСПОДА, своя Бог.**"

(Второзаконие 28:1-2)

Само когато Бог е слушан внимателно и словото Му е съхранявано, тогава могат да протекат всички Негови благословения.

И ние се запитваме: какъв е Божият завет? Както видяхме, Божият завет са Неговите обещания, Неговите думи в обещание. И не само това; става още по-конкретно. Нека прочетем:

"Така **Той ви изяви завета Си**, който ви заповяда да вършите – **десетте заповеди** – и ги написа на две каменни плочи." (Второзаконие 4:13)

Заветът, който Бог прави със Своя народ се състои от Десетте заповеди, които Бог им дава. Те са Божии обещания.

И къде Божият народ трябва да съхранява завета и да цени Десетте заповеди?

"И тези думи, които днес ти заповядвам, **да бъдат в сърцето ти;**" (Второзаконие 6:6)

"Затова да вложите тези мои думи **в сърцето си и в душата си...**" (Второзаконие 11:18)

"Той им каза: **Насочете сърцата си към всички тези думи**, с които днес ви засвидетелствам, и ги заповядайте на синовете си, за да внимават да вършат всичките думи на този закон." (Второзаконие 32:46)

Божията молба и апел е те да асимилират Неговите думи в най-дълбоката част на това което са. Това е процесът на освещението. И как древният Израил отговорил на това предложение да бъде свят народ?

"И така, Мойсей дойде и повика старейшините на народа, и представи пред тях всички тези думи, които ГОСПОД му беше заповядал. И **целият народ отговори в съгласие и каза: Всичко, което ГОСПОД е казал, ще направим**. И Мойсей отнесе на ГОСПОДА думите на народа." (Изход 19:7-8)

Израилевият народ обещал да извърши всичко, което Господ бил изговорил. Но Бог не бил искал от тях да обещават нещо, а само да слушат и да съхраняват. Не знаем дали в своето обещание те са включили и това да бъдат свят народ, но знаем, че Бог не очаквал това обещание; Той само желаел да слушат и да пазят Неговото слово.

Даването на Закона

След като предал тези думи на народа, Мойсей се изкачил на планината още веднъж. Бог казал на Мойсей, че щял да слезе в облак и да му говори така че целият народ да може да чуе, за да могат да вярват в Мойсей завинаги. Той също поискал от хората да се осветят на този първи и втори ден от третия месец²⁸⁷, и да бъдат готови, защото на третия ден Господ щял да слезе на планината. Знаем, че човек не може да освети себе си; само Бог е този, който освещава²⁸⁸. Как тогава можем да разберем словото на Господ? Можем да запитаем същото относно онези стихове, в които Бог ни подтиква да вършим Неговия завет:

"Така Той ви изяви **завета Си, който ви заповяда да вършите** — десетте заповеди — и ги написа на две каменни плочи."
(Второзаконие 4:13)

Бог е този, който освещава и Той подтиква Своя народ да освещава себе си като Го оставят да ги освети. Когато Бог ги подтиква да осветят себе си, Той ги призовал да поставят себе си и семействата си в ред, така че да бъдат емоционално и психически подготвени. Той ги поканил да престанат да се съпротивляват и да премахнат всичко, което може да възпрепятства Неговото присъствие, да размишляват върху вярата си и връзката си с Него. Тогава Той

²⁸⁷ Изход 19:1, 10

²⁸⁸ Левит 20:8; Изход 31:13; Езекиил 37:28

пише закона Си в сърцата им, правейки ги негови извършители чрез слушането с вяра²⁸⁹.

Ако сърцето е в стария завет, Неговото слово ще бъде прието по-скоро като бreme отколкото като обещание което трябва да бъде грижливо пазено. Плътският човек възприема това като ред без любов, който трябва да се следва. Така словото може да бъде разбрано по два начина: духовно и плътски, ставайки също огледало²⁹⁰, което отразява нашето състояние, защото изпълнителите на словото са само онези, които пазят и ценят словото в техните сърца.

Бог инструктирал Мойсей да постави ограничения за лагера около планината, за да не умрат хората. Мойсей слязъл от планината и дал инструкциите. На третия ден сутринта настанали гръмотевици, светкавици и гъст облак над Синайската планина, и силен глас като тръба. Тогава Мойсей извел народа от лагера и те застанали в подножието на планината. Господ бил слязъл в огън и планината била като пещ чийто дим се издигал, и цялата планина силно се тресяла.

Звукът от тръбата ставал все по-силен: Мойсей говорел и Бог отговарял. И Господ слязъл на Синайската планина и повикал Мойсей, и Мойсей се възкачил. Щом Мойсей пристигнал, Господ му заповядал да слезе и да предупреди хората да не се опитват да гледат към Господ²⁹¹, за да не загинат поради Неговата слава²⁹². Тогава Мойсей слязъл и Господ се идентифицирал като този, който ги извел от Египет и им дал думите, Десетте заповеди²⁹³. Това бил начинът по който Божиите обещания били дадени на народа, законът на любовта към Бога²⁹⁴ и човека²⁹⁵. Следните стихове ни казват как Бог е изглеждал в очите на хората:

"И вие се приближихте и застанахте в подножието на планината, а **планината гореше в огън до сърцето на небесата, тъмнина, облак и мрак**. И ГОСПОД ви говори отсред огъня; вие чухте гласа на думите, **но не видяхте никакъв образ, само глас**. Така Той ви изяви завета Си, който ви заповяда да вършите — десетте заповеди — и ги написа на две каменни плочи." (Второзаконие 4:11-13)

"Тези думи ГОСПОД изговори на планината на цялото ваше събрание **отсред огъня, облака и мрака със силен глас; и не прибави нищо**

---

²⁸⁹ Галатяни 3:2, 5; Евреи 4:2

²⁹⁰ Яков 1:22-25

²⁹¹ Изход 19:21

²⁹² Изход 33:20

²⁹³ Изход 20:1-17

²⁹⁴ Второзаконие 6:5

²⁹⁵ Левит 19:34

повече. И ги написа на две каменни плочи и ми ги даде. И когато чухте гласа отсрещед тъмнината, докато планината гореше в огън, вие се приближихте до мен, всичките началници на племената ви и старейшините ви, и казахте: Ето, ГОСПОД, нашият Бог, ни показва славата Си и величието Си и ние чухме гласа Му отсрещед огъня; в този ден видяхме, че Бог говори с човека и той остава жив. И сега, защо да умираме? Този голям огън ще ни изпояде! Ако продължим да чуваме гласа на ГОСПОДА, нашия Бог, ще умрем, защото кой от всичките смъртни е чул гласа на живия Бог, говорещ отсрещед огъня, както ние го чухме, и е останал жив?" (Второзаконие 5:22-26)

Бог разкрил Себе Си на целия народ от облака. Господ бил всред огъня. Този огън бил обкръжен от облак и тъмнина, за да защитава народа от яркостта на Неговата слава. Всички можели да чуят гласа Му, но не видели никакъв образ. Бог изговорил завета, дал думите на Десетте заповеди и не изговорил повече; не добавил никакви думи.

Словото на Бога било чуто, а ние знаем, че Отец върши всичко чрез Сина Си²⁹⁶. Гласът на Божият Син обявил Божието слово. Стефан потвърждава това, когато казва:

"Това е онзи, който беше в събранието в пустинята заедно с Ангела, който му говореше на Синайската планина, както и с бащите ни; който и прие животворни думи, за да ги предаде на нас." (Деяния 7:38)

Този ангел, който говорил с Мойсей и народа е Този, в когото е името на Господ²⁹⁷. Отец дал на Сина "животворни думи, за да ги предаде на нас". Тези думи от Отец към Сина звучали като гръм и разтресли земята²⁹⁸. Ето защо Исус е идентифициран като вестител или ангел, и пророкът като Мойсей²⁹⁹, който донася Божиите думи³⁰⁰. Тези думи казани на Мойсей и на народа са думи на живот. Заветът, Десетте заповеди, са една декларация на праведното съществуване. Самият Исус по-късно щял да каже, когато говорел за думите на Отец:

"И зная, че Неговата заповед е вечен живот..." (Йоан 12:50)

²⁹⁶ 1 Коринтяни 15:27; Колосяни 1:17-20

²⁹⁷ Изход 23:20, 21

²⁹⁸ Евреи 12:26; Йоан 12:29

²⁹⁹ Второзаконие 18:15

³⁰⁰ Изход 23:20-22

И как животът е вечен? Исус утвърждава, че думите Му са Дух и живот³⁰¹. Знаем, че думите на Исус са думите, които Му е дал Отец³⁰², които Той дава на нас – и по този начин животът е канализиран до нас чрез посредничеството на Божиите думи.

"Тогава защо се даде законът? Прибави се, за да се излявят престъпленията,... и беше постановен от ангели **чрез ръката на един посредник.**" (Галатяни 3:19)

"Защото има само един Бог и **един Посредник между Бога и хората** – Човекът Христос Исус," (1 Тимотей 2:5)

Тогава потвърждаваме, че Отец и Сина са присъствали, когато е бил даван заветът на планината Синай. Този закон бил даден от Бога чрез ръката на един посредник, Божият Син, на Мойсей и на народа.

Размисли относно Закона

Нека обмислим някои идеи относно заветите и даването на закона на планината Синай. Законът съществувал ли е преди обявяването му от планината Синай? Знаел ли е Божият народ за Десетте заповеди преди те да бъдат прогласени там?

Първо, съботата вече им е била напомнена, когато Мойсей се е върнал в Египет. Преди да пристигнат при Синай съботата им била напомнена чрез даването на манната от небето и когато израилтяните не послушали, Бог отговорил като казал:

"Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: Докога ще отказвате да пазите заповедите Ми и законите Ми?" (Изход 16:28)

И така виждаме, че при напускането на Египет израилтяните са имали познание за заповедите и законите на Бога. Но ако отидем още по-назад във времето, четем следното относно Авраам:

"Понеже Авраам **послуша** гласа Ми и **опази** поръченията Ми, заповедите Ми, наредбите Ми и законите Ми." (Битие 26:5)

Авраам опазил заповедите и така те трябва да са били добре познати на неговите потомци, тъй като те били предавани устно от родители на деца³⁰³. Само чрез Мойсей Бог дава закона Си в писмена форма. Павел потвърждава, че законът

---

³⁰¹ Йоан 6:63

³⁰² Йоан 14:10; 7:17

³⁰³ Битие 18:19

вече е бил познат и е съществувал в света преди да бъде провъзгласен от планината Синай:

"Затова, както **чрез един човек грехът влезе в света** и чрез греха – смъртта, и така смъртта премина във всичките хора, понеже всички съгрешиха; защото **грехът беше в света и преди закона, но когато няма закон, грях не се счита;**" (Римляни 5:12-13)

Стихът е ясен, когато ни казва, че:

- а. Преди да бъде даден законът на Синай имало грях в света.
- б. Когато няма закон, грях не се счита.
- в. Обаче, грехът и смъртта влезли чрез един човек.
- г. С други думи, законът вече е съществувал преди Адам да съгреша. Откакто той съгрешил, грехът влязъл в света и на човекът бил счетен грехът.

По този начин ние потвърждаване, че законът е бил в света преди и след като човекът съгрешил. Законът е съществувал винаги. Законът е съществувал преди, по време на и след като е бил обявен и написан на планината Синай. В този смисъл, не е имало промяна в отношенията между Бога и човека. Нищо ново не е било добавено. Същият закон е съществувал от самото начало, със същите изисквания за всяко човешко същество. Това е естествено само когато вземаме в предвид, че законът е Божията праведност, писмената изява с човешки език на Божия характер и начин на живот. Сега, когато установихме това, не можем да избегнем споменаването на следния стих:

"Тогава защо се даде законът? **Прибави се, за да се изявят престъпленията**, докато дойде Потомъкът, на когото беше дадено обещанието; и беше постановен от ангели чрез ръката на един посредник." (Галатяни 3:19)

Законът бил "прибавен заради престъпленията". Терминът, който е бил преведен тук като "прибавен" е същата дума, която е преведена като "изговаряне на думи" в Евреи 12:19, което се отнася за същото събитие:

"Защото вие не сте пристъпили до осезаема планина и която е пламнала в огън, нито до тъмнина, мрак и буря, нито сте чули звук на тръба и **глас изговарящ думи** – такъв, че онези, които го чуха, се помолиха да не им се говори повече нито дума," (Евреи 12:18-19; Нов международен превод)

Така че "добавянето" на закона означава, че той е бил 'изговорен' или 'обявен', заради престъплението.

Ако законът е съществувал винаги, защо тогава е бил прогласен на планината Синай?

"А освен това **дойде и законът, за да се умножи прегрешението**. Но там, където се умножи грехът, много повече се умножи благодатта;" (Римляни 5:20)

Израилтяните били забравили аспектите на закона докато били в Египет, и затова законът бил прогласен с голямо величие, за да направи грехът да се "умножи" – да бъде направен по-ясен и зловец – така че Божията прощаваща и изцеляваща благодат да може "много повече да се умножи". Законът не причинява грях, но естеството му разкрива греха. Павел казва това на друго място:

"Тогава това ли, което е добро, стана смърт за мен? Да не бъде! Но грехът, за да се показва, че е грях, ми причини смърт чрез това добро нещо, **така че чрез заповедта грехът да стане много по-греховен**." (Римляни 7:13)

Законът, който е добър, показва греха като много по-греховен. Грехът съществува в живота на израилтяните, но законът бил обявен, за да може ужасното естество на греха да се изяви по-ясно, заедно с величието на Бога. Господ слязъл в огън, стълб от дим се издигнал от Синай като от пещ, тръбата на Бога звучала все по-силно, планината силно се тресяла и самата земя потреперила.

След тази проява, била дадена и преизобилстващата благодат. Божията святост, тържествеността на закона, и величината на греха, показани чрез това необикновено преживяване на Синай, всичко това било дадено, за да може хората да осъзнаят колко много се нуждаят от Христос. Забележете този важен процес: Първо, на човешките същества е дадено откровение за греха и неговото ужасно естество, уродливост и чудовищност. Второ, точно там, по това същото време и на това място – когато човешките сърца са убедени – Римляни 5:20 казва, че се дава още по-изобилна благодат.

Когато Отец и Сина дошли над планината Синай, те не дошли сами. Ние четем:

"И той каза: ГОСПОД дойде от Синай и ги озари от Сиир; заблестя от планината Фаран и дойде с десетки хиляди светии; **от дясната Му страна излезе огнен закон за тях**." (Второзаконие 33:2)

"Тогава защо се даде законът? Прибави се, за да се изявят престъпленията, докато дойде Потомъкът, на когото беше дадено обещанието; и **беше постановен от ангели чрез ръката на един посредник**." (Галатяни 3:19)

Небесните множества били свикани и наредени на планината Синай. Цялата слава имала за цел да покаже на цялата вселена, че:

"... понеже чрез закона става познаването на греха." (Римляни 3:20)

Бог се опитвал да спаси човека, защото грехът, който е престъпването на закона, ражда смърт. Можем да си представим ситуацията, в която израилевият народ е чул и приел този закон. Собствената им съвест ги е убедила във вината им в престъпването на дадения закон. Огражденията, които били поставени около планината Синай заявявали, че грехът, който живее в израилевия народ е смърт. По този начин народът бил взет за това, което би могло да се нарече едно "служение на смъртта"³⁰⁴: когато чуването и приемането на Божиите обещания, Десетте заповеди, осъждането, което идва от вината за престъпването на закона излиза на повърхността. Именно, когато се преминава през това преживяване се проявява закоравяването на сърцата.

Законът не можел да даде живот тогава, не може и днес. Обаче, ако Израил приемел своята греховна реалност и бил послушал Божията воля да ги направи святи, приемайки благодатта и прощението на Бога вместо закоравяването на сърцата им, те щели да приемат закона на животворящия Дух в Исус Христос³⁰⁵. Но ако сърцето е закоравено, това прогласяване на закона донася само познание за греха, и убеждение в смъртта. Стихът ни казва:

"И аз някога бях жив без закон, но когато дойде заповедта, грехът оживя, а пък аз умрях; и самата заповед, дадена за живот, ми се оказа за смърт. Защото грехът, като използва възможността чрез заповедта, ме измами и ме умъртви чрез нея." (Римляни 7:9-11)

Израилевият народ минал през този процес. Когато законът влязъл, съвестта им ги убедила; точно тогава и там Бог копнеел да им даде Своята преизобилстваща благодат за прощение на греховете и силата на един нов живот³⁰⁶. Бог копнеел те да приемат Неговия Дух точно тогава, за да може пълнотата на ужаса им да се превърне в пълна победа над греха чрез вяра.

Законът тогава става детеводител, учител, инструктор³⁰⁷ който, чрез разкриването на неизбежността на смъртта дължаща се на нашата греховност, ни поставя при нозете на Христос, за да можем да получим от Него прощение, утеха, мир, надежда и Утешителя³⁰⁸. Мечът на Духа е Божието слово³⁰⁹, което

---

³⁰⁴ 2 Коринтяни 3:7

³⁰⁵ Римляни 8:2

³⁰⁶ Римляни 5:20

³⁰⁷ Галатяни 3:24; 4:1-2

³⁰⁸ Йоан 14:16

пронизва "дори до разделяне на душата и духа, и на ставите и мозъка на костите, и изследва мислите и намеренията на сърцето"³¹⁰. Въпреки че Светият Дух ни убеждава в грях³¹¹, Той все пак е Утешителят. Има утеха и надежда в убеждението за грях, което Той ни докарва. Той ни посочва Христос³¹², Агнето, което отнема греховете на света, като израз на Божията велика любов към нас, и ни подтиква да се хванем за Него, за да намерим навременна помощ

Големият грях на Израилевият народ до този момент бил липсата на вяра и доверие в Бога. Те уповавали повече на себе си отколкото на Бога. В този грях ние виждаме нашият собствен грях. Те се нуждаели от нещо, което напълно да унищожи това себеупование така че, веднъж унищожено, вярата да може да царува в сърцата им. Законът бил даден по такъв начин, че да провокира това, за да може да унищожи себеупованието, което властва във *всички* сърца и хората да разберат, че правдата на закона не идва чрез дела, но чрез слушане на самото слово, което им дава закона. Сега четем:

"И това казвам, че **заветът, предварително потвърден от Бога в Христос**, не може да бъде отменен от закона, появил се четиристотин и тридесет години по-късно, така че обещанието да бъде унищожено." (Галатяни 3:17)

Заветът на Бога към Христос вече бил потвърден 430 години преди законът да бъде даден на Синай. Това е в контраст с онова, което повечето хора мислят; защото за човешките очи, Бог ратифицира Своя завет при събитието на кръста. Заветът, който вече е бил потвърден се отнася за момента, в който Бог обещава земята на Авраамовото семе³¹³; с други думи, Той я обещава на Христос. Ето така Бог утвърдил завета Си с Христос.

Ратификацията или потвърждението на завета е повторение и провеждане на посвещението, което Отец направил на Своя Син, когато Той се застъпвал за човечеството в случай, че то падне в грях. Бог обещал на Своя Син наследството от всички изкупени.

Когато обещал на Авраам, че ще даде земята на Христос, Отец потвърждавал завета или обещанията на Отец към Христос, които били дадени в небето преди падението на човека в греха. Но това не е първият път, когато Бог е ратифицирал Своя завет.

---

³⁰⁹ Ефесяни 6:17

³¹⁰ Евреи 4:12-13

³¹¹ Йоан 16:8

³¹² Йоан 15:26

³¹³ Битие 12:7

"Ще поставя и вражда между теб и жената, и между твоето семе и нейното семе; **то ще ти смаже главата**, а ти ще му смажеш петата." (Битие 3:15)

Бог дал завета или обещанията на Своя Син, предприемайки с Него изкуплението на човешката раса. Това се извършва чрез предлагане на прощение и благодат, за да се напише Божията правда в сърцата на онези, които ще слушат и пазят. Божието обещание било ратифицирано при първия грях и на Адам и Ева е дадена благодат. Бог потвърдил Своя завет с Христос в даденото на жената обещание, че Семето ѝ ще смаже главата на змията.

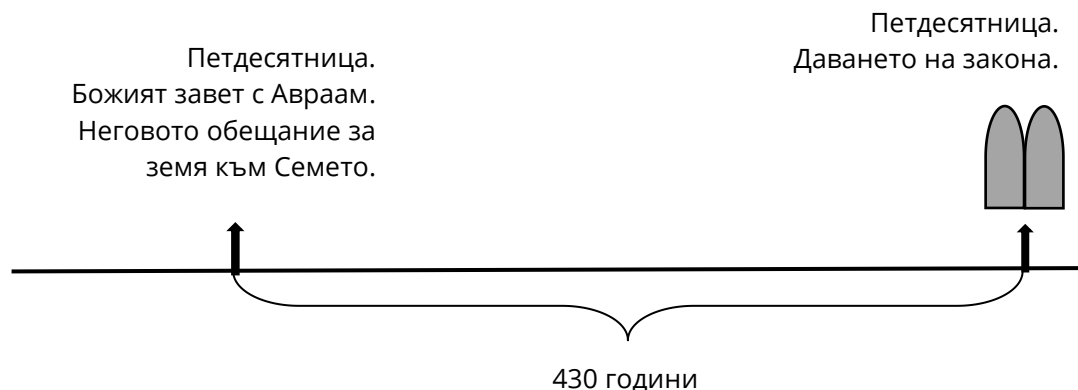
Нека се върнем на текста, който анализирахме:

"И това казвам, че завет, предварително потвърден от Бога, не може да бъде отменен от закона, появил се четиристотин и тридесет години по-късно, така че обещанието да бъде унищожено." (Галатяни 3:17)

Законът се появил точно 430 години по-късно. Той бил даден на Синай петдесет дни след Съботата на празника на Безквасните хлябове, който щял да бъде неделата на Петдесятница, друг празничен ден, и тогава откриваме, че на същата дата на Петдесятница, но 430 години по-рано, Авраам е получил обещанието за земята в Семето.

"И ГОСПОД се яви на Аврам и каза: **На твоето потомство ще дам тази земя**. И там издигна олтар на ГОСПОДА, който му се яви." (Битие 12:7)

Бог се явил на Авраам в деня на помахването на снопа и му дал Своя завет и го призовал да излезе от Харан, за да отиде в земята, която щял да му покаже. Пътуването с неговото семейство и притежания щяло да му отнеме около 40 дни докато достигнат Сихем, където Бог му се явил отново, сега в деня на Петдесятница и му обещал семето.

Не само това, но Той му обещал и земята на Семето (с други думи, на Христос)³¹⁴, като по този начин ратифицирал Своя завет със Сина Си. Този стих³¹⁵ от Павел установява един втори период от 430 години, който е отделен от онзи в Изход 12-та глава³¹⁶, което ни позволява да запечатаме изпълнението на времената за двата периода, и ключът за тяхното тълкуване е ратифицирането на Божия завет към Неговия Син. Така преживяването на Авраам е повторено от неговите потомци 430 години по-късно, за да се заключат събитията в умовете на Божия народ.

И така законът не анулира нито отхвърля обещанието. Всъщност Бог дал закона така, че Израил да може да отиде при техния Спасител и да бъде изцелен, и по този начин обещанието да може да се изпълни – като бъдат сметени заедно със Семето за наследници³¹⁷. Приемането на закона в сърцата им е това което щяло да позволи изпълнението на Божието обещание. Ето защо се казва, че законът е Божият завет; той представлява Неговите обещания. Законът по никакъв начин не прави невалидно Божието обещание; по-скоро той е част от самото обещание. Защото също както каналът пренася това, което идва от източника, тоест взема името на самото нещо, което пренася, така и законът донася това което обещава заветът. Така че обещанието за вечното наследство е в закона, когато той е приет, и той става една заповед за вечен живот.

Как реагира народът на цялото това преживяване? Четем следното:

"И целият народ гледаше гърмовете, пламъците, гласа на тръбата и димящата планина; и като видяха, хората се разтрепераха и застанаха надалеч. И казаха на Мойсей: Ти ни говори и ние ще слушаме; а Бог да не ни говори, за да не умрем! Но Мойсей каза на народа: Не се бойте. Бог дойде, за да ви изпита и за да бъде страхът от Него пред лицето ви, за да не съгрешавате." (Изход 20:18-20)

Народът помолил Мойсей Бог да не им говори повече³¹⁸, точно когато Божията молба към тях била да слушат гласа Му! Павел удостоверява това:

"Нито сте чули звук на тръба и глас на думи — такъв, че **онези, които го чува, се помолиха да не им се говори повече нито дума,"** (Евреи 12:19)

---

³¹⁴ Псалм 2:7-12

³¹⁵ Галатяни 3:17

³¹⁶ Изход 12:40, 41

³¹⁷ Галатяни 3:27-29

³¹⁸ Второзаконие 5:23-25

Бог дал Десетте заповеди, и в отговор на това, всички старейшини, които представяли целия народ дошли при Мойсей и помолили Бог да не им говори повече. Затова Бог вече не говорил директно на хората след десетте заповеди и говорил само на Мойсей, който Израил измолил за техен посредник. Те избрали един посредник с недостатъци, грешно човешко същество като тях самите, когато Бог всъщност искал да им даде друг посредник, "един измежду хиляда"³¹⁹ – Христос Исус. И Бог приел тяхната молба, което по-късно щяло да има своите последствия при златното теле и други случаи.

Сега нека се върнем на тяхната молба да не чуват повече Божия глас. Не прочетохме ли по-рано как те обещали на Бог, че ще вършат всичко, което Господ е казал? Само за три дни те нарушили своето обещание към Бога. Виждаме как това било едно обещание на плътта: първо Да, след това Не. И Бог ги разбирал в тяхното плътско естество, но колко много Той копнеел сърцата им да бъдат по-възприемчиви за Неговото слово!

"И ГОСПОД чу гласа на думите ви, когато ми говорихте, и ГОСПОД ми каза: Чух гласа на думите на този народ, които те ти говориха. Добре казаха всичко, което казаха. Дано да имат такова сърце в себе си, че да се боят от Мен винаги и да пазят всичките Ми заповеди, за да бъде добре на тях и на синовете им до века! Иди, кажи им: Върнете се в шатрите си. А ти остани тук при Мен и Аз ще ти кажа всичките заповеди, наредби и правила, на които да ги научиш, за да ги вършат в земята, която им давам да притежават." (Второзаконие 5:28-31)

Бог им дал надежда в техния провал: позволявайки им да пожънат последиците те щели да осъзнаят, че човек е неспособен със свои сили да достигне височините на святостта. Въпреки че това е вярно, спазването на Божиите заповеди все пак е съществено за човека, за да бъде спасен, затова самият Бог щял да извърши това в сърцата им – ако вярват.

---

³¹⁹ Йов 33:23

Старият завет, ратифициран и нарушен

Ратифицирането на Първия завет

След като народът помолил Бог да не им говори повече, Мойсей отишъл при Него и Бог продължил да говори директно с Мойсей. Бог му дал допълнителни закони и когато завършил тези закони или съдби, Той казал:

"Ето, изпращам Ангел пред теб да те пази по пътя и да те заведе на мястото, което съм приготвил. Имай страхопочитание пред него и слушай гласа му, не го гневи; защото той няма да прости престъпленията ви, понеже Моето Име е в него. Но **ако слушаш внимателно гласа му и вършиш всичко, каквото говоря**, тогава Аз ще бъда враг на твоите врагове и притеснител на твоите притеснители." (Изход 23:20-22)

Тук Отец още веднъж апелира към народа да слуша гласа на Ангела, който говори Божиите думи. Тогава Мойсей слязъл от планината и им казал всичките думи, които Бог му бил дал. Помнете, че това е човешки завет с Бога: Израил обещал на Бога, че *те* щели да вършат всичко, което Господ бил казал, вместо да оставят Бог да го извърши в тях.

"Приблужи се ти и чуй всичко, което казва ГОСПОД, нашият Бог; и ти ни говори всичко, което ГОСПОД, нашият Бог, ще ти каже, и **ние ще слушаме и ще изпълняваме.**" (Второзаконие 5:27)

"И [Мойсей] изпрати млади мъже от израилевите синове и те принесоха всеизгаряния и пожертваха на ГОСПОДА телци за примирителни жертви. А Мойсей взе половината от кръвта и я сложи в тасове, а другата половина от кръвта поръси върху олтара. После **взе книгата на завета и я прочете, като народът слушаше. И те казаха: Всичко, което е казал ГОСПОД, ще вършим и ще бъдем послушни!** Тогава **Мойсей взе кръвта и поръси върху народа** и каза: Ето кръвта на завета, който ГОСПОД направи с вас според всички тези думи." (Изход 24:5-8)

Господ заговорил за жертви и всеизгаряния след като Израил изрично изразил, че повече не иска да слуша Божия глас³²⁰. Когато Бог споменава приноси на мир и всеизгаряния, Той казва "**вашите** всеизгаряния и **вашите** приноси на мир"³²¹. Тези приноси и жертви са от Израил.

³²⁰ Изход 20:19

³²¹ Изход 20:24

Израил бил показал, че няма вяра в Бога, но не осъзнавал обхвата на проблема си. Те все още се уповавали на себе си и на своите способности да изпълнят Божиите думи. Тъй като те били тези, които оформяли този завет, Бог влязъл в него според начина по който те мислели.

Тогава Мойсей взел кръвта и я попръскал върху народа, казвайки "ето кръвта на завета, който Господ направи". Видяхме, че това са жертвите и приносите на Израил, така че заветът на Израил е направен с обещанията на хората, основан на животинска кръв, която не може да направи съвършен този който служи с нея. Ето така израилевият народ установил или влязъл в първия завет³²² с Господ. Бог проявил снизхождение като влязъл в човешки завет, за да доведе хората до Своя завет, където *Той* дава обещанията и ги изпълнява.

"Затова и **първият завет не беше утвърден без кръв**. Защото, след като Мойсей провъзгласи всяка заповед от закона пред целия народ, той взе кръвта на телетата и на козлите с вода и червена вълна, и исоп и поръси както самата книга, така и целия народ, като казваше: „Това е кръвта на завета, който Бог ви заповяда да спазвате.“" (Евреи 9:18-20)

Това събитие било потвърждение или начало на първия завет чрез проливането на кръв. Освен човешките обещания той също предлага на Бога кръвни жертви. Това били приноси за мир, приноси за удовлетворяване. Бог приема и влиза в този завет докато човекът си мисли, че това Е Божият завет!

"И ГОСПОД говори на Мойсей и каза: Говори на израилевите синове и им кажи: Аз съм ГОСПОД, вашият Бог. Да не правите, както правят в египетската земя, където сте живели, и да не правите, както правят в ханаанската земя, в която ви завеждам, и да не ходите по техните наредби. Моите закони да изпълнявате и Моите наредби да пазите и да ходите в тях. Аз съм ГОСПОД, вашият Бог. **Затова да пазите наредбите Ми и законите Ми, чрез които човекът, ако ги изпълнява, ще живее. Аз съм ГОСПОД.**" (Левит 18:1-5)

Тук Бог ясно им казва, че човекът, който прави тези неща ще живее. В обещанията на човека, в стария завет, човекът цели да върши сам Божието дело. Тези обещания зависят от човека: ако ги изпълни, ще живее. По-нататък се казва:

"И Мойсей заповяда на народа в същия ден и каза: Когато преминете Йордан, тези да застанат на хълма Гаризин, за да благословят народа: Симеон и Леви, и Юда, и Исахар, и Йосиф, и Вениамин, а тези да застанат на хълма Гевал, за да прокълнат: Рувим, Гад и Асир, и Завулон, Дан и Нефталим. И левитите да възгласят и да кажат с висок глас на

---

³²² Евреи 9:9

всичките израилеви мъже: ... **Проклет онзи, който не поддържа думите на този закон, като ги изпълнява! И целият народ да каже: Амин!"** (Второзаконие 27:11-14, 26)

Човекът който не върши думите на този закон щял да бъде проклет. Павел приписва това конкретно на стария завет, щом като самият закон казва, че този, който го извършва ще живее чрез него.

"А че никой не се оправдава пред Бога чрез закона, е явно, защото „праведният чрез вяра ще живее.“ **А законът не действа чрез вяра, а казва: „Който върши това, което заповядва законът, ще живее чрез него.“**" (Галатяни 3:11-12)

Обаче за човека това е невъзможно, защото плътта е слаба³²³. Човекът няма силата нито волята да върши това³²⁴.

Сега, имайки предвид, че заветът, който бил потвърден с Авраам съдържал обещанието за изкупление, защо бил сключен друг завет на Синай? Заветът на Авраам включвал всеки, който бил Христов; Неговите продоволствия били достатъчно богати така че не бил необходим друг завет. Защо тогава бил необходим друг завет?

През времето докато Израил бил в Египет, народът почти бил изгубил познанието за Бога и принципите на завета, който Бог бил направил с Авраам. Тъй като това било състоянието им, Бог изпратил Мойсей, за да проведе религиозна реформа, а също и да ги освободи от робството, за да могат да Му служат. В този процес на избавление, Бог ясно им изявил Своята сила, милост, любов и родителска грижа към тях. Той ги завел до Червено море, където те можели да видят, че когато са изправени пред ситуация в която бягството по човешки изглежда невъзможно – тогава Той отваря път в морето. Там те можели да видят своята пълна безпомощност и неспособност да спасят себе си и абсолютната си нужда от божествена помощ. Когато осъзнали това, Бог ги освободил. Именно чрез сбора на всички такива действия Бог се опитал да ги изпълни с уважение, любов и благодарност към Него, за да могат да видят, че Той наистина е техният Изкупител.

Този процес през който те преминали имал задачата да изпише в умовете им повисши реалности. Първата е че, както в материалния свят, така и в духовния: те били напълно неспособни да спасят себе си от робството на греха. Духовната им ситуация била точно като това през което минавали физически: нямали никаква възможност за бягство. Живеейки в една среда пълна с идолопоклонство, те

---

³²³ Римляни 8:3

³²⁴ Римляни 8:7

имали погрешно разбиране за Божията святост. И не само това, те също не познавали своята непреодолима греховност и пълната си неспособност да бъдат послушни на Божия закон. Било необходимо да се научат и добре да осъзнаят факта, че имат спешна нужда от Спасител.

Бог разкривал истинското им състояние отново и отново по време на пътуването им към планината Синай, където им изявил славата и величието Си и им дал обещания за изобилни благословения ако слушат гласа Му и пазят и ценят словото Му. Ако не се противопоставяли, целият Израил щял да бъде свят народ и царство от свещеници. Те не знаели и не разбирали, че без Христос е невъзможно да се спазва Неговия закон.

Пасхалното агне, освобождението при Червено море, облачния стълб, манната и водата, всичко това им било обяснено, че представлява символ на Христос и Неговата сила да ги направи послушни. Обаче те не осъзнавали своята греховност и бързали да сключат своя завет с Бога. Мислели си, че могат сами да бъдат праведни и послушни на Божия закон, и бързо установили собствен завет, първият завет, с Бога. Така те отговорили уверено: "Всичко което Господ е казал, ние ще го направим"³²⁵.

Спомняме си Петър, който като не познавал собственото си състояние, също предложил обещания на нашия Господ³²⁶. Дори и всички останали ученици да оставели Христос, Петър заявил дръзко, че той не би направил това. Подобно на Петър и Израил не се налагало да чака дълго за реалното греховно състояние на сърцата им и неотложната им нужда от Христос ясно да им се изявят. Когато е установен първият завет, няма нужда от Христос, защото човекът цели да извърши сам Божиите думи, несъзнавайки, че без Христос ние не можем да направим нищо³²⁷.

Светилището и Божието гело

Щом веднъж първият завет бил установен, Мойсей бил повикан да се възкачи отново на планината, и сега Господ щял да му покаже по практичен начин какво се случвало.

"Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: Ела горе при Мен на планината и стой там; и **ще ти дам каменните плочи**, закона и заповедта, които съм написал, за да ги поучаваш." (Изход 24:12)

---

³²⁵ Изход 24:7

³²⁶ Матей 26:30-35

³²⁷ Йоан 15:5

Когато било разкрито, че те няма да продължат да слушат, а по-скоро ще се опитат да установят своя собствена правда, Бог им дал служението на буквата. До този момент Бог се опитвал да влезе във вечен завет с тях, в който Той можел да говори директно на сърцата им, и при който хората можели да слушат гласа Му и да пазят думите Му. Но сега, когато те се били закоравили и тръгнали надолу по един път където се опитват да задоволят Бог вместо да Го слушат, как Бог щял да ги доведе до едно новозаветно служение на Духа, вместо на човешкото служение на буквата чрез Мойсей?

Налагало се да научат, че словото им е дефектно, сърцата им нестабилни и че всъщност са във вражда с Бога. И Бог дошъл там където били те, за да ги избави от това състояние, давайки им служението на буквата, служението на писмения закон, с цел да могат най-накрая да признаят колко отчаяно се нуждаят от Христовия Дух да им даде нови сърца и да напише закона Си в сърцата им.

В това служение Той много ясно обявил състоянието им. Понеже Бог не можел да напише закона в сърцата им, сега Той щял да го напише на каменни плочи. Камъкът бил директно отражение на коравостта на сърцата им. С този акт Бог поставил огледало пред тях, за да им се покаже състоянието на сърцата им. Законът станал огледало³²⁸ което отразявало състоянието на човека.

Поемайки отговорността да вършат Божието дело, те били невежи относно собственото си състояние и показали липса на оценяване на Божията сила и святост. Когато хората са невежи относно Божията праведност, те се опитват да установят своя собствена и правейки това те отказват да се подчинят на Божията праведност.

"Понеже, като не познаваха Божията правда и като искаха да установят своята собствена, не се покориха на Божията правда." (Римляни 10:3)

Обещанията които дали, този Стар завет, били безполезни.

Бог винаги се опитва, по всяко време и на всяко място, да привлече децата Си към Себе Си, независимо какво е тяхното състояние. Когато вижда, че в тях има и най-малкото желание да Му служат, Той веднага се опитва да увеличи това желание, да доведе душата до по-голяма любов, по-пълно доверие и до по-пълно и по-обширно познание и разбиране за Бога. Точно това Бог щял да се опита да направи за израилтяните, действайки според техния начин на мислене.

Бог щял да им даде допълнителни инструкции относно този първи завет. Тъй като те копнеели да извършват дела, Той им дал задача чрез която да могат сега да се приближат до Него: Той установил светилището и неговата служба. Въпреки че те се били провалили в изпита, когато получили закона, Бог щял да използва

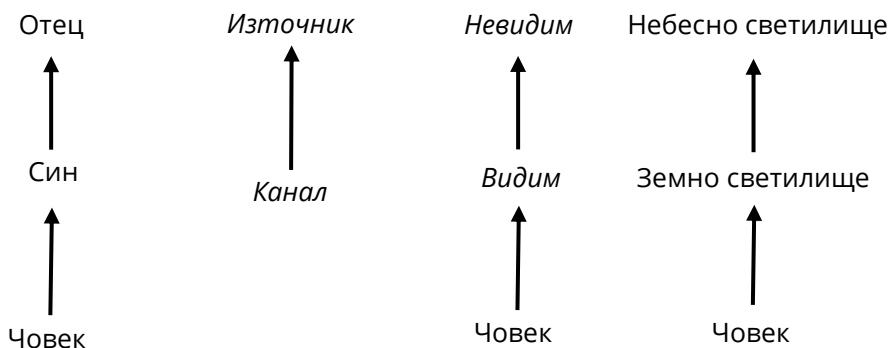
---

³²⁸ Яков 1:22-25

желанието им да Му служат като ги постави в една по-благоприятна позиция относно връзката им с Него. И така Той им дал инструкции и им говорил така както не би го направил ако думите Му били приети и вярвани в самото начало.

"И наистина, и при първия завет имаше постановления за богослужение, както и земно светилище." (Евреи 9:1)

Самото светилище не било нещо ново, тъй като то било само един земен символ на небесните реалности, върху които хората могли да възложат своята вяра. Бил установен един видим канал, който да им помогне да достигнат, схванат и да се придържат към една невидима реалност. Земното светилище е видим канал, а небесното светилище е невидимият източник.

Както се казва:

"Които служат на образа и сянката на небесните неща, както на Мойсей му беше наредено от Бога, когато щеше да направи скинията: „Внимавай, каза Бог, да направиш всичко по образа, който ти беше показан на планината.“" (Евреи 8:5)

Чрез светилището Бог щял да ги учи на реалностите на новия завет, които те отхвърляли. Защото се казва:

"И да Ми направят светилище, за да обитавам между тях. По всичко, което ти показвам — образа на скинията и образа на всичките ѝ принадлежности — така да я направите." (Изход 25:8-9)

Божие намерение тогава било чрез земното светилище те да могат да научат, че Той иска да живее в тях чрез Духа Си³²⁹.

³²⁹ Ефесяни 2:22; 1 Коринтяни 3:16

Господ не обитава в храмове изградени от човешки ръце³³⁰. Колко странно е тогава, че Той поискал човек да Му съгради дом, където Той да може да обитава сред тях! Защо Той би поискал нещо такова? Просто защото те били дръзки; вярвали, че могат да вършат Божиите дела без нуждата да Му дадат място, за да обитава в сърцата им и да вдъхновява мислите и действията им. Понеже следните текстове заявяват:

"**ГОСПОД е близо** до съкрушените по сърце и спасява сломените по дух." (Псалми 34:18)

"Защото така казва Всевишният и Превъзнесеният, който обитава вечността, чието Име е Светият: **Във високото и свято място обитавам, и при онзи, който е със съкрушен и смирен дух**, за да съживявам духа на смирените и да съживявам сърцето на съкрушените." (Исаия 57:15)

Господ не можел да обитава в тях, защото Той живее в онези, които имат съкрушен и смирен дух. Но това не било тяхното състояние! И все пак Господ не се отказал от тях, но искал да изяви присъствието Си по един забележителен начин чрез светилището, надявайки се, че най-накрая ще бъдат привлечени към Него. Господ дал на Мойсей инструкции относно светилището, започвайки от Най-святото място, неговата цел и значение, и разширявайки към външния двор. Тогава Той дал инструкции относно свещенството и приносите.

"Там ще се срещам с израилевите синове и **това място ще се освещава със славата Ми**. Ще осветя шатъра за срещане и олтара, ще осветя и Аарон и синовете му, за да Ми свещенодействат. **И ще обитавам между израилевите синове и ще им бъда Бог**. И те ще познаят, че Аз съм ГОСПОД, техният Бог, който ги изведох от египетската земя, за да обитавам между тях. Аз съм ГОСПОД, техният Бог." (Изход 29:43-46)

Бог установил за тях светилището, за да знаят, че Господ е техен Бог, че Той иска да обитава между тях, и че в това обитаване Той ще бъде техен Бог като ги освети с присъствието Си. Божията слава щяла да осъществи това осветение. А в края на 31-ва глава Той приключил с инструкции относно съботата:

"Говори и ти на израилевите синове и кажи: Непременно да пазите съботите Ми, защото това е знак между Мен и вас в поколенията ви, **за да знаете, че Аз съм ГОСПОД, който ви освещавам**." (Изход 31:13)

Защо Бог повтаря инструкциите относно съботата? Съботата била дадена като напомняне, че Бог, а не човек е този който освещава човека. Съботата е паметник на сътворението, и Бог бил този който творил, а не човекът. Господ е този, който извършва в нас делото на светостта. Чрез Неговото присъствие, което

---

³³⁰ Деяния 17:24

прави съботата свята, то я установява като едно напомняне и знак на новия завет, че особено на този ден, Бог копнее да даде Словото Си на Своя народ. По този начин съботата става печатът на освещение³³¹, знакът на новия завет и денят за общението с Христос.

"А вие сте от Него в Христос Иисус, който стана за нас мъдрост от Бога и **правда, и освещение**, и изкупление;" (1 Коринтяни 1:30)

Чрез службата на светилището Бог искал да научи народа Си, че чрез присъствието на Христос обитаващо в сърцето, Той ще направи Божията правда реалност в тяхната плът.

Установяването на светилището отворило огромно поле за разбиране на това, което Бог прави за човека в новия завет. И не е възможно да се обхване всичко в тази връзка, въпреки че ние отбелязваме следното:

- а. Има Светилище и истинска скиния, която Господ е поставил³³².
- б. Тази скиния има Първосвещеник, който е Исус, който стои от дясната страна на Величието в небето³³³.
- в. Свещенството, приносите и земното светилище са символ и сянка на небесните неща³³⁴.

Доказателството за това е във факта, че светилището и неговите служби щели да бъдат провеждани според модела, който им бил показан³³⁵.

Златното теле

Докато Бог давал инструкциите Си на Мойсей, хората в лагера бързо забравили за дадените на Бога обещания.

"А когато народът видя, че Мойсей се забави да слезе от планината, народът се събра при Аарон и му каза: Стани, **направи ни богове, които да ходят пред нас**; защото на този Мойсей, човека, който ни изведе от египетската земя, не знаем какво му стана. ... Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: Иди, слез, защото **твоят народ**, който си извел от египетската земя, се поквари." (Изход 32:1, 7)

---

³³¹ Езекиил 20:12

³³² Евреи 8:2

³³³ Евреи 8:1

³³⁴ Евреи 8:3, 5

³³⁵ Евреи 8:5

Бог казва на Мойсей да слезе, защото “твоят народ” се поквари. Защо се казва, че това е народът на Мойсей? Те не са ли Божи народ? Какво може да си е мислил Мойсей относно своята роля и дело в Израил?

Виждайки златното теле и как хората се оскверняват, Мойсей счупва плочите с Десетте заповеди. Когато Аарон бил запитан какво се е случило, той дал извънземното обяснение, че народът му бил дал злато, той го хвърлил в огъня и от там излязло телето.³³⁶ Как можел сега Бог да се приближи до тях, когато те очевидно са го отхвърлили, и не били готови да признаят грешката си?

Мойсей се застъпил за тях с агапе любов, която идва от Божието сърце: Мойсей е съгласен да даде живота си за тези, които се оплаквали толкова много от него³³⁷.

Точно в този контекст обещанието че целият народ ще бъде царство от свещеници било намалено до свещенството на Левиевите синове³³⁸. Собственият им опит да изпълнят Божиите обещания, забравянето на собственото им обещание и разбунтуването срещу Бога било това, което попречило на Бога да им даде това, което копнеел. В събитието със златното теле народът нарушил завета, който бил сключил с Бога, с когото те се били обвързали с кръвен завет. С други думи, те посветили живота си за неговото изпълнение.

Заветът, който те били направили не предвиждал прощение. Условието на стария завет били, че човекът, който върши тези неща (става въпрос за Божия закон) ще живее чрез тях³³⁹. Затова, който не продължава да извършва всички неща, които са написани в книгата на закона щял да бъде проклет³⁴⁰. В този стар, а сега и нарушен завет, те не можели да очакват Божието благоволение.

Но сега, виждайки че техните обещания и завет са безполезни, те можели да осъзнаят своята греховност и нуждата си от личен Спасител. Божието желание било сега да се присъединят към Него чрез вяра и любов, и да започнат да гледат на Него като на Изкупител от греховете им. Сега те можели да започнат да оценяват ползите на новия завет.

По-добрите обещания на Бога са новия завет. Тук се изяснява, че макар да били свободни от робуването на фараона, те все още били роби на греха. И това робство би могло да бъде сломено единствено чрез Божият Агнец³⁴¹. Така

---

³³⁶ Изход 32:24

³³⁷ Изход 32:30-34

³³⁸ Изход 32:28-29

³³⁹ Римляни 10:5, Галатяни 3:12

³⁴⁰ Галатяни 3:10

³⁴¹ Йоан 8:34-36, Йоан 1:29

Божииите обещания били достъпни за тях, защото обещанието било, че Той щял да им даде закона Си и да го напише в сърцата им.

Кръвта на Христос е това, което ни очиства от всеки грях. Послушанието на Христос ни е дадено. Вече няма нужда да се опитваме да установим своя собствена правда; вместо това ние приемаме Божията правда чрез Христос. Само тогава Божият Дух ще съживи мъртвото тяло, за да даде плода си навреме. Само чрез Духа на Христос можем да следваме Неговите стъпки. В този смисъл е важно да се установи ясно връзката която съществува между вярата и закона в новия завет. Павел казва:

"Тогава отменяме ли закона чрез вяра? Да не бъде! А утвърждаваме закона." (Римляни 3:31)

Това е много важна идея: вярата не обезсмисля закона, но по-скоро го утвърждава. Къде вярата утвърждава, или пише закона? В сърцето. Понеже вярата слуша, за да пази и цени словото в сърцето.

Невъзможно е законът да оправдае човека, защото човекът в своята греховна плът, не може да пази закона.

"Понеже това, което беше невъзможно за закона поради това, че беше слаб чрез плътта, го извърши Бог, като изпрати Сина Си в плът, също като греховната плът, заради греха и осъди греха в плътта, за да се изпълнят изискванията на закона в нас, които ходим не по плът, а по Дух." (Римляни 8:3-4)

Чрез Светия Дух, който пише закона в сърцето, вярващият може да не ходи в плътта, но в Духа, изпълнявайки по този начин правдата на закона. В този смисъл Божието дело винаги е било същото през вековете. Имало е различни прояви и развитие на Божията сила, винаги според нуждата на всяко време, група и същество³⁴².

Когато погледнем към Авраам и след това към цялата история на израилевия народ, виждаме едно развитие в проявата на спасителния план. Това развитие е съсредоточено в разкриването на Спасителя. Тази нарастваща изява на Спасителя се намира в символите и историите на Стария завет. Същият Спасител след това е разкрит в Новия завет. Ученията на Новия завет се разкриват в същите истории и церемонии на израилевия народ в Стария завет. И сенките, които покривали Неговото присъствие започнали да изчезват, когато Христос се разкрива ясно.

Нека продължим с разказа за израилевия народ:

---

³⁴² Евреи 2:3-4

"И ГОСПОД каза на Мойсей: Иди, вдигни се оттук, ти и народът, който си извел от египетската земя, и иди **в земята, за която се клех на Авраам, на Исаак и на Яков, като казах: На твоето потомство ще я дам.** Ще изпратя пред теб ангел и ще изгоня ханаанците, аморейците, хетейците, ферезейците, евейците и евусейците; и ще ви заведе в земя, където текат мляко и мед; понеже **Аз няма да вървя помежду ти** — защото си коравовратен народ — да не би да те довърша по пътя." (Изход 33:1-3)

Как Бог би могъл да обитава в тях ако те не вярвали въпреки неизброимите изрази на любов? Той не ще можел да бъде сред тях, защото славата на Господ щяла да ги погълне заради греховете им.

Така шатърът за срещане бил преместен извън лагера, като знак, че греховете на народа са направили Бог да скрие лицето Си. Сега е моментът, когато Мойсей умолява Бога по следния начин:

"И Мойсей каза на ГОСПОДА: Ето, Ти ми казваш: Води този народ! — но **не си ми изявил кого ще изпратиш с мен.** Но пак Ти си ми казал: Теб познавам по име и ти си намерил благоволение пред Мен. И сега, ако съм намерил благоволение пред Теб, **покажи ми, моля Ти се, пътищата Си, за да Те позная** и да намеря благоволение пред Теб; и виж, че тази нация е Твой народ." (Изход 33:12-13)

Мойсей моли Бог да му каже кого ще изпрати с него. Умолява Бог да му покаже пътя Си, пътя към познаването на Бога³⁴³. Мойсей пита за Исус. И на това Бог му обещава, че ще изпрати Своето присъствие³⁴⁴ сред тях.

Завладяването на земята

Израилевият народ се приближил до обещаната земя, но предишната последователност от събития предсказвала бедствено последствие за това поколение. Когато Бог се опитал да им даде Ханаанската земя, тяхната липса на вяра в Божиите обещания била проявена още веднъж. В Своето слово Бог ясно е установил как те щели да завладеят земята.

"Затова кажи на израилевите синове: Аз съм ГОСПОД; ще ви изведем изпод товарите на египтяните, ще ви избавя от тяхното робство и ще ви изкупя с простряна мишца и с велики присъди. Ще ви приема за Мой народ и ще бъда ваш Бог. И ще познаете, че Аз съм ГОСПОД, вашият Бог, който ви извеждам изпод египетските товари. **И ще ви въведем в**

³⁴³ Йоан 14:6; 1:18

³⁴⁴ Изход 33:14

земята, за която съм се клел, че ще я дам на Авраам, на Исаак и на Яков; и **ще ви я дам** за притежание. Аз съм ГОСПОД." (Изход 6:6-8)

Бог обещал, че ще ги въведе в Ханаанската земя по същия начин по който ги бил извел от Египет: чрез Неговата сила. Никога не се налагало да вземат оръжия и да се бият срещу пленителите си, за да напуснат Египет, нито имало нужда да използват плътски оръжия срещу ханаанците.

"Ето, изпращам Ангел пред теб да те пази по пътя и да те заведе на мястото, което съм приготвил. ... **Ще изпратя пред теб страх от Мен и ще обезсиля всичките народи, между които ще отидеш, и ще направя всичките ти врагове да обърнат гръб пред теб. Ще изпратя и стършели пред теб и те ще изгонят отпред теб евейците, ханаанците и хетейците. Няма да ги изгоня отпред теб в една година, за да не запустее земята и да не се размножат против теб полските животни. Малко по малко ще ги изгонвам отпред теб, докато се умножиш и завладееш земята.**" (Изход 23:20, 27-30)

Ужасът на Бога щял да бъде изпратен пред тях и това щяло да накара ханаанците да напуснат. Новината за това как са напуснали Египет, заедно с новината за чудното доставяне на вода и манна, щели да достигнат Ханаан и да изпълнят с ужас онези, които били затворили сърцата си за Божия глас. Също, враговете на Израил щели да им бъдат предадени – което означава, че враговете им щели да останат без Божията защита, не защото Бог гледа на лице, но заради тяхното решение да Го изгонят от живота си в резултат на което Той не ще може да ги защити.

Бог щял да направи така, че враговете им да обърнат гръбовете си и да избягат от тях. Фактът, че Бог (а не те) щял да изгони техните врагове пред тях и да им даде земята бил повторен няколко пъти³⁴⁵. В случай, че Израил бил изкушен да се съмнява в Божието дело, били дадени ясни инструкции.

"Ако кажеш в сърцето си: Тези народи са по-големи от мен, как мога да ги изгоня? — не се плаши от тях; **помни добре какво направи ГОСПОД, твоят Бог, на фараона и на всичките египтяни:** големите изпитания, които очите ти видяха, знаменията и чудесата, и мощната ръка, и издигнатата мишца, с които ГОСПОД, твоят Бог, те изведе. **Така ще направи ГОСПОД, твоят Бог, на всички народи, от които ти се страхуваш. При това ГОСПОД, твоят Бог, ще изпрати срещу тях стършела, докато бъдат унищожени останалите, които се крият от теб. Не се ужасявай от тях, защото ГОСПОД, твоят Бог, е сред теб, Бог велик и страшен. И ГОСПОД, твоят Бог, ще изгони тези народи пред теб**

³⁴⁵ Второзаконие 6:18; 11:22-25; Изход 33:2; 34:11, 24; Левит 20:22-23

малко по малко; няма да можеш да ги унищожиш изведнъж, за да не се умножат против теб полските зверове. Но ГОСПОД, твоят Бог, ще ги предаде пред теб и ще ги хвърли в голямо объркване, докато се изтребят." (Второзаконие 7:17-23)

Ако Израил се изплашел, те щели да направят добре като си спомнят това, което Господ техният Бог направил на фараона и Египет, защото така Господ щял да направи и на тези народи. Бог щял да го направи; това Той продължавал да им го напомня:

"После Аз изпратих пред вас **стършелите** и те ги изгониха отпред вас — двамата аморейски царе — **нито с твоя меч, нито с твоя лък.**" (Исус Навиев 24:12)

Стършелите обявяват Божието дело: не чрез меч, нито чрез мощ³⁴⁶, защото войната е духовна, а не плътска. В тази война само духовните оръжия са мощни за събаряне на крепости³⁴⁷.

"Няма вие да се биете в този бой. Пристъпете, **застанете и вижте избавлението, което ГОСПОД ще извърши** за вас, Юда и Ерусалим! Не се бойте и не се плашете! Утре излезте срещу тях и ГОСПОД ще бъде с вас." (2 Летописи 20:17)

Бог искал да им даде земята и да ги спаси без те да са активни. И щом веднъж са в земята какво щяло да се случи? Как тези народи щели да бъдат унищожени? Предишният контекст обяснява как щяло да се случи това:

"Когато ГОСПОД, твоят Бог, те въведе в земята, където влизаш, за да я притежаваш, и изгони пред теб много народи: хетейците, гергесейците, аморейците, ханаанците, ферезейците, евейците и евусейците, седем народа, по-големи и по-силни от теб; и когато ГОСПОД, твоят Бог, ги предаде пред теб, да ги разбиеш, да изпълниш над тях проклятието! Да не сключиш договор с тях и да не ги пожалиш. И да не се сватосваш с тях; да не даваш дъщеря си на сина му и да не вземаш дъщеря му за сина си, защото ще отвърне сина ти от Мен, за да служат на други богове; и така гневът на ГОСПОДА ще пламне против вас и бързо ще те изтреби. Но така да им направите: да съборите жертвениците им, да строшите стълбовете им, да насечете ашерите им и да изгорите с огън издяланите им идоли." (Второзаконие 7:1-5)

Как Израил щял напълно да унищожи тези народи? Като не им показва милост сключвайки договори с тях и сватосвайки се с тях. Ако това се случило, сърцата

---

³⁴⁶ Захария 4:6

³⁴⁷ 2 Коринтяни 10:4

им щели да се обърнат към други богове. Унищожението не било чрез убиването им с меч и лък както изясняват тези инструкции. Когато те не могат да преговарят с израилтяните, те щели да напуснат и по този начин царствата им да загинат. Единственото нещо, което се налагало да унищожат физически били техните олтари и идоли.

Виждайки това, ние можем да започнем да визуализираме Божието удивително дело, което било планирано за Неговите деца. Пред един от тях, хиляда щели да бягат, и пред двама от тях, десет хиляди³⁴⁸. Онези които се скривали в крепостите си щели да видят как стените им падат, а с тях и куража им. Раав и нейното семейство, Рут и толкова много други щели да чуят Бога на Израил и щели да бъдат поканени да Го приемат.

По този начин те щели да бъдат въведени в царството от свещеници³⁴⁹, в което бил призван целия народ. Фактът, че Израил щял да влезе без меч и лък, че жителите щели да побягнат поради страховете си, и че щели да бъдат изгонени от стършели и избълвани³⁵⁰ от земята, щял да бъде смайващ за народите. Новината щяла бързо да достигне краищата на земята, за това, че народ, който без човешки инструменти, но единствено чрез присъствието и славата на техния Бог, бил отворил морето³⁵¹. Това нямало да генерира предразсъдък срещу тях, нито горчиви диспути относно земята; царството от свещеници щяло да се разпространи, и евангелието щяло да бъде проповядвано на всеки народ, род, език и хора.

Щом достигнали границите на Ханаан, Божието слово дошло при тях:

"Ето, Аз предавам земята пред вас; влезте и завладейте земята, за която ГОСПОД се закле на бащите ви — на Авраам, Исаак и Яков — да я даде на тях и на потомството им след тях." (Второзаконие 1:8)

Също както минали през Червено море, така сега те били поканени да влязат в земята, защото Бог вече им бил предал земята. И Той повтаря:

"И аз ви казах: Вие дойдохте до хълмистата земя на аморейците, която ГОСПОД, нашият Бог, ни дава. Ето, ГОСПОД, твоят Бог, предава земята пред теб; изкачи се и я завладей, както ти е говорил ГОСПОД, Бог на бащите ти. Не се бой и не се обезсърчавай. Тогава всички вие дойдохте при мен и казахте: Да изпратим мъже пред нас, за да разузнаят за нас земята и да ни донесат известие за пътя, по който

---

³⁴⁸ Второзаконие 32:30

³⁴⁹ Изход 19:6

³⁵⁰ Левит 18:25

³⁵¹ Исаия 17:12; Откровение 17:15

трябва да се изкачим, и за градовете, в които ще влезем."
(Второзаконие 1:20-22)

Бог ги призвал да се изкачат и да завладеят земята, и им бил казал как това щяло да се случи. И ние се питаме? Послушали ли са словото? Оценили ли са това слово в сърцата си? Не. Те искали да съгледат земята и да намерят свой собствен начин да я превземат. Тогава Бог им позволил да ходят в собствения си съвет.

"И ГОСПОД говори на Мойсей и каза: Изпрати мъже, за да разузнаят ханаанската земя, която Аз давам на израилевите синове! Да изпратите по един мъж от всяко племе на бащите им и всеки да е първенец между тях. И така, Мойсей ги изпрати от пустинята Фаран според ГОСПОДНАТА заповед. Всичките мъже бяха началници между израилевите синове." (Числа 13:1-3)

Бог им дал според тяхната воля, но поискал изпратените да бъдат водачи в сред тях: хора, които са били близо до Мойсей и са могли ясно³⁵² да виждат Божието дело. Когато се върнали, те докладвали:

"Но народът, който живее в земята, е силен и градовете — укрепени и много големи; там видяхме и синовете на Енак... "А Халев успокояваше народа пред Мойсей, като казваше: Да вървим напред и да я завладеем, защото със сигурност ще я превземем! А мъжете, които бяха отишли заедно с него, казаха: Не можем да излезем против онзи народ, защото е по-силен от нас. И пуснаха лош слух сред израилевите синове за земята, която бяха разузнали, и казваха: Земята, която обходихме, за да я разузнаем, е земя, която изпояжда жителите си; и всичките хора, които видяхме в нея, са много високи мъже. Там видяхме великаните, синовете на Енак, от великанския род; и пред тях ни се виждаше, че сме като скакалци, а такива бяхме и в техните очи." (Числа 13:28, 30-33)

Всички Божии думи относно това, което им бил обещал били пренебрегнати, нито останало нещо от спомена за извеждането им от Египет. Виждали само себе си и вярвали, че те трябва да изпълнят Божието обещание. Вярвали, че трябва да превземат земята със сила. Виждайки че това е невъзможно за тях, те обвинили Бога, че ги извежда да ги унищожи. Какво ужасно обвинение! Независимо от апелите на Мойсей, те все още не вярвали, нито искали да влязат в земята³⁵³.

И Бог още веднъж направил според волята им, казвайки им, че няма да влязат в земята. Когато чули това, те решили да влязат, показвайки по този начин, че

---

³⁵² Изход 24:9-11

³⁵³ Второзаконие 1:19-32

сърцето, което е закоравено от бунт всъщност иска да прави противоположното на това, което Бог казва, независимо от обстоятелствата.

"Тогава вие отговорихте и ми казахте: Съгрешихме против ГОСПОДА; **ще се изкачим и ще воюваме, както ни е заповядал ГОСПОД, нашият Бог.** И препасахте всеки бойните си оръжия и лекомислено се изкачихте в хълмистата земя." (Второзаконие 1:41)

Те отново пренебрегнаха Божието слово, показвайки липса на почитание към Него и за съжаление вярвали, че Бог иска от тях да се бият с оръжия. Изкачили се и били победени, и се върнали в пустинята, където щели да се скитат четиридесет години.

"Защото така казва Господ БОГ, Светият Израилев: Чрез обръщане и покой ще се избавите, **в безмълвие и упование ще бъде силата ви. Но вие не искахте.**" (Исая 30:15)

Това е голямо предупреждение към онези от нас, които сме достигнали края на времето. Ясно е, че никаква демонстрация на сила или слава не е достатъчна, за да обърне онези, които не желаят да бъдат обърнати. Нито ще бъдат убедени дори и ако някой възкръсне от мъртвите³⁵⁴.

Първоначалното намерение на Бога за древния Израил било да занесат евангелието на света, с първа спирка Ханаанската земя, от където царското свещенство да се разшири по цялата земя, и накрая да им даде възстановената обещана земя заедно с вечен живот. Обаче липсата им на вяра, недоверието им и коравостта на сърцето направили невъзможно за Бога да изпълни тези обещания.

Бог не можел да изпълни обещанието за тях; не можел да ги въведе в небесния Ханаан в това състояние. И Бог им показал тази ситуация като ги върнал в пустинята за четиридесет години, което щяло да доведе до там, че цяло едно поколение от онези, които били от 20 години нагоре не ще могли да влязат в Ханаан. Те сами дисквалифицирали себе си от получаване на по-великата реалност, и това им било показано с допълнителното пришествуване. Стихът го обяснява по следния начин:

"И в продължение на около четиридесет години ги търпя в пустинята."
(Деяния 13:18)

Бог търпял техните практики и провокации. Историята на това поколение е изпълнена с постоянно мърморене и бунт.

---

³⁵⁴ Лука 16:31; Йоан 11:44-53

"Защото не повярвах на Бога и не се доверих на спасението Му."
(Псалми 78:22)

Не повярвали на Бога. Не се доверили на Господното спасение. Не уповавали на Исус.

"Слушайте, народе Мой, и ще засвидетелствам против вас! Израилю, ако Ме послушаш, да няма сред теб чужд бог, да не се покланяш на някой чужд бог – Аз съм ГОСПОД, твоят Бог, който те изведе от египетската земя – отвори широко устата си, и ще я напълня. ... **О, да беше Ме послушал народът Ми, да беше ходил Израил в пътищата Ми! Скоро бих покорил враговете им и бих обърнал ръката Си срещу противниците им. Онези, които мразят ГОСПОДА, биха се престрували на покорни пред Него, а тяхното време би траело до века.**" (Псалми 81:8-10, 13-15)

Ако Израил бил приел и ценял Божия завет, те щели да опазят Неговите заповеди, които включват "не убивай". Ако Израил бил слушал и ценял Божиите думи, Бог щял да покори враговете им, и онези, които мразели Йехова щели да Му се покорят. Израил щял да бъде Божието специално съкровище, свят народ, и целият народ щял да бъде царско свещенство над цялата земя. Името им щяло да бъде вечно. Така Бог щял да може да изпълни дадените на Авраам обещания³⁵⁵.

Какво се случило с Израил?

Самият Мойсей им казал, когато обобщавал историята:

"От деня, от който ви познавам, вие сте били непокорни на ГОСПОДА."
(Второзаконие 9:24)

След като се срещнал с Бога при горящия храст, Мойсей им донесъл за първи път думите и обещанията на Бога, но те не послушали заради жестокото робуване и угнетението на духа, което преживявали. И в края на живота си Мойсей упрекнал народа за същото поведение. Защо бунтът станал определяща характеристика на Израил?

"И ГОСПОД казва: Понеже **оставиха Моя закон, който сложих пред тях, и не послушаха гласа Ми и не ходиха в него, а ходиха след упорството на сърцето си и след ваалимите, както ги научиха бащите им,**" (Еремия 9:13-14)

Не слушайки, Израил оставил закона, който самият Бог им дал, и тръгнали след боговете на собственото си сърце. И как се случило това?

³⁵⁵ Деяния 7:17

"И ГОСПОД ми каза: Викай всички тези думи в юдовите градове и в ерусалимските улици, като казваш: **Слушайте думите на този завет и ги вършете!** Защото изрично свидетелствах пред бащите ви в деня, когато ги изведох от египетската земя, и до този ден, **като ставах рано и свидетелствах и казвах: Слушайте гласа Ми! Но те не послушаха и не приклониха ухото си**, а ходеха всеки по упорството на злото си сърце. И Аз докарах върху тях всички думи на този завет, които им заповядах да вършат, а те не вършиха. И ГОСПОД ми каза: Намери се заговор между юдовите мъже и ерусалимските жители. **Те са се върнали в беззаконията на прадедите си, които отказаха да слушат Моите думи. И те са последвали други богове, за да им служат; израилевият дом и юдовият дом са нарушили Моя завет, който направих с бащите им.**" (Еремия 11:6-10)

Израилтяните никога не осъзнали защо трябва да слушат, а това е защото Божият глас е мощен; Той заповядва и то става³⁵⁶. Така било в природния свят. Но Бог не ще принуждава човешки същества; Той ще работи само с тяхното съгласие. Това ни се разкрива и в друг стих от същата книга:

"А това слово им заповядах и казах: **Слушайте гласа Ми и Аз ще ви бъда Бог, и вие ще Ми бъдете народ;** и ходете по всичките пътища, които ви заповядвам, за да ви бъде добре. **А те не послушаха и не приклониха ухото си**, а ходиха според намеренията и според упорството на злото си сърце и Ми обърнаха гръб, а не лице. От деня, когато бащите ви излязоха от египетската земя, до днес изпращах всичките Си слуги, пророците, до вас, всеки ден ставах рано и ги изпращах. **Но не Ме послушаха и не приклониха ухото си, а закоравиха врата си**, постъпиха по-зле от бащите си." (Еремия 7:23-26)

Ако божественият глас е слушан, Бог става техен Бог, и те стават Негов народ. И как щяло да се случи това? Как щял да го направи Бог?

"И какво споразумение има между Божия храм и идолите? Защото ние сме храм на живия Бог, както каза Бог: **„Ще се заселя между тях и между тях ще ходя; и ще им бъда Бог, и те ще Ми бъдат народ.“**" (2 Коринтяни 6:16)

"И така, вие не сте вече странници и чужденци, а сте съграждани на светиите и членове на Божието семейство; защото сте съградени върху основата на апостолите и пророците, като Сам Христос Иисус е крайтъгълен камък, в когото сглобено, цялото здание расте за свят храм

³⁵⁶ Псалм 33:9

в Господа, в който вие също се враждате заедно в Духа за Божие обиталище." (Ефесяни 2:19-22)

Това може да се случи само, когато Бог живее между тях, в сърцата им чрез Неговия Дух. Ако приемели това обещание, Бог щял да им даде пълнотата на изкуплението.

Но те не послушали своя Бог. И това ги върнало обратно в Египет, в слугинство, в робуване. И накрая това ги разпръснало из четирите краища на земята.

"И им оповести святата Си събота и им даде заповеди и наредби, и закон чрез слугата Си Мойсей. Ти им даде и хляб от небето за глада им и им извади вода от скалата за жаждата им. И Ти им каза да влязат, за да завладеят земята, за която се беше заклел, че ще им я дадеш. **Но те, бащите ни, се възгордяха и закоравиха врата си, и не послушаха Твоите заповеди. Отказаха да послушат и не си спомниха чудесата Ти, които беше извършил за тях. Закоравиха врата си и в своя бунт си определиха началник, за да се върнат в робството си. Но Ти си Бог на прошката, милостив и състрадателен, дълготърпелив и многомилостив и Ти не ги остави."** (Неемия 9:14-17)

Израилевият народ действал гордо, били неспособни да признаят грешките си. Били привързани към робството си.

"Ти извика в скръбта си, и Аз те избавих, отговорих ти с тайнствения глас на гърма, изпитах те при водите на Мерива. (Села.) **Слушайте, народе Мой, и ще засвидетелствам против вас! Израилю, ако Ме послушаш, да няма сред теб чужд бог, да не се покланяш на някой чужд бог – Аз съм ГОСПОД, твоят Бог, който те изведе от египетската земя – отвори широко устата си, и ще я напълня. Но народът Ми не послуша гласа Ми, Израил не Ме искаше. Затова ги предадох на упорството на сърцето им, ходиха по своите си намерения."** (Псалми 81:7-12)

Какво трябвало да направи израилевият народ? Да отвори уста, за да може Бог да я изпълни с всяко слово, което идва от Божиите уста³⁵⁷. Да отворят уста, за да може Бог да я напълни с хляб от небето³⁵⁸. Да отворят уста, за да може Бог да им даде водата, която извира за вечен живот³⁵⁹.

³⁵⁷ Второзаконие 8:3; Матей 4:4

³⁵⁸ Йоан 6:32-35, 37, 48-59

³⁵⁹ Йоан 4:10

Но народът не искал да слуша и Бог накрая трябвало да ги остави³⁶⁰. Уважавайки решението им, Той ги оставил на собствените им намерения и тогава те следвали волята си. Има две воли: Божията воля и човешката воля. Ако човек отказва Божията помощ, Той ще го остави на собствената му воля.

Нека видим друг стих, който описва какво се е случило:

"Но те отказаха да слушат и обърнаха упорито плещите си и запушиха ушите си, за да не чуват. И направиха сърцето си твърдо като диамант, за да не слушат закона и думите, които ГОСПОД на Войнствата беше изпратил чрез Духа Си..." (Захария 7:11-12)

Павел ни предупреждава да не повтаряме това:

"Затова, както казва Светият Дух: **„Днес, ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си** както в преогорчението, както в деня на изкушението в пустинята, където бащите ви Ме изкушиха, изпитаха Ме и видяха делата Ми четиридесет години. Затова се разгневих на това поколение и казах: Всякога се заблуждават в сърцата си и не са познали Моите пътища. Така се заклев в гнева Си: Те няма да влязат в Моята почивка!“ Внимавайте, братя, да не би да има в някого от вас зло сърце на неверие, което да отстъпи от живия Бог. Но се увещавайте един друг всеки ден, докато е още „днес“, за да не би някой от вас да се закорави чрез измамата на греха. ... И така, виждаме, че те не можаха да влязат поради неверието си. И така, докато ни остава обещанието да влезем в Неговата почивка, нека се боим да не би някой от вас да се яви изостанал. Защото и до нас, както и до тях, се донесе една блага вест; но словото, което те чува, не ги ползва, понеже не се съедини с вяра в онези, които го чува." (Евреи 3:7-13, 19; 4:1-2)

Отхвърлянето на Бога от Израил Му причинило много скръб и болка, защото Бог знаел накъде ще отиде това. Той не можел да бъде доволен от това поколение, защото те всъщност не искали да знаят какъв е Той. Каква ужасна трагедия, защото Израил накрая минал през същото преживяване като това през което преминал фараонът. Точно както той бил закоравил сърцето си, когато се изправил пред Божията милост, така направил и Израил.

Какво било това, което причинило закоравяването на сърцата им? Това се дължи на измамата на греха. Когато законът влиза в тяхното съзнание, убеждавайки ги в грях и смърт, грехът кара човека да не вижда благодатта и така ослепява в неверие. Те се съблазняват и не желаят да слушат повече. Решават дори още по-твърдо да изпълнят Божиите обещания със собствената си сила.

³⁶⁰ Евреи 8:9

Гласът на Святият Дух обещава да ги изцели, казвайки "ако някой ме последва, нека се отрече от себе си, да вдигне кръста си и да ме следва"³⁶¹.

Себеотричането е това на което човекът се съпротивлява; той е горд и не желае да признае собственото си състояние. Сърцето се закоравява, когато човек не признава, че има нужда от помощ. Забележете как е описана ситуацията:

"И той каза: ГОСПОД дойде от Синай и ги озари от Сиир; заблестя от планината Фаран и дойде от светите си множества; от дясната Му страна излезе огнен закон за тях. Да, **Той люби народите; всичките Му светии са в ръката Ти,...**" (Второзаконие 33:2-3)

"Ще си спомня благостите на ГОСПОДА, славословията на ГОСПОДА, според всичко, което ГОСПОД ни е дарил, и за голямата добрина към израилевия дом, която им оказа според милостите Си и според многото Си благости. Защото каза: **Наистина те са Мой народ, синове, които няма да постъпят измамно. И им стана Спасител. Във всичките им скърби Той скърбеше и Ангелът на присъствието Му ги избави. В любовта Си и в милосърдието Си Той ги изкупи, вдигна ги и ги носи през всички древни дни. Но те се разбунтуваха и оскърбиха Светия Му Дух и Той им се обърна в неприятел; сам Той воюва против тях. Тогава народът Му си спомни за древните дни на Мойсей: Къде е Онзи, който ги изведе от морето с пастирите на стадото Си? Къде е Онзи, който положи Светия Си Дух сред тях; който направи славната Си мишца да върви до десницата на Мойсей; който раздели пред тях водата, за да си направи вечно име; който ги води през бездната като кон през пасбище, без да се препънат? Като добитък, който слиза в долината, Духът ГОСПОДЕН ги успокои. Така си водил народа Си, за да си направиш славно име.**" (Исая 63:7-14)

Бог обичал Своя народ; Той ги имал на дланта на ръката Си. Милостите и ползите, които дал на народа Си, както физически, така и духовни, били безброй. Той бил техен Спасител. И Бог страдал в тяхното страдание, и ги изкупил и ги спасил и ги носил през всички времена. Но този Дух, който искал да им даде бил отхвърлен и наскърбен³⁶². В лудостта на греха си те виждали Духа на Христос, който се опитвал да ги излекува като враг. Самият Мойсей свидетелства за това, което те направили:

"Слушайте, небеса, и ще говоря; и чуй, земя, думите на устата ми! Нека учението ми да падне като дъжда, словото ми да капе като росата, като ситен дъжд върху нежната зеленина и като пороен дъжд върху тревата;

³⁶¹ Лука 9:23

³⁶² Ефесяни 4:30

защото ще провъзглася Името на ГОСПОДА. Отдайте величие на нашия Бог! Той е Канарата, делото Му е свършено, защото всичките Му пътища са прави. Бог на истина и у Него няма неправда; праведен и прав е Той. **Те се поквариха, не са Негови деца, позор е за тях, поколение извратено и нечестно. Така ли отплащате на ГОСПОДА, глупав и неразумен народе?** Не е ли Той твоят Отец, който те изкупи? Той те направи и утвърди. Спомни си древните дни, замисли се за годините на много поколения. Попитай баща си и той ще ти извести, старейшините си и те ще ти кажат. Когато Всевишният даваше на народите наследството им, когато раздели човешките синове, постави границите на народите според броя на израилевите синове. Защото делът на ГОСПОДА е Неговият народ, Яков е мярката на Неговото наследство. Той го намери в пустинна земя и в пустошта, във воя на пустинята. **Обгради ги, настави го, пази го като зеницата на окото Си. Както орел разбутва гнездото си и кръжи над малките си, разпростира крилата си и ги вдига, носи ги на крилата си; така ГОСПОД сам го води и нямаше с него чужд бог.** Възнесе го по високите страни на земята, за да яде произведенията на нивите, и го кърми с мед от канарата и с масло от кремъчната скала, с каймак от кравите и мляко от овцете, с тлъстина от агнета и овни васански, и козли, с най-избраната пшеница и ти пи вино — кръв гроздова. Но Йесурун затлъстя и ритна — ти затлъстя, надебеля, угои се — **и остави Бога, който го направи, и презря Канарата на спасението си. С чужди богове Го раздразниха до ревност, с мерзости Го разгневиха. Пожертваха на демони, а не на Бога, на богове, които не познаваха, на нови богове, въведени наскоро, от които бащите ви не се бояха.** Ти пренебрегна Канарата, която те роди, и забрави Бога, който те създаде." (Второзаконие 32:1-18)

Ето как Израил не могъл да влезе в Божиите обещания. Отказали да слушат Бог и издигнали въображението на извратените си сърца и стигнали до там, че се покланяли на демони.

Виждаме, че това е човешки проблем и не се ограничава до поколението на израилевия народ към което Исус Навин в края на живота си отправя окончателен апел³⁶³. Той подтиквал хората да изберат на кого ще служат. Хората отговорили, че ще служат на Господ. Те не познавали състоянието си и Исус Навин знаел плътското естество на тяхното обещание, защото ги уверил, че няма да могат да служат на Бога. Нуждаели се от Бога, за да могат да Му служат, защото

³⁶³ Исус Навин 24:14-28

ако Го оставели, накрая Той щял да ги предаде на враговете им. Обаче народът настоявал, че ще служи на Бога.

На това Исус Навин им казал, че те са свидетели против себе си заради думите си с които са се съгласили. Тогава Исус Навин им казал да премахнат идолите си и да отворят сърцата си за Бога. На това народът отговорил, че ще служат на Бога и ще Му бъдат послушни. Така виждаме в поколението по времето, когато Исус Навин щял да почине, същата дързост, че човекът е този, който изпълнява и извършва Божиите обещания.

Днес обещанието се повтаря

Първият опит на Бога да създаде народ (църква), който разкрива славата Му по цялата земя бил прекъснат. Каква била целта на Господ? Нека прочетем:

"Ще ги въведеш и насадиш на планината на Своето наследство; на мястото, ГОСПОДИ, което си приготвил за Свое обиталище; в светилището, Господи, което ръцете Ти поставиха." (Исход 15:17)

Бог искал да ги заведе директно на планината на тяхното наследство, за да живеят с Него, защото там Той казва, че живее и там е Неговото светилище. И къде е това?

"Велик е ГОСПОД и всеславен в града на нашия Бог, светия Му хълм. Красиво се издига; радост на цялата земя е **хълмът Сион на северните страни, градът на великия Цар.**" (Псалми 48:1-2)

Бог искал да ги заведе на планината Сион, място, което не е построено от човешки ръце, а от божествени. Това е обещанието, което Бог бил възпрепятстван да изпълни. Но Той не ги забравил:

"Ако сме неверни, Той остава верен, защото не може да се отрече от Себе Си." (2 Тимотей 2:13)

Имаме обещанието, че Господ ще повтори Своето дело. Целите на Бога ще бъдат изпълнени в една група вярващи, които ще приемат Божия завет с вяра:

"И в онзи ден **Господ отново, втори път с ръката Си ще изкупи остатъка от народа Си**, който ще остане, от Асирия и от Египет, и от Патрос, и от Етиопия, и от Елам, и от Сенаар, и от Емат, и от морските острови. И ще издигне знаме за народите и ще събере изгонените на Израил, и ще събере разпръснатите на Юда от четирите края на земята. ... **И ще има път за остатъка от народа Му, който ще остане, от Асирия, както имаше за Израил в деня, когато се изкачи от египетската земя.**" (Исая 11:11-12, 16)

За втори път Бог ще издигне ръката Си, за да изкупи остатъка от Своя народ. Ще го направи както го е направил с Израил. Ще го направи с един народ, който ще принесе себе си доброволно, и това ще бъде денят на Христовата сила³⁶⁴. Защото това е обещанието:

"Ето, идват дни, заявява ГОСПОД, когато ще засея израилевия дом и юдовия дом със семе на човек и семе на животно. **И както бдях над тях, за да изкоренявам и да събарям, и да разрушавам, и да погубвам, и да развалям, така ще бдя над тях, за да градя и да насаждам,** заявява ГОСПОД. В онези дни няма вече да казват: Бащите ядоха кисело грозде, а зъбите на децата скоминясаха. А всеки ще умира за собственото си беззаконие; всеки човек, който яде кисело грозде, неговите зъби ще скоминяшат. **Ето, идват дни заявява ГОСПОД, когато ще склуча с израилевия дом и с юдовия дом нов завет. Не такъв завет, какъвто направих с бащите им в деня, когато ги хванах за ръка, за да ги изведа от египетската земя, защото те престъпиха завета Ми, въпреки че Аз им бях Господар, заявява ГОСПОД. Но ето заветът, който ще склуча с израилевия дом след онези дни, заявява ГОСПОД, ще положи закона Си във вътрешностите им и ще го напиша на сърцата им; и ще им бъде Бог и те ще Ми бъдат народ.** И няма вече да учат всеки ближния си и всеки брат си и да казват: Познайте ГОСПОДА! — защото те всички ще Ме познават, от най-малкия от тях до най-големия от тях, заявява ГОСПОД. Защото ще простя беззаконието им и греха им няма да помня вече. Така казва ГОСПОД, който дава слънцето за светлина денем и наредбите на луната и звездите за светлина нощем, който вълнува морето и вълните му бушуват, ГОСПОД на Войнствата е Името Му: Ако тези наредби изчезнат отпред Мен, заявява ГОСПОД, тогава и потомството на Израил ще престане да бъде народ пред Мен завинаги. Така казва ГОСПОД: Ако може да се измери небето нагоре и да се изследват основите на земята надолу, тогава и Аз ще отхвърля цялото потомство на Израил заради всичко, което са извършили, заявява ГОСПОД." (Еремия 31:27-37)

Бог обещава, че ще дойде време, когато разпръсването на святия народ ще престане³⁶⁵. В това определено време Той ще събере чрез гласа на Пастира духовния дом на Израил, който е разпръснат всред всички народи.

Този път планът Му ще бъде изпълнен: Той ще постави закона Си в сърцата ни и заповедите Си в умовете ни. И приемайки този завет, ние ще познаем Бога такъв какъвто е. Обещанието е разширено:

³⁶⁴ Псалм 110:3

³⁶⁵ Данаил 12:7

"Затова кажи на израилевия дом: Така казва Господ БОГ: Не заради вас правя това, доме израилев, а заради свящото Си Име, което осквернихте между народите, където отидохте. И ще осветя великото Си Име, което беше осквернено между народите, което вие осквернихте между тях; **и народите ще познаят, че Аз съм ГОСПОД, заявява Господ БОГ, когато се осветя сред вас пред очите им.** Защото ще ви взема отсред народите и ще ви събера от всичките страни, и ще ви доведе в земята ви. И ще поръся върху вас чиста вода и ще се очистите; от всичките ви нечистотии и от всичките ви идоли ще ви очистя. **И ще ви дам ново сърце и нов дух ще вложя вътре във вас,** и ще отнема каменното сърце от плътта ви, и ще ви дам сърце от плът. **И ще вложя Духа Си вътре във вас и ще ви направя да ходите в наредбите Ми и да пазите правилата Ми, и да ги вършите.** И ще живеете в земята, която дадох на бащите ви; и **вие ще Ми бъдете народ и Аз ще ви бъда Бог. И ще ви спася от всичките ви нечистотии.** И ще повикам житото и ще го умножа, и няма вече да ви докарам глад, а ще умножа плода на дървото и произведенията на полето, за да не ви се присмиват вече народите, че гладувате. И ще си спомните злите си пътища и недобрите си дела и ще се отвратите от себе си заради беззаконията си и заради гнусотиите си. Не заради вас правя това, заявява Господ БОГ, нека ви бъде известно! Засрамете се и се посрамете заради пътищата си, доме израилев! Така казва Господ БОГ: В деня, когато ви очистя от всичките ви беззакония, ще населя градовете и развалините ще се съградят. И опустошената земя ще се обработи, вместо да бъде пустош пред очите на всеки минаващ. И ще казват: Тази земя, която беше пустош, стана като Едемската градина; и запустелите и опустошените, и разрушените градове се укрепиха и населиха. Тогава народите, останали около вас, ще познаят, че Аз, ГОСПОД, съградих разрушеното и насадих запустялото. Аз, ГОСПОД, изговорих това и ще го извърша. Така казва Господ БОГ: И това още ще оставя израилевия дом да измоли от Мен, за да им го направя — ще ги умножа с хора като стадо, като осветено стадо, като стадото на Ерусалим по празниците му — така запустелите градове ще се напълнят с човешки стада; и ще познаят, че Аз съм ГОСПОД." (Езекил 36:22-38)

Божиите обещания ще имат чудно финално изпълнение. Всички народи ще видят извършената в нас промяна, когато бъдем осветени от присъствието на Господ. Това е Негово дело. Господ е този, който ще ни попръска с чиста вода и който ще ни очисти от всяка нечистота. Господ ще бъде този, който ще ни очисти от всеки наш фалшив идол, от онези неща в които полагаме своето упование, енергия и/или време. Бог е този, който ще ни даде ново сърце и който ще

промени сърцата ни от каменни в сърца от плът. Ще вложи нов Дух в сърцата ни, давайки ни един помирнен ум, за да може да получаваме още и още от Неговия Дух, в резултат на което ние ще ценим и пазим всички Негови думи.

Тогава Бог ще стане наш Бог, и ние Негов народ. Бог изговорил тези обещания като такива, които ще се изпълнят в бъдеще, и това бъдеще дойде: пророческият часовник ни показва, че днес е благоприятно време; днес е времето за събирането на святия народ; днес Бог се настройва да извърши всичко това по чуден начин всред Неговия народ. Нека Бог ни помогне в нашето ежедневно ходене винаги да чуваме гласа Му, да не закоравяваме сърцата си, и новия завет, служението на Духа, да стане реалност в нашия живот.

Служението на смъртта

Две различни служения

В предишните страници споменахме служението на Божия Дух като част от Божия завет, или новия завет. Нека прочетем следните стихове в тази връзка:

"Пак ли започваме да се препоръчваме? Или и ние, както някои, имаме нужда от препоръчителни писма до вас или от вас? Вие сте нашето писмо, написано в сърцата ни, узнавано и прочитано от всички хора; и става явно, че вие сте Христово писмо, произлязло чрез нашето служение, **написано не с мастило, а с Духа на живия Бог, не на плочи от камък, а на плочи от плът — на сърцето**. И ние имаме такава увереност спрямо Бога чрез Христос; не че ние сме способни от само себе си да съдим за нещо като от нас си, но нашата способност е от Бога, който ни направи способни да бъдем служители на нов завет — не на буквата, а на Духа; **защото буквата убива, а Духът оживотворява**. Но ако служенето на онова, което докарва смърт, написано с букви, издълбани на камък, стана с такава слава, че израилевите синове не можеха да гледат Мойсей в лице заради блясъка на лицето му, който преминаваше, как служенето на Духа няма да бъде с по-голяма слава?" (2 Коринтяни 3:1-8)

Имайки в предвид този контекст нека се фокусираме върху 6-ти стих и нататък. Бог ни призовава към служението на новия завет. От какво конкретно се състои то? Новият завет е служението на Духа. Служението и Духът на Бога, които дават живот. Това служение е славно с една превъзходна, превъзходна слава. То е писането на Божия Дух в сърцата ни.

Относно стария завет четем, че той е завет на буквата. Буквата убива. Служението на смъртта било написано с букви на камък. Това служение на смъртта също било славно, макар и по-малко от това на Духа. Така че тук имаме два завета, старият и новият, поставени в контраст.

Божият завет, новият завет, е даването на Божия закон чрез Неговия Дух. Но в стария завет този същият закон е приет като буква без Духа, защото е посрещан от закоравено сърце, което приема Бога по свой си начин. Следователно старият завет е основан на буквата на новия завет, но без Духа на новия завет.

Но как е възможно буквата на Десетте заповеди да бъде служение на смъртта, когато четем следното относно закона?

Законът на мъдрия е извор на живот, за да се отдалечава *някой* от примките на смъртта. (Притчи 13:14)

Законът на мъдрия, законът на мъдростта, е извор на живот.

"Така говорете и така постъпвайте, като хора, които ще бъдат съдени по **закона на свободата**." (Яков 2:12)

Даденият от Бога закон е закон на свободата. И Исус добавя:

"И зная, че Неговата заповед **е вечен живот...**" (Йоан 12:50)

Заповедта на Бога е вечен живот. Божият закон, Неговите заповеди, са извор на живот, те са вечен живот. Но това е възможно само ако се приема духът на закона, защото стихът казва, че Духът е това, което съживява и дава живот.

Тогава как без духа и в буквата става служение на смъртта? Първо нека прочетем за буквата на закона:

"Наставник на неразумните, учител на невръстните, понеже имаш в закона олицетворение на познанието и на истината." (Римляни 2:20)

Голяма полза за Божия народ е да имат закона написан с букви, защото той е свидетелство за това дали сме в правдата или не. Но в буквата той прави едно нещо. Нека прочетем какво обяснява Павел за това:

"Защото **законът докарва гняв**, а там, където няма закон, няма и престъпление." (Римляни 4:15)

Виждаме, че там където няма закон, няма престъпление, и затова няма гняв. Обаче, когато е даден законът, когато той влиза или е приет, престъплението се разкрива в съзнанието и там, където грехът е разкрит, той произвежда гняв.

"Тогава какво да кажем? Законът грях ли е? Да не бъде! Но **аз не бих познал греха, освен чрез закона**; защото не бих знаел пожелание, ако законът не беше казал: „Не пожелавай.“" (Римляни 7:7)

Познаването на греха идва чрез закона. Ако законът не е казал "не пожелавай", този грях не би бил разкрит в живота ми. Той все още би бил там както винаги, но съвестта ми не би го осъзнавала.

"И аз някога бях жив без закон, но **когато дойде заповедта, грехът оживя, а пък аз умрях;**" (Римляни 7:9)

Законът влиза в съвестта тайно, по начин който не е външно видим³⁶⁶. Това е тогава, когато идва вината и осъзнаването, че грехът живее в мен и аз съм

³⁶⁶ Римляни 5:20; Речник на Стронг, Гръцки №3922

достоеен за смърт. Това е тогава, когато се произвежда служението на смъртта. Стихът продължава:

"И самата заповед, дадена за живот, ми се оказа за смърт. Защото грехът, като използва възможността чрез заповедта, ме измами и ме умъртви чрез нея. Така че законът е свят и заповедта — свята, справедлива и добра." (Римляни 7:10-12)

Заповедта ми позволява да виждам греха в истинската му светлина. Ето защо тя е свята, праведна и добра.

"Тогава това ли, което е добро, стана смърт за мен? Да не бъде! Но грехът, за да се показва, че е грях, ми причини смърт **чрез това добро нещо**, така че чрез заповедта грехът да стане много по-греховен. Защото знаем, че законът е духовен; а пък аз съм от плът, продаден под греха." (Римляни 7:13-14)

Апостолът изяснява, че законът по никакъв начин не е смърт. Смъртта не идва чрез закона, но по-скоро грехът произвежда смърт чрез това, което е добро, чрез закона. Осъзнаваме вината си, съвестта ни е обременена, и умът ни е натоварен. Поради това някои хора смятат, че отговорът се намира в премахването на закона, защото по този начин няма да осъзнаваме своята греховност – но това е повърхностен отговор, временен болкоуспокоител.

Трябва да позволим на това дело на убеждението да се извърши сега, в противен случай няма да можем да стоим пред Христос. Там грехът ни ще бъде разкрит, избличен и това веднага ще ни убие³⁶⁷. Трябва да оставим стария човек да умре и да намерим благодат в очите на Бога сега, защото ако чакаме, шокът и ужасът на тази бъдеща среща ще ни погълне.

Затова "служението на смъртта" чрез закона е необходимо. Самото откровение на Божия закон или Неговата правда, самото присъствие на Господ, извежда на светло живеещия в човека грях, и когато грехът е изявен, той ражда смърт.

Веднъж установили, че грехът произвежда смъртта, ние четем:

"Или не знаете, че ние всички, които бяхме кръстени в Христос Исус, бяхме кръстени в Неговата смърт? И така, ние бяхме погребани с Него чрез кръщение в смъртта, така че, както Христос беше възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в нов живот." (Римляни 6:3-4)

Павел ни разкрива науката на спасението. Когато приемем вината за греха и неговото осъждане на смърт, ние виждаме Христос и приемаме приноса на

³⁶⁷ Откровение 7:17; 2 Солунци 2:8; Откровение 19:21

живота Му. Чрез приемане на Божията благодат, Неговата милост и прощателност, ние преминаваме от състояние на осъждане и смърт чрез греха към Неговото царство на благодат. И тук забелязваме нещо важно: **за да приемем благодат и прощение и да бъдем възкресени за нов живот, първо трябва да минем през убеждението в грях и смърт.** Това е служението на закона. Законът реже, за да покаже болестта отвътре, за да може Христос да ни излекува. Павел обяснява това:

"Така че законът стана за нас възпитател, за да ни доведе до Христос, за да се оправдаем чрез вяра." (Галатяни 3:24)

Законът ни довежда при Христос. И Христос използва закона, за да даде повече духовно изцеление.

"А освен това дойде и законът, за да се умножи прегрешението. Но **там, където се умножи грехът, много повече се умножи благодатта;** така че, както грехът беше царувал в смъртта, така благодатта да царува чрез правда за вечен живот чрез Иисус Христос, нашия Господ." (Римляни 5:20-21)

Защо влязъл законът? Защо законът бил даден на планината Синай? За да се умножи грехът, за да може законът да извърши своето служение на смъртта в съвестта. Когато Христос произнесъл закона на планината Синай, целият народ започнал да чувства остро своята греховност. Божието присъствието, огненият стълб, гръмотевиците и светкавиците, яркостта на славата Му покрита от мрачен облак, треперенето на планината и земята, инструкциите никой да не се приближава към планината, за да гледа понеже може да умре – всичко това се случило заедно с прогласяването на закона.

Но стихът ни казва, че точно там, точно по същото време и на същото място, където грехът и убеждението за вина и смърт се умножило, благодатта се умножила много повече. Така че, когато при Синай Господ ги убеждавал в грях – най-голямата изява на греховност в историята на човека до разпятието на Исус – Той също веднага им давал и Своята благодат, Своя Дух, призовавайки при вратата на всяко сърце, за да могат да приемат прощението, което Той предлага. И докато мярката на греха, която била изявена на израилевия народ се умножавала, благодатта, която била дадена в същия този момент с предлагането на прощение била много по-голяма и преизобилна.

Дадена им била благодат, за да приемат Христос. Той ги умолявал да Му позволят да живее в тях. Обаче, израилевият народ затворил вратата на Христос. Те избрали да не слушат гласа на прощението и милостта. В своето бедствие, Божият народ се обидил, че грехът им бил изявен в живота им. Те решили сами да вършат Божието слово, без Христос, и поискали Той да не им говори повече.

По този начин те отказали да влязат под Христовата благодат, и останали под закона и осъждането на греха. Защото законът казва "проклет този, който не потвърждава всички думи на този закон като ги извършва"³⁶⁸. Тогава хората отхвърлили служението на Духа и останали със собствените си обещания и воля да вършат това, което Бог казал; останали в служението на смъртта, служението на буквата.

Вместо да изберат Христос, посредника на Духа, те избрали Мойсей, посредник на плътта³⁶⁹. Така Христос щял да бъде роден като човек за Своите братя,³⁷⁰ за да може да знаят, че Той е там за тях. Тъй като избраният посредник бил Мойсей, Христос щял да бъде като Мойсей³⁷¹. Израил отхвърлил Неговия глас и Неговите думи, които са дух и живот³⁷², и обещали да изпълнят всичко, което Бог можел да им каже чрез Мойсей, който трябвало да напише думите в книга. Повече не искали живота им да бъде писма написани с Духа на Бога, а по-скоро да имат книга, която могат да четат и сами да бъдат послушни. Тогава, като доказателство за това, което се случило, Мойсей слязъл с каменните плочи съдържащи Десетте заповеди.

Както законът дошъл при израилевия народ, така също идва и при нас. Понеже Бог има нужда от нашето съгласие, за да живее в нас, Той копнее грехът да се умножи в съвестта ни, за да дойдем при Него за живот. Това служение на смъртта е славно, защото то полага основата за служението на Духа, което е още по-славно.

Служението на смъртта в живота на цар Давид

"И ГОСПОД изпрати Натан при Давид. И той дойде при него и му каза: В един град имаше двама души — единият богат, а другият беден. Богатият имаше голямо множество овце и говеда. А бедният нямаше нищо друго освен едно малко женско агне, което беше купил и хранеше, и то порасна заедно с него и децата му. От залька му ядеше и от чашата му пиеше, и на пазвата му лежеше, и му беше като дъщеря. И един пътник дойде при богатия, а на него му досвидя да вземе от своите овце и от своите говеда, за да сготви за пътника, който беше дошъл при него, а взе агнето на сиромаха и го сготви за човека, който беше дошъл при

---

³⁶⁸ Второзаконие 27:26

³⁶⁹ 2 Коринтяни 3:3, 7, 13-17

³⁷⁰ Евреи 2:17

³⁷¹ Второзаконие 18:15-16

³⁷² Йоан 6:63

него. Тогава гневът на Давид пламна силно против човека и той каза на Натан: Жив е ГОСПОД – човекът, който е сторил това, заслужава смърт! И ще плати за агнето четирикратно, понеже е направил това и не се е съжалил! **Тогава Натан каза на Давид: Ти си човекът!** Така казва ГОСПОД, Израилевият Бог: Аз те помазах за цар над Израил и те избавих от ръката на Саул, дадох ти дома на господаря ти и жените на господаря ти в пазвата ти и ти дадох израилевия и юдовия дом. И ако това беше малко, бих ти прибавил още много! Защо презря ти словото на ГОСПОДА, като стори зло пред Него? Ти уби с меч хетееца Урия и си взе за жена неговата жена, а него уби с меч на синовете на Амон. Затова сега мечът няма да се оттегли от дома ти до века, понеже ти Ме презря и взе жената на хетееца Урия за своя жена. Така казва ГОСПОД: Ето, Аз ще повдигна зло против теб от дома ти и ще взема жените ти пред очите ти, и ще ги дам на ближния ти и той ще лежи с жените ти явно под лъчите на слънцето; защото ти си извършил това тайно, но Аз ще го извърша пред целия Израил и пред слънцето. Тогава Давид каза на Натан: Съгреших против ГОСПОДА. А Натан каза на Давид: И ГОСПОД отмахна греха ти – няма да умреш. Но понеже чрез това дело ти си дал повод на ГОСПОДНИТЕ врагове да хулят, синът, който ти се е родил, непременно ще умре. И Натан си отиде у дома си..." (2 Царе 12:1-15)

След като влиза в незаконна връзка, която е в директно противоречие с Божието слово, Давид заповядал Урия да бъде убит. Заради спасението на Давид, било необходимо Бог да му разкрие неговото истинско състояние. Натан направил това чрез една притча, за която Давид трябвало да произнесе присъда. Давид заявил, че това, което човекът е направил е достойно за смърт – а Натан заявил, че Давид е този човек. От думите на самия грешник идва осъждането на смърт.

Ето тук бъдещето на Давид внася деликатен и ужасен баланс. Щял ли да приеме изобличителното слово, осъждането на смърт, или ще закорави сърцето си? Избраният път определял колко влияние той ще позволи Бог да има в неговия живот. Давид се предава напълно на убеждението на Божия Дух и изповядва, че е съгрешил срещу Господ. Той не казва нищо друго. Няма извинение за греха. Поради това Бог може да прости греховете на Давид и да го увери, че няма да умре.

Приемането на собственото ни състояние позволява на Бог да прости и да ни даде Своя съживяващ Дух. Това е пътят, който Бог иска да следва при всеки грешник, за да е способен да разкрие състоянието на човешкото същество и да може да му даде прощение и изцеление. Какво би се случило ако Давид бил закоравил сърцето си? Даваме ли си сметка колко трудно щяло да бъде Бог да го спаси? Какво трябвало да направи Бог, за да може Давид да приеме, че е сбъркал?

Бог трябвало да позволи на последиците да заведат Давид там, където той би могъл да види своята греховност със свежа перспектива, където Бог би могъл отново успешно да апелира към него. Бог не би се опитал да сломи волята на Давид и да го принуди да се покае, а по-скоро, ако сърцето му се закорави, той щял най-накрая да бъде оставен на унищожителя. Обаче, да благодарим на Бога за примера на Давид, който ни показва пътя към живота: да не закоравяваме сърцето, но да признаем състоянието на душата ни.

Това което трябва да обмислим тук не са само действия. Нека не изпадаме в изкушението на фарисея, което е поведението на светския Ерусалим,³⁷³ който мисли само за изпълнение. Фарисеят благодари на Господ защото не е направил това или онова, но извършил това, което било правилно³⁷⁴. Но вместо това нека погледнем към нашето сърце. И там ние ще видим, както казал Христос, изворът на всичко, което осквернява човека³⁷⁵. Това е естественото състояние на сърцето ни.

Нашите мисли са ключът, дори преди действията ни, защото според Божествения модел мислите са невидимият източник, докато действията са видимата изява и увеличение на мислите³⁷⁶. Бог иска да разреши проблема в неговия източник – така че, когато мислите ни отиват там където не трябва, Божият Дух изважда Своя меч, който е Божието слово³⁷⁷, за да ни убеди в грях. Какво правим с тази мисъл, която изведнъж се разкрива като греховна? Точно там, по това същото време и на това същото място, има преизобилна провизия на прощение и благодат от Христос. Ето така Бог е наша постоянно присъстваща помощ в беда³⁷⁸.

Моето преживяване е, че понякога умовете ни са обучени да отиват в посоки, които не са в съгласие с Господ, и борбата в мислите става титанична. Плътското сърце иска да властва над желанието да се върши добро и да се търси Бога и, сякаш това е гравитационна сила, то се опитва да ни насочва към нашите обичайни модели на поведение. Но Господ е там и ни кани да коленичим и да приемем Неговата помощ така че тези мисли да нямат контрол над живота ни. Господ вижда нашата молба и получава разрешението ни да ни променя и да ни обновява, изграждайки стена срещу греха.

---

³⁷³ Галатяни 4:25

³⁷⁴ Лука 18:9-13

³⁷⁵ Матей 15:18-19

³⁷⁶ Притчи 30:32; Лука 6:43-45

³⁷⁷ Ефесяни 6:17

³⁷⁸ Евреи 4:16

Преживяването на Петър

Нека разгледаме една библейска история, която илюстрира това, което споменахме. По време на по-голямата част от Христовата служба, и особено при последното Му пътуване към Ерусалим, учениците били потопени в кавги за това кой трябва да бъде най-велик и кога Христос ще бъде цар. Въпреки че били силно привлечени към Христос и се учудвали на живота и ученията Му и въпреки че Го били приели като Месията, Божият Син и Спасител, те все още не разбирали дълбочината на плътското си състояние. Божията агапе любов все още не живеела в тях. Смъртта на Христос щяла напълно да изясни това:

"И като изпяха химн, излязоха на Елеонския хълм. Тогава Иисус им каза: Вие всички ще се отвърнете от Мен тази нощ, защото е писано: „Ще поразя пастира и овцете на стадото ще се разпръснат.“ А след като бъда възкресен, ще отида преди вас в Галилея. А **Петър в отговор Му каза: Даже и всички да се отвърнат от Теб, аз никога няма да се отвърна!** Иисус му каза: Истина ти казвам, че тази нощ, преди да пропее петелът, ти три пъти ще се отречеш от Мен. Петър Му каза: Дори да стане нужда да умра с Теб, пак няма да се отрека от Теб! Същото казаха и всичките ученици." (Матей 26:30-35)

Христос обявил, че те ще се отвърнат от Него и ще се разпръснат. Пълен със самоувереност, Петър заявил, че макар и да е възможно другите да Го изоставят, той никога няма да направи това³⁷⁹. Иисус, който не лъже, разкрил състоянието на сърцето му. Петър със сигурност щял да се отрече три пъти от Учителя си същата тази нощ. В своята себедостатъчност Петър настоявал и обещал, че дори и да умре, не би се отрекъл от Христос. И всички те се присъединили към Петър. Нека внимателно да проследим последователността:

- a. Христос им казва какво ще се случи и как ще се отрекат от Него. Тук имаме разкриване на сърцето на Петър и на учениците. Това е словото, законът, който влиза в съвестта и обявява нейното греховно състояние.
- b. Със себедостатъчност и непознавайки собственото си състояние, Петър отрича това и обещава, че няма да го направи. Закоравява сърцето си срещу разкриването на неговото състояние и обещава да не отхвърля Христос. Това обещание е едно първоначално Да.
- c. Христос потвърждава това, което е казал, а Петър и учениците, разчитайки на себе си, отново отричат, че ще отхвърлят Христос. Не осъзнават, че без Христос не могат да направят нищо³⁸⁰. И така, във връзка с Христос, учениците били в старозаветно отношение, където

³⁷⁹ Марко 14:26-31

³⁸⁰ Йоан 15:5

били по-уверени в собствените си способности отколкото в словото на техния Учител.

Христос бил заведен на съд, а Йоан и Петър успели да влязат в двора. Щом влязъл, Петър се опитал да остане незабелязан докато със силен интерес внимавал на това, което се случвало в съда. Той се ужасил от подигравките и лошото третиране на което бил подложен Христос. Опитвайки се да скрие истинските си чувства, той се смесил с онези, които били арестували Христос тази нощ, но те се зачудили на неговото поведение и акцент. Запитали го веднъж, след това отново, и бил обвинен, че е последовател на Исус.

Намирайки се натясно той започнал да се къльне, че не познава Христос. След малко бил запитан отново. Онези които са прекарвали години от живота си с Христос не могат да останат незабелязани. Когато бил запитан, Петър се разгневил и за да докаже, че няма връзка между Христос и него, той казал чрез клетви и проклетия, че не познава Христос. И докато проклетията все още се леели от устата му, петелът пропял още веднъж.

Петър се обърнал и погледнал към Христос, и Христос погледнал към Петър³⁸¹. Петър видял онова наранено лице; видял съжаление, скръб и прощение в очите Му. Нямамо гняв. Погледът към това състрадателно лице сломил закоравялото сърце на Петър, който побягнал плачейки. Той не можел да престане да си спомня предишните часове, и как Господ бил предвидил какво щяло да се случи, и как Той бил казал на Петър, че три пъти ще се отрече от Него тази нощ. Петър тъкмо бил заявил с клетви и проклетия, че не познава Христос, но сега било станало явно колко добре го познавал Господ, докато той самият бил невежа относно собствената си греховност. Но независимо от всичко това, Исус го бил обичал и го ръководел до този ден с нежност, грижа и посвещение. И достигайки Гетсимания, където Христос изливал душата Си в агония докато те спели само няколко часа преди това, Петър плакал горчиво.

Времето на изпита дошло и Петър проявил това, което било в сърцето му, но той не осъзнавал и нарушил обещанието си. Там се изявило Не-то. Тогава в Петър имаме словото на плътския човек: Да-то и Не-то. Обаче, когато петелът пропял два пъти, той си спомнил думите на Исус. И там законът влязъл в съвестта на Петър. И не само това, но Петър влязъл в присъствието на Христос. Петър погледнал към Спасителя и Спасителят погледнал към Петър, и там думите и лицето на Христос станали като огън в съвестта му.

Какъв ужасен момент! Тук Петър имал своето служение на смъртта. Но в този същия момент, Божият Дух имал провизия от прощение и благодат. Петър

---

³⁸¹ Лука 22:61

осъзнал греха на своята импулсивност и самоувереност, и затова напълно се хвърлил в обятията на Христос уповавайки в Него за спасение.

Славата и сенките

Нека продължим да четем:

"Защото, ако **служенето на онова, което докарва осъждане, стана със слава**, служенето на онова, което докарва правда, го надминава много повече по слава. Защото и онова, което е било прославено, не е било прославено в това отношение, поради славата, която превъзхожда. Защото, ако преходното беше със слава, колко повече ще бъде в слава трайното!" (2 Коринтяни 3:9-11)

Макар че служението на смъртта/осъждането е по-малко славно от служението на Духа/правдата, то все пак е славно. Защо е славно? Защото това е Божието дело, което събаря човешката слава. Чак когато човек е способен да види собствената си нищожност и пълната си неспособност да извърши нещо добро от себе си, той ще бъде готов да се облече с Божията правда, която е подготвил Христос.

"И така, като имаме такава надежда, **пристъпваме с голямо дръзновение на речта** и не сме като Мойсей, който **слагаше покривало на лицето си**, за да не могат израилевите синове да гледат края на това, което преминаваше." (2 Коринтяни 3:12-13, Американска стандартна версия)

Апостол Павел продължава като казва в писмото си към коринтяните, че тъй като служението, което е получил е на Духа, а не на буквата, той говори с голямо дръзновение, не защото е компетентен от самосебе си, но защото компетентността идва от Бога.

"Не че ние сме способни от само себе си да съдим за нещо като от нас си, но нашата способност е от Бога," (2 Коринтяни 3:5)

Това изявление потвърждава, че Павел е в новия завет и има служението на Духа. И тъй като е служител на Духа, той говори с много увереност, директно и без покривало. Защо Мойсей трябвало да носи покривало?

"И когато Мойсей слизаше от Синайската планина и държеше двете плочи на свидетелството в ръката си, при слизането си от планината Мойсей не знаеше, че **кожата на лицето му блестеше**, понеже Бог беше говорил с него. Но Аарон и всичките израилеви синове видяха Мойсей, и ето, **кожата на лицето му блестеше; и се бояха да се приближат при него**. Затова Мойсей ги повика и тогава Аарон и всичките началници

на обществото се върнаха при него и Мойсей говори с тях. След това се приближиха и всичките израилеви синове и той им заповяда всичко, което ГОСПОД му беше говорил на Синайската планина. И Мойсей свърши да говори с тях и сложи на лицето си покривало. **И когато влизаше пред ГОСПОДА да говори с него, Мойсей вдигаше покривалото, докато излезе. После излизаше и говореше на израилевите синове онова, което му беше заповядано. И израилевите синове виждаха лицето на Мойсей, че кожата на лицето на Мойсей блестеше, а Мойсей пак слагаше покривалото на лицето си, докато влезе да говори с ГОСПОДА.**" (Изход 34:29-35)

След като Мойсей говорил с Бога и видял Неговата слава, лицето му сияело. Поради тази светлина хората се страхували да се приближат до Мойсей; те не можели да гледат Божията слава дори в Неговия човешки канал. Самият Мойсей не се нуждаел от покривало, за да говори с Бога; не Бог е този, който се нуждае от покривало. Покривалото било нещо, което целият Израил имал пред себе си.

Мойсей носел покривалото от уважение към израилевия народ (вместо всички израилтяни да си сложат покривало), и го маха, когато говори с Господ. Каналът се нуждае да покрие славата с покривалото така че Израил да може да го вижда и да говори с него. Това е символ на една по-голяма реалност. Също както Мойсей проявил снизхождение и си сложил покривало заради народа, така и Христос проявил снизхождение и облякъл покривало. С други думи Той бил въплътен или взел на себе си скиния³⁸², та човечеството да може да говори с Божия Посредник и да гледа към Него. Това е защото яркостта на Христос без покривалото на човешкото естество би изгонило човечеството от страх, точно както станало когато Христос дошъл при Адам и Ева след като били съгрешили³⁸³.

Какво се случило с израилевия народ? Те не искали да **слушат** и закоравили сърцата си; като последица от това сега не можели да **гледат** славата, с която Бог също копнеел да ги благослови. Тяхното греховно и плътско състояние попречило на това. Неверието в тях действало като покривало на очите и ушите им и им попречило да слушат и да гледат Божията светлина.

"И така, като имаме такава надежда, пристъпваме с голямо дръзновение и не сме като Мойсей, който слагаше покривало на лицето си, **за да не могат израилевите синове вярно да гледат края на това, което се събаряше.**" (2 Коринтяни 3:12-13)

---

³⁸² Йоан 1:14; Евреи 10:20

³⁸³ Битие 3:8

Очите на Израил не можели да видят края на това, което се събаряше. Нека си припомним употребата на думата "край", и да видим един стих, който използва точно същата дума в оригиналния си език:

"Защото **Христос е края на закона** за правда на всеки, който вярва."
(Римляни 10:4)

"Краят" – целта или съдбата на закона – е Христос. Но края, задачата или целта на това което се събаряло също е Христос. И тук можем да запитаме, какво е това, което се събаряло? Докато сме призвани да помним Неговите постановления и съдби³⁸⁴, жертвите и приносите са премахнати³⁸⁵. Службата на светилището и Аароновото свещенство са премахнати³⁸⁶. Също контекстът на главата, която анализираме ни казва, че първият завет, заветът на буквата, служението на осъждането, е премахнат, въпреки че е славен. Абсолютно всичко от това, което е премахнато и е готово да изчезне³⁸⁷ сочи към Христос и Той е неговата крайна точка. Краят, целта на жертвите, приносите, светилището, свещенството и стария завет е Христос и ни води при Христос. Малко по-нататък в писмото си Павел изяснява напълно:

"А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух. ... Защото ние **не проповядваме себе си – а Христос Исус като Господ**, а себе си като ваши слуги заради Исус." (2 Коринтяни 3:18; 4:5)

Това което израилтяните не можели да гледат било целта на това, което е премахнато. Не можели да гледат Христос нито славата Му; това ги карало да се страхуват.

"Но техните умове бяха заслепени. Защото и до днес същото това покривало стои при прочитането на Стария Завет, като не се открива, защото то се отмахва в Христос." (2 Коринтяни 3:14)

Заради неговото неверие израилевият народ бил сляп за Христос във всички събития които им се случвали. Те имали за цел по-решително да не слушат Божия глас, и в същото време да изпълнят всичките Му думи. И Павел ни казва, че това се е случвало до сега³⁸⁸. Ние имаме същите проблеми като израилтяните и за нас продължава да е трудно да виждаме Христос във всяка история на Стария завет.

---

³⁸⁴ Малахия 4:4

³⁸⁵ Данаил 9:27

³⁸⁶ Евреи 10:1-2

³⁸⁷ Евреи 8:13

³⁸⁸ Деяния 13:38-41; 28:24-29

Това покривало, което стои на пътя между светлината, която искала да сияе върху тях (която е Христос³⁸⁹) щяло само да остави израилевия народ в сенки. Те били поискали посредник в плът, Мойсей, но дори тогава не могли да гледат лицето му, докато лицето на преобразилия се Христос светело като слънцето³⁹⁰ на учениците. Те не приели същината, но само символите на реалностите, които им били обещани. Виждаме ясно това в различните преживявания на израилевия народ:

а. Бог бил обещал на израилевия народ, че ако слушат гласа Му и ценят завета Му, целият народ щял да бъде царство от свещеници. Това никога не се случило. Вместо това свещенството било дадено на Аароновото семейство от племето на Левий. И вместо да бъде световно, това свещенство било предимно ограничено до израилевия народ. Обаче, когато приемем Христос точно както Той разкрива Себе Си и гледаме Неговата слава, ние сме направени царско свещенство³⁹¹, за да принасяме духовни жертви на Бога чрез Исус Христос³⁹².

б. Бог бил обещал, че ще ги заведе в Своето обиталище, в светилището направено от Господните ръце. Но вместо това те били пришълци в пустинята 40 години и чрез това преживяване загубата на този небесен вход им била разкрита, и онези, които не умрели в пустинята влезли в Ханаанската земя.

в. Бог искал да обитава в сърцата им чрез Святия Си Дух и да има Своя трон там, да напише закона Си в сърцата им. Когато не могъл да направи това заради закоравяването на сърцата им, Той ги учел какво иска да направи в тях чрез светилище направено от човешки ръце, където Шекината щяла да обитава в Най-святото място.

г. Според сключения с Авраам завет Бог обещал, че законът ще бъде поставен в умовете им и написан на сърцата им. Закоравявайки сърцата си те приели закона на каменни плочи. Вместо да приемат закона на животворящия Дух в Христос Исус³⁹³, живата канара, която е крайтъгълният камък³⁹⁴, те приели буквата на завета върху студен, мъртъв камък.

Вместо да приемат служението на Божията правда, служението на Господния Дух, те приели само служението на буквата, служението на смъртта. И това е

---

³⁸⁹ Йоан 1:9

³⁹⁰ Матей 17:2

³⁹¹ 1 Петрово 2:9

³⁹² 1 Петрово 2:5

³⁹³ Римляни 8:2

³⁹⁴ 1 Петрово 2:4

така, защото това, което е ухане за живот на онези, които вярват, е смъртоносно ухане за онези, които не вярват.

Тогава виждаме, че израилевият народ бил оставен с несъвършен завет, несъвършено светилище, несъвършено свещенство, несъвършено служение и с несъвършени приноси и жертви. Независимо от това, виждаме благодатта, милостта, търпението и нежната грижа на Бог към Неговия народ. Бог им дава добрата вест на Своите обещания, дава им Христос като вестител на завета, но народът поставил покривало от неверие на пътя на сияещата светлина на Божията слава в лицето на Исус Христос.

При наличието на покривало Бог общува с тях чрез символите и образите, които извират от сянката, която е резултат от това покривало поставено на пътя на светлината. Но все още, сенките в тях обявявали всичко на всеки, който искал да чуе и да види вечните реалности на Божията слава в Неговия Син. Сенките продължавали да свидетелстват на всеки, който желяел да чуе за славата на Божия любящ характер проявен в Христос, за делото, което Бог искал да извърши за всяко от Своите деца поотделно, за божествената, бащинска любов, безкрайно по-велика от човешката майчина любов³⁹⁵, с която Отец нежно гледа на всяко едно от Своите изгубени деца. И тази реалност била там, в техния обсег, винаги когато пожелали да се хванат за нея чрез вяра. В този Стар Тестамент (бел. прев. като Писание) и завет, в тази Тора, тогава виждаме образа на познание и истина³⁹⁶.

Прочетохме, че покривалото е премахнато от Христос. Когато слушаме и ценим Божието Слово, ние приемаме Христос. Приемайки Христос, можем да се хванем за реалностите вместо за сенките. Покривалото щяло да се премахне, когато израилевият народ се хване за Христос.

"Но когато Израил се обърне към Господа, покривалото се отмахва. А Господ е Духът; и където е Господният Дух, там е свобода. А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух."
(2 Коринтяни 3:16-18)

В контекста Павел обяснява, че самият Господ Исус Христос е Духът³⁹⁷, и че където е Господният Дух, там е свобода³⁹⁸. Там където на израилевия народ била предложена свобода и приел закона на свободата³⁹⁹, новият завет, точно там бил

³⁹⁵ Псалм 27:10

³⁹⁶ Римляни 2:20

³⁹⁷ 2 Коринтяни 4:5

³⁹⁸ Йоан 8:36

³⁹⁹ Яков 1:25; 2:12; Псалм 119:44-45

Господ Исус Христос, чрез Духа Си опитвайки се да вложи Божия закон в умовете им и да го напише в сърцата им. Духът на Господ, който ги водел като пастир е Господ Исус Христос⁴⁰⁰.

И сега, казва Павел, ние които сме приели служението на Духа гледаме към славата на Господ Исус Христос без покривало. Славата на Господ е Неговият характер. Исус се молил на Отец, казвайки, "Отче, Аз те прославих на земята"⁴⁰¹. Отец е прославен, когато Духът на Христос живее в сърцето и проявява плода на Духа⁴⁰².

В молитвата Си Исус обяснява в какво се състои прославянето. Христос е изявил името на Отец⁴⁰³. Христос обявил със слово и на дело през целия Си живот и служба, че живият Бог е любов⁴⁰⁴, че обича с толкова себепожертвувателна любов, че е изпратил собствения Си Син на света⁴⁰⁵, в Дух и в човешка плът⁴⁰⁶, за да върне хората обратно у дома⁴⁰⁷. И точно както Мойсей, когато гледал славата на Господ като в огледало, ние се преобразяваме в същия образ като това, което наблюдаваме. Преобразявани сме от слава в слава, от разкритие към разкритие, от откровение за Христос към откровение за Христос чрез Господния Дух, когато схващаме безкрайните дълбочини на Божия характер и Неговата любов, когато разкриваме все по-дълбоко и по-всеобхватно Неговата грижа към грешащите Му деца.

"Затова, като имаме това служение, както придобихме милост, не се обезсърчаваме; но се отрекохме от тайните дела на срама, като не постъпваме лукаво, нито изопачаваме Божието слово, а като изявяваме истината, препоръчваме себе си на съвестта на всеки човек пред Бога."

(2 Коринтяни 4:1-2)

Имайки това служение на новия завет, където провъзгласяваме славите на Господ, тайната на Бога, която е Христос в Неговия народ⁴⁰⁸, ние се отричаме от скритите неща на неискреността, като не ходим в лукавство, нито държим Божието слово измамливо. Очевидно, когато човек е в служението на буквата, старият завет, той изпада в ужасната заблуда да използва Божието слово с лукавство и измама. Когато човек е в стария завет,

⁴⁰⁰ Исаия 63:10-14; 40:10-11; Йоан 10:11, 16

⁴⁰¹ Йоан 17:4

⁴⁰² Йоан 15:8; Галатяни 5:22-26

⁴⁰³ Йоан 17:6-8, 25-26

⁴⁰⁴ Йоан 14:7-11; 17:23, 26

⁴⁰⁵ Йоан 3:16; 1 Йоаново 4:8-10, 14-16

⁴⁰⁶ Галатяни 4:4, 6

⁴⁰⁷ Лука 15:4

⁴⁰⁸ Колосяни 1:27

той не вижда Христос нито Господната слава в старозаветните писания, и така не вижда какво се опитва да направи Христос сега. Той не съзнава откровението за собственото си състояние и се противи, което го прави да ходи в неискреност. Истината ни прави способни да препоръчваме себе си на съвестта на всеки човек пред Бога.

"Но ако нашето благовестие е покрито, то е покрито за тези, които погиват, за невярващите, чиито умове е заслепил богът на този свят, за да не би да ги озари светлината на благовестието на славата на Христос, който е образ на Бога. Защото ние не проповядваме себе си — а Христос Иисус като Господ, а себе си като ваши слуги заради Иисус. Защото Бог, който е казал на светлината да изгрее от тъмнината, е Този, който е огрял в сърцата ни, за да даде светлината на познанието на Божията слава в лицето на Иисус Христос." (2 Коринтяни 4:3-6)

Бивайки и оставайки в първия завет, с покривалото на неверие поставено пред нас, защото не можем да гледаме славата на Христос, означава да бъдем погинали. Врагът на душите, унищожителят е този, който заслепява разума на този свят, разума на невярващите, за да не могат да видят светлината на славното евангелие на Христос, образът на Бога. Най-ужасното нещо в това е, че ярката светлина на добрата вест за спасението в Христос произвежда страх в духа на онези, които са заслепени от измамата на греха и неверието. Колко невероятно! Това което е живот е виждано като смърт, а това което е смърт е държано сякаш е живот.

Притчи

В своята служба на Духа Павел говори ясно – говори директно и открито⁴⁰⁹. Така Господ говорил на Мойсей⁴¹⁰, който можел да гледа славата на Господ без покривало. Затова се запитваме: какво се случва, когато Господ намира закоравяло сърце, което не желае да слуша и пази словото? Какво се случва, когато Господ се среща с хора, които са в стария завет, които не могат да гледат славата на Господ с непокрита лица?

"Тогава се приближиха Неговите ученици и Му казаха: **Защо им говориш с притчи?** А Той в отговор им каза: **Защото на вас е дадено да знаете тайните на небесното царство, а на тях не е дадено...** Затова им говоря с притчи, защото гледат, а не виждат; слушат, а не чуват и не разбират. В тях се изпълнява пророчеството на Исаия, което казва: „С уши ще чуете, а никак няма да разберете; и с очи ще гледате, а никак

⁴⁰⁹ 2 Коринтяни 3:6, 12

⁴¹⁰ Числа 12:8

няма да видите. **Защото сърцето на този народ е надебеляло, и с ушите си тежко чуват, и очите си затвориха, да не би да видят с очите си, и да чуят с ушите си, и да разберат със сърцето си, и да се обърнат, и Аз да ги изцеля.**“ А вашите очи са блажени, защото виждат, и ушите ви – защото чуват. Защото, истина ви казвам, че мнозина пророци и праведници са желали да видят това, което вие виждате, но не видяха; и да чуят това, което вие чувате, но не чуха. ... Всичко това Иисус каза на множеството с притчи, и без притчи не им говореше, за да се изпълни реченото чрез пророка, който казва: „Ще отворя устата Си в притчи; ще изкажа скритото още от създанието на света.“" (Матей 13:10-17, 34, 35)

На онези, които били близо до Иисус, които не искали самоволно да Го разбират погрешно, било дадено познанието за тайните на Божието царство. За останалите, които не искат да слушат всичко е давано чрез притчи.

"И с много такива притчи им говореше словото, както можеха да слушат. А без притча не им говореше, но насаме обясняваше всичко на Своите ученици." (Марко 4:33-34)

Иисус говорил нещата ясно на учениците, без сенките създадени от "покривалото на неверието", защото те имали уши да чуват и очи да виждат. Доказателството, че това е така е в това, че те последвали Христос и Го приели. И така в това виждаме друг принцип в Божието дело с човешките същества: Бог настройва Своя език и Своя начин да подхожда към човешките същества според състоянието в което се намират, според това което могат да чуят. Колкото по-отворено е сърцето да приеме Божието слово, и колкото повече то приема вестта без да се обижда, толкова по-ясно Господ може да го обяви.

Но ако сърцето е закоравяло, тогава Господ говори чрез илюстрации и сенки. Те са давани с намерението хората да чуят тези думи, и понеже те са по-отворени за интерпретация, хората може повече да желаят да ги приемат и да отворят сърцата си.

"И Господ каза: Понеже този народ се приближава към Мен с устата си и с устните си Ме почита, но е отдалечил сърцето си от Мен и страхът им от Мен е според научена човешка заповед," (Исая 29:13)

Това състояние на почитане с устни, но отдалечени от Бога в сърцата е естественото състояние на човека. Притчите са, за да изявят тайната, нещата скрити от основаването на света, за онези чиито сърца са отдалечени от Бога и се противопоставят на слушането на словото. Притчата е част от служението на буквата и стария завет. Словото става за тях чужди думи, докато паднат назад,

бъдат разбити, вързани и взети в плен⁴¹¹, с други думи, докато служението на смъртта извърши пълната си рѣбота.

"Сега иди, напиши това пред тях на дѣсчица, и **в книга го запиши**, и да остане за вечни времена, че те са непокорен народ, синове лѣжци, **синове, които не искат да слушат закона на ГОСПОДА**, които казват на гледачите: Не гледайте! – и на пророците: Не ни пророкувайте правото, говорете ни ласкателства, пророкувайте измами;" (Исая 30:8-10)

Вѣпреки че с устните си изповядват, че искат да следват Господ, те не искат да слушат Божия закон. Не искат да слушат за реалността на тяхната греховност, а по-скоро желаят да слушат ласкателни неща. Гласът на Святия израилев ги обижда и те не могат да понасят да го слушат вѣпреки, че им говори с милост. Страхът на Бога в тях е една човешка заповед; дадени са им учения за Бога, които са човешки, а не божествени.

Поради това състояние, Бог иска това да бѣде отбелязано в книга. Тези неща са били писани за нас, които сме достигнали последните времена, за да може да се поучим от състоянието на нашите предци и от това, което се е случило в миналото. И продължава като казва:

"Затова, така казва Светият Израилев: **Понеже презирате това слово и се уповавате на насилие и на коварство** и се опирате на тях, затова това беззаконие ще ви бѣде като пролом, готов да се срине, издугина вѣвъ висока стена, чието рухване идва внезапно, в един миг. И Той ще я строши, както се строшава грѣнчарски съд, разбит безпощадно, така че сред разбитите му части да не се намира парченце, с което да се вземе огън от огнището и да се гребне вода от щерната. Защото така казва Господ БОГ, Светият Израилев: **Чрез обръщане и покой ще се избавите, в безмълвие и упование ще бѣде силата ви. Но вие не искахте.** А казахте: Не, ще побегнем на кон! – затова ще бягате; и: Ще яздим на бързи коне! – затова и преследвачите ви ще бѣдат бързи. Хиляда ще бягате от заплахата на един, от заплахата на петима, докато останете като голо дърво на планински връх и като знаме на хълм." (Исая 30:12-17)

Докато Бог предлага да бѣде тяхно прибежище и сила, народът Му отхвърля словото Му и уповава на насилие и нечестие. Този отказ да се слуша Божието слово приключва с появата на пролом в защитата,⁴¹² която Бог дава. Относно свободната им воля, Той приема решението, че не Го искат в живота си⁴¹³ и

⁴¹¹ Исая 28:12, 13

⁴¹² Исая 5:5; Еклисиаст 10:8; Йов 16:11, 14

⁴¹³ Исая 30:8

оттегля защитата Си като някой който счупва грънчарски съд⁴¹⁴. Само ако знаеах, че Бог иска да ги спаси без насилие, в мир, почивка и доверие в Неговото слово!

"Затова **ГОСПОД ще чака**, за да се смили над вас, и затова ще се превъзвиси, за да ви пожали; защото ГОСПОД е Бог на правосъдие — блажени всички, които Го чакат! Защото народ ще живее в Сион, в Ерусалим. Ти няма никога вече да плачеш! **Той наистина ще се смили над теб при гласа на вика ти**; когато го чуе, ще ти отговори. И дори Господ да ви даде хляб на скръб и вода на притеснение, учителите ти няма вече да бъдат скрити, а очите ти ще гледат учителите ти; **и ушите ти ще слушат слово зад теб, което, когато се отклонявате надясно и когато се отклонявате наляво, ще казва: Този е пътят, ходете по него!** Тогава вие ще имате за гнусота покритието на сребърните си идоли и обкова на златните си леяни идоли. Ще ги изхвърлиш като гнусота, ще им кажеш: Махай се! **И тогава Той ще даде дъжд на смето ти, което ще засееш в земята, и хляб като добив от земята, и той ще бъде тлъст и изобилен...**" (Исая 30:18-23)

Обещанието е, че когато се върнат при Бога, Той ще се смили, защото е справедлив, ще ги съжали и ще чуе гласа на народа Си. Те ще разпознаят прекрасния глас на божествения Пастир, ще Го приемат като свой учител и Той ще им покаже пътя. Когато следват гласа на Пастира, повече няма да бъдат мамени от въображението на собствените си умове. Бог ще може да изпълни чудните обещания за освежаването на Неговото присъствие, Божията тайна, която е била пазена от началото на света⁴¹⁵.

Божественият модел, Ключът към заветите

Виждайки всичко това, нека се върнем към установяването на сенките или символите, служението на буквата като средство чиято цел е да ни доведе при Христос, и ще свържем това с Божествения модел, и това как съкровищата на мъдростта са скрити в този модел⁴¹⁶. Отец е източникът на всички неща и те съществуват чрез Неговия Син⁴¹⁷. Така че Отец е източникът или произходът, а Синът е средството или каналът. Христос или каналът е този, който ни дава

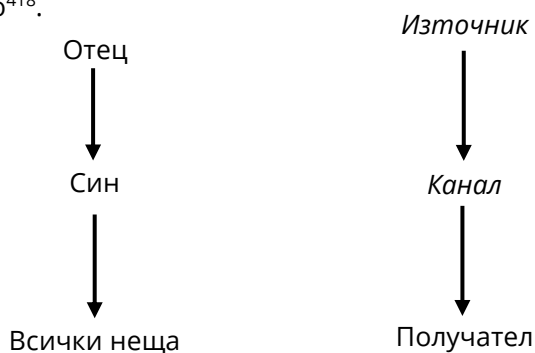
⁴¹⁴ Псалм 2:9; Еремия 19:11; Откровение 2:27

⁴¹⁵ Римляни 16:25; Откровение 10:7

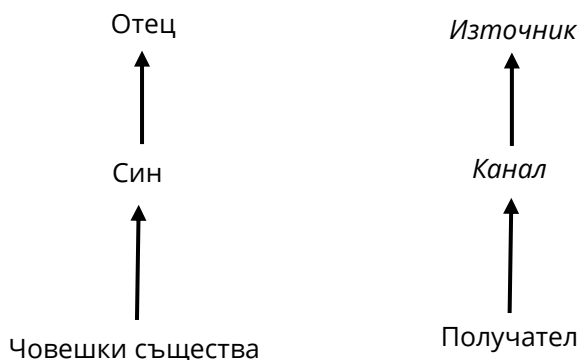
⁴¹⁶ Колосяни 2:2, 3

⁴¹⁷ 1 Коринтяни 8:6

светлина относно Отец и ни помага да Го познаваме, разкрива ни Го, и ни приближава към Него⁴¹⁸.

Самият Исус казал, "Никой не идва при Отец освен чрез Мен"⁴¹⁹. Само чрез приемането на Христос ние приемаме Бог Отец⁴²⁰.

Разглеждайки накратко тези концепции, сега можем да ги съотнесем към стария и новия завет в Божествения модел. Точно като Исус е пътят към Отец:

- а. Старият завет е пътят към новия
- б. Служението на буквата е пътят към служението на Духа
- в. Служението на осъждането е пътят към служението на правдата
- г. Смъртта за аза е пътят към живота в Христос Исус
- д. Сянката е пътят към реалността
- е. Притчите са пътят към директното говорене на Бога
- ж. Покривалото е пътят към Божията слава
- з. Каменните плочи са пътят към сърцето
- и. Онова което е славно, но погива е пътят към това което е изключително славно и остава
- й. Законът е пътят към Христос

⁴¹⁸ Йоан 17-та глава

⁴¹⁹ Йоан 14:6

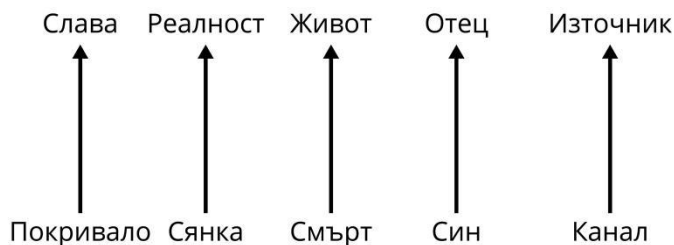
⁴²⁰ Йоан 13:20

к. Божият закон е пътят към Божията благодат

Ето така установяваме отношенията между частите:

Бог влиза в стария завет, човешкия завет, с цел да ни заведе в новия завет. Бог, който е Дух, проявява снизхождение чрез въплъщението на Своя Син, за да ни достигне. Бог дава служението на буквата с цел да ни доведе до служението на Духа.

Чрез служението на смъртта Бог се опитва да ни доведе до живот. Христос взел върху Себе Си проклятието на греха и понесъл присъдата ни, за да ни даде живота Си. Защото Той казва:

Второзаконие 32:³⁹ ... Аз убивам и Аз съживявам; Аз наранявам и Аз изцелявам ...

Необходимо е първо Бог да нарани, за да може да изцели. С други думи, Той трябва да изяви греха и осъждането, за да може тогава да даде живот. Онези които приемат и вярват в това, го показват в кръщението. Ето защо се казва:

"Иисус в отговор му каза: Истина, истина ти казвам: **ако не се роди някой отново**, не може да види Божието царство." (Йоан 3:3)

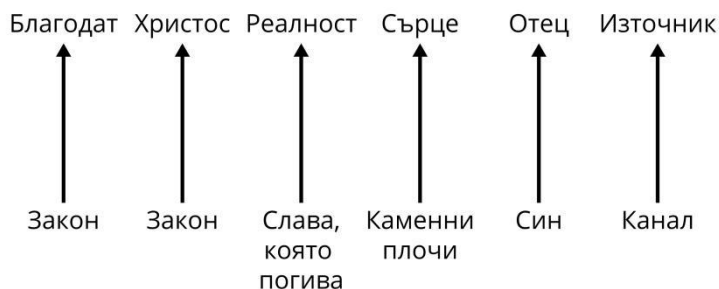
"Или не знаете, че ние всички, които бяхме кръстени в Христос Иисус, бяхме кръстени в Неговата смърт? И така, **ние бяхме погребани с Него чрез кръщение в смъртта**, така че, както Христос беше възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в нов живот.

Защото, ако сме съединени заедно чрез смърт, подобна на Неговата, ще се съединим и чрез възкресение, (подобно на Неговото); като знаем това, че **нашият стар човек беше разпънат с Него, за да се унищожи тялото на греха, за да не робуваме вече на греха.** Защото този, който е умрял, той е оправдан от греха. Но **ако сме умрели с Христос, вярваме, че и ще живеем с Него;** като знаем, че Христос, като беше възкресен от мъртвите, вече не умира; смъртта няма вече власт над Него. Колкото до това, че Той умря — умря веднъж завинаги за греха, а колкото до това, че живее — живее за Бога. Така и вие **считайте себе си мъртви за греха, а живи за Бога в Христос Исус, нашия Господ.**" (Римляни 6:3-11)

"Тогава Исус каза на учениците Си: Ако някой иска да дойде след Мен, **нека се отрече от себе си, нека вдигне кръста си и нека Ме следва.**" (Матей 16:24)

"**Съразпънат съм с Христос; и вече не аз живея, а Христос живее в мен;** и животът, който сега живея в плътта, го живея с вярата в Божия Син, който ме възлюби и предаде Себе Си заради мен." (Галатяни 2:20)

Само чрез смъртта и разпятието на аза, на стария човек⁴²¹, можем да получим животворящия Дух на Христос Исус. Трябва да следваме стъпките Му и да не живеем за себе си. Това предполага приемане служението на смъртта.

Законът ни е даден не само да разкрие състоянието ни, но също и да свидетелства за Христос и да ни доведе при Него⁴²². Тогава законът е пътят, който ни води към Божията благодат. Показва ни скъпоценността на Исус.

И двата завета са необходими в спасителния план заради естеството на човека. Новият завет е източникът, а старият завет е каналът. Никой няма да бъде запечатан в новия завет без стария. Духът на новия завет е това, което приема стария завет като средство чрез което можем да приближим към новия завет.

⁴²¹ Ефесяни 4:22

⁴²² Римляни 3:21-22; 10:4; Галатяни 3:24

Когато приех Христос, аз Го видях и Го приех като мой Спасител и се хвърлих в обятията Му вярвайки, че Той ще ме спаси. Бивайки убеден в греха си, и в резултат във вината си, и че заплатата на греха е смърт, точно там и тогава Божията преизобилна благодат се разкри, и аз влязох чрез вяра в Неговото спасение и в новия завет. Но имаше толкова много, което аз не знаех! Не след дълго разкрих липсата си на вяра в Неговите обещания, и съгреших. Изправен пред това аз започнах да давам обещания на Господ.

С други думи, аз влязах в преживяването на стария завет. И постоянно ми ставаше ясно, че винаги нарушавам обещанията си към Господ! И това може да бъде много обезсърчаващо. Как може да не спазвам обещанията си към Господ? Но Господ търпеливо понасяше стремежа ми да направя нещата със своята си сила – знакът на стария завет – и позволи обстоятелствата да ми покажат, че това не става чрез сила и мощ, но само чрез Божия Дух⁴²³.

Имах няколко случая в живота си, когато се предавах на Господ и казвах: "Господи, не мога да живея според закона! Спаси ме!" Всеки от тези случаи беше откровение за моята слабост и неспособност. Тези преживявания повалиха моята гордост и себедостатъчност в прахта. И по този начин, години от живота ми минаха прескачайки между стария и новия завет.

Винаги имах две възможности: пътят на нашия Господ към живот и слава, или човешкият път в пустинята, който води към смърт и тъмнина⁴²⁴. Два пътя: слушане и оценяване на Христовия глас, или закоравяване на сърцето и говорене на моите собствени думи.

Животът на освещението се състои в това отиване и връщане между новия и стария завет. Това е така заради греховното ни състояние. Използвайки Своя закон, чрез Духа Си, Христос ни убеждава в грях и това ни кара да тичаме при Него. Тогава Той ни показва закона и ни учи на него⁴²⁵, разкривайки ни още от нашата греховност. Това ни показва още повече колко скъпоценен е Христос за нас, приближавайки ни към Себе Си. Това е кръговратът на освещението,

⁴²³ Захария 4:6

⁴²⁴ Второзаконие 30:15

⁴²⁵ Йоан 14:15

процесът чрез който побеждаваме всеки грях и влизаме в почивка, бивайки променени в Неговия образ. По този начин Христос може да ни спаси от нас самите.

Забелязваме няколко неща в този процес. За да може благодатта да изобилства много повече, грехът трябва да изобилства⁴²⁶. Знаейки това, ние се нуждаем от предупреждението на Павел към онези, които не разбират тази концепция:

"И защо да не вършим зло, за да дойде добро, както някои клеветнически твърдят, че ние така говорим? На такива осъждането е справедливо." (Римляни 3:8)

Този процес не означава, че ние съгрешаваме доброволно. Разкриването на Божията правда ни показва грехове, за които ние *не си даваме сметка*, и то ни показва по-подробно колко унищожителна за нас и другите е греховността, и така ние започваме да искаме повече благодат. Ние не съгрешаваме съзнателно, за да накараме Бог да ни даде повече благодат; това означава да се изврати Неговата доброта, мислейки си, че можем да направим Бог наш съучастник в нечестието. Точно за този начин на мислене Писанието казва:

"Не се лъжете, Бог не е за подиграване! Понеже, каквото посее човек, това и ще пожъне. Защото, който сее за пътътта си, от пътътта си ще пожъне тление, а който сее за Духа, от Духа ще пожъне вечен живот." (Галатяни 6:7-8)

Бог ни дава по-изобилната Си благодат като разкрива нашата греховност чрез Своя закон и Своя Дух⁴²⁷. Проблемът е, че ние не разбираме и сме склонни да прекъснем процеса чрез който Той иска да ни благослови с много по-изобилна благодат. Ние съкращаваме този процес на благословение когато не понасяме разкриването на греховното ни състояние. Въпреки че Божието слово е като двуостър меч⁴²⁸, то е средството чрез което Бог ни благословя.

Другото нещо, което забелязваме е, че онези от нас, които са достигнали края на времето⁴²⁹, които сме участвали в очистването на светилището, когато се осъществява консумацията на Божията тайна⁴³⁰, ще сме преминавали през това отиване и връщане между закона и Христос, между стария и новия завет, достатъчно пъти така че да дойде моментът, когато Христос ще бъде съвършено възпроизведен в живота ни. Това, което се е случило в живота на Енох, Илия и

---

⁴²⁶ Римляни 5:20

⁴²⁷ Йоан 16:8

⁴²⁸ Евреи 3:7-4:13

⁴²⁹ 1 Коринтяни 10:11

⁴³⁰ Откровение 1:1; 10:7

кой знае дали е имало и някой друг, ще стане реалност в 144 000. Христос ще има Своя трон в цялото ни същество и ще може да ни даде пълнотата на Своята вяра, вярата Исусова.

Когато това се случи, след суровото служение на смъртта, което Христос приравнява на жена, която ражда⁴³¹, подобно на онова през което преминали учениците, когато Исус бил разпнат, Той ще може да ни запечата в Божия завет при изливането на късния дъжд с характера на Отец⁴³² на челата ни, и който Той ще ратифицира когато изговори новия завет след петата язва. Нека Бог да ни помогне винаги да Го чуваме и да приемаме Неговия глас, Неговото слово, Неговия закон и Неговия Дух. Желанието ни е Богът на нашия мир да утеша сърцата ни, на нас, които сме членове на Лаодикия⁴³³. Днес Христос, чрез Духа Си иска да обитава в Своя народ, за да довърши в нас делото, което е започнал. Нека Бог ни помогне да Го приемем.

---

⁴³¹ Матей 24:8

⁴³² Откровение 14:1

⁴³³ Колосияни 2:1-2

Генезис на Стария завет

Падението на човека

Виждайки старият завет проявен в израилевия народ и в Авраам, ние се питаме, къде за първи път се появява стария завет? Необходимо е да се върнем в началото.

"...на Енос, на Сит, на Адам, на Бога." (Лука 3:38)

Докато всички хора били синове на Адам, Адам бил син на Бога. Той бил глава на човешката раса. Когато Адам бил създаден, той бил поставен в идеалния контекст да следва Божиите инструкции и да не съгрешава. Било му дадено наследство: да има господство над земята. Той също получил подготвена от Бога градина, която трябвало да пази. Но не всичко му било дадено и му било казано:

"И ГОСПОД Бог взе човека и го засели в Едемската градина, за да я обработва и да я пази. И ГОСПОД Бог заповяда на човека и каза: От всяко дърво в градината свободно да ядеш, **но от дървото за познаване на доброто и злото, от него да не ядеш, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш.**" (Битие 2:15-17)

Тази заповед не била спазена, защото човекът бил изкушен и паднал:

"А змията беше най-хитра от всички полски животни, които ГОСПОД Бог беше създал. И тя каза на жената: Истина ли каза Бог **да не ядете от никое дърво в градината?**" (Битие 3:1)

Жената очевидно се била приближила до дървото без съпруга си щом като змията първо изкусила Ева, а след това Ева изкушила Адам. Змията задала въпрос на Ева, като по този начин я поканвала в разговор. Въпросът бил: "Бог казал ли е, че не трябва да ядете от **всяко** дърво в градината?"

Намерението в този въпрос било да генерира отговор, който да изясни Божията молба, но в същото време той приравнявал дървото за познаване на доброто и злото на всяко друго дърво в градината. Въпросът също внушавал, че Бог им е забранил да ядат от всички дървета в градината. Така чрез един привидно невинен въпрос, змията започнала да насажда съмнения относно Божия характер.

"Жената каза на змията: От плода на дърветата в градината можем да ядем, но от плода на дървото, което е сред градината, Бог каза: Да не ядете от него и да не се докоснете до него, за да не умрете." (Битие 3:2-3)

Ева изяснила, че можели да ядат от всички дървета с изключение на това в средата на градината, като ни дава разположението на това дърво. Това което змията казала след това разтърсило цялата концепция на Ева за реалността.

"А змията каза на жената: **Никак няма да умрете!** Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, **ще ви се отворят очите и ще бъдете като боговете** — да познавате доброто и злото." (Битие 3:4-5)

Змията заявила обратното на това, което казал Бог, казвайки, "никак няма да умрете". Това внесло идеята, че живота им не е зависим от Бога. Сатана ги учел, че имат вроден живот в себе си и че не зависят от никого, за да го живеят, дори и от Бога. С това изявление той ги учи, че няма нужда да следват Божия закон на живота, законът на агапе любовта, за да живеят.

И змията запечатала това разбиране като заявила, че Бог е забранил дървото, защото е знаел много добре какви са ползите от яденето от него. По този начин змията обрисувала Бога като зъл и такъв, който не иска да бъдат по-добре; сякаш в сърцето Си не е загрижен за най-добрия им интерес. Според змията Бог огражда божествеността, като по този начин приписвал на Бога егоистични черти, егоцентрични мотиви.

Змията също показала на жената път към въздигане. Тя казала на жената, "Очите ви ще се отворят, и ще бъдете като боговете." Това била различна мотивация за живот, противоположна на Божията агапе любов. Това бил Ерос, принцип на вземане на това, което не е твое, или непослушание на авторитета, за да се достигне просветено състояние. Нашият любящ небесен Баща ни дава най-доброто, но това е представено като деспотизъм, който ограничава. Деспотизъм, който трябва да бъде преодолян, за да станеш по-висш.

Ева можела да стане като Бога само чрез непослушание на Бога и вземайки това, което ѝ било забранено. Ето как били внесени силата, насилието и смъртта. Тази философия на живот – която е грях – щяла да бъде ужасна язва за човечеството. Тя отрича добротата на Божията заповед, и вярва, че човекът може сам да реши по-добре. Сатана намеква, че Бог не е източникът на това, което е смислено, но чрез притежаването на някой обект, материален или нематериален, човек може да се сдобие с това, което наистина си струва: нова идентичност, Гносис, просветление, себеактуализация. Сътвореното се цени повече от Твореца и Неговото слово. Защо да бъде Божие дете като Ева просто може да бъде бог?

"И жената видя, че дървото беше добро за храна и че беше приятно за очите, дърво желателно, за да дава знание, и взе от плода му и яде, даде и на мъжа си да яде с нея, и той също яде." (Битие 3:6)

Според собствената ѝ преценка и независимо от това, което Бог бил казал, Ева сметнала, че дървото е добро. Тя решила, че би могла да спечели препитание,

мъдрост и красота като върши това, което Бог бил забранил. Там, в това дърво и в това изкушение, била философията и учението на Луцифер. Ева яла от дървото и дала от него на съпруга си.

Така виждаме как Ерос⁴³⁴ заема формата си тук на земята, раждането на един нов ред. Забелязваме, че Сатана убедил Ева да поеме точно същия път, който той бил поел по-рано в бунта си. Съзнанието, че другите имат нещо, което аз нямам, това недоволство от настоящото състояние, пожелаването на това, което имат другите, стремежът да достигнеш предполагаемото идеално състояние, копнежът да бъдеш като Бога⁴³⁵, е това, което обуславя грехът както при Луцифер, така и при човека.

Ева била измамена, но когато дошла при Адам, той осъзнал какво се било случило⁴³⁶. Той бил получил заповед директно от Бога, докато Ева само била чула заповедта чрез споделеното от него. Той имал по-голяма отговорност от Ева и изяждането на плода от негова страна бил по-самоволен бунт срещу Бога. Той не искал да загуби Ева и затова без да обмисли добре какви ще са последиците и без да се допита до Бога, ял – като по този начин драстично уголемил семето на бунта. Грехът на Адам е това, което прави грехопадението на човека⁴³⁷.

"Тогава се отвориха очите и на двамата и те познаха, че бяха голи; и съшиха смокинови листа и си направиха препаски." (Битие 3:7)

Змията била обещала, че очите им ще се отворят при изяждането на плода, но аз съм сигурен, че те не очаквали нещата да станат такива. Сега те имали ново познание, знанието, че са голи. Това с което се сдобили било знанието за непослушанието и неверността към Бога, което докарва срам⁴³⁸ и вина.

---

⁴³⁴ Думата "Ерос" не се среща в Писанията. Обаче в гръцката философия откриваме описание на един порядък, който отговаря на това понятие, който е от този свят (1 Йоан 2:16). Ерос е апетитът, желанието, стремежът, който се пробужда от привлекателните качества на неговия обект. Ерос не трябва да бъде разбиран като чувствена, земна любов, защото в Ерос се намира тенденцията и стремежът да бъдеш свободен от това, което е просто чувствено. Докато чувствената любов обвързва душата с материалния свят, задачата на философския Ерос се състои в освобождаване на душата от веригите на сетивността и въздигането ѝ до един по-деликатен свят, себевъзприемащия „небесен“ свят. Това достига по-духовното си ниво в търсенето на Бога, за да удовлетвори себе си. Човек търси Бога, за да удовлетвори нуждата си от притежаване и наслаждаване на съвършенството на божествените дарове. Това е търсене продиктувано от желанието да вземеш, да служиш на себе си, да бъдеш доволен.

⁴³⁵ Исаия 14:14

⁴³⁶ 1 Тимотей 2:14

⁴³⁷ Римляни 5:12

⁴³⁸ Откровение 3:18

"А ако кажеш в сърцето си: **Защо ми се случи това? – поради множеството на беззаконията ти се вдигнаха полите ти и петите ти бяха насилени.**" (Еремия 13:22)

Нечестието разкрива голотата на човека, но вината е това, което докарва срам над душата⁴³⁹. И така те си ушили смокинови листа, за да се покрият. Запитваме се изненадани: дали са откъснали листата от дървото? Дали са плакали за тези листа, когато са ги откъснали от дървото? Тук имаме първото откровение за новото им състояние: човек не чака Бог да се погрижи за дрехите, но използва собствените си усилия, за да се справи с проблема си като ушива дреха, за да замести дрехите на невинността, които Бог му бил дал. В това състояние на голота той се нуждае от Божия завет.

"И минах покрай теб и те видях, и ето, възрастта ти беше възраст за любов. **И прострях полата Си върху теб и покрих голотата ти, и ти се заклек, и встъпих в завет с теб,** заявява Господ БОГ, и ти стана Моя." (Езекил 16:8)

При съгрешаването човекът загубил всичко. Бог го бил създал съвършен, "много добре"⁴⁴⁰, и му бил дал духовно наследство, да бъде Божи син по характер⁴⁴¹, чиято видима изява били дрехите от светлина⁴⁴², и материално наследство, земята с всичко, което съдържала, с изключение на дървото за познаване на доброто и злото. Човекът се отчуждил от своя Баща, източникът на живота. Така човекът щял да умре гол както Бог го бил предупредил.

Бог щял да му даде Своите дрехи, Своето покритие, Своята любов и грижа. Той бил единственият, който можел да го изкупи и освети. Голотата и срамът разкривали неговото нечестие и нуждата му от святост. Било невъзможно човекът да се покрие със святост и да възстанови изгубеното си състояние. Човекът бил изпълнен със скръб, ужас и неспокойствие, но не знаел какво било лекарството за това; Той бил наследил ума на Сатана и щял да търси решение чрез собствените си усилия според принципите на Сатана. Сега той имал нов господар. Тъй като Божията любов вече не обитавала в него⁴⁴³, сега той виждал Бога като свой враг⁴⁴⁴. Но неговите направени от човек дрехи били напълно безполезни.

---

⁴³⁹ Битие 2:25

⁴⁴⁰ Битие 1:31

⁴⁴¹ Матей 5:44, 45

⁴⁴² 1 Йоаново 1:5; Псалм 118:27

⁴⁴³ 1 Йоаново 2:15

⁴⁴⁴ Римляни 8:7

"Защото всички станахме като нечист и **цялата ни правда е като омърсена дреха**; и всички вехнем като лист и нашите беззакония ни завличат като вятър." (Исая 64:6)

"Паяжината им не става за дреха и няма да се облекат в делата си. Делата им са беззаконни дела и вършенето на насилие е в ръцете им." (Исая 59:6)

Приемайки лъжата на змията, Адам не само повярвал, че Бог не иска това, което е най-добро за него, но също срамът и голотата, които чувствал били за него доказателство за Божието неодобрение. Той вече не възприемал Бог като милостив и любящ; виждал го като пълен с ярост и като такъв, който иска да го убие, за да изпълни словото Си, че човекът щял със сигурност да умре. Какво ужасно предизвикателство за Бога! Как Той щял да покаже на човека какво наистина се случва, когато всичко, което Бог вършел било подозирано от страна на човека?

"И при вятъра на деня чува гласа на ГОСПОДА Бога, като ходеше из градината; и човекът и жена му **се скриха от лицето на ГОСПОДА Бога** между дърветата на градината. И ГОСПОД Бог повика човека и му каза: Къде си? А той каза: Чух гласа Ти в градината и **се уплаших, защото съм гол, и се скрих.**" (Битие 3:8-10)

Господ идва при тях. И каква е реакцията на човека? Бог зове, но той се скрива, защото е изплашен, защото е гол. Голотата на Адам и Ева им предвещавала идването на още по-лоши неща.

"И да избави всички онези, които **чрез страха от смъртта** през целия си живот са били подчинени на робство." (Евреи 2:15)

Христос дошъл да освободи всички онези, които били в робство заради страха от смъртта. Адам и Ева, които Христос също дошъл да освободи, били изплашени от това, което щяло да им се случи. Божиите думи "непременно ще умреш" все още звучали в ушите им. Те вече били яли от дървото и тъй като не били мъртви, предположили, че не биха умрели по друг начин освен чрез Божието действие. Змията казала, че те няма да умрат от изяждането на плода, така че причината за смъртта трябвало да бъде Бог, който ги поразява в гнева Си.

Страхът никога не е добър съветник, и за съжаление първите ни родители били уловени в капана на страха от неизвестното. Те били погълнати от обезпокоителни мисли и емоции, които никога преди това не били преживявали. Духът на Сатана ги бил превзел и те просто не можели да се доверят на Бога като любящ Баща. Подобно на блудния син, те оставили дома си и изгубили усещането, че са обичани деца. В умовете си те вече нямали Баща. Сега вече се чувствали

лишени от одобрение и благословение, били напълно сами и така трябвало да устояват.

"А Бог му каза: Кой ти каза, че си гол? Да не би да си ял от дървото, от което ти заповядах да не ядеш?" (Битие 3:11)

Точно с този въпрос Бог намекнал, че това състояние не е дошло от Него, внушавайки на Адам, че другият глас, който бил послушал бил отговорен за неговото състояние. След това Той задал въпрос, който бил право в сърцето на проблема, не защото Бог не знаел, но защото Той искал да чуе какво ще каже Адам за това: "Ял ли си от дървото от което ти заповядах да не ядеш?" Показа ли непослушание към Мен? Отговорът щял да покаже дълбочината на проблема с Адамовия грях. Какво щял да отговори човекът? Щял ли да може просто да признае, че е сбъркал? Проблемът е, че човекът, който вече е в грях, е неспособен да отговори различно от това, което казал Адам.

"И човекът каза: **Жената, която Ти си ми дал с мен, тя ми даде от дървото и ядох.**" (Битие 3:12)

За Адам било невъзможно точно тогава да признае грешката си без да обвини някой друг. Той твърдял, че жената, която Бог му дал му била дала от дървото. Забележете, че той споменава Ева два пъти, а Бог веднъж – Адам не поемал отговорност и намеквал, че Бог отчасти трябвало да бъде обвинен. Какъв щял да бъде отговорът на Ева, сега, когато Адам бил посочил нея като отговорна за това, че той е ял?

"И ГОСПОД Бог каза на жената: Какво е това, което си сторила? А жената каза: **Змията ме подмами и ядох.**" (Битие 3:13)

Ева отговорила по същия начин, посочвайки змията, която я била измамил и я била накарала да яде. В това Ева казвала истината⁴⁴⁵, но тя поставила отговорността за действията си върху змията. Тогава Бог казал на змията:

"И ГОСПОД Бог каза на змията: Понеже си сторила това, проклета да си измежду всеки вид добитък и измежду всички полски животни! По корема си ще се влечеш и пръст ще ядеш през всичките дни на живота си!" (Битие 3:14)

Бог обявил какво щяло да бъде проклятието, което това действие щяло да докара върху змията. Обаче Бог отворил врата за човека ако желае да избере святостта.

"**Ще поставя и вражда** между теб и жената, и между твоето семе и нейното семе; то ще ти смаже главата, а ти ще му смажеш петата." (Битие 3:15)

---

⁴⁴⁵ 1 Тимотей 2:14

Бог обещава да постави вражда; Той нямало да позволи на змията да има пълен контрол над човечеството. Бог направил това, защото в този момент съществувала отчаяна обща цел за змията и човечеството. Това обещание щяло да сломи пълното влияние на Сатана над човека заради робството му на сатанинската мисловна система, давайки на човека способността да избира между Божиите пътища и тези на Сатана.

Ето как, чрез обещаното Семе Христос, била отворена врата на надежда за човека. Това е обещанието и завета на Бога: промяната на човешкото сърце и влагането у него на Дух, който е във вражда с духа на света. Защото, докато духът на света, който търси своето, граби докато се опитва да се въздигне, Духът на Христос не търси своето⁴⁴⁶, но желае да се сниши и да лиши себе си⁴⁴⁷, за да спаси изгубеното.

Жертвата на Стария завет

"И ГОСПОД Бог направи кожени дрехи на Адам и на жена му и ги облече." (Битие 3:21)

Давайки Своя завет, обещавайки вражда и триумф на Семето, и казвайки какви са последиците, които грехът ще докара на човека, Бог направил кожени дрехи за тях. Техните направени от човек дрехи нямало да покрият срама на голотата им. Ушитите смокинови листа са аргументите и действията на човека за покриване и оправдаване на неговия грях. Обаче, човекът остава престъпник и все още съществува отчуждение между него и Бога. Човекът се нуждае от Бога да му направи дрехи, но тези кожени дрехи включват смъртта на агнето. Грешникът е този, който убива агнето⁴⁴⁸. Само божествената сила би могла да направи небесни дрехи, за да покрие голотата на човека. Обаче, относно Бог и човека, кой трябвало да извърши промяна, когато става въпрос за взаимоотношенията им?

"Защото Отец благоволи да всели в Него свършената пълнота и чрез Него да примири всичко със Себе Си - и земните, и небесните, като въдвори мир чрез Него с кръвта, пролята на Неговия кръст."
(Колосяни 1:19-20)

Бог не е този, който има нужда от задоволяване; не Той е във вражда с човека. Напротив, човекът е във вражда с Бога. Човекът е този, който изгубил мира си. Човешките същества са тези, които се нуждаят да се примирят с Бога и Отец прави това чрез Христос и кръвта на Неговия кръст като не вменява

⁴⁴⁶ 1 Коринтяни 13:5

⁴⁴⁷ Филипяни 2:6-8

⁴⁴⁸ Левит 4-та глава

престъпленията на хората⁴⁴⁹. Човекът е този, който се нуждае да бъде покрит с дреха, не Бог.

А защо е жертвата на агнето? Защо е смъртта на Христос? Бил ли е Бог доволен от смъртта на Сина Си и изисквал ли е това, за да ни прости греховете? Какво е значението на жертвата на агнето, ако не, че Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син? Желает ли Бог и доволен ли е от жертването на животни?

"Жертва и принос Ти не си пожелал; отворил си уши в мен; всеизгаряне и принос за грях не си поискал." (Псалми 40:6)

Бог не е доволен от жертва и принос, нито е изисквал това.

"Но чрез тези жертви греховете всяка година се напомнят; защото не е възможно кръвта от юнци и от козли да отстрани греховете." (Евреи 10:3-4)

Жертването на юнци и козли не може да премахне греха. Само Божият Агнец отнема греховете на света⁴⁵⁰.

"Защото милост искам, а не жертва; и познаване на Бога — повече от всеизгаряния." (Осия 6:6)

Това, което Бог желае е милост, а не жертва. Той иска от нас да Го познаваме. Познаването на Бога донася със себе си приемането на Божията милост. В този смисъл, това, което Исус⁴⁵¹ иска да ни даде с разкриването на Божия характер⁴⁵² е, че Бог наистина ни обича и можем да се доверим на Неговия милостив план. Защото чрез познаването на Бога⁴⁵³ ни се разкрива славата на Неговия характер⁴⁵⁴, и това ще примири с Него нашите наскърбени и подозрителни сърца. И тогава можем да бъдем милостиви и примирени с нашите съчовеци.

И така ние се запитваме, защо Бог е учредил жертвите? Щом не ги е изисквал, тогава е очевидно, че човекът е този, който се е нуждаел от някой, който да поеме обвинението.

"И човекът каза: **Жената, която Ти си ми дал с мен, тя ми даде от дървото и ядох.**" (Битие 3:12)

---

⁴⁴⁹ 2 Коринтяни 5:19

⁴⁵⁰ Йоан 1:29

⁴⁵¹ Матей 9:12-13

⁴⁵² 1 Йоаново 2:12

⁴⁵³ Лука 10:22

⁴⁵⁴ Изход 33:18-20

Отговорът на Адам разкрива, че той не иска да носи тежестта и бремето на греха – смъртта, и в крайна сметка я поставя в Божиите ръце. Той обвинявал Ева и Бога за непослушанието си. В отчаянието си той имал нужда от изкупителна жертва, някой друг да понесе товара на вината. И за да му покаже директно какво прави психологически с греха си, Бог му дал жертвата на агнето като средство да му покаже неговите последици и той да признае какво правел – това щяло да позволи на покаянието да влезе в ума на Адам и той щял да бъде способен да повярва, че Бог му прощава.

Грехът на Адам и Ева се състоял също в отхвърляне на Божието слово. Божието слово, което трябвало да бъде пазено и ценено в сърцето, било прогонено и едно ново слово било съхранявано в сърцето: словото на змията. Това духовно прогонване предполага разпъване на Божието Слово, проливане на кръвта на Агнето от основаването на света⁴⁵⁵.

Тъй като били неспособни да признаят греха си и да слушат, Бог им говорил с притчи. Адам и Ева не можели да чуват и следват Божия глас, страхували се, и неспособността им да чуят Божия въпрос⁴⁵⁶ автоматично ги довела до жертвата на агнето⁴⁵⁷, символ на Христос. С други думи, Христос е разпънат, когато закоравяваме сърцата си за слушане на Божието слово. Христос е отхвърлен и става човек на скърби⁴⁵⁸, когато не отваряме сърцата си за Неговото говорене на съвестта ни.

Това поведение на човека поражда нуждата от удовлетворяване на Бога. Човекът не иска да слуша Бога, но все още иска успокоение за вината си, и това води до повишаване на жертвите и заслугите чрез дела, за да спечели Божието благоволение. Виждаме това ясно в изхода на израилтяните от Египет. Само веднъж Бог поискал от тях да жертват агне и това било в нощта на освобождението им при напускането на Египет. С тази жертва Той копнеел да напише в сърцата им реалността на цената за тяхното избавление, което само жертвата на Христос правила възможно.

Но знаем какво се случило. Те отказали да слушат и да се примирят с Бога според Неговите начини. Това довело да цяла поредица от бъдещи нечестия, които те щели да се опитват да поправят, принасяйки жертви в стремежа си да умилостивят Бога.

"От пръст да Ми издигаш олтар и да жертваш на него всеизгарянията си и примирителните си жертви, овцете си и говедата си. На всяко

---

⁴⁵⁵ Откровение 5:6; 13:8

⁴⁵⁶ Битие 3:8, 10-12

⁴⁵⁷ Левит 4:1-4

⁴⁵⁸ Исая 53:3

място, където ще правя да се помни Името Ми, ще идвам при теб и ще те благославям." (Изход 20:24)

По тази причина, за да се ръководи това кръвожадно поклонение, което идва от греховното сърце, Бог дал по-конкретни инструкции относно "всеизгарянията **си**, примирителните **ти** приноси, овцете **ти** и говедата **ти**". Това е потвърдено в следния стих:

"Защото не говорих на бащите ви и не им заповядах за всеизгаряния и жертви в деня, когато ги изведох от египетската земя; а това слово им заповядах и казах: Слушайте гласа Ми и Аз ще ви бъда Бог, и вие ще Ми бъдете народ; и ходете по всичките пътища, които ви заповядвам, за да ви бъде добре." (Еремия 7:22-23)

Бог никога не е заповядвал и не е искал каквито и да е всеизгаряния и жертви в деня, когато ги е извел от Египет. Само е искал от тях да слушат и ценят гласа Му, и като правят това, Той щял да стане техен Бог и те щели да станат Негов народ. Това е обещанието на новия завет, който е възможен само, когато Светият Дух изписва Божия закон в сърцата им. Животинските жертви се принасят в стария завет⁴⁵⁹ Тогава защо са всички инструкции за жертви в Петокнижието? Защото Библията е ясна, че Бог говори и дава тези инструкции. Отговорът намираме в следния стих:

"А някои фарисеи се приближиха и за да Го изпитат, Го попитаха: Позволено ли е на мъж да напусне жена си? В отговор Той им каза: Какво ви е заповядал Мойсей? А те казаха: Мойсей е позволил на мъжа да напише разводно писмо и да я напусне. А Иисус им каза: **Поради вашето коравосърдечие ви е написал той тази заповед; но в началото на създанието Бог ги е направил мъжко и женско.**" (Марко 10:2-6)

Закоравяването на човешкото сърце спрямо опитите на Бога да го спаси е това, което води до заповеди като тези, които били написани, за да конфронтират човека със собствените му избори. В опита Си да се пригоди към грешния човешки светоглед, Бог посочва спасителен път с учредяването на система от жертви и приноси свързани със светилището. Бог дал на народа Си инструкции, с които да ограничи проливането на кръв в жертвите, които закоравялото сърце би се стремяло да принася.

Друг пример за това е нежеланието на Бога Неговия народ да има цар; всъщност желанието за цар било отхвърляне на Бога⁴⁶⁰. Обаче в милостта Си Бог дал насоки за царя⁴⁶¹, не защото искал да имат цар, а защото макар, че Неговият

⁴⁵⁹ Изход 24:3-8; Евреи 9:18-22

⁴⁶⁰ 1 Царе 8:7

⁴⁶¹ Второзаконие 17:14-20

народ искал цар, те все още проявявали желание да следват Него. Тогава Бог се опитал да задоволи до колкото е възможно това желание, докато в същото време дал инструкции, които да намалят вредата, която щяла да дойде от това да имат цар. С тези примери виждаме, че Бог позволява на човека да следва собствената си воля, когато той настоятелно отхвърля Божиия съвет.

И така виждаме, че проблемът с греха започва при Адам, и по този начин преживяването на стария и новия завет също започнали с него. Адам щял да се опитва със собствени средства да излекува ситуацията, която била създадена от греха му. И Бог трябвало да му разкрие, че за Адам е невъзможно да направи това със собствени средства. Само Бог можел да достави свящото покривало. Това е урок, който всички хора трябва да научат, и той бил разкрит на Адам чрез учредяването на жертвата на агнето и по-късното ѝ разширение в службата на светилището за Израил.

Само Бог можел да осигури дрехите. Това не означава, че щом като това се е случило веднъж, повече няма нужда от жертване на агне. Също както с кръщението, Бог установява жертването на агнето като един начин да се изяви вяра в Божиите обещания. В тази церемония човекът признава вината за извършения грях, който причинява смъртта на Христос. Това е служението на смъртта за незакоравеното сърце. Четем в Писанията:

"С вяра Авел принесе на Бога по-добра жертва от тази на Каин, чрез която за него се засвидетелства, че е праведен, тъй като Бог свидетелства за неговите дарове. И чрез тази вяра той, макар и мъртъв, още говори." (Евреи 11:4)

Животинските жертви щели да траят до средата на седмицата⁴⁶², когато Месия щял да бъде убит. Щом веднъж Агнето, което отнема греховете на света е дошло, жертвите щели да престанат да бъдат знак за праведността чрез вяра.

Обаче ние питахме: Защо е смъртта на Христос? Защо смъртта Му на кръста премахва жертвената система? Бил ли е Бог доволен от смъртта на Сина Си и Той ли е изисквал това, за да ни прости греховете?

"Жертва и принос Ти не си пожелал; отворил си уши в мен; всеизгаряне и принос за грях не си поискал. Тогава казах: Ето, идвам; в свитъка-книга е писано за мен. Радвам се да върша волята Ти, Боже мой, и Твоят закон е вътре в сърцето ми." (Псалми 40:6-8)

Вдъхновението насочва Давид да напише думите на самия Христос⁴⁶³ преди въплъщението Му. Бог не е доволен от жертви и приноси. Независимо от това

⁴⁶² Данаил 9:27

⁴⁶³ 1 Петрово 1:11

Христос идва на този свят като жертва пред Бога за благоуханна миризма⁴⁶⁴. Павел обяснява стиха като казва:

"Но чрез тези жертви греховете всяка година се напомнят; защото не е възможно кръвта от юнци и от козли да отстрани греховете. Затова Христос, като влиза в света, казва: „**Жертва и принос не си пожелал, но приготвил си Ми тяло; всеизгаряния и жертви за грях не са Ти угодни.** Тогава казах: Ето, идвам — в свитъка-книга е писано за Мен — да изпълня Твоята воля, о, Боже.“ (Евреи 10:3-7)

Въпреки че Бог не иска нито изисква Христовия кръст, Той Го изпраща на света, защото само Божият Агнец би могъл да отнеме греха на света.⁴⁶⁵

"Аз Те прославих на земята: извърших делото, което Ти Ми даде да върша." (Йоан 17:4)

При Гетсиманската молитва Христос бил завършил делото, което Неговият Отец Му бил дал, което се състояло в изявяване думите, името и славата на Отец⁴⁶⁶. Това, което следва от там нататък в живота на Исус е делото на човека⁴⁶⁷. Обаче, в светлината на прочетените текстове, е очевидно, че възплъщението на Христос е свързано с жертвата и приноса. Когато израилевият народ поискал Бог повече да не им говори освен чрез Мойсей, те избрали посредник с тяхната собствена плът, и тогава е дадено обещанието, че Христос ще дойде, за да участва в същото като техен брат.

"ГОСПОД, твоят Бог, ще ти издигне отсред теб, от братята ти пророк като мен — него слушайте. Това е според всичко, което ти поиска от ГОСПОДА, своя Бог, на Хорив в деня на събранието, като каза: Да не чуя вече гласа на ГОСПОДА, своя Бог, и да не видя вече този голям огън, да не би да умра." (Второзаконие 18:15-16)

Бог изпраща пророк като Мойсей според молбата на израилевия народ. Възплъщението на Христос е Божият отговор към молбата на Израил. Докато Версията на увеличената библия превежда това като "това е според всичко, което поискахте от Господ", Християнската стандартна библия казва "това е, което вие помолехте от Господ вашия Бог" и Общата английска библия казва "това е точно което вие помолехте Господ вашия Бог", а Буквалният превод на Йънг казва "според всичко, което ти поиска от Йехова твоя Бог". Докато Христос позволил на Своя Баща да отвори ушите Му, проблемът в крайна сметка е, че Израил не

⁴⁶⁴ Ефесяни 5:2

⁴⁶⁵ Йоан 1:29

⁴⁶⁶ Йоан 17:4, 6, 8, 22

⁴⁶⁷ Лука 22:53

направил това. Те били закоравили сърцата си и отхвърлили призива на Светия Дух, а с този акт отблъснали и наранили самия избран Посредник. Това духовно действие щяло да се разкрие с физическа проява 1500 години по-късно при разпятието.

"Но виждаме Иисус, който за малко време е бил поставен по-долу от ангелите заради претърпяната смърт, че е увенчан със слава и чест, за да вкуси смърт, с Божията благодат, за всеки човек. ... И така, понеже децата са участници в плът и кръв, то и Той подобно взе участие в същите неща, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта на смъртта, тоест дявола, и да избави всички онези, които чрез страха от смъртта през целия си живот са били подчинени на робство." (Евреи 2:9, 14-15)

Христос станал плът според молбата на Израил, и затова можел да умре. И умирайки за всички, Христос осъществил две неща. Първо, чрез смъртта Си Той унищожил този, който имал силата на смъртта. И второ, посредством смъртта Си Той освободил онези, които през целия си живот били в робство, тоест, които били роби на греха. Така Христос вкусил смърт за всички, тъй като онези, които били в робство били изпълнени със страх от смъртта.

"И затова Той е Посредник на един нов завет, така че чрез смъртта, станала за изкупване на престъпленията, извършени при първия завет, призиваните да получат обещаното вечно наследство." (Евреи 9:15)

Христовата смърт трябвало да избави, да изкупи онези, които са призовани. Призованите можели да получат обещанието за вечно наследство само посредством смърт. За да се направи това, те трябвало да бъдат освободени от греховете си извършени при първия завет. Грехът на първия завет е отхвърлянето на Христовия глас в душата и желанието да направим нещата по нашия си начин. Въплъщението и жертвата са изискване на Божия народ, когато те са в първия завет, и проява на това, което правят сърцата им. Жертвата на Отец в даването на Неговия Син, и кръстът на Исус, не били защото езичниците не вярвали, но защото Божият народ закоравили сърцата си и не вярвали. Защото ако те били повярвали, езическият свят щял да се обърне⁴⁶⁸. Така мислите на много сърца били изобличени⁴⁶⁹. Обаче:

"И сега, братя, аз зная, че вие, както и началниците ви, сторихте това от незнание; но Бог по този начин изпълни това, което беше предизвестил чрез устата на всичките Свои пророци — че Неговият Христос ще пострада." (Деяния 3:17-18)

⁴⁶⁸ Лука 10:13-15

⁴⁶⁹ Лука 2:35

"И Аз, когато бъда издигнат от земята, **ще привлека всички при Себе Си.**" (Йоан 12:32)

Божият Син ходатайствал и Бог Отец проявил снизхождение да даде Сина Си като умиловителна жертва, да умре с най-ужасната смърт, за да изяви състоянието ни, да ни разкрие любовта на Отец и да ни помогне да повярваме, че можем да получим прошка. В подножието на кръста можем само да запазим мълчание.

"И ако някой му каже: Какви са тези рани сред ръцете ти? — ще отговори: Защото ме биха в дома на приятелите ми." (Захария 13:6)

Жертвата на Новия завет

Спасителният план се е разгръщал на етапи, според това как човекът е откликвал на Божието желание да го достигне. Всичко е насочено към примиряването на човека с Бога, и това е осъществено чрез кръвта на кръста на Христос, Агнето, което отнема греха на света.

По един фундаментален начин стабилността на вселената зависи от разбирането, че Синът е каналът / свещеникът към Бог Отец, единственият източник на живота. Синът е Божията правда, и характерът на връзката Му с Отец и сътворените същества – любов, състрадание, покорство и саможертва – е лепилото, което държи всичко в хармония, и затова Неговият Дух е толкова необходим за живота във вечната светлина на Новия завет:

"И Той [Христос] е преди всичко и всичко чрез Него се крепи. И **Той е главата на тялото**, тоест на църквата; Той е Началото, Първородният от мъртвите, за да има първенство във всичко. **Защото в Него благоволи да обитава цялата пълнота** и чрез Него да примири със Себе Си всичко — било на земята, или на небето — като въдвори мир чрез кръвта, пролята на Неговия кръст." (Колосяни 1:17-20)

"... Възнасям се при Моя Отец и вашия Отец, при Моя Бог и вашия Бог." (Йоан 20:17)

Това което ни се дава е животът на единородния Син, който ние сме отхвърлили заради греховността ни, но нашето отхвърляне е било направено ясно и е победено чрез кръста. Бог щял да доведе човечеството до място, където би могъл да го достигне с пълния живот на Христос, който само изцелявал и излизал да върши добро⁴⁷⁰, и доброволно се предал на убийствения импулс на човечеството. Този импулс, който бил в семенна форма у човешкото естество на Адам след като съгрешил, сега щял да се прояви и да стане познат за нас. Така

⁴⁷⁰ Деяния 10:38

сме направени способни да влезем в Новия завет и да приемем Христос и това в което Той вярва – важното за Него става важно и за нас, и така Неговият живот става наш живот.

"А Той всъщност понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари. **А ние Го счетохме за наказан, поразен от Бога и унижен. Но Той беше прободен заради нашите престъпления**, беше съсипан заради нашите беззакония; върху Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние бяхме изцелени." (Исая 53:4-5)

Ние сме счели Христос за наказан и поразен от Бога, но точно тук е нашата грешка, като не познаваме Божията правда нито естеството на нашето същество. Нашите грехове са тези, които Го поразяват, удрят, нараняват и наказват. Колко много сме бъркали!

"**О, прости милостта Си** към онези, които Те познават, и **правдата Си** – към правите по сърце." (Псалми 36:10)

Божията правда била разкрита и изпълнена в това, че Той ни е дал Христос да претърпи нашето отношение към Него, проявявайки пред цялата вселена⁴⁷¹ Божията милост и по този начин примирявайки ни чрез кръста. Щом веднъж това било постигнато, системата на животинските жертви можела да престане, това което човечеството извършвало откакто Адам бил напълно проявен и разкрит.

"Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда." (1 Йоаново 1:9)

Само защото Бог е праведен, Той прощава греховете ни, тъй като текстът заявява това, и по този начин оказвайки милост Той проявява Своята справедливост. Христос разкрива това, когато казва:

"Защото това е Моята кръв на (новия) завет, която се пролива за мнозина за прощаване на греховете." (Матей 26:28)

Новият завет има по-добри жертви и по-добър посредник⁴⁷². Кръвта на новия завет е пролятата кръв на Христос, жертва, която приемаме чрез вяра при кръщение⁴⁷³ и Господна вечеря⁴⁷⁴. Когато гледаме към Христос, получаваме откровение за Божията слава, Неговата любов, праведност и характер. Научаваме, че това, което Бог винаги е искал е да Го гледаме и оценяваме – действително да

---

⁴⁷¹ Ефесяни 1:10; 3:9-11

⁴⁷² Евреи 12:24

⁴⁷³ Римляни 6:5-7

⁴⁷⁴ 1 Коринтяни 10:16

Го обичаме в Дух и истина. Вярвайки в Него е начинът по който сме угодни на Отец и се приближаваме към Него – а не чрез празните ни дела. С Исус сме способни да следваме най-важната заповед: "Слушай Израилю...обичай Бога с цялото си сърце"⁴⁷⁵.

"С какво да се явя пред ГОСПОДА, да се поклоня пред Всевишния Бог? Да се явя ли пред Него с всеизгаряния, с едногодишни телци? **Ще благоволи ли ГОСПОД в хиляди овни, в десетки хиляди реки от масло?** Да дам ли първородния си за престъплението си, плода на утробата си – за греха на душата си? **Той ти е известил, човече, какво е добро. И какво иска ГОСПОД от теб освен да вършиш правда, да обичаш милост и да ходиш смирено със своя Бог?"** (Михей 6:6-8)

Това което Бог иска от нас не са животински жертви, но само да обичаме правото, да обичаме милост и да ходим смирено с Бог – и ние не извършваме това сами, но чрез Христос. Тогава ще даваме плод от жертви, които са приемливи пред Господ: в Божиите дела на праведност, в милост и смирение.

"Но получих всичко и имам изобилно. Наситих се, като получих от Епафродит изпратеното от вас, благоуханна миризма, жертва приятна, благоугодна на Бога." (Филипяни 4:18)

"На Теб ще принеса жертва на благодарност и ще призова Името на ГОСПОДА." (Псалми 116:17)

"И така, чрез Него нека принасяме на Бога непрестанно жертва на хваление, тоест плод на устни, които изповядват Неговото Име." (Евреи 13:15)

Жертвите, които са приемливи за Бога в новия завет се състоят в помощ на онези, които носят словото, молитва, изповядване на Божия характер и песни на благодарност⁴⁷⁶ и прослава.

Установявайки новозаветната жертва, все още е необходимо да се спомене следното: понеже Христос ни е възлюбил, затова е дал Себе Си като жертва. Този дар отразява не само Христовата любов, но и тази на Отец, и тази любов е истинската основа на отношенията, които Бог иска да имаме с Него. В стария завет човекът започва чрез осъзнаване на това, че жертвата е принос и даване на нещо ценно. Това е заветен принос, начин да умилиставиш Бог чрез признаване на нашата греховност и Божието съществуване. Има такива, които се чувстват принудени да принесат най-скъпото нещо, което имат, за да спечелят Божието благоволение. Обаче, когато ходи с Бог, човекът осъзнава, че Бог

⁴⁷⁵ Марко 12:29

⁴⁷⁶ Псалм 107:22

всъщност не иска даване на приноси, а по-скоро вниманието и послушанието на човека.

"И Самуил каза: ГОСПОД наслаждава ли се на всеизгарянията и жертвите колкото на послушанието на ГОСПОДНИЯ глас? Ето, **послушанието е по-добро от жертвата и покорството – от тлъстината на овни.**" (1 Царе 15:22)

Човекът все още остава в стария завет, когато смята, че приносът, който Бог иска е послушание, правда, добро поведение и любов (вместо слушане и приемане). И в стария завет човекът се опитва да спечели Божието благоволение чрез тези средства. По този начин Павел се опитвал да угоди на Бога, когато бил фарисей⁴⁷⁷. Това е търсене на правда чрез закона. Това е пътя на стария завет, когато все още не сме открили Божията агапе любов. Това е опит да се приближим към Бога и да спечелим Неговото благоволение чрез подреден живот, плащане на десятък от джоджен, анасон и кимион⁴⁷⁸, като бъдеш веган и носиш вретиче.

Често това, което човек си мисли, че иска Бог е това, което местната култура представя за добро, и често той е въздиган от своето общество като образец за святост, което служи добре на плътското сърце, нуждаещо се от успокояване на неговата малоценност. Но всичко това все още е човешко усилие за угаждане на Бога – и то достатъчно ли е?

"Жертви, благоугодни на Бога, са дух съкрушен; съкрушено и разкаяно сърце, Боже, Ти няма да презреш." (Псалми 51:17)

Научаваме, че смирението и съкрушеното сърце е това, което прави човек приемлив пред Божието присъствие. Щом това е така, изглежда, че предаването на суров режим, като монах или отшелник, би придало на човека правда. Обаче, човек може много да се заблуди в това, мислейки, че смирението и унижението са пътят към Бога, и че неговото смирение го прави приемлив пред Бога. Обаче тази вяра не е ли нищо друго освен снизхождение?

Във всички тези аспекти на жертвата, човек продължава да бъде центърът. Пак става въпрос за човешкия път към Бога. Кръстът е това, което извежда на светло егоистичния дух, който живее в човека и го изобличава. Не съществува човешки път към Бога, но Бог в Своята себепожертвувателна агапе слиза; и в Христос има път към Бога, от Бога⁴⁷⁹. Кръстът анулира всяка жертва, която човекът може да направи като средство да дойде при Бога. Не се налага да умилостивяваме Бога, нито да спечелваме Неговото благоволение, защото вече сме имали

⁴⁷⁷ Филипяни 3:3-9

⁴⁷⁸ Матей 23:23

⁴⁷⁹ Йоан 14:6

благоволения Му от вечността. Доказателството за това е, че Той ни е дал Своя Син⁴⁸⁰. И виждаме, че това е напълно различна жертва. В този свят, не човекът е този, който прави жертвата, нито Бог е този, който я получава. В кръста на Христос Бог не е получател. **Кръстът на Христос Е самата жертва на Бога. Кръстът на Христос Е самата жертва на Христос. А получателят на тази жертва е човекът.**

"А всичко е от Бога, който ни примири със Себе Си чрез (Иисус) Христос и ни даде служение на примирение, тоест, че Бог беше в Христос и примири света със Себе Си, като не счете на хората прегрешенията им, и че вложи в нас словото на примирението." (2 Коринтяни 5:18-19)

Жертвата, тогава, повече не е човешкият път към Бога, а Божият път към човека. И това установява пътя на общението с Отец и Сина⁴⁸¹, което е възможно само чрез приемане на Духа зад тази жертва⁴⁸².

"Виждете каква любов ни е дал Отец ..." (1 Йоаново 3:1)

"В това се изяви Божията любов към нас, че Бог изпрати на света Своя Единороден Син, за да живеем чрез Него." (1 Йоаново 4:9)

"Ние любим, защото първо Той възлюби нас." (1 Йоаново 4:19)

Христос, тогава, е жертвата; Той живее живот на себеотричане като се опитва да достигне онези, които Го мразят – тоест човечеството – макар че постоянно плюем в лицето Му. Гледайки към Христос виждаме огромната жертва, която е направил така че да можем да вярваме в милостта на нашия Бог.

"И живеете в любов, както и Христос ни възлюби и предаде Себе Си за нас като принос и жертва на Бога за благоуханна миризма." (Ефесяни 5:2)

Чрез познаването и виждането на такъв дар, ние сме поканени да участваме в същия принос, давайки себе си на Бога.

"И така, братя, аз ви умолявам, чрез Божиите милости, да представите телата си за жертва жива, свята, благоугодна на Бога, което е вашето разумно служение." (Римляни 12:1)

Поканени сме да разсъждаваме, да отдадем сърцата и телата си на Бога, тъй като това е приемлива жертва за Бога, жертвата на новия завет. Това е жертва на прослава за това, което Бог е направил за нас.

⁴⁸⁰ Римляни 8:32

⁴⁸¹ 1 Йоаново 1:3

⁴⁸² 2 Коринтяни 13:14

"Имайте в себе си същия стремеж на ума, който беше и в Христос Иисус;" (Филипяни 2:5)

Умът на Духа, който бил в Христос е единствената приемлива жертва, смъртта на аза и това да си роден за нов живот чрез Духа. Единствената приемлива жертва е да бъде разпнат с Христос, и Той да живее в мен. И въпреки че кръстът може да изглежда голям и тежък, и себеотричането може да изглежда невъзможно, само чрез осъзнаване на нашата неспособност ще бъдем доведени до там, че да молим за помощ. Неговото обещание, че ще бъде с нас до края на света⁴⁸³ тогава ще стане реалност чрез приемането на Божията агапе, Духът на Неговия живот⁴⁸⁴.

Двете огледала

Историята за Адам и Ева повтаря една концепция, която вече видяхме преди това в историите за Авраам и израилевия народ. Божието слово не само показва на човека Божията правда и делото, което Той иска да извърши, но също показва на човека естественото му състояние, и по този начин действа като огледало.

"Бъдете обаче изпълнители на словото, а не само слушатели, мамещи сами себе си. Защото, ако някой е слушател на словото, а не изпълнител, той прилича на човек, който гледа естественото си лице в огледалото, понеже се оглежда и си отива, и веднага забравя какъв е бил. Но който вникне в съвършения закон на свободата и постоянства, който не е забравлив слушател, а изпълнител на делото, ще бъде блажен в това, което прави." (Яков 1:22-25)

Невъзможно е човек да освети сам себе си, защото Божиите пътища и мисли са по-високи от нашите⁴⁸⁵. Така никой не става изпълнител на словото без първо да го е чул и оценил⁴⁸⁶. Когато общуването с Бога не е оценено, но по-скоро отива някъде настрана, или на неподходяща почва, резултатът е, че не се произвежда плод⁴⁸⁷. Когато това се случи, забелязваме, че стават две неща. Първото е, че законът разкрива нашето състояние. Обаче, ако не продължаваме да гледаме към закона и да обмисляме себе си във връзка с него, в последствие ще забравим състоянието си. Това е случаят на този, който има уши да чува, но не слуша. Второто нещо, което се случва е, че в същото време, когато словото или законът разкрива състоянието ни, ние виждаме законът и проектираме

---

⁴⁸³ Матей 28:20

⁴⁸⁴ Римляни 5:5

⁴⁸⁵ Исаия 55:8-9

⁴⁸⁶ Псалм 119:92

⁴⁸⁷ Матей 13:3-9

собственото си състояние върху Законодателя, като по този начин показваме, че не познаваме Бога. В контекста на жертвите, намираме това описано по следния начин:

"Слушай, народе Мой, и ще говоря, Израилю, и ще свидетелствам против теб: Бог, твоят Бог съм Аз. **Не за жертвите ти те укорявам, и всеизгарянията ти са постоянно пред Мен.** Няма да взема юнец от дома ти, нито козли от стадата ти, защото мои са всички горски животни и добитъкът по хиляди хълмове. Познавам всичките планински птици и известни са Ми полските животни. **Ако огладнеех, не бих казал на теб, защото Мой е светът и всичко, което го изпълва. Ще ям ли Аз месо на бикове и ще пия ли кръв на козли? Принеси на Бога жертва на благодарност и изпълни обещанията си пред Всевишния. ... Ти направи това, а Аз премълчах, и ти помисли, че Аз съм съвсем като теб. Но Аз ще те изоблича и ще изредя всичко това пред очите ти.**" (Псалми 50:7-14, 21)

В своето естествено състояние човекът мисли, че Бог е като него и пренебрегва Божието величие и това колко е незначителен и слаб. Когато словото не се оценява, човек забравя състоянието си и го проектира върху Бога. Той гледа закона и вижда отражението на собственото си лице; смята, че Бог със сигурност е като него.

"Търсете ГОСПОДА, докато може да бъде намерен; призовавайте Го, докато е близо. Нека остави безбожният пътя си и човекът на греха — помислите си; нека се обърне към ГОСПОДА и Той ще се смили над него; и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро. **Защото Моите помисли не са като вашите помисли и вашите пътища не са като Моите пътища, заявява ГОСПОД. Защото, както небесата са по-високи от земята, така Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли — от вашите помисли.** Защото, както слиза дъждът и снегът от небето и не се връща там, а напоява земята и я прави да ражда и да произраства, за да дава семе на сеяча и хляб на ядящия, **така ще бъде словото Ми, което излиза от устата Ми — няма да се върне празно при Мен, а ще извърши волята Ми и ще благоуспее в онова, за което го изпращам.**" (Исая 55:6-11)

Когато Бог дал на Адам инструкция, че като знак на признание и покаяние за своя грях трябва да жертва агне, Той поставял пред Него огледало в словото Си. Казвал му по един ясен начин, че отхвърлянето на словото Му причинява страданието и проливането на кръвта на Агнеца. В същото време Той показвал на Адам, че само чрез жертването на живота на Агнеца той би могъл да се сдобие с Божията правда и голотата на срама му да бъде покрита. Закоравяването на

сърцето на човека и враждата му го водят към това да вярва, че Бог е изисквал жертването и смъртта на агнетата, и че Христос, Възлюбеният на Отец, е бил наранен от Отец⁴⁸⁸. Ние смятаме, че Божията праведност е била удовлетворена в проливането на невинната кръв на Неговия Син. Ето как човек проектира състоянието си върху Бога. Въпреки това, искането на Бог за жертва било канал за разубеждаване на човека от съгрешаване, защото това щяло да му даде съзнание и разбиране относно кръста на Христос. Това било огледалото, предоставено в Божието слово, за да може човек да осъзнае какво прави, цената на неговото спасение и да бъде убеден да не съгрешава.

В поредицата от истории, които отразяваме, обрязването е следващата, която ни показва Божието слово като огледало. Обрязването било дадено на Авраам, за да може той и неговите потомци да помнят постоянно, че Божият завет и обещания не идват от силата на плътта, а от Божията сила. Тогава обрязването на плътта ще се превърне в канал или средство, което ще накара Авраам и неговите потомци да разберат истинското обрязване, което е праведност чрез вяра.

Авраам имал известна вяра в началото, достатъчна, за да излезе от Ур, но тя не била свършена, за да приеме напълно Божието обещание – оттук и неговата поредица от неуспехи в стария завет, най-вече ситуацията с Агар и Исмаил – и това преживяване е архетип на това, което всички хора ще преживеят, когато повярват в Бог. Изискването за обрязване било огледало, което Бог поставил пред очите на Авраам, за да може той и човечеството да знаят истинското си състояние. Бог дал обрязването на Авраам, за да разкрие едно сърце, което все още не било достатъчно чувствително за внушенията на Божия Дух, за да може тези обещания да бъдат записани в него. Тогава обрязването станало декларация за състоянието на човека и знак за това, което Бог искал да направи..

Когато Бог произнесъл закона на планината Синай, Неговото намерение било да напише закона Си в сърцата на израилтяните чрез даването на Неговия Дух. Той се надявал, че те ще са научили уроците на своите предци и ще осъзнаят собствената си слабост и Божията вяроност. Те обаче закоравили сърцата си и не искали повече да чуват гласа, който им говорел. Тогава Бог им дал десетте заповеди, огледалото, с което им показва състоянието на сърцата им. Те не приели вътрешния закон и останали със закона извън сърцата си, който отразявал и им показвал, че се съпротивляват на Божия Дух в сърцата си. В същото време, когато отразява тяхното състояние, той също им казва какво иска Бог да направи: да ги освети и спаси, като напише закона Си в сърцата им.

Преди даването на закона Бог поискал от народа Израил да се освети. Но за човека е невъзможно да се освети. Ако сърцето е съсредоточено върху делата

---

⁴⁸⁸ Исаия 53:4

или върху стария завет, словото се приема като нещо за извършване. Плътският човек го възприема като заповед, която трябва да изпълни. Виждаме, че тогава словото може да се разбира по два начина: духовно или плътски. Ето как Божието слово се превръща в огледало, отразяващо нашето състояние, докато в същото време – може би по-голямата част от времето – съдим Бог и Го правим по свой образ, като по този начин не Го познаваме и проектираме собствените си характеристики върху Него. И въпросът е: можем ли да видим това в живота на Христос? Тъй като Духът на Христос е вдъхновявал пророците⁴⁸⁹, разкрито ли е това огледално състояние в живота Му и в думите Му?

"А кой от вас, ако има слуга да му оре или да му пасе, ще му каже веднага, щом си дойде от нива: Ела и седни да ядеш? Няма ли вместо това да му каже: Пригответи нещо да вечерям, препаси се и ми пошетаи, докато ям и пия, а ти ще ядеш и пиеш след това? Нима ще благодари на слугата за това, че е свършил каквото е било заповядано? (Не мисля.) Също така и вие, когато извършите всичко, което ви е заповядано, казвайте: Ние сме безполезни слуги; извършихме само това, което бяхме длъжни да извършим." (Лука 17:7-10)

Когато четем тези думи, ние мислим, че Христос и Неговото царство са от това естество. Начинът, по който се отнасяме към нашите служители, е отразен обратно към нас. Но как Исус действа като господар спрямо Своите „слуги“, учениците?

"Иисус, като знаеше, че Отец е предал всичко в ръцете Му и че Той от Бога е излязъл и при Бога отива, стана от вечерята, сложи настрана горната Си дреха, **взе кърпа и се препаса. После наля вода в умивалника и започна да мие краката на учениците и да ги изтрива с кърпата**, с която бе препасан." (Йоан 13:3-5)

Исус, знаейки, че Отец е предал всичко в Неговите ръце и че е дошъл от Бога и е отивал при Бога, се изправил и започнал да слугува на учениците Си. Колко невероятно! Какъв дух! Той измил краката на учениците Си и ги избърсал. Той взел хляба, разчупил го и им дал да ядат; направил същото и с виното. Ето как Христос ни дава свидетелството за живота Си:

"Защото и Човешкият Син не дойде да Му служат, а да служи и да даде живота Си откуп за мнозина." (Марко 10:45)

Като четем тези пасажии, ние научаваме и знаем, че на сватбения пир на Агнето Самият Господ ще се препасаше и ще ни служи⁴⁹⁰. Не постъпваме ли по същия начин с нашите деца и не ги ли призоваваме да ни слушат и да ни се подчиняват,

⁴⁸⁹1 Петрово 1:11

⁴⁹⁰Лука 12:37

защото нашите сърца и думи съдържат най-добрите ни желания към тях? И все пак чрез тази притча Исус ни кара да разсъждаваме върху нашите взаимоотношения с Бог и един с друг, особено когато я формулира под формата на въпрос:

Нека прочетем още веднъж стиха, който обмисляме:

"А **кой от вас**, ако има слуга..." (Лука 17:7)

Кой от нас, като има слуга, не би го помолил първо да ни служи, след като свърши работата си? Не е ли така по света? Господарят благодари ли на слугата? Христос пита това, когато говори за човешки същества в тяхното естествено състояние, но Той не казва, че Той е такъв.

Христос ни показва нашето състояние; Той ни казва, че сме неблагодарни и първо обслужваме себе си. Защо тогава Му приписваме себеслужене? Когато сме в това състояние, в състоянието на слуги в Божия дом, действайки, за да принадлежим, търсейки правда чрез делата на закона, Христос ще се стреми да ни накара да признаем, че няма добродетел в делата.

Въпреки че може би сме си въобразявали, че сме направили големи жертви и сме извършили велики дела, в човека няма никаква заслуга в извършването на това, което е трябвало да направи. Но с какъв дух е направил тези неща? Липсата на смирение се проявява по този начин. Делата няма да спасят никого, но и животът без плод няма да го направи. И все пак Христос ни призовава да приемем Неговия Дух на любов, за да не гледаме на Бог като на груб, безмилостен, и вискателен Господар⁴⁹¹, а като на любящ Баща.

"Никой няма по-голяма любов от това, да даде живота си за приятелите си. Вие сте Ми приятели, ако вършите, каквото ви заповядвам. Не ви наричам вече слуги, защото слугата не знае какво върши Господарят му; а вас нарекох приятели, защото ви изявих всичко, което чух от Своя Отец. Не вие избрахте Мен, а Аз избрах вас и ви определих да отидете и да принасяте плод, и плодът ви да бъде траен; така че каквото и да поискате от Отца в Мое Име, да ви даде. Това ви заповядвам: да се любите един друг." (Йоан 15:13-17)

С думите Си в притча Христос разкрива тяхното състояние. Но човек проектира това собствено състояние върху Бог. Осъзнаването на нашата проекция и погрешно характеризиране на Бог е от основно значение за разбирането на силата на греха, необходимостта да бъдем смирени, да не бъдем съдници и това че имаме нужда от Спасител, който да ни даде нов ум.

---

⁴⁹¹ Матей 25:14-30

Нека разгледаме друга история, в която думите и действията на Исус са послужили като огледало:

Тогава Исус си отиде оттам и се запъти към **бреговете на Тир и Сидон**.
(Матей 15:21)

Защо Исус отишъл в Тир и Сидон? Бог ръководел Неговите дейности всеки ден и Му показвал какъв ще бъде денят Му.

Господ Бог ми даде езика на учения, **за да знам как да говоря дума навреме на онзи, който е уморен**: Той ме събужда сутрин след сутрин, събужда ухото ми, за да чуя като учащия се. Господ Бог отвори ухото ми и не се разбунтувах, нито се обърнах назад. (Исая 50:4-5)

Всеки ден Божията воля била разкривана на Исус и Той изпитвал удоволствие да върши волята на Своя Отец. Той отишъл в областта Тир и Сидон. Не само щеше да си почине от постоянните въпроси на фарисеите и книжниците⁴⁹², но също така щял да се срещне с някого.

"И ето, една ханаанка излезе от онези места и извика, като казваше: Смили се за мен, Господи, **Сине Давидов!** Дъщеря ми е лошо обсебена от демон."
(Матей 15:22)

Забелязваме, че една ханаанка дошла при Него. Тя не принадлежала към израилевия народ, а била част от идолопоклонническа нация. Тези хора били отхвърлени и презирани от народа на Израил. Но в района били дошли новини относно един пророк и Неговите чудеса. Дъщерята на тази жена била тежко болна и измъчвана от демон и когато чула за Исус, сърцето ѝ се изпълнило с надежда.

Един ден тя чула, че Исус е в нейния град. Каква изненада! Каква възможност! Исус се поставил на нейния път, но учениците не разбрали това. Тъй като хората на Израил злорадствали заради предполагаемото си превъзходство, те били напълно невежи за нуждите на съседните си народи. Смятали, че благословенията, които Бог им е дал, са платформа, от която могат да презират онези, които смятали за откъснати от завета. Затова учениците били ядосани, когато тя се обърнала към Христос като към Сина на Давид.

"И когато поучаваше в храма, Иисус заговори и каза: Как казват книжниците, че **Христос е Давидов Син?**" (Марко 12:35)

По нейните собствени думи тази жена, която уж била чужда на Божия народ, Го признавала за обещания Месия! Това, което било невъзможно да признае

---

⁴⁹² Матей 15:1-6, 21

духовното ръководство на Божия народ,⁴⁹³ било проявено с толкова проста вяра от човек, който не принадлежал към народа на Израил.

Но той не й отговори нито дума. И учениците му дойдоха и го молеха, казвайки: „Отпрати я; защото тя вика след нас. (Матей 15:23)

Исус не казал нито една дума. Защо? Това, което виждаме е, че учениците веднага реагирали, проявявайки предразсъдъците на своята религия и народ. Петър щял да има нужда от време, за да разбере. И какво трябвало да разбере?

Тогавя Петър отвори устата си и каза: „**Наистина виждам, че Бог не гледа на лице.** Но във всеки народ оня, който Му се бои и върши правда, е приет от Него.” (Деяния 10:34)

Христос не отговорил веднага и до какво довело мълчанието на Исус? То разкрило състоянието на сърцата на учениците. Мълчанието на Исус дало възможност да се прояви това, което е в сърцето. Какво поискали учениците? „Отпрати я” – отговор, който показва, че в тях няма състрадание.

Ако Христос бил реагирал веднага, състоянието на учениците нямало да бъде разкрито. Те изтълкували мълчанието Му като потвърждение на своите религиозни предразсъдъци. В същото време мълчанието Му било изпитание за вярата на жената, за да разкрие дали наистина вярва в този пророк или не. Следователно Христос отишъл в Тир и Сидон заради тази жена, но и заради учениците Си.

"А Той в отговор каза: Аз не съм изпратен при други, освен при загубените овце от израилевия дом." (Матей 15:24)

И тук Христос определил Своята мисия: Той бил изпратен при изгубените овце от дома Израилев. Как четем този текст? Какво казва и обяснява самата Библия относно мисията на Христос и дома на Израил? Неговият отговор сякаш потвърждавал предразсъдъците на учениците, нали? Но всъщност това бил упрек към тях и към всички онези, на които им е трудно да разберат, че Исус е дошъл да спаси целия свят.

"На следващия ден Йоан видя Иисус, че идва към него, и каза: Ето Божият Агнец, **който взема греха на света!**" (Йоан 1:29)

Исус е Спасителят на света, не само на евреите. Както казали самите самаряни, след като били научени от Христос:

"И още мнозина повярваха заради Неговото слово; а на жената казаха: Ние вече вярваме не заради това, което ти каза, а защото сами **чухме и знаем, че Той е наистина (Христос), Спасителят на света.**" (Йоан 4:41-42)

⁴⁹³ Матей 26:63-64

Исус е светлината, която осветява всеки човек и на това ги е учил. И така, какво имал предвид Исус, когато говорел за дома на Израил?

"Те в отговор Му казаха: Авраам е нашият баща. Исус им каза: **Ако бяхте деца на Авраам, щяхте да вършите делата на Авраам.**" (Йоан 8:39)

За евреите тук се казва, че не са деца на Авраам, защото не са искали да вършат делата му. С други думи, принадлежността към потомството на Авраам и към наследството на обещанията не идва от кръвни връзки, а от характер. Павел, който бил инструктиран от самия Христос, казва⁴⁹⁴:

"Защото **не е юдеин онзи, който е външно** такъв, нито е обрязване онова, което е външно, на плътта; а юдеин е този, **който е вътрешно такъв, и обрязване е това, което е на сърцето, в Духа**, а не в буквата, чиято похвала не е от хората, а от Бога." (Римляни 2:28-29)

Кой е истински евреин? Кой е част от народа на Израил? Който е в Духа. По този начин, когато Исус говорел за дома на Израил, Той имал предвид Своето духовно царство, за онези, които бил дошъл да търси и спаси. Той имал предвид царството на онези, които приемат Светия Дух. Имал предвид тези, които са водени от Бог⁴⁹⁵. Той нямал предвид конкретен етнос или религия. Така че тази жена, идвайки при Христос, като Го признава за Месия, като моли за Неговата помощ, показва, че чува гласа на Светия Дух и че наистина е част от Божия Израил. Каква била нейната реакция?

"А тя дойде, кланяше Му се и казваше: Господи, помогни ми!" (Матей 15:25)

Вярвала ли, че Месията е само за физическия Израил? Мислела ли, че Месията не е за нея? Абсолютно не! По-скоро тя призова още по-настойтелно. Тя чула думите, които Исус казал на Своите ученици, и въпреки че в сърцето ѝ може да е имало съмнения, тя се придържала към убеждението, че Месията наистина е Спасителят на света. Коленичи и помоли за помощ. Сега Исус казал:

"Той в отговор каза: Не е хубаво да се вземе хлябът на децата и да се хвърли на кученцата." (Матей 15:26)

Това, което Исус казал тук, изглежда грубо. Какво се случва тук? Нека съединим този стих със следния текст:

"Исус им каза: Аз съм хлябът на живота; ... Всичко, което Ми дава Отец, ще дойде при Мен, и който дойде при Мен, никак няма да го изпъдя;" (Йоан 6:35, 37)

⁴⁹⁴ Галатяни 1:11-12

⁴⁹⁵ Римляни 8:14

Благодарение на този стих знаем, че Отец е напътствал тази жена и че Исус не я е изгонил. Изявлението на Исус било направено по такъв начин, че да позволи да се прояви съмнението, че Той е предубеден като нас, хората, докато това, което Бог иска, е да изследваме Божието слово по-дълбоко. Трябва да помним, че имаме старозаветната природа във всички нас и затова винаги трябва да проверяваме нашите предположения за това как тълкуваме случващото се.

И така, какво виждаме в тази история? Любовта на жената към дъщеря ѝ, очите и лицето на Исус, това, което била чула за Месията, Духът, който я призовавал – всичко това я накарало да заговори още веднъж. И забележете молбата ѝ:

"А тя каза: Да, Господи, но **и кученцата ядат от трошите**, които падат от трапезата на господарите им!" (Матей 15:27)

Тя потвърдила казаното от Господ, но добавила, че дори кучетата ядат от трошите. Въпреки че можела да се разпознае като дъщеря на небесното царство, тя била смирена и избрала да се идентифицира с кучетата. Това ни напомня притчата за фарисея и митаря⁴⁹⁶.

Тук имаме жена, която не била от Божия народ, която живеела в идолопоклоннически контекст, която показала, че няма амбиции за величие; но знаела кой е Исус и била готова да Го последва и да Го моли да ѝ помогне. Тя също се позовала на господарите на масата, разбирайки, че това се отнася за евреите, на които били поверени Божиите писания⁴⁹⁷ и които Бог желал да използва като Свои служители за благословието на народите⁴⁹⁸, смирявайки се допълнително в процеса. Какво повече може да се иска от нея? Въпреки че наричала себе си куче, тя все още се придържала към Исус чрез вяра. Колко невероятно! И сега идва урокът за учениците:

"Тогава Исус в отговор ѝ каза: **О, жено, голяма е твоята вяра; нека ти бъде, както искаш**. И от онзи час дъщеря ѝ оздравя." (Матей 15:28)

Какви красиви думи! Той изпитал вярата на тази жена, за да види дали наистина вярва в Месията за света, или се е вкопчила в своите предразсъдъци. Думите Му можели да я закоравят, но поради нейното доверие те пречистили вярата ѝ в Него. Тя получила според мярката на вярата си. И там, където водачите на Израил се колебали, тя победила, доказвайки по този начин, че „последните ще

---

⁴⁹⁶ Лука 18:10-14

⁴⁹⁷ Римляни 3:2

⁴⁹⁸ Изход 19:5

бъдат първи и първите последни⁴⁹⁹. В този отговор тя се показвала като дъщеря на Израил, защото се вкопчила в Христос и не Го пунала⁵⁰⁰.

Чрез това преживяване Исус разкрил състоянието на Своите ученици. Думите Му били казани по такъв начин, че проектирали собствените им предразсъдъци и нетолерантност върху Христос. Неговото слово и поведение по този начин се превърнали в огледало, което, след развързката на историята, трябвало да ги разтърси по отношение на техните предположения за Христос и Неговото дело. Този урок щял да им помогне да бъдат по-отворени към езичниците, като по този начин бъдат готови да отидат до Галилейското море в района на Декаполис.

Какви могат да бъдат собствените ни непознати предразсъдъци?

Сега разгледахме няколко случая, в които откриваме, че според учението на Писанията, Божието слово и Неговият закон са изложени по такъв начин, че да се превърнат в огледало, което изявява истинското ни състояние. Проблемът е, че човек проектира собствения си образ върху Бог; той приписва собствените си характеристики на Бога. За да разрешим това, Бог ни предоставя друго огледало. Четем:

"Той е **образ** на невидимия Бог..." (Колосяни 1:15)

"Който, бидейки сияние на Неговата слава и **точният образ на Неговата личност**, ..." (Евреи 1:3)

"Никой никога не е видял Бога. Единородният Син, който е в лоното на Отца, **Той Го изяви**." (Йоан 1:18)

"Всичко Ми е предадено от Моя Отец; и освен Отец, никой не познава Сина; **нико не познава някой Отца, освен Синът и онзи, на когото Синът би благоволил да го открие**." (Матей 11:27)

Не забравяйте, че въплъщението на Христос било необходимо, защото човечеството остава в капана на стария завет. За детето на Израил в това отношение към Бог, Божията слава е като пояждащ огън⁵⁰¹. Моисей, който очевидно не бил закоравил сърцето си, така че да не може да чуе гласа на Бог, можел да влезе в облака, който покривал планината и да общува с Бог до там че лицето му сияело от гледането към Божията слава. Но онези, които търсели правда чрез закона, били заслепени и уплашени и видели в този пламтящ огън своята собствена проекция. Чудесното във всичко това е, че докато Моисей бил най-кроткият човек на земята⁵⁰² и отразявал Христос до такава степен, че Бог

⁴⁹⁹ Матей 20:16

⁵⁰⁰ Битие 32:26-28

⁵⁰¹ Изход 24:17

⁵⁰² Числа 12:3

обявил, че в Своето възплъщение Христос ще бъде като Мойсей⁵⁰³, хората на Израил го обвинили, че е порочен и че иска да ги убие в пустинята⁵⁰⁴, като по този начин отразявали как думите, които Мойсей дал на хората, били оценени според собствения характер на слушателя⁵⁰⁵.

Тази ситуация е още по-напрегната, когато Бог дава на Израил собствената Си воля.

"Казват Му: **Тогава защо Мойсей заповяда** да ѝ даде разводно писмо и да я напусне? Каза им: **Поради вашето коравосърдечие Мойсей ви е позволил** да си напускате жените, но отначало не е било така." (Матей 19:7-8)

Ученикът мисли, че Божият пророк Моисей е този, който **заповядва** да се даде развод, когато в действителност това е нещо, което е **позволено** поради закоравяването на сърцата им. Но Божията воля е това, което Бог е съчетал, никой да не разделя. Човекът в своето плътско състояние си мисли, че това, което Бог накрая дава, е Неговата собствена воля, но Той всъщност дава на човека собствена му воля (защото човекът е този, който иска развод).

"Но народът Ми не послуша гласа Ми, Израил не Ме искаше. Затова ги предадох на упорството на сърцето им, **ходиха по своите си намерения.**" (Псалми 81:11-12)

"Защото не вършиха правилата Ми и отхвърлиха наредбите Ми, и оскверниха съботите Ми, и очите им бяха към идолите на бащите им. **Затова и Аз им дадох наредби, които не бяха добри, и правила, чрез които нямаше да живеят,**" (Езекил 20:24-25)

Упоритата съпротива срещу слушането на Божия глас е това, което най-накрая кара Бог да им даде волята на сърцата им. Това се проявява в закони и постановления, като пребиване с камъни и инструкции за война, според които те не могат да живеят, докато остават в тях. Но човекът, в първия завет, вижда тези инструкции и думи на Бог като Неговата съвършена воля. Така той вижда отражението на собственото си естествено лице.

Човекът не разбира поради своята омраза към Бог (неговата „вражда“ към Бога⁵⁰⁶, проявена в обвиняването на Бог за проблемите му подобно както направил Адам) и така накрая Бог дал Своя Син. Той е единственият, който може да направи познат Отец; Той е разкриващият Отец. Тогава Христос става огледалото, образът,

⁵⁰³ Второзаконие 18:15-18

⁵⁰⁴ Изход 16:2-3; Числа 16:12-14, 41

⁵⁰⁵ Деяния 7:38

⁵⁰⁶ Римляни 8:7

блясъкът на славата на Отец. И точно това второ огледало трябва да поддържа калибрирано, за да приемем Божието слово в неговия оригинален дух, без да го покваряваме със собствените си плътски лещи. Както казва Писанието:

"А ние всички, **с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава**, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух." (2 Коринтяни 3:18)

Ние се променяме в образа на Сина, когато гледаме славата на Господ, без да отместваме поглед от Него, Който действа като огледало, разкриващо ни Отец. Така че има две огледала: Божият закон и животът на Христос. Когато и двете огледала са разделени, покривалото е над очите ни. Когато не можем да видим евангелието на Христос в диспенсацията на Стария завет и Божиите отношения с човека чрез стария завет, тогава не можем да видим закона в правилната му светлина и проектираме собствените си качества върху Законодателя. Първото огледало, огледалото на закона, е свързано с работата по служението на смъртта. А второто огледало, славата на Господ, което е животът на Христос на тази земя⁵⁰⁷, е служението на Духа. Христос и Неговият живот, както е бил изявен на тази земя, е пълното откровение на съвкупността на Божия характер. Защото е писано:

"И както е признато, велика е тайната на благочестието: **Бог се яви в плътта....**" (1 Тимотей 3:16)

"Иисус му каза: Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе? **Който е видял Мен, е видял Отца**; как казваш ти: Покажи ми Отца? Не вярваш ли, че Аз съм в Отца и Отец — в Мен? **Думите, които Аз ви казвам, не ги говоря от Себе Си, а Отец, който обитава в Мен, върши Своите дела.**" (Йоан 14:9-10)

Така огледалата илюстрират заветите. Огледалото на закона и Божието слово има за цел да умножава греха. То ни показва нашето състояние и какво мислим за Бога и хората. Освен това, Божият Син също ни е бил даден с цел да умножи греха; Той ни показва нашето състояние и какво мислим за Бога и хората. Присъствието на Христос прави злите дела явни.

"Това беше **истинската Светлина**, която, идеща на света, осветлява всеки човек." (Йоан 1:9)

"Но това е осъждането, че светлината дойде на света, но **хората обикнаха тъмнината повече от светлината, понеже делата им бяха зли**. Понеже всеки, който върши зло, мрази светлината и не отива към светлината, за да не би да се открият делата му;" (Йоан 3:19-20)

⁵⁰⁷ Йоан 17:4

В огледалото на закона и Божието слово ние също виждаме красотата на славата на Неговия характер.

"Отвори очите ми, за да виждам чудеса от Твоя закон." (Псалми 119:18)

"Така че **законът е свят** и заповедта — свята, справедлива и добра." (Римляни 7:12)

По същия начин Той ни даде Своя Син, така че в Него да можем да видим пълнотата на красотата на Неговия характер, изживян в човечеството. Бог ни даде Своя Син, за да намерим в Него човешкия, жив път на Божия живот.

И се питаме: две огледала ли са или едно? Защото не можем да разграничим Божието слово от Божието Слово. Не можем да разграничим Писанията от Христос⁵⁰⁸.

Първо трябва да разгледаме условията на човека. Първото условие е това на тъмнината, която е старият човек, първият човек, плътски, Адам след грехопадението, във вражда с Бог. От друга страна имаме втория човек, духовен, нов човек, втория Адам, който се наслаждава на Бог и е блясъкът на Неговата слава, дотолкова, че който е видял Него, е видял Отец. Въпреки че всички сме родени от плътта, от първия Адам, ние сме призвани и поканени да бъдем родени от Духа, да бъдем синове на Христос, втория Адам, тъй като Бог ни е предопределил да бъдем направени по Негов образ⁵⁰⁹. Именно този процес на създаване по Неговия образ, в който не се вижда какви ще бъдем, съставлява третото състояние на човека.

Всички комуникации на Бог с човека са Негов опит да доведе човечеството от първия човек до втория човек. Целта на Божието слово е да покаже вярно нещата на плътта, да покаже на първия човек неговото състояние.

В случая с първия човек той свидетелства за божествената природа на закона, защото той е без извинение⁵¹⁰. Като се има предвид неудобството да получи заплатата на греха, той би могъл да приеме словото, но да отхвърли Духа, който идва с него. Той щял да се придържа към буквата, като същевременно отхвърлял убеждението за своето естествено състояние. Без да осъзнава дълбочината на враждата си с Бога, той приписва на Законодателя свои собствени качества, които вижда отразени. Като не получава Духа, той остава неспособен да види нещата от Духа⁵¹¹ и остава плътски. Следователно той се оттегля от гледането на словото, забравяйки собственото си състояние.

---

⁵⁰⁸ Йоан 3:34

⁵⁰⁹ 1 Коринтяни 15:45-50

⁵¹⁰ Римляни 1:20; 2:1

⁵¹¹ Йоан 3:3; 1 Коринтяни 2:14

Ами Исус? Знаем, че Той е славен, „пълнен с благодат и истина“⁵¹². Но разкрива ли Той и греха? От това как евреите реагирани в присъствието Му и как Той живеел е очевидно, че Той наистина разкрива греха. Но как може Той вярно да разкрие две толкова противоречиви неща, Божията слава, както и греха? Той не го прави по начина на Сатана, защото Той няма нищо общо с обвинителя⁵¹³. Той също няма грях, но го разкрива във факта, че е направен грях за нас,⁵¹⁴ за да можем да видим в Него нашия грях⁵¹⁵. Ето защо текстът казва: „Блажен е онзи, който не намери повод за препъване в Мен“⁵¹⁶, което показва, че вярващият вече не намира в Исус откровението на собствените си грехове, защото те са били пречистени, те са били изкоренени.

В началото на служението на Исус, след тази нощ на неуспешен риболов, Петър паднал на колене пред Исус, казвайки: „Иди си от мен, защото съм грешен човек“⁵¹⁷. В ежедневната си дейност Петър се оказал близо до Господа и осъзнал, че е грешник. Отговорът на Исус е важен, защото точно там Той му казал: „Не бой се“. По-ясни откровения щели да дойдат по-късно от Исус.

Следователно виждаме, че със словото на Бог е същото, както и със Словото на Бог, Исус Христос. Точно както живото Божие Слово е по-остро от всеки меч с две остриета, разпознавайки мислите и намеренията на сърцето⁵¹⁸, така и Мария завела детето в храма и ѝ било казано, че същият меч ще пронизе душата ѝ, така че мислите на много сърца да бъдат разкрити⁵¹⁹. Това се случва с Петър при срещата му с Исус; този меч, за който се говори, изявявал нещата на плътта в Петър. **Така огледалата илюстрират заветите, доколкото разкриват какъв е човекът.** Действието на закона и Божието Слово наистина е да показват вярно нещата на плътта, но също така трябва да водят до нещата на Духа. **Така огледалата илюстрират заветите, защото разкриват какъв е Бог.**

Но защо в закона, в Божието слово някои виждат себе си отразени в своето истинско и унижено състояние, докато други виждат Божията слава и се трансформират в това подобие? Защо докато едни виждат забрани и изисквания, други виждат обещания? Защо едни виждат Не, а други Да, едни виждат това, което загива, а други това, което остава? Кои са едните и кои са другите? Възможно ли е в едно и също нещо да виждат толкова различни неща?

---

⁵¹² Йоан 1:14

⁵¹³ Откровение 12:10; Йоан 5:45

⁵¹⁴ 1 Коринтяни 5:21

⁵¹⁵ Исая 53:3-4

⁵¹⁶ Матей 11:6, Американска стандартна версия

⁵¹⁷ Лука 5:8

⁵¹⁸ Евреи 4:12

⁵¹⁹ Лука 2:35

Самата природа на огледалото определя нещата да изглеждат толкова различни, не защото огледалото се е променило по някакъв начин, а защото това, което се променя, е това, което е поставено пред огледалото. Човекът, който идва да наблюдава огледалото, намира само това, което може да види. В случая с плътския човек, той ще види само нещата от плътта, защото ни е казано, че плътският човек не различава духовните неща⁵²⁰. Но ако действието на Божието Слово е да покаже плътското, за да доведе до духовното, възниква въпросът: как става промяната на зрението от плътското към духовното? Само в гледането към Този, Който ни е бил даден, Този, Който бил издигнат от нас, убеждението за грях може да остане и точно там в Христос да започнем да виждаме жертвата за човешкия мир и да получим Неговия Дух.

---

⁵²⁰ 2 Коринтяни 2:14

Пог Закона

Деца на Авраам

Бяхме стигнали до извода, че старият и новият завет са две преживявания на сърцето, които вървят успоредно едно до друго от началото до края на историята.

Те също са две преживявания, които протичат паралелно през целия ни живот. И двата завета се проявяват във всеки от нас.

"Затова оправданието е от вяра, за да бъде по благодат, така че обещанието да бъде сигурно за цялото потомство — не само за това, което е от закона, **но и за онова, което е от вярата на Авраам, който е баща на всички нас,**" (Римляни 4:16)

Наследниците, онези, които са станали едно с Христос, ще изявят същата вяра на Авраам. В този смисъл Авраам е нашият баща, тъй като ние преживяваме опита на неговия живот. Как се проявява това? Кои са събитията, които са общи и отличителни за всички житейски преживявания на децата на Авраам?

1. Чуваме за Бог и Неговата любов и как Той е дал Своя Син Исус Христос и в даден момент от живота си приемаме гласа на Пастира и чуваме и решаваме да Му дадем живота си, научавайки и вярвайки, че:

- а. Той прощава греховете ни и
- б. Той ще ни води в християнския живот, давайки ни благодат и сила да вървим по Неговите пътища към небесния Ханаан, който е обновената земя.

В този процес ние започваме, когато четем и слушаме Неговото слово, да придобиваме познание за великите и най-ценни обещания, които Той ни е дал. И влизаме чрез вяра в новия завет или втория завет.

2. Житейските обстоятелства разкриват липсата ни на доверие в Божиите обещания, Той все още ни спасява, много пъти без дори да го осъзнаваме. Избявя ни от ямата на нашите грешки и ни поставя обратно на здрава скала, за да можем да научим повече относно Неговите обещания и това, което Той иска да направи за нас, в нас и с нас. Слабостта на нашата плътска природа започва да ни се разкрива, когато виждаме как се проваляме в нашите думи, действия и мисли.

3. Грешките ни карат да се съмняваме и да се колебаем относно определени Божии обещания. Решаваме сами да осъществим някои от тях. Това е илюстрирано в опита с Агар и Исмаил. Плодът е раздор и дела без Божия Дух, които идват от силата на нашата плът. Междувременно си мислим, че Бог чудесно ни благославя в това дело на собствените ни ръце, без да осъзнаваме, че всъщност е толкова добро, колкото смокиновите листа, които покривали Адам и Ева. Това е преживяването с Да и Не.

4. Бог, чрез житейски опит, проповеди, които чуваме, неща, които четем, или думи на приятел, ни разкрива, че делото на нашите ръце, нашите усилия няма заслуга и че освен ако не сме родени от Духа и не Му позволим да живее в сърцата ни, нашите дела са мъртви. Бог се стреми да ни накара да разберем, че трябва да бъдем новородени, че е необходимо да имаме истинското обрязване, че е необходимо сърцето ни да бъде обърнато. Той иска от нас да се върнем към първата си любов, да отворим очи, докато все още сме в ерос или в най-добрия случай в тази любов, наречена филео. Когато започнем да осъзнаваме това, виждаме Божиите обещания и те изглеждат трудни за вярване!

Просто не Го познаваме достатъчно, за да Му доверим абсолютно всичко. Съобщаваме Му нашите планове, казваме Му за решенията си и Го молим да ни благослови. Очакваме Агар да ни роди плодове на послушание. Ние сме в първия завет. Но Бог ни разкрива това; Той ни дава да разберем, че иска да ни благослови и да ни даде словото Си, обещанията Си и завета Си в живота ни. И най-трудното обещание за вярване, точно както при Авраам, е, че Той може да даде живот на това тяло на смъртта⁵²¹. Много ни е трудно да повярваме, че може да ни избави от греха⁵²². И все пак, ако приемем Неговото слово и продължим да растем във вярата, съмняващото се „Не“ най-накрая ще се превърне в пълно „Да“ и „Амин“ за Господ.

---

⁵²¹ Римляни 7:23-24

⁵²² 1 Йоаново 3:9; Йоан 8:36

5. Разбираме по-подробно всичко, което Господ планира да направи в живота ни и колко много ни благославя и се грижи за нас. Въпреки това, все още показваме недостатъци в определени житейски преживявания и не вярваме в Божиите обещания. Все още не познаваме напълно Божия характер и се страхуваме, че няма да ни защити във всяка ситуация. Има неща, които трудно Му предаваме.

6. Получаваме потвърждението, че сме деца на Бог и че Той може да изпълни обещанията Си в живота ни. По този начин се раждаме отново. Започваме да осъзнаваме, че наистина сме станали деца на Бог; Неговият Дух разкрива това и вика в сърцата ни „Авва, Отче“⁵²³. Започваме все повече да осъзнаваме, че това не е чрез нашата собствена сила, а чрез Божия Дух и че Бог работи в нас, за да желаем и да действаме според Неговото благоволение⁵²⁴. Преставаме да бъдем роби в дома на нашия небесен Баща.

7. Когато плодът на Духа започне да достига определена зрялост, той ще контрастира с плода на плътта. Също така ще генерира реакции в онези, които не са родени от Духа. Все повече ще осъзнаваме, че всеки път, когато сме действали със собствената си сила и интелигентност, плодът е бил от плътта, с всичките му негативни последици. Ясно ще видим, че плътта не ползува нищо⁵²⁵. Ще осъзнаем, че от себе си и в себе си нямаме нищо добро⁵²⁶ и че живеем и съществуваме с благодатта и милостта на Бога⁵²⁷. Славата на човека е захвърлена на прахта⁵²⁸. Няма абсолютно нищо, за което можем да се похвалим, нищо, за което можем да си припишем заслуга, защото сме спасени по благодат и това е дар от Бог⁵²⁹. Ще знаем, че не можем да направим нищо⁵³⁰.

В окончателно решение, след живот на споделяне, лъкатушене между Сара и Агар, между първия и втория завет, между делата на Духа и делата на плътта, най-накрая напълно ще се предадем в ръцете на Христос и ще Му позволим да направи всичко. Тогава ще сме изгонили първия завет и неговия плод от дома.

8. Когато се изправим пред изпитанието на живота си, ще се сблъскаме с решението дали да изгоним първия завет далеч от живота си. И всичко, което ще можем да направим, е да чакаме Господ и да вярваме, че Той ще осигури

---

⁵²³ Римляни 8:15-16

⁵²⁴ Филипяни 2:13

⁵²⁵ Йоан 6:63

⁵²⁶ Римляни 3:10

⁵²⁷ Деяния 17:28

⁵²⁸ 1 Петър 1:24

⁵²⁹ Ефесяни 2:8

⁵³⁰ Йоан 15:5

спасение. Ние, Божиите хора, с готовност ще Му се предадем изцяло в деня на Неговата сила⁵³¹. И точно там и тогава, в това състояние, Господ ще може да запечата в нас новия Си завет завинаги. Когато се предадем напълно, Той ще може да върши делото Си и да ни очисти от всеки грях, и ще ни запечата с Духа Си. Изисквали са се години на предаване, на грешки и на виждане на Божията мощна ръка. Това, което е започнало с Да и Амин, което чрез греха се е променило на Да и Не, Бог е довел до Не и Да, за да завърши отново с Да и Амин.

Това е пътят пред нас. В бащата на вярата, в живота на Авраам, виждаме разкрит пътя на вярата. Бог ни кани да ходим в Него. И все пак толкова често ние не Го разбираме, или не обръщаме достатъчно внимание, или може би не ценим Неговите думи, или пренебрегваме Неговите обещания, или закоравяваме сърцата си. Но Той знае какви сме и не се отчайва⁵³². Никога не спира да бъде такъв⁵³³ и се надява на всичко, докато продължава да чука на вратата на сърцето ни. И Той се разкрива, за да можем да Го познаваме, за да Му се доверим и да Му позволим да работи. Проблемът е, че не Му го позволяваме!

Въпреки че действаме от самоувереност, все пак Господ върви пред нас, подготвяйки пътя и почиствайки бъркотията ни. Ето защо Той е и началото и краят, Алфата и Омегата⁵³⁴. И Той ни се разкрива в нашето състояние, приспособявайки ни, за да можем да научим, че Той е нашият Помощник и Утешител⁵³⁵. Той иска да направи неща, които око не е виждало, нито уши са чували, нито са влизали в сърцето на човека, нещата, които Бог е приготвил за тези, които Го обичат⁵³⁶. И по този начин, в това пътуване на живота, Той иска да изпълни всичките Си обещания, иска да бъде нашият пълен щит и награда, иска да ни освети чрез кръщението на Неговото слово и завинаги да ни запечата в този избор⁵³⁷. Нека Бог ни помогне в това ходене и нека Той запечата Своя завет, новия завет, в сърцата ни.

---

⁵³¹ Псалм 110:3

⁵³² 1 Коринтяни 13:7

⁵³³ 1 Коринтяни 13:8

⁵³⁴ Откровение 1:8

⁵³⁵ Исаия 51:12

⁵³⁶ 1 Коринтяни 2:9

⁵³⁷ Ефесяни 5:26

Животът на Авраам

Раждаме на плътта	Раждаме на Духа	Раждаме на Духа	Раждаме на плътта
1	2	3	4
5	6	7	8

Авраам напуска Ур Халдейски чрез вряра. Да и Амин. Той тръгва със Сара, символ на Новия завет. Раждането на Духа.	Той отива в Египет, където лъже за връзката си със Сара. Липта на доверие в Божките обещания.	Авраам спасява Лот. Той губи Доверието си в Бог. Врява на някои обещания, а на други не. Думата му сега е Да и Не. Той възнамерява да изпълни Божките обещания. Оженва се за Атар, символ на стария завет. Ражда се Исмаил.	Бог разкрива Себе Си и дава обрязава- нето като знак на Неговия завет. Показвайки Божие дело и състоянието на Авраам. Той повтаря обещанието чрез Сара. Сега думата на Авраам е Не и Да.	Авраам познава измерението на Божките обещания, но все още не се доверява напълно на Божията защита и лъже, че Сара е негова сестра.	Бог му се разкрива още повече и се ражда синът на обещанието, плод на Духа.	Плодът на плътта се бори срещу плода на Духа. Исмаил се бори срещу Исак. Атар и Исмаил, старият завет и неговите плодове, са изпратени далеч от живота на Авраам.	Авраам се изправя пред последното изпитание на врята, което включва отказ от всякаква земя, човешка надежда, като същевременно се доверява напълно на способността на Бог да работи. Сега думата е Да и Амин.
---	--	---	--	---	---	--	---

Стар Завет

Нов Завет

Животът на вярващия, дете на Авраам

Раждаме на плътта	Раждаме на Духа	Раждаме на Духа	Раждаме на плътта
1	2	3	4
5	6	7	8

Чрез вряра ние приемаме Христос, Неговото опрощение и Неговото обещание да ни спаси. Това е Да и Амин за Неговите обещания. Раждането на Духа. Влизане в новия завет.	Житейските обстоятелства ни показват, че не се доверяваме напълно на Господ и грешим. Независимо дали става дума за действия или за думи, животът ни показва Да и Не.	Осъзнаваме грешките си и сме по-пълно решени да изпълним Божките обещания. Влизаме в стария завет. Понява на плодовете на мъртвите дела.	Бог ни се разкрива, показвайки ни безоглеждността на нашите плътски дела и в същото време обхваща на Неговите обещания. Сега се проявява Не и Да.	Познаваме Божките обещания по-пълно, но все още не Му се доверяваме напълно и грешим. Все още не Го познаваме достатъчно добре.	Бог се разкрива още повече и Духът Му вика „Ава Отче“. Преставаме да бъдем роби в Божия дом. Ние напълно осъзнаваме, че това е само чрез Неговия Дух. Проявление на плодовете на Духа.	Плодът на плътта воюва срещу плода на обещанието. Знаем, че без Христос не можем да направим нищо. Изправени пред тази борба, старият завет е отхвърлен от живота ни.	Последният тест включва пълното ни предаване на Божията милост, като вярваме, че Неговата праведност ще ни запечага в Неговия характер чрез Божия Дух. Нашата дума е Да и Амин.
--	---	--	---	---	---	--	---

Вечността на закона

Библията изобилства в свидетелствата си за закона и е последователна в своята позиция. Когато Христос започнал Своето служение, след като обявил, че Божието царство е близо, и след като дал Своите практически принципи, Той заявил:

"Да не мислите, че съм дошъл да отменя закона или пророците? Не съм дошъл да отменя, а да изпълня. Защото, истина ви казвам: докато премине небето и земята, нито една йота, нито една точка от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне." (Матей 5:17-18)

Интересно е, че Исус свързва изпълнението на всички неща с изпълнението на закона и с новото небе и новата земя. Виждаме, че законът ще продължи да функционира в осъждането на греха, докато нечестивите умрат и земята се установи в своето Едемско състояние. Тогава законът ще бъде изпълнен, тъй като всяка мисъл и действие на новата земя са плод на Духа, няма закон срещу такива неща ⁵³⁸.

На новата земя всички ще бъдат в Христос и законът вече няма да има нужда да ни води при Него. Ще има съвършено единство с Христос и всички Негови деца и ние искрено и естествено ще вършим добро, което е съвършената воля на Христос. Няма да има законнически дух, а по-скоро, като деца на любящ Баща, ние ще бъдем в радостна служба и общение. Ще се радваме да вършим Неговата воля.

Забелязваме също, че Христос, като добавя пророците, определя закона не само като Десетте заповеди и Петокнижието, но като целия Стар завет.

"Законът на ГОСПОДА е съвършен, обръща душата;..." (Псалми 19:7)

Тъй като Божият закон е съвършен, той може да бъде само вечен. Божият закон обръща душата, води я при Христос.

"Ти си ни заповядал правилата Си, за да ги пазим усърдно."
(Псалми 119:4)

"Нека дойдат на мен Твоите милости, ГОСПОДИ, Твоето спасение според думата Ти. Така ще дам отговор на онзи, който ме хули, защото се уповавам на словото Ти. И не отнемай напълно словото на истината от устата ми, защото се надявам на Твоите присъди. Ще пазя Твоя закон постоянно, винаги, вечно. И ще ходя нашироко, защото се стремих към Твоите правила." (Псалми 119:41-45)

---

⁵³⁸ Галатяни 5:23

Слушането и пазенето на Божия закон е Божия милост, спасение и свобода⁵³⁹.
Затова той е наречен закон на свободата.

Пог грях

Сега като установихме вечността на закона, нека видим как е представяно собственото ни състояние:

"Тогава какво? Имаме ли ние някакво предимство пред езичниците? Съвсем не, защото вече обвинихме и юдеи, и гърци, че те всички са под грях. Както е писано: „Няма праведен нито един, няма никой разумен, няма кой да търси Бога. Всички се отклониха, заедно станаха негодни, няма кой да върши добро, няма нито един.“" (Римляни 3:9-12)

Всички съгрешиха, всички са под грях, никой не търси Бога. Откриваме, че законът е даден конкретно за тези хора:

"А знаем, че **каквото казва законът, казва го на онези, които са под закона**, за да се затворят устата на всекиго и целият свят да бъде подсъдим пред Бога. Защото нито едно създание няма да се оправдае пред Него чрез делата на закона, понеже чрез закона става само познаването на греха." (Римляни 3:19-20)

Законът е даден на хората, които са роби на греха и следователно са под проклетие и осъждане. Да бъдеш под закона означава да бъдеш в естественото състояние на човека, където грехът доминира и в резултат на това човекът е под Божия съд и осъждането на смъртта, която грехът носи със себе си. Невъзможно е човек да стане праведен чрез делата на закона.

"Защото грехът няма да ви владее, понеже не сте под закон, а под благодат." (Римляни 6:14)

Има две състояния: да си под закон или да си под благодат. Какво означава да си под благодат? Това означава, че грехът вече не ни владее; с други думи, това означава, че получаваме победа над греха.

"...по благодат сте спасени..." (Ефесяни 2:5)

Да бъдеш под благодат означава да получиш спасението от Господа. Да бъдеш „под закона“ означава, че човек е изгубен. А кой е спасен?

"Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! — ще влезе в небесното царство, а **който върши волята на Моя Отец, който е на небесата.**" (Матей 7:21)

---

⁵³⁹ Яков 1:25

Който върши волята Божия, ще бъде в царството небесно. Волята на Бог е Неговите заповеди да бъдат усърдно спазвани. И така, спасението е в усърдното спазване на заповедите – къде? В сърцето. С други думи, да бъдеш под благодат е спасение чрез живеене по волята на Отец и спазване на Неговите заповеди.

Сега, след като получихме Божията благодат, която се състои в новия завет, прощката и Божия Дух, за да вървим в Неговия път, трябва ли да продължим да грешим? Трябва ли да съгрешаваме, за да може Бог да прояви Своята благодат още по-изобилно? Пази Боже! По-скоро получаването на благодат се състои точно в умираше за греха. Умирането за греха е победата на Христос в нас. Начинът, по който благодатта изобилства, не е чрез съгрешаването на човека, а чрез Божието даване на Неговия закон. И можем да попитаме какво е грях?

"Всеки, който върши грях, върши и беззаконие; и **грехът е беззаконие.**"
(1 Йоаново 3:4)

Така че сега, когато сме под благодат, ние не грешим; пазим закона в сърцата си и в резултат спираме да го нарушаваме.

"Като знаем това, че нашият стар човек беше разпънат с Него, за да се унищожи тялото на греха, за да не робуваме вече на греха."
(Римляни 6:6)

Да бъдеш поставен в подобие на смъртта на Христос се състои в това да си разпнал стария човек с Христос. Ето какво означава да бъдеш в Христос.

"**Съразпънат съм с Христос; и вече не аз живея, а Христос живее в мен;** и животът, който сега живея в плътта, го живея с вярата в Божия Син..."
(Галатяни 2:20)

Това, което умира, е тялото на греха, с цел да не можем повече да служим на греха. С други думи, спираме да нарушаваме Божия закон.

"Така и вие **считайте себе си мъртви за греха, а живи за Бога в Христос Иисус, нашия Господ.** И така, да не царува грехът във вашето смъртно тяло, та да не се покорявате на неговите страсти. И не предоставяйте частите на тялото си на греха като оръдия на неправдата, а предоставяйте себе си на Бога като оживели от мъртвите и частите на тялото си на Бога като оръдия на правдата. Защото грехът няма да ви владее, **понеже не сте под закон,** а под благодат." (Римляни 6:11-14)

Така стигаме до стиха, който обмисляхме, виждайки, че да бъдеш под благодат означава, че човекът на греха е мъртъв. Да сме под благодат означава, че вършим волята на нашия небесен Отец, което се състои в усърдно спазване на Неговите заповеди. Да бъдеш под благодат означава да бъдеш в Христос, да бъдеш ново създание; грехът вече не царува в телата ни, ние не се подчиняваме

на похотите, вече не сме роби на греха. Така, когато сме под благодатта, грехът няма да има повече власт над нас, нито ще господства над нас.

В резултат на това виждаме, че да сме под закона означава, че човекът на греха е жив, че ние не сме в Христос, че старият човек е жив и не сме родени в Христос, че се подчиняваме на похотите на плътта, че сме роби на греха и че той властва над нас. Това е естественото състояние на всяко човешко същество. Всички хора, които са под закона, са под осъждането на греха, който е смърт, до момента, в който проявят вяра в Христос.

Ако законът е обещание, какъвто всъщност е, тогава той имплицитно декларира състоянието на тези, към които се обръща. „Не убивай“ означава, че сега, където и да сте, вие убивате⁵⁴⁰. Когато осъзнаем това, ще се отдадем по-пълно на Исус.

Когато човек пребъдва в Христос, той е оправдан. Но човек може да мине отново под закона по два начина. Ако съгреша, той попада под осъждането на греха и остава в неговата юрисдикция, докато дойде отново при Христос. Вторият начин, по който той е поставен под закона, е когато, бидейки в Христос, законът влиза, правейки го осъзнат за грях, за който той не е знаел. Когато това се случи, той отново е осъден поради греха, докато дойде отново при Христос за Неговата благодат и прошка.

И Павел продължава да казва:

"Тогава какво? **Да грешим ли, защото не сме под закон, а под благодат?** Да не бъде! Не знаете ли, че на когото предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на онзи, на когото се покорявате — било на греха, който докарва смърт, или на послушанието, което докарва правда? Но да благодарим на Бога, че когато бяхте слуги на греха, вие се покорихте от сърце на онзи образец на учение, на което бяхте обучени, и като бяхте освободени от греха, станяхте слуги на правдата."
(Римляни 6:15-18)

Тук той утвърждава концепцията, че ако сме под благодат, ние спазваме Неговите заповеди. И ни въвежда в мисълта, че да бъдеш под закона означава да бъдеш роб на греха. Ние сме роби на греха до момента, в който с цялото си сърце приемем благата вест и се предадем на това учение. След това Бог ни освобождава от робството на греха и неговото осъждане на смърт, за да можем да бъдем слуги на правдата.

---

⁵⁴⁰ Матей 5:21-22; Яков 2:10; Изход 15:24; 16:2; 17:4

Плътта срещу Духа

Нека сега видим следния пример, в който намираме термина „под закона“:

"И така, казвам: ходете по Духа, и няма да угаждате на плътските страсти. Защото плътта силно желае противното на Духа, а Духът – противното на плътта; понеже те се противят едно на друго, за да не правите това, което искате. Но ако се водите от Духа, не сте **под закон**. А делата на плътта са явни. Те са: блудство, нечистота, разпътство, идолопоклонство, чародейство, вражди, разпри, ревнования, ярости, партизанства, раздори, разцепления, зависти, пиянства, пирувания и други подобни; за които ви предупреждавам, както ви и предупредих, че които вършат такива работи, няма да наследят Божието царство. А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благодат, милост, вяроност, кротост, себеобуздание; против такива няма закон."

(Галатяни 5:16-23)

Има две състояния: да си в Духа или да изпълняваш похотта на плътта. Похотта на плътта е противна на Духа, а копнежът на Духа е противен на похотта на плътта. Има борба между две сили, която се проявява в човешките същества. Ако сме водени от Духа, не сме под закона.

Тук още веднъж имаме дефиниция на това какво означава да си под закона: това означава да изпълняваш похотта на плътта. Да бъдеш под закона означава да не следваш Духа. От друга страна:

"Понеже това, което беше невъзможно за закона поради това, че беше слаб чрез плътта, го извърши Бог, като изпрати Сина Си в плът, също като греховната плът, заради греха и осъди греха в плътта, **за да се изпълни правдата на закона в нас, които ходим не по плът, а по Дух**." (Римляни 8:3-4)

Сега можем да вярваме, че е възможно (не с наши собствени средства). Всичко е възможно за този, който вярва⁵⁴¹. Така че, ако ходим по Духа, правдата на закона ще се изпълни в нас. Когато сме под благодатта, праведността на закона се извява. Понеже това е така, четем:

"И така, сега няма **никакво осъждане** за онези, които са в Христос Исус." (Римляни 8:1)

Няма осъждане за тези, които ходят по Духа, за тези, които са в Христос Исус; от друга страна, тези, които ходят по плът, са под осъждането на греха.

⁵⁴¹ Марк 9:23

Законът не е против плода на Духа, а по-скоро го одобрява или показва съответствие с него, така че няма осъждане, защото няма грях или нарушаване на закона. Няма закон против Духа, защото законът е за тези, които го престъпват, за тези, които са под него. Защото е писано:

"Като знае това, че **законът не се налага за праведния, а за беззаконните и непокорните**, за безбожните и грешните, за богоненавистниците и нечистите, за убийците на бащи и убийците на майки, за убийците на хора, за блудниците, за хомосексуалистите, за търгуващите с роби, за лъжците, за клетвопрестъпниците и за всичко друго, което се противопоставя на здравето учение;" (1 Тимотей 1:9-10)

Законът е даден и поставен не срещу праведния човек, а срещу този, който го престъпва; поставен е срещу нечестивите. Намерението на закона е всеки да може да го спазва, защото няколко стиха преди това се казва, че целта на заповедта е милосърдие (любов) от чисто сърце и чиста съвест. Законът е създаден с намерението да бъде спазен. За човека, който го държи, няма спор със закона. Но законът автоматично намира за виновен човека, който не го спазва, и този човек тогава е под закона или под осъждането на греха.

Законът като Полиция, която вкарва в затвор

Нека да видим следващия случай, в който срещаме термина „под закон“. Ще започнем от предшестващия го контекст:

"както Авраам повярва в Бога и това му се счете за правда. Тогава знайте, че тези, които са от вяра, те са Авраамови синове. И Писанието, като предвидя, че Бог щеше да оправдае езичниците чрез вяра, предварително изяви благовестието на Авраам, казвайки: „В теб ще се благославят всичките народи.“ Така че тези, които са от вяра, се благославят заедно с вярващия Авраам. **Защото всички, които се облягат на дела изисквани от закона, са под проклетие**, понеже е писано: „Проклет всеки, който не постоянства да изпълнява всичко писано в книгата на закона.“ А че никой не се оправдава пред Бога чрез закона, е явно, защото „праведният чрез вяра ще живее.“ А законът не действа чрез вяра, а казва: „Който върши това, което заповядва законът, ще живее чрез него.“ Христос ни изкупи от проклятието на закона, като стана проклет за нас; защото е писано: „Проклет всеки, който виси на дърво“; така че благословието, дадено на Авраам, да дойде чрез Христос Исус на езичниците, за да приемем обещанието на Духа чрез вяра. Братя — по човешки говоря — ако едно завещание е потвърдено, дори и да е само човешко, никой не може да го развали, нито да му

прибави нещо. А обещанията се изрекоха на Авраам и на неговия потомък. Не казва: „и на потомците“, като за мнозина, а като за един: „и на твоя потомък“, който е Христос. И това казвам, че завет, предварително потвърден от Бога, не може да бъде отменен от закона, появил се четиристотин и тридесет години по-късно, така че обещанието да бъде унищожено. Защото, ако наследството е по закона, то вече не е по обещание; а Бог го подари на Авраам чрез обещание." (Галатяни 3:6-18)

Заветът, даден на Авраам, вече бил ратифициран и нямало начин да му се добавя нещо или да бъде обезсилен. Законът, който се споменава тук, не е само десетте заповеди или моралния закон, но цялото Петокнижие, защото Павел цитира от него, казвайки: „Проклет онзи, който не потвърди всички думи на този закон, за да ги изпълнява“ и „този, който⁵⁴² изпълнява тези неща ще живее чрез тях“⁵⁴³. Основната идея е, че законът, с други думи Петокнижието, което включва десетте заповеди, изобщо не обезсилва Божиите обещания. И ни казва, че обещанието не е чрез закона. Ако беше чрез закона, щеше да престане да бъде обещание.

Следователно обещанието не е чрез закона, а по-скоро Бог свободно дава Своя дар. Това обещание се изпълнява или идва в живота на тези, които са в Христос, тези, които са от Христос, и тези, които са приели вярата в Исус. В същото време законът е даден с цел да се пази в сърцето. Двете неща са едновременни; едното не премахва другото. И апостолът продължава:

"Тогава защо се даде законът? Прибави се, за да се излявят престъпленията, докато дойде Потомъкът, на когото беше дадено обещанието; и беше постановен от ангели чрез ръката на един посредник. Но посредникът не е за един, а Бог е един." (Галатяни 3:19-20)

След като законът не обезсилва обещанията, за какво е тогава? Каква е неговата цел, ако чрез нея не може да се постигне наследството? Павел казва, че е добавен. Самата дума „добавен“, на нейния оригинален език (гръцки) също се превежда като „изговорен“ в книгата Евреи, отнасяйки се до същия инцидент. Законът бил добавен, изречен, въведен в съвестта на слушателите му поради престъпления.

Прегрешенията сред Божия народ наложили Бог да разкрие състоянието им, за да може да ги спаси. По този начин законът бил добавен, за да може грехът да изобилства; бил добавен, за да може да изпълни своята служба на смъртта. Но по същото време и на същото място, където грехът изобилствал, Божията благодат изобилствала много повече, опитвайки се да покрие всеки грях. Така че законът бил даден, докато дойде Семето, на което били дадени всички обещания.

⁵⁴² Второзаконие 31:9-13, 24-26; 30:10; 27:26

⁵⁴³ Левит 18:1-5

Спомняме си, че нито йота, нито точка няма да премине от закона, докато не се изпълни всичко⁵⁴⁴. Така че очевидно това не се отнася за първото идване, а за времето, когато Исус ще получи наследството,⁵⁴⁵ което е Неговото царство⁵⁴⁶, и когато обещанията, дадени на потомството, ще бъдат изпълнени и наградата и наследството ще бъдат дадени.

В този смисъл Христос при Своето първо идване не е получил нищо от обещаното наследство, точно както Авраам не получил. Този, който няма да подслони главата Си, на Когото бил даден венец от тръни и след това разпнат, и Неговите не Го приели⁵⁴⁷. Контекстът потвърждава това, като казва, че наследството не е от закона, а от обещанието⁵⁴⁸ и че законът е добавен, докато дойде Семето, на което е дадено обещанието. По този начин наследството е на основата на обещание, а законът е до идването на Семето, на което е дадено обещанието. Следователно, когато Семето дойде, Той вече ще е получил царството⁵⁴⁹.

Освен това забелязваме, че Павел е написал това най-малко 17 години⁵⁵⁰ след възнесението на Христос, когато Неговото първо идване е било в миналото, и той заявява, че законът е добавен до идването на Семето, в бъдещото време на Павел. Този закон има за цел да постави в нозете на Христос не само Павел и галатяните, но и нас. Когато Христос е приет, ние получаваме осиновяването и ставаме наследници на обещанието⁵⁵¹, което ще бъде получено при второто идване. От голямо значение е тогава, че текстът казва „на когото е дадено обещанието“. Текстът се отнася до обещанието за наследството, дадено на Авраам и Семето, а не до обещанието за самото Семе. И така, законът бил изречен поради престъпленията и този закон ще изпълнява ролята си да довежда грешника до нозете на Христос, докато не се каже, „Който е несправеден, нека бъде и занапред несправеден... който е праведен, нека бъде и занапред праведен“⁵⁵². Божият закон ще продължи да играе тази роля, докато доведе човека до пълнотата на новия завет и го запечата чрез думите на Бог, деклариращи Неговия завет⁵⁵³.

---

⁵⁴⁴ Матей 5:17, 18

⁵⁴⁵ Езекиил 21:27

⁵⁴⁶ Данаил 7:13-14, Откровение 11:15-18, Псалм 2

⁵⁴⁷ Матей 8:20; 27:29; Йоан 1:11

⁵⁴⁸ Галатяни 3:18

⁵⁴⁹ Откровение 11:15

⁵⁵⁰ Галатяни 1:18; 2:1

⁵⁵¹ Галатяни 3:22-29

⁵⁵² Откровение 22:11

⁵⁵³ Евреи 12:26-27

Защо тогава е законът? Законът ще продължи да се използва за осъждане за грях, докато нечестивите умрат и земята бъде обновена до своето райско състояние. Законът ще продължи, докато не бъде записан в сърцата на Божиите хора, тогава той няма да бъде премахнат, но ще бъде на мястото, за което първоначално е бил предназначен: сърцето. Така ще бъде живян в живота на всеки човек, приел вярата на Исус. Павел разширява тази последна идея в следните стихове:

"Тогава законът против Божиите обещания ли е? Да не бъде! Защото, ако беше даден закон, който да можеше да оживотворява, то наистина правдата щеше да бъде от закон. Но Писанието затвори всичко под грях, така че обещанието чрез вяра в Исус Христос да се даде на тези, които вярват." (Галатяни 3:21-22)

На въпроса дали законът противоречи на Божиите обещания или обезсилва Божиите обещания, отговорът е категорично не. Можем да попитаме в същия смисъл: Проявяваме ли липса на вяра в Божиите обещания, презираме ли Божиите обещания, ако спазваме закона? Или може да се запитаме: Отричаме ли се от Христос, ако спазваме закона? И Павел веднага отговаря: да не бъде. И той обяснява, че ако законът можеше да даде живот, правдата наистина щеше да бъде чрез закона. Затова виждаме, че законът не е в противоречие с Божиите обещания, защото няма шанс да получим наследството чрез спазване на закона.

"Понеже законът не е усъвършенствал нищо — а *се* въвежда една по-добра надежда, чрез която се приближаваме при Бога." (Евреи 7:19)

Законът не може да даде живот на човека, нито може да го усъвършенства; Божието Слово прави това. Така че законът е обещанието на Бог, както и Неговото дело чрез Неговото слово, което ни носи по-добра надежда под формата на учител. Духът е, който съживява⁵⁵⁴; Христос, вторият Адам, е съживяващият Дух⁵⁵⁵. Вечният живот е в Него; който има Сина, има живот, а който няма Сина, няма живот⁵⁵⁶. Ако животът идваше чрез закона или ако законът имаше способността да ни даде живот, Христос и Неговите обещания не биха били необходими.

Писанието е заключило целия свят под грях и по този начин прави Божиите обещания достъпни за всички. След това законът се определя като Писанията. Може ли човек да работи без живот или има нужда от живот, за да работи? За да се прояви Божията праведност чрез дела, е необходимо първо да получим Неговия живот, Неговия Дух. След като човекът бъде осъден за грях и осъзнае, че

⁵⁵⁴ 2 Коринтяни 3:6; Йоан 6:63

⁵⁵⁵ 1 Коринтяни 15:45

⁵⁵⁶ 1 Йоаново 5:11-12

е под закона или под осъждането на греха, само тогава обещанието, което е чрез вяра в Исус Христос, може да бъде разгледано, прието и направено ефективно. Ще го кажем отново: Христос е дошъл да спаси грешниците, независимо дали съзнават състоянието си или не.

Но осъждането за грях идва чрез закона. Ако човек не познава грешното си състояние, той няма да бъде подтикнат да повярва в Христос за опрощение на греха си, защото тези, които вярват, че са здрави, не се нуждаят от лекар⁵⁵⁷. Така че е абсолютно необходимо законът да съществува в света, за да накара всички хора да се придържат към обещанията. И текстът продължава като казва:

"А преди да дойде вярата, ние бяхме под стражата на закона, затворени до времето на вярата, която щеше да се открие." (Галатяни 3:23)

Преди вярата в Исус да се разкрие в живота ни, ние сме били затворени под закона. Когато сме под закона, ние сме без вяра, ние сме под осъждането на греха, защото всичко, което не е от вяра, е грях⁵⁵⁸. Законът ни обявява за виновни, под осъждането на греха, затворени за тази вяра, която ще ни бъде показана и дадена.

И как може човек да се освободи от този затвор? Той може да бъде изкупен само чрез вяра в Христос Исус, единственият изход. Няма начин, по който човек да се освободи сам от осъждането.

Колко време хората трябва да бъдат затворени от закона, под осъждането на греха? През цялото време, което е необходимо, докато получат и приемат вярата в Исус. Веднага щом човек разбере, макар и бегло, великите истини за дара на Божието спасение чрез Христос, той разкрива вярата, която е получил, и става свободен човек. В този смисъл всички хора са затворени; те са в капан без никакъв изход. И затворникът може да опита различни начини да избяга, но Писанията ни казват, че само чрез вяра в Исус можем да избягаме от осъждането на греха, проявено от закона.

Законът е от съществено значение, за да ни доведе до Христос Изкупителя

Случаят с нарушителя на закона е най-лошият, защото той не само е осъден да бъде грешник през целия си живот, но и грехът, който живее в него, го осъжда на смърт.

Той не може да се опита да изкопае пътя си, за да излезе от този затвор, нито може да подкупи пазачите. Той може да обещае никога повече да не съгрешава;

---

⁵⁵⁷ Марко 2:17

⁵⁵⁸ Римляни 14:23

може да опита всичко, за което се сети, но е невъзможно да бъде освободен. Но надеждата се появява и тази надежда е Христос. Той е обещал да освободи всички, които вярват в Него, и нещастният грешник, вярващ, че Исус може да спасява до най-пълна степен, се придържа към обещанието, което Христос предлага, и става свободен човек.

Павел ни казва, че преди вярата да може да се прояви, разкрие или приеме в живота ни, всички сме били заключени, затворени под закона. Не само евреи, но и всички онези, които са под осъждането на греха; с други думи, цялата човешка раса. Щом човек иска да бъде свободен, законът му показва единствения начин за бягство, Исус Христос, който е краят на закона⁵⁵⁹. Така апостолът продължава:

"Така че законът стана за нас възпитател, за да ни доведе до Христос, за да се оправдаем чрез вяра." (Галатяни 3:24)

Законът е абсолютно необходим, за да отведе грешника при Христос. Веднъж в нозете на Христос, ние получаваме инструкции от Него. И Павел продължава:

"Но след идването на вярата не сме вече под ръководството на възпитател. Защото всички сте Божии синове чрез вярата в Исус Христос, понеже всички вие, които сте се кръстили в Христос, с Христос сте се облекли." (Галатяни 3:25-27)

В момента, в който приемем Христос чрез вяра и повярваме в Него, ние сме свободни⁵⁶⁰. Няма повече осъждане за онези, които са в Христос Исус, тези, които ходят не по плът,⁵⁶¹ а по Божия Дух⁵⁶². Ако Христос е в нас⁵⁶³, ние сме нови създания⁵⁶⁴ и по този начин ходим в нов живот⁵⁶⁵ и вече не сме под възпитател или под закон, а под благодат. Ето какво означава да облечеш Христос, дрехите на Божията правда, изтъкани от Христос в божествения стан.

Ако не се отворим⁵⁶⁶ за Христос, ние сме под осъждане⁵⁶⁷, ние се оправдаваме, Христос е станал без значение за нас и ние сме отпаднали от благодатта⁵⁶⁸. Сега, когато разпознаем състоянието си и получим Христос и Неговото опрощение,

⁵⁵⁹ Римляни 10:4

⁵⁶⁰ Йоан 8:36

⁵⁶¹ 2 Коринтяни 4:10; Галатяни 2:19-21

⁵⁶² Римляни 7:21-8:2

⁵⁶³ Римляни 8:9-11

⁵⁶⁴ 2 Коринтяни 5:17

⁵⁶⁵ Римляни 6:4

⁵⁶⁶ Откровение 3:20

⁵⁶⁷ Матей 12:37

⁵⁶⁸ Галатяни 5:4

ние сме оправдани⁵⁶⁹ от Бог⁵⁷⁰, не чрез закона на Мойсей, а чрез вярата⁵⁷¹ в Христос⁵⁷². Докато пребъдваме в Христос, слушаме и ценим Неговия глас, ние ходим в нов живот и сме оправдани. Следователно ние сме оправдани чрез думи и дела⁵⁷³: чрез думите и делата на Христос⁵⁷⁴, защото сме мъртви за греха⁵⁷⁵ и Той живее в нас. Така праведните живеят чрез⁵⁷⁶ Христовата вяра, но никое човешко същество не се оправдава чрез закона или чрез делата на закона, защото чрез него идва познаването на греха⁵⁷⁷.

И Павел завършва този раздел по следния начин:

"Няма вече юдеин, нито грък, няма роб, нито свободен, няма мъж, нито жена, защото вие всички сте едно в Христос Иисус. И ако сте Христови, то вие сте Авраамово потомство и наследници по обещание." (Галатяни 3:28-29)

Точно както законът, който ни води при Христос, е за цялото човечество, така са и Божиите обещания, независимо от нашия произход или състояние. И Павел повтаря концепцията и завършва казаното със следния текст:

"Казвам още: дотогава, докогато наследникът е малолетен, той не се различава в нищо от роб, макар и да е господар на всичко, а е под настойници и управители до назначения от бащата срок. Така и ние, когато бяхме малолетни, бяхме поробени под първоначалните неща на света; но когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, който се роди от жена, роди се и **под закона**, за да изкупи онези, които бяха под закона, за да получим осиновението. И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ви Духа на Своя Син, който вика: Авва, Отче! Затова не си вече роб, а син; и ако си син, то си Божи наследник чрез Христос." (Галатяни 4:1-7)

Тук Павел използва символа на дете, за да илюстрира състоянието на грешника преди да приеме Христос. Дотогава всеки човек е затворен, окован от греха и

---

⁵⁶⁹ Деяния 13:38-39

⁵⁷⁰ Римляни 3:26

⁵⁷¹ Лука 18:13-14

⁵⁷² Римляни 3:26; Галатяни 2:16

⁵⁷³ Матей 12:37; Римляни 2:13; Яков 2:21, 24-25; Галатяни 5:6

⁵⁷⁴ Исаия 59:21; Галатяни 2:20

⁵⁷⁵ Римляни 5:6-11

⁵⁷⁶ Галатяни 3:11

⁵⁷⁷ Римляни 3:20, 24, 28; Галатяни 2:26

неговото осъждане, и служи на фалшиви богове – стихииите на света. Павел потвърждава това няколко стиха по-късно, когато пише:

"Но тогава, когато **не познавахте Бога**, вие робувахте на онези, които по природа не са богове;" (Галатяни 4:8)

Детето, следователно, изобразява етапа, в който не познаваме Бог, повлиявани от празните идоли на средата, в която сме израснали. За да ни избави, Бог изпратил Своя Син, роден от жена и под закона, т.е., под осъждането на греха. Христос ни е изкупил от проклятието на греха, като позволил да бъде направен проклятие за нас⁵⁷⁸. Ето как Бог изпрати Своя Син под закона.

Както се разкрива в службата на светилището, грешникът поставя греховете си върху главата на агнето⁵⁷⁹. Така Бог изпратил Сина Си да бъде направен под закона, за да освободи онези, които били под закона. Следователно да бъдеш под закона означава да бъдеш под осъждението или проклятието на греха и ние сме поставили Христос в тази позиция.

"Вярно е това слово и заслужава пълно приемане, че **Христос Иисус дойде на света да спаси грешните**, от които главният съм аз."
(1 Тимотей 1:15)

"Понеже Човешкият Син дойде да потърси и **да спаси изгубеното**."
(Лука 19:10)

Христос дошъл да спаси изгубените. И как става това? Като осъзнаем какво е направил Той за нас: като получим откровението, че Бог толкова ни обича, че е изпратил Своя Син. Опознавайки тази любов и приемайки я, ние получаваме осиновяването, защото грехът бил помрачил за нас любовта на Отца и било необходимо да открием тази любов чрез идването на Неговия Син. Това е вярата в Исус: да вярваме в това, което Исус ни е разкрил за Отец и Неговата любов. И след като сме получили осиновяването, Бог изпраща Духа на Своя Син, който вика „Авва, Отче“ в сърцата ни. Ето как сме направени деца на Бог⁵⁸⁰ и това означава свобода. Така получаваме новия завет, Божиите обещания и така сме под благодат.

---

⁵⁷⁸ Галатяни 3:13

⁵⁷⁹ Левит 4

⁵⁸⁰ 1 Йоаново 3:1

Пог благодат и прощение

Новият завет се състои от два основни аспекта:

1. Прощката на греха и обещанието, че Бог никога повече няма да си спомни нашите грехове и прегрешения.

"Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда." (1 Йоаново 1:9)

Само ако молим за прошка за нашите грехове, Той е верен и праведен да ни прости. За да можем да изповядаме греховете си, първо трябва да ги осъзнаем или да научим за тях и това идва чрез закона и Светия Дух.

2. Вторият аспект е, че Той ще постави законите Си в умовете ни и ще ги напише в сърцата ни. Това се обяснява по следния начин:

"Защото ето заветът, който ще направя с израилевия дом след онези дни, казва Господ: ще положа законите Си в ума им и ще ги напиша в сърцата им; Аз ще бъда техен Бог и те ще бъдат Мой народ. И няма вече да учат всеки съгражданина си и всеки брат си, като му казват: Познай Господа; защото всички ще Ме познават — от малък до голям между тях." (Евреи 8:10-11)

Божият акт на записване на Неговите закони в нашите сърца и умове Го прави да бъде наш Бог.

"И какво споразумение има между Божия храм и идолите? Защото ние сме храм на живия Бог, както каза Бог: „Ще се заселя между тях и между тях ще ходя; и ще им бъда Бог, и те ще Ми бъдат народ.“ Затова, **„излезте изсред тях и се отделете“**, казва Господ, **„и не се допирайте до нечисто“**, и: **„Аз ще ви приема, и ще ви бъда Отец, и вие ще Ми бъдете синове и дъщери“**, казва всемогъщият Господ." (2 Коринтяни 6:16-18)

Когато станем храм на Бога, Той ни дава Своите закони в нашите сърца и умове, Той става наш Бог, а ние Негов народ и Го опознаваме.

"Защото чрез Него и едните, и другите имаме достъп в един Дух до Отца. И така, вие не сте вече странници и чужденци, а сте съградени на светиите и членове на Божието семейство; защото сте съградени върху основата на апостолите и пророците, като Сам Христос Иисус е крайгълен камък, в когото сглобено, цялото здание расте за свят храм в Господа, в който вие също се вграждате заедно в Духа за Божие обиталище." (Ефесяни 2:18-22)

Когато Бог може да живее в нас чрез Своя Дух, само тогава Той може да направи всичко, което ни е обещал.

Изобилна благодат

Духът на благодатта не само записва закона на нашия небесен Отец в умове и сърцата ни, но също така идва при нас богат на дарове.

"И като **имаме дарби, които се различават според дадената ни благодат**, нека си служим с тях: ако е пророчество, нека пророкуваме според мярката на вярата;" (Римляни 12:6)

"А на всеки от нас се даде **благодат според мярката на Христовия дар. Затова казва:** „Като се изкачи на високо, плени плен и даде дарове на хората.“ А това „изкачи“ какво друго значи, освен че (първо) слезе в подолните части на земята? Този, който слезе, е Същият, който и възлезе над всички небеса, за да изпълни всичко. И Той даде едни да бъдат **апостоли, други – пророци, други – благовестители, а други – пастири и учители с цел да се усъвършенстват светиите за делото на служението, за изграждането на Христовото тяло, докато ние всички достигнем в единството на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота,**" (Ефесяни 4:7-13)

"Според **дарбата, която всеки е приел, служете с нея един на друг** като добри настойници на многообразната Божия благодат." (1 Петрово 4:10)

"А това казвам, че който сее оскъдно, оскъдно и ще пожъне; а който сее щедро, щедро и ще пожъне. Всеки да дава, както е решил в сърцето си, не с неохота и не от принуждение; защото Бог люби онзи, който дава на драго сърце. А **Бог е силен да преумножи върху вас всякаква благодат**, така че, като имате винаги и във всичко достатъчно във всяко отношение, **да изобилствате във всяко добро дело,**" (2 Коринтяни 9:6-8)

Бог желае да направи цялата Му благодат да изобилства в нас. Той желае винаги да имаме достатъчно във всичко и да изобилстваме във всяко добро дело. Така Той ни е дал способности, с които взаимно да се изграждаме. Забелязваме, че пред лицето на греха, Божията реакция е не само да ни прости, но и да ни даде Своя Дух и живот, а с това и способности, дарби и таланти, за да се усъвършенстват светиите по образа на Христос. Всъщност дарбата е направена по мярката на Христос, защото Той ни е даден.

"Винаги благодаря на моя Бог заради вас за **Божията благодат, която ви е дадена в Христос Иисус;**" (1 Коринтяни 1:4)

Исус и Мойсей

Даровете на Духа са пълнотата на Христос:

"И Словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, **пълно с благодат и истина.** Йоан свидетелства за Него и викаше, казвайки: Ето Онзи, за когото казах: Този, който идва след мен, е пред мен, понеже е бил преди мен. **И ние всички приехме от Неговата пълнота и благодат върху благодат;**" (Йоан 1:14-16)

Когато Христос станал плът, ние сме Го видели пълен с благодат и истина. Видели сме в Него даровете, които щял да ни даде. И текстът продължава:

"Защото законът беше даден чрез Мойсей, *но* благодатта и истината дойдоха чрез Исус Христос." (Йоан 1:17)

Забелязваме, че думата „но“, която е в курсив, е добавена дума, която преводачът, според неговото разбиране, е използвал, за да придаде яснота на текста. Това е мястото, където нашите предубеждения и предразсъдъци могат да работят "защото законът беше даден чрез Мойсей, а благодатта и истината дойдоха чрез Исус Христос." (Йоан 1:17) против нас: в някои преводи може да изглежда, че Исус и Мойсей се противопоставят един на друг. Нека видим какво казват самите Писания за Мойсей:

"И каза: Слушайте сега думите Ми! Ако има пророк между вас, Аз, ГОСПОД, ще му стана познат чрез видение, насън ще му говоря. Но **слугата Ми Мойсей не е така. Той е верен в целия Ми дом;** с него говоря лице в лице, ясно, а не със загадки; и той гледа образа на ГОСПОДА. **Как не се убояхте вие да говорите против слугата Ми Мойсей?**" (Числа 12:6-8)

Бог щял да говори с пророците чрез видения или сънища, но с Мойсей Той говорил лице в лице, ясно, а не чрез символи или притчи.

"И **оттогава вече не се издигна в Израил пророк като Мойсей, когото ГОСПОД да познава лице в лице,**" (Второзаконие 34:10)

Нямало друг пророк като него. Законът и написаното от него не са негово собствено изобретение.

"Ето, аз ви научих на **наредби и правила, както ГОСПОД, моят Бог, ми заповяда,** за да правите според тях в земята, в която влизате, за да я

притежавате. Затова пазете ги и ги вършете, защото **това е мъдростта ви и разумът ви** пред очите на народите, които ще чуят всички тези наредби и ще кажат: Тази велика нация наистина е мъдър и разумен народ." (Второзаконие 4:5-6)

Затова самият Исус казал:

"Защото, ако вярвахте на Мойсей, щяхте да повярвате и на Мен; понеже **той за Мен писа**. Но ако не вярвате на неговите писания, как ще повярвате на Моите думи?" (Йоан 5:46-47)

Да вярваш в Мойсей означава да вярваш в Исус. Ако не вярваме в Мойсей, ние не вярваме в Исус, защото Мойсей е написал това, което е получил от Исус.

"Защото законът беше даден чрез Мойсей, *но* благодатта и истината дойдоха чрез Исус Христос." (Йоан 1:17)

Мойсей и Исус не са един срещу друг; не са в опозиция. Законът, който Мойсей дал, идва от Христос. Така че виждаме, че законът, благодатта и истината идват от Христос. Този стих **не** противопоставя закона на благодатта и истината

"Твоята правда е вечна правда и Твоят закон е истина." (Псалми 119:142)

Божият закон е истина. **Това, което се противопоставя, е силата на Мойсей със силата на Исус**. Въпреки че Мойсей изпълнявал Господната воля, той нямал силата, нито способността да вложи този закон, тази истина в сърцето си, нито в сърцата на хората. Нито някой друг човек може да направи това.

Но Исус Христос е пътят, истината и животът. Само Той може да промени сърцата ни в сърца от плът и да постави истината, живота и Божиите заповеди там. Когато сравнява Мойсей с Христос, Павел казва:

"Затова, свети братя, участници в небесното призвание, размислете за Апостола и Първосвещеника, когото ние изповядваме — Христос Исус, който е верен на Този, който Го постави, както беше и Мойсей в целия Негов дом. **Понеже Той се удостои със слава, толкова по-голяма от тази на Мойсей, колкото е по-голяма почитта, която има онзи, който е построил къщата, от почитта, която има къщата. Защото всяка къща се строи от някого, а Този, който е построил всичко, е Бог. И Мойсей беше верен в целия Негов дом като слуга, за да засвидетелства за онова, което щеше да се оповести по-късно; а Христос — като Син над Неговия дом. Неговият дом сме ние, ако държим здраво дръзнението и похвалата на надеждата докрай.**" (Евреи 3:1-6)

Мойсей бил верен в целия Божи дом, предавайки Божията воля, закон и слово на хората. Но Христос има много по-голяма чест, защото Той направил и дал всичко на Мойсей. Ето защо честта е по-голяма за този, който е направил къщата

(Христос), отколкото за самата къща (Моисей). И когато се казва „къща“, се говори за човешките същества като жилища на Божия Дух и това е свързано с Христос като Син, който е над **Неговия** дом. Ето защо Христос има много по-голяма чест.

"И Той [Бог] ми [Павел] каза: **Достатъчна ти е Моята благодат; защото силата Ми** се показва съвършена в немощ. И така, с голяма радост ще се похваля по-скоро с немощите си, за да почива на мен **Христовата сила.**"
(2 Коринтяни 12:9)

Благодатта също е силата на Христос, използвана в човечеството и за човечеството, правейки това, което никой друг не може да направи за него.

"Защото законът беше даден чрез Мойсей, а благодатта и истината дойдоха чрез Иисус Христос. Никой никога не е видял Бога. Единородният Син, който е в лоното на Отца, Той Го изяви."
(Йоан 1:17-18)

Христос е откровението на Отец. Когато виждаме Христос пълен с благодат и истина, виждаме Отец пълен с благодат и истина.

Христос дошъл да изпълни закона, който бил дал на Мойсей, и да покаже изпълнението на този закон в Божия Дух, като по този начин дал пълно откровение за характера на Отец. Следователно законът идва чрез Мойсей, **но законът, пълен с благодат и истина, е животът на Исус на тази земя**, защото никой никога не е видял Бог, освен Единородния Син, който е в лоното на Отца, Той го е известил.

От началото

Сега по отношение на Йоан 1:17 може да се чудим: откога благодатта е достъпна чрез Исус Христос? Прибързаното четене ще накара някои да кажат, че е била достъпна от първото Му идване. Възможно ли е тя да е била достъпна едва след Неговата смърт и възкресение?

В Йоан 1:1 четем, че Христос е Словото, което било в началото. Христос е Словото и е Бог. Всички неща са направени от Него. Той е светлината, която осветява всеки човек, който идва на света. Той винаги е пълен с благодат и истина⁵⁸¹ за всеки човек, който се ражда. Тогава самият контекст ни казва, че никога не е имало време в съществуването на човека, когато Христос да не е бил светлината на хората.

---

⁵⁸¹ Йоан 1:4-9, 14

И все пак, като се има предвид, че Мойсей е дал закона, можем ли да видим Христос в дните на Мойсей, пълен с благодат и истина? Всички ядяха от една и съща духовна храна и пиеха едно и също духовно питие⁵⁸².

"Но те се разбунтуваха и оскърбиха **Светия Му Дух** и Той им се обърна в неприятел; сам Той воюва против тях. Тогава народът Му си спомни за древните дни на Мойсей: Къде е Онзи, който ги изведе от морето с пастирите на стадото Си? Къде е **Онзи, който положи Светия Си Дух сред тях**; който направи славната Си мишца да върви до десницата на Мойсей; който раздели пред тях водата, за да си направи вечно име; който ги води през бездната като кон през пасбище, без да се препънат? Като добитък, който слиза в долината, **Духът ГОСПОДЕН ги успокои. Така си водил народа Си**, за да си направиш славно име." (Исая 63:10-14)

Господ им дал Духа Си и ги пасял като Пастир.

"Според **словото на завета Ми с вас, когато излязохте от Египет, Духът Ми ще стои между вас**; не бойте се! Защото така казва ГОСПОД на Войнствата: Още веднъж, след малко, и Аз ще разтърся небесата и земята, и морето, и сушата. И ще разтърся всичките народи и копнежът на всичките народи ще дойде, и Аз ще изпълня този дом със слава, казва ГОСПОД на Войнствата. Мое е среброто и Мое е златото, заявява ГОСПОД на Войнствата. Последната слава на този дом ще бъде по-голяма от първата, заявява ГОСПОД на Войнствата, и на това място ще дам мир, казва ГОСПОД на Войнствата." (Агей 2:5-9)

На хората, които биха напуснали вавилонския плен, Бог обещава точно същия завет, който направил с онези, които напуснали Египет. Този Божи завет се състои в присъствието на Божия Дух в Неговия народ, така че заветът се определя като словото⁵⁸³ и Божият Дух⁵⁸⁴. Това слово е по-остро от нож с две остриета и щяло да живее⁵⁸⁵ сред⁵⁸⁶ тях. Така ясно виждаме Христос, пълен с

⁵⁸² 1 Коринтяни 10:1-4; Йоан 6:35; 7:37-39

⁵⁸³ Второзаконие 4:13; Стронг Евр. 1697

⁵⁸⁴ Речник на Стронг Евр. 3772. תָּרַח **kārah**, *kaw-rath'*; прим. корен; да *отрежете* (отрежете, надолу или на парчета); от импл. да *унищожи* или *консумира*; спец. за *завет* (т.е. сключване на съюз или сделка, ориг. чрез рязане на плът и преминаване между парчетата):—да се сдъвче, да се съюзявам, завет, отсече (надолу, изключен), унищожи, провали, секач, да бъде освободен, да изсече, да направи съюз ([завет]), × загуби, загине, × напълно, × искам.

⁵⁸⁵ Речник на Стронг Евр. 5975 תָּמַד **ʾamad**, *aw-mad'*; прим. корен; да *стои*, в различни отношения (букв.) и фиг.)

⁵⁸⁶ Евреи 4:12-13

благодат и истина, в дните на Моисей и във всички дни на израилевия народ. Това бил същият завет, който бил сключен с Авраам, Исаак и Яков, Христос бил пълен с благодат и истина също и към тях.

"Така че **благословието, дадено на Авраам**, да дойде чрез Христос Иисус на езичниците, за да **приемем обещанието на Духа** чрез вяра."
(Галатяни 3:14)

Божият план винаги е бил благословието, получено от Авраам, да достигне до всяка нация, племе, език и народ⁵⁸⁷. Така ще бъдат благословени всички семейства на земята. Това благословение се състои конкретно в обещанието за Духа.

Сега забелязваме, че Йоан 7:39 казва, че Светият Дух все още не е дошъл, защото Исус все още не е бил прославен. Действието на Божия Дух в човешките същества не започва, когато Христос е прославен, както този стих изглежда показва. Ние знаем това поради стиховете, които току-що прочетохме, и поради други стихове като следния:

"Тогава ГОСПОД каза: **Духът Ми няма да пребъде вечно в човека**, защото той е плът; затова дните му ще бъдат сто и двадесет години."
(Битие 6:3)

В дните на Ной Божият Дух се бори с човека. Не защото Бог искал да се бие срещу човека, а защото се опитвал да ги спаси от пътя на гибелта, който човекът бил склонен да следва. Това, което виждаме е, че Светият Дух все още не е бил проявен в последователите на Христос по начина, по който се е проявил по-рано, например в този случай:

"И когато обърна гърба си, за да си отиде от Самуил, **Бог му даде друго сърце** и всички тези знамения се изпълниха в онзи ден. И когато дойдоха там на хълма, ето, дружина пророци го посрещна и **Божият Дух дойде върху него, и той пророкуваше сред тях**. И когато всички, които го познаваха от по-рано, видяха, и ето, той пророкуваше с пророците, хората си казваха един на друг: Какво е станало със сина на Кис? И Саул ли е между пророците?" (1 Царе 10:9-11)

Светият Дух все още не се бил проявил в учениците и последователите на Христос, както при други в миналото. Но откриваме, че в библейския запис, по време на празника Петдесетница, Духът се сравнява с дъжд, по-специално ранен

Речник на Стронг Евр. 8432 תָּוֶק **tâvek**, *taw'-vek*; от неизползвано средно значение, разкъсвам; _ разполовяване, т.е. (чрез импл.) центърът: —между, половината, × (там-където-) в средата, среднощ], средата (между), × извън (от), × през, × с.

⁵⁸⁷ Битие 12:3

дъжд⁵⁸⁸. И така, поради изобилието на Божията благодат, Петдесетница, в рамките на библейския календар, е представена като времето, в което изливането на Божия Дух към Неговия народ е най-изобилно. В този смисъл Господният Дух никога не се е изливал така, както било тук; Духът никога не е идвал като дъжд над Неговия народ. Знаем също, че ще има още по-голямо проявление, наречено късен дъжд. Защо било дадено в по-голяма степен през това време?

"А освен това дойде и законът, за да се умножи прегрешението. Но там, където се умножи грехът, много повече се умножи благодатта;" (Римляни 5:20)

Какъв по-голям грях може да има от това да разпнеш Божия Син? Петър го описва по следния начин:

"Израилтяни, послушайте тези думи: Иисус Назарянина, Мъж, засвидетелстван между вас от Бога чрез мощни дела, чудеса и знамения, които Бог извърши чрез Него между вас, както вие сами знаете; Него, предаден според определената Божия воля и предуздание, **вие разпънахте и убихте чрез ръката на беззаконници**. Него Бог възкреси, като развърза болките на смъртта, понеже не беше възможно Той да бъде държан от нея." (Деяния 2:22-24)

Евреите били призовали омразните си господари, римляните, да убият техния Месия, човека, когото чакали повече от хиляда години. Проповедта на Петър разкъсала сърцата им и ужасът от това ги накарал да търсят Бог със сърцето си – където намерили благодат в удивително изобилие.

Така че Божията благодат е била достъпна и преди събитието на кръста, но не е била оценена. Била дадена от самото начало, но ние не сме смятали, че се нуждаем от нея, защото не сме познавали дълбочината на враждата ни към Божия Син.

"И така, не се срамувай от свидетелството на нашия Господ, нито от мен, затворника за Него, а участвай в страданията за благовестието според силата на Бога, който ни е спасил и призовал със свято призвание – не според нашите дела, а според **Своето намерение и според благодатта, дадена ни в Христос Иисус преди вечните времена**, но която сега откри чрез явяването на нашия Спасител Христос Иисус, който унищожи смъртта и извади на светлина живота и нетлението чрез благовестието," (2 Тимотей 1:8-10)

⁵⁸⁸ Деяния 2:14-16; Йоил 2:23; Второзаконие 11:14; 32:2; Осия 6:3

Преди човекът да влезе в грях и преди вие и аз да съществуваме, ние вече сме били в Божиите планове. Преди да съществува човекът, Божията воля вече е била да ни даде Своята прошка и благодат, ако в крайна сметка съгрешим.

Когато Адам съгрешил, Бог имал шанса да прояви благодатта, която винаги е обитавала в Него към хората. Той имал лек за нас, защото дори способността да се покаяваме ни е била дадена в Христос Исус. Бог вече ми е простил. Бог вече ни е простил. Бог вече е дал всичко в родения Син, който е напълно способен да посредничи за нашия грях!

Сега, може да попитате, какво трябва да направя, за да държа тази благодат? Нека си спомним историята на братята от църквата в Галатия. Те били приели истината с радост и Божият Дух работел в тях мощно. Но скоро сред тях дошли хора, които казали, че трябва да направят определени неща, за да бъдат спасени. И писмото до галатяните е точно опитът на Павел да ги спаси и да ги върне обратно в евангелието на Божията благодат⁵⁸⁹. Ето неговия отговор на въпроса как да се държим за благодатта:

"О, неразумни галатяни, кой ви омая така — вас, пред чиито очи Исус Христос е бил ясно изобразен като разпънат? Това само желая да науча от вас: **чрез дела изисквани от закона ли получихте Духа, или чрез слушане с вяра?** Толкова ли сте неразумни, че след като започнахте в Духа, сега се усъвършенствате в плътта? Напразно ли страдахте толкова? Ако наистина е напразно! **Тогавя Този, който ви дава Духа и върши чудеса между вас, чрез дела изисквани от закона ли върши това, или чрез вяра в посланието?** —" (Галатяни 3:1-5)

Апостолът ги пита, казвайки: „Как приехте Духа? От дела ли беше, или от слушане с вяра?“ И ние вече знаем отговора, нали? Духът се приема чрез слушане с вяра. И какво казва словото на човека? „Който дойде при мен, няма да го изгоня“⁵⁹⁰. И дори когато сме се хвърлили в краката на Христос като грешници, какво ни казва Христос? „Нито аз те осъждам; иди си и не съгрешавай повече“⁵⁹¹. Приемаме ли това слово чрез вяра? И какво друго казва това слово?

"„И греховете им и беззаконията им няма да помня вече.“" (Евреи 10:17)

Ето как получаваме Божията благодат, просто като слушаме гласа Му и го ценим; като приемаме Неговото опрощение и Неговия Дух, Божията благодат, Божия завет.

⁵⁸⁹ Галатяни 1:6

⁵⁹⁰ Йоан 6:37

⁵⁹¹ Йоан 8:11

От основаването на света

Дефиниране на “света”

Ако потърсим определение на термина „свят“, ще го намерим в следния стих:

"Защото всичко, което е в света — **похотта на плътта, похотта на очите и гордостта на живота** — не е от Отца, а е от света." (1 Йоаново 2:16)

Какво е светът? Какво е всичко, което има в света? Има три елемента:

- а. Похотта на плътта
- б. Похотта на очите
- в. Гордостта на живота

Ако се върнем към началото на човешката история, ще видим Ева, изправена пред дървото за познаване на доброто и злото

"И жената видя, че дървото беше добро за храна и че беше приятно за очите, дърво желателно, за да дава знание, и взе от плода му и яде, даде и на мъжа си да яде с нея, и той също яде." (Битие 3:6)

В Райската градина човекът е взел решение въз основа на тези светски/плътски принципи и по този начин той радикално се е оттеглил от Божията агапе любов. Така светът бил основан – падналият свят, който обитаваме – и грехът започнал да съществува на тази земя.

Спомняме си, че Божията благодат (опрощението и дарбата на Светия Дух) е била достъпна за човечеството още преди основаването на света⁵⁹². Ако човек съгреша, вече било в Божия план преди сътворението, да му даде прошка и сила да преодолее греха.

Бог, пълен с любов агапе, създал интелигентни същества със способността да получават максимална радост чрез съвършена свобода на избора. Тази свобода носи със себе си възможността да не Го изберем. Тази свобода да се свързват със своята среда означавала, че всяко интелигентно същество е уникално. Бог не е създал клонинги.

Свободният обхват на развитие на характера означавал разнообразие от същества и разнообразие от способности. Те били свободни да преследват интереса си в областта на благословения получени от Бог – защото всички добри

---

⁵⁹² Ефесяни 1:3-10

дарове идват от Него⁵⁹³. Как функционира свободното взаимодействие между всички същества?

Разумният замисъл и агапе на вселената се състои именно във факта, че Христос, единородният Божи Син, получил всички неща от Отца, за да ги дава. Така откриваме, че радостта на Бог е в даването, а радостта на Сина е да получава. И тази радост между Отец и Сина се предава на останалата част от интеллигентното творение, което добавя към радостта да бъдеш свободно благословен, за да благославяш.

Така че при създаването на вселената се формира верига на благодеяние, в която никой не живее за себе си, но всеки получава от Бог чрез Христос, за да даде себе си в благословение за другите. Никой не е създаден за себе си и никой не живее за себе си⁵⁹⁴. И точно в този дизайн, където има неограничена свобода заедно с разнообразие от дарби, което води до безкрайно разнообразие от същества, се отваря вратата за някой да избере да отхвърли Божията любов и да завижда и да се стреми да заеме позицията на някой друг – в крайна сметка и на самия Бог.

При създаването на първото интелигентно и морално същество, Бог и Неговият Син обмисляли възможността за бунт и по молба на Христос⁵⁹⁵ те разработили план за разрешаването му, ако това се случи. Именно тогава Отец дал вечния завет или Своите обещания на Сина Си. Това е вечният завет, планът и обещанията на Бог към Христос⁵⁹⁶. Това е благодатта, която съществува преди основаването на света в Христос Исус.

Определяне на изгубеното

Но с грехопадението на човека действието на благодатта започва да се проявява. Това е изкуплението, намиращо се в личността на Христос.

"Аз, ГОСПОД, Те призовах в правда и ще хвана ръката Ти, и ще Те пазя, и ще Те поставя за завет на народа, за светлина на народите, за да отвориш слепите очи, да изведеш от затвора затворниците и от тъмничния дом седящите в мрак." (Исая 42:6-7)

---

⁵⁹³ Яков 1:17

⁵⁹⁴ Римляни 14:7

⁵⁹⁵ Захария 6:13; Псалм 110:4

⁵⁹⁶ В духа на значението на думата „завет“ на иврит (Речник на Стронг Евр №1285: от 1262 в смисъл на рязане), планът на спасението включва разделянето на божествените сили, даването на Божия Син на света и смъртта Му в ръцете на грешниците. В духа на значението на думата „завет“ на гръцки, планът за спасение включва разчупването на тялото на Христос (Матей 26:26, 1 Коринтяни 11:24, Ефесяни 5:2).

Христос, като депозитор на Божиите обещания, ги въплъщава и е даден на хората като завет. Как прошката и благодатта са в Исус? За да отговорим на тези въпроси, нека се върнем към началото, към това, което се случило с човека, когато съгрешил. Какви били последствията от греха? Основно има две:

а. Човекът бил изгубен

б. Притежанията на човека били изгубени; той загубил господството над земята.

Как се изгубил човекът?

"Както е писано: „Няма праведен нито един, няма никой разумен, няма кой да търси Бога. **Всички се отклониха, заедно станаха негодни, няма кой да върши добро, няма нито един.**“" (Римляни 3:10-12)

"Затова, както чрез един човек грехът влезе в света и чрез греха – смъртта, и така **смъртта премина във всичките хора, понеже всички съгрешиха;**" (Римляни 5:12)

Човекът загубил контрол над себе си. Избирайки греха, той наследил мисленето на Сатана и станал слуга на греха. Това било състояние на робство и той вече не можел да избере, със собствената си сила и воля, да следва Бог. За него това станало невъзможно. Всички били единодушно изгубени. Никой не можел да търси Бог. Всички излезли от пътя. Всички станали безполезни. Всички влезли във вражда с Бога. Когато грехът влязъл, смъртта също дошла като резултат за всички хора.

Сега стихът ни казва:

"Но от дървото за познаване на доброто и злото, от него да не ядеш, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш." (Битие 2:17)

Човекът се откъснал от източника на живота и със сигурност щял да умре същия ден, ако Христос не бил дал Себе Си, за да стане щит и награда за човека. Христос поставил Себе Си между заплатата на греха и човека.

Бунтът на човека срещу Бог имал незабавно въздействие върху природата. Човекът господствал над природата и затова тя го последвала в бунта; неговият раздор се проявил като тръни и бодили. Вече нямало да бъде подчинена на човека, както преди.

"Но някой е засвидетелствал някъде, като е казал: „Какво е човек, че да го помниш, или човешки син, че да го зачиташ? Ти си го направил малко по-долен от ангелите, със слава и чест си го увенчал и **си го поставил над делата на ръцете Си;** всичко си подчинил под краката му.“ И като му е подчинил всичко, не е оставил нищо неподчинено на

него; но сега ние **не виждаме още да му е подчинено всичко.**"

(Евреи 2:6-8)

Така че ние виждаме, че човекът все още не властва над творението, делото на Божиите ръце. Бог подчинил света и всичко в него на човека, но този ред бил поддържан заедно в Христос Исус. Така, когато човекът съгрешил, притежанието било загубено. В същата степен, в която човекът не се подчинил на Бога, творението също не се подчинявало на човека.

Божието спасение в Христос

Грехът незабавно донесъл смърт със себе си⁵⁹⁷ и Христос поставил Себе Си там, за да не може това да се случи, така че човекът да не получи заплатата на греха, а да има втори шанс. След това четем обещанието, евангелието, проповядвано на Ева:

"Ще поставя и вражда между теб и жената, и между твоето семе и нейното семе; то ще ти смаже главата, а ти ще му смажеш петата."

(Битие 3:15)

Отдавайки се на греха, наградата на човека била в него – в егоизма – и нямало хармония с Бога. Бог е създал вселената според принципите на любовта агапе, което е отдаване на себе си в служба на другите. Тя получава всички Божии благословения чрез своите различни канали, за да стане канал на благословия за другите. Основният принцип на вселената бил да се живее за върховното благополучие на другите, проявявайки любовта на Бог чрез радост в службата Му.

С навлизането на греха човекът поставил себе си на мястото на Бог. От Едем насам човекът взема от дървото за познаване на доброто и злото нещо, което е пряко противоположно на волята на Бог, с цел да се задоволи, за да стане като Бог⁵⁹⁸. Но Бог не е такъв⁵⁹⁹; Луцифер излъгал относно Божия характер. В резултат на тази лъжа човекът възприел манталитета и мислите на Сатана⁶⁰⁰, включително неговата ценностна система, и престанал да бъде като Бог по характер. Този процес води до пълно извращение в съзнанието на човека на всичките му идеи относно Бога.

Сега всички лъжи на Сатана по отношение на Бог изглеждат на човека естествени и логични. Човекът в своята плътска природа сега вижда Бог като тиранин, като диктатор, като безмилостен съдия, който не дава на човешките

---

⁵⁹⁷ Битие 2:17

⁵⁹⁸ Битие 3:5

⁵⁹⁹ 1 Коринтяни 13:5

⁶⁰⁰ Исаия 14:13-14

същества дори сантиметър милост, но ще изисква всичко от хората. Сатана е направил така, че хората да виждат Бог като егоист.

Христос се поставя като посредник и започва помирението на човека с Бога, не защото Бог е във вражда с човека, а защото сега човекът смята Бог за свой враг.

"И вас, които някога бяхте **отчуждени и врагове в ума си** по разположение чрез злите си дела, той сега помири" (Колосяни 1:21)

Човекът погрешно вярва, че Бог се е отделил от човечеството и че Той е причината за човешкото страдание. Тази враждебност е в ума на човека, а не в този на Бога. Ето защо мисията на Христос е да обнови нашите разсъждения и разбиране⁶⁰¹ и да ни доведе в мир с Бог. Той го прави, като ни показва какъв е Бог в действителност. Христос поел това дело на помирението върху раменете си в момента, в който човекът съгрешил, и отворил врата за бягство, като поставил враждата срещу древната змия в човека. Това е врата, която той можел да отвори, ако желае⁶⁰².

С други думи, тази вражда, която Бог първо поставя в човека чрез Христос, тъй като враждата е в Семето на жената, което е Христос, е възможността човекът да избира различно, да избира Бог. Този план се състоял в това, че Божият Син⁶⁰³, Възлюбеният на Отца⁶⁰⁴, Божието Слово⁶⁰⁵, Божията сила⁶⁰⁶, образът на невидимия Бог⁶⁰⁷, Авторът на живота⁶⁰⁸, блясъкът на славата на Отец⁶⁰⁹, Духът на Бог⁶¹⁰, този, който е направил вселената и целия живот заедно с Отец⁶¹¹, щял да даде живота Си,⁶¹² за да може грешникът да има справедлив втори шанс.

Животът на Христос бил даден, за да може човек да избяга от греха и от осъждането, което грехът носи. Именно това е спасението, Божията благодат в Исус Христос. И се питаме как става това?

⁶⁰¹ Ефесяни 4:23

⁶⁰² Откровение 3:20

⁶⁰³ Матей 3:17; Римляни 8:32

⁶⁰⁴ Матей 12:18

⁶⁰⁵ Йоан 1:1

⁶⁰⁶ 1 Коринтяни 1:24; Матей 28:18

⁶⁰⁷ 2 Коринтяни 4:4; Колосяни 1:15

⁶⁰⁸ Деяния 3:15

⁶⁰⁹ Евреи 1:3

⁶¹⁰ Исаия 63:14; Римляни 8:9-10

⁶¹¹ Евреи 1:1-3; Колосяни 1:16

⁶¹² Йоан 10:15

"Това беше истинската светлина, която, идеща на света, осветлява всеки човек." (Йоан 1:9)

Няма човек, който да е съществувал на този свят, който да не е получил светлината на Христос. Бог имплантира чрез Христос мисълта за Божията благодат и човекът я получава като част от наследството на Адам и Ева. Той имплантира мисълта за Божията прошка и влечението към доброто. По този начин Божият Дух се бори с всяко човешко същество – в неговата съвест, ум и сърце – в едно дело, което е безкрайно по своя обхват и последици.

Духът на Христос върши уникална, персонална работа във всяко човешко същество, предназначена за всеки човек в неговия собствен контекст, с голямо внимание, за да му покаже любовта на Бог и да го въведе отново в радостта, която идва от общуването с Бог и Неговия Син⁶¹³ Тази имплантирана вражда се култивира и насърчава от Божия Дух, насочвайки всички към покаяние, за да могат те да бъдат спасени. Въпреки че не всеки Го избира, Христос чрез Духа Си се застъпва за всички, за да имат живот. Къде другаде виждаме това?

Божията мъдрост

"Но ние проповядваме разпънатия Христос: за юдеите — препънка, а за езичниците — глупост, но за самите призвани — и юдеи, и гърци — **Христос, Божия сила и Божия мъдрост**. ... А вие сте от Него в **Христос Иисус, който стана за нас мъдрост от Бога** и правда, и освещение, и изкупление;" (1 Коринтяни 1:23-24, 30)

Бог дава Своята мъдрост в лицето на Христос. Виждаме това ясно, когато Христос идентифицира Себе Си като мъдростта.

"Затова и **Божията премъдрост каза: Ще им изпращам пророци и апостоли**; и някои от тях ще убият и изгонят," (Лука 11:49)

"Змии! Рожби на усойница! Как ще избегнете осъждането на пъкълъ? Затова, ето, **Аз изпращам до вас пророци, мъдречи и книжници**: едни от тях ще убиеете и ще разпънете, други от тях ще биете в синагогите си и ще гоните от град в град," (Матей 23:33-34)

Исус, в дискусиата Си с фарисеите малко преди разпъването Си, идентифицира Себе Си като Божията Мъдрост. Във версията на Лука Исус казва, че Божията мъдрост изпраща пророците и апостолите; във версията на Матей Исус казва: „Аз изпращам при вас пророци, мъдри мъже и книжници“⁶¹⁴. Христос естествено се

⁶¹³ 1 Йоаново 1:3

⁶¹⁴ Матей 23:34

позовавал на Божието слово и в него откриваме разширението на Христовата служба като Божия мъдрост към света.

"Мъдростта вика навън, издига гласа си по площадите, **провиква се на най-шумните места**, при входовете на портите, в града говори думите си: Докога, прости, ще обичате невежеството и присмивачите ще се наслаждават на присмиванията си, и безумните ще мразят знанието? **Обърнете се към моето изобличение! Ето, аз ще излея духа си на вас, ще ви известя словата си.**" (Притчи 1:20-23)

"А в последния ден, великия на празника, Исус застана и извика, като каза: **Ако някой е жаден, нека дойде при Мен и да пие.** Ако някой вярва в Мен, както казва Писанието, реки от жива вода ще потекат от утробата му. **А това каза за Духа,** който вярващите в Него щяха да приемат; защото (Светият) Дух още не беше даден, понеже Исус още не се беше прославил." (Йоан 7:37-39)

Днес Христос, Премъдростта Божия, върви по нашите улици и паркове. Той идва в домовете ни с думи на милост. Невидим за човешките очи, Той е сред нас, за да лекува и благославя. И „по улиците“ и „по най-шумните места“, и „при входовете на градските порти“ Той издава гласа Си и изговаря думите Си. Той обещава да даде от Духа Си и да оповести думите Си, за да може да се намери живот. Ето защо се казва:

"Защото мъдрост ще влезе в сърцето ти и знание ще услажда душата ти, разсъдливост ще те пази, благоразумие ще те закриля, **за да те избави от пътя на злото,** от човека, който говори лъжливо," (Притчи 2:10-12)

"Блажен човекът, който е намерил мъдрост, и човекът, който е придобил разум, ... **Тя е дърво на живот** за тези, които се хващат за нея, и блажени са, които я държат." (Притчи 3:13, 18)

"Началото е мъдрост; придобивай мъдрост и с всичко придобито придобивай разум. ... Ще положи на главата ти благодатен венец; ще ти даде славна корона." (Притчи 4:7, 9)

Божията мъдрост, Христос, се стреми да обитава в сърцето. И ако го направи, Неговото присъствие ще ни избави от пътя на злото. Да получиш това означава да ядеш от дървото на живота, защото в Него е животът⁶¹⁵. Ние получаваме Неговата благодат тук на земята, когато Го приемем като Мъдрост, и Той ще ни даде корона,⁶¹⁶ когато влезем в Неговото царство.

⁶¹⁵ Йоан 3:36; 6:40; 1 Йоаново 2:25; 5:11-12

⁶¹⁶ 2 Тимотей 4:8; 1 Коринтяни 9:25; Яков 1:12; 1 Петър 5:4

"Мъдростта не вика ли? Разумът не издига ли гласа си? Тя стои горе на височините край пътя, там, където се срещат пътеките; вика при портите, при входа на града, при входа на вратите: **Към вас, мъже, викам и гласът ми е към човешките синове.** Вие, прости, разберете благоразумие! И вие, безумни, придобийте разумно сърце. Послушайте, защото ще говоря превъзходни неща и **ще отворя устните си за правда. Защото устата ми ще изговори истина и безбожието е мерзост за устните ми.**" (Притчи 8:1-7)

Мъдростта отправя своите призиви. Тя вика в града хората да чуят истината, да изберат доброто, да изберат живота. Освен буквалния смисъл на думата „град“, има ли друго значение, с което тази дума се използва в Писанията? Точно там в Притчи намираме:

"Както съборен град без стена, така е мъж, който не владее духа си." (Притчи 25:28)

Човекът е сравнен с град. Портите на града са сетивата, чрез които общуваме и възприемаме външния свят, а стените са духът на човека, неговия характер. Така че виждаме, че Мъдростта, Духът на Христос, е даден точно там в нашето преживяване на света, точно там, където това, което е в сърцето на човека, излиза наяве.

Мъдростта е дадена на човека, за да знае как да избере пътя на живота и истината. Тя е предоставена на ума ни, за да може човек да избира. Там, където се казва „синове човешки“, на оригиналния иврит се казва „бен Адам“. С други думи, Мъдростта е дадена на всички деца на Адам⁶¹⁷.

Така цялата човешка раса получава Божията Мъдрост, Духа на Христос. Затова се казва, че Той е светлината, която осветява всеки човек, който идва на света. Тази вода, този Дух, който изхожда от Христос, бил проповядван от Него в Проповедта на планината:

"За да бъдете синове на вашия Отец, който е на небесата; защото Той прави слънцето Си да изгрява и над злите, и над добрите; и **дава дъжд и на праведните, и на неправедните.**" (Матей 5:45)

Бог Отец не само буквално изпраща слънцето и дъжда на всички, праведни и неправедни, но също така иска да осигури на всички слънцето на правдата⁶¹⁸ и да получим духовната вода, която пада от небето, в Христос. Ето защо Писанието казва:

⁶¹⁷ Притчи 8:31; Битие 5:2; 3:15

⁶¹⁸ Малахия 4:2

"И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име дадено между хората, чрез което трябва да се спасим." (Деяния 4:12)

Има много хора, които никога не са чували за Христос и никога не са чували Неговата история. Но те са усетили и приели импулсите на Христос и са последвали гласа Му. Така те ще дойдат от изток и от запад и ще насядат с патриарсите заедно с Исус; докато мнозина, които са чували за Исус и могат да повторят Неговите истории по памет, ще бъдат изхвърлени във външната тъмнина,⁶¹⁹ защото не са Го последвали в духа си.

"Понеже, когато езичниците, които нямат закона, по природа вършат това, което се изисква от закона, и без да имат закон, те сами са закон за себе си, **те доказват, че действието на закона е написано на сърцата им, за което свидетелства и тяхната съвест, а мислите им една друга се обвиняват или извиняват** —" (Римляни 2:14-15)

Има езичници, които може никога да не са чували за Христос, но имат закона, написан в сърцата си! Как е възможно? Това е възможно, защото те не са закоравили сърцата си към светлината на света, на която са били верни според средата, в която са били⁶²⁰.

Следователно целият свят е бил предаден в ръцете на Христос за нашето спасение. Христос предал Себе Си за света. В Христос Божията благодат се проявява към всяко човешко същество по индивидуален начин в деликатната работа по довеждането на всяка душа при Бог. Това дело било предимно невидимо, но то било увеличено и проявено при първото идване на Христос. И в края на времето, когато светът стане един ум в своята плътска идеология и се доближи до самоунищожение, последното велико откровение на Христос ще стане необходимо, за да спаси онези, които искат да бъдат спасени, и да сложи край на великата борба.

Страданията на Христос

Ние виждаме тази намеса на Христос в спасението на човечеството в дните на Моисей по по-подробен начин:

"Ето, изпращам **Ангел** пред теб да те пази по пътя и да те заведе на мястото, което съм приготвил. **Имай страхопочитание пред него и слушай гласа му**, не го гневи; защото той няма да прости престъпленията ви, понеже **Моето Име е в него**. Но ако слушаш **внимателно гласа му и вършиш всичко, каквото говоря**, тогава Аз ще

⁶¹⁹ Матей 8:12

⁶²⁰ Псалми 87:4-6

бъда враг на твоите врагове и притеснител на твоите притеснители."
(Изход 23:20-22).

Знаем, че Ангелът, който ги води по пътя, в когото е името Йехова, е самият Христос. Обърнете внимание, че поканата е да имаме страхопочитание „от Него“. Терминът, преведен тук като „от Него“ в оригиналния еврейски означава „пред лицето Му“ или „пред Неговото присъствие“. Призивът е не само да благоговеем пред присъствието Му, но и да слушаме гласа Му. Стихът продължава да казва: „не Го предизвиквайте“. Ако търсим тази дума в речника, намираме:

4843. מַרְרָא *mār-rā'*; прим. корен; опора да се стича [Виж 4752]; но се използва само като деном. от 4751; да бъде (причинно направи) горчив (букв.) или фиг.): – (да бъде, да бъде в, да се занимава, да има, да направи) горчив (-во, -вина), да бъде развълнуван, (да бъде, да има болезнено) наскърбен, провокирам, дразня.

Казва се „не Го огорчавайте или наскърбявайте“. Това придава по-голям смисъл на призива да пазим лицето Му. Същата дума е казана за Христос по следния начин в този стих:

"Затова казах: Отвърнете се от мен, ще плача горчиво! Не се трудете да ме утешавате за опустошението на дъщерята на народа ми." (Исаия 22:4)

Господ казва тук, че ще плаче горчиво за разграбването на дъщерята на Неговия народ. Думата, която анализираме в Изход, която е преведена като „не Го провокирай“, в този случай е преведена като „ще плача“. Стихът в Изход казва, че не трябва да караме Христос да плаче, и продължава да казва: „Той няма да прости вашите прегрешения“. Думата „помилване“ има няколко значения:

5375. נָסָא *nâsâ'*, *naw-saw'*; или

נָסָא *nâc*, *âh* (Псал. 4:6 [7]), *naw-saw'*; прим. корен; за *повдигане*, в голямо разнообразие от приложения, лит. и фиг., абсол. и отн. (както следва):- ...

Виждаме, че това основно означава „да вдигна“, както буквално, така и преносно. Това означава да вземеш, да носиш и т.н. Казва, че Той няма повече да понася, или да вдига, или да носи техните прегрешения. Когато разглеждаме различни стихове, четем, че Христос наистина и буквално е носил народа Си:

"И в пустинята, където ти видя как ГОСПОД, твоят Бог, **те носи**, както човек носи сина си, през целия път, по който вървахте, докато стигнахте на това място. Но във всичко това вие не повярвахте на ГОСПОДА, вашия Бог, който вървеше пред вас по пътя, за да ви търси място, където да разполагате стан — нощем в огън, за да виждате пътя, по който вървите, а денем в облак." (Второзаконие 1:31-33)

Тук същата дума, която току-що видяхме, се намира на оригиналния ѝ език в думата „носи“. Така че ние виждаме, че Христос носи народа на Израил чрез Своя Дух и прави това, както човек вдига и носи Своето дете⁶²¹. С любов, нежност и всеотдайност Той подкрепял и поддържал жив целия народ, като непрекъснато говорел и апелирал към сърцата им. Същата дума се среща и когато се говори за Исус в следния стих:

"А Той всъщност понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари. А ние Го счетохме за наказан, поразен от Бога и унижен." (Исая 53:4)

Но ние Го смятахме за поразен, поразен от Бога и наскърбен.

Тук думата се превежда като „понесе“. Някои версии казват „пое“ (Нова международна версия) или „пренесе“ (Нов буквален превод). И тук се отнася не само за Израил, но и за цялото човечество. Той ни е носел в нашите скърби (Християнската стандартна библия на Холман го превежда като „болести“); физически и морални болести. Той изстрада нашата болка. Подобно на баща, който носи Своето дете и е трогнат от треската на детето си до степен, че страда с него, така и Христос носи човечеството и страда, когато хората се измъчват. Ето защо се казва:

"Избави народа Си и благослови наследството Си, паси и **носи ги** до века!" (Псалми 28:9)

Носи ги завинаги, умолява псалмистът. Така че виждаме, че сме увещавани да се грижим и да пазим присъствието на Христос, да защитаваме лицето Му и да слушаме гласа Му. Защото, ако не правим това, Той ще плаче горчиво и ще трябва да ни пусне, без да може повече да носи нашите прегрешения. Той ще трябва да ни освободи от неограничените страсти на нашето ненородено сърце.

Духът на Христос е чукал на вратата на всяко сърце, умолявайки гласът Му на мъдрост да бъде чул. От самото начало, започвайки с Адам, Каин, Авел, Сит, допотопните хора и всички, които последвали до наши дни, Христос чрез Своя Дух се борил пред вратата на всяко сърце.

"О, неразумни галатяни, кой ви омая така — вас, **пред чиито очи Исус Христос е бил ясно изобразен като разпънат между вас?**" (Галатяни 3:1)

Как Исус Христос бил представен на галатяните? Като разпнат. Къде? В Ерусалим? Не, сред тях в Галатия! Кога? Точно там и тогава! Прочетете още веднъж внимателно текста. Исус Христос бил ясно представен и проповядван, не чрез символи, не в сенки, а ясно като разпнат сред самите галатяни. И как става това?

⁶²¹ Исая 49:22; Второзаконие 33:12

Нека видим малко повече от непосредствения контекст, за да получим по-пълна картина:

"**Съразпнат съм с Христос**; и вече не аз живея, а Христос живее в мен; и животът, който сега живея в плътта, го живея с вярата в Божия Син, който ме възлюби и предаде Себе Си заради мен." (Галатяни 2:20)

Разпнат съм с Христос. Кога? Сега. И какво се случва сега? Разпнат съм. Сам ли? Не, Христос също е разпнат, казва Павел. Как е възможно? Концепцията за кръста, още преди разпъването на Христос, е представена и обяснена от самия Христос. Забележете какво казва Той:

"И започна да ги учи, че Човешкият Син **трябва много да пострада и да бъде отхвърлен от старейшините и главните свещеници, и книжниците и да бъде убит**, и след три дни да възкръсне. И открито говореше това слово. А Петър Го взе настрана и започна да Го мъмри. А Той, като се обърна и погледна учениците Си, смъмри Петър, като каза: Махни се, Сатана, и иди зад Мен, защото не мислиш за Божиите неща, а за човешките. И повика множеството заедно с учениците Си и им каза: Ако някой иска да дойде след Мен, **нека се отрече от себе си, нека вземе кръста си и нека Ме следва**. Защото, който иска да спаси живота си, ще го загуби; а който загуби живота си заради Мен и заради благовестието, ще го спаси. Понеже какво се ползва човек, като спечели целия свят, а изгуби живота си? Защото, какво би дал човек в замяна на живота си?" (Марко 8:31-37)

Да вземеш кръста означава да се отречеш от себе си. Да вземеш кръста означава да следваш Христос, който кротко носи кръста Си. Да вземем кръста означава, ако ситуацията го изисква, да страдаме и да дадем живота си за Христос. Поемането на кръста е умиране за себе си, то е да не се срамуваш от думите на Христос. Поемането на кръста се отхвърля от старейшините, главните свещеници и книжниците. Поемането на кръста означава да понесем съпротивата и отхвърлянето на онези, към които се обръщаме. Да понесеш кръста означава да получиш укор; кръстът е укорът на Христос.

Ние виждаме Христос: виждаме, че Той всеки ден страда от агониите на разпятието⁶²². Защо? Как? Защото Той носи в Духа Си всеки човек на тази планета и зове на вратата на всяко сърце и постоянно бива поразяван от тяхната вражда. Защо Той носи този кръст? Защото толкова ни обича като деца, че е готов да даде живота Си за всеки един от нас.

В Своята любов Той копнее да ни спаси. Копнее, като баща за децата Си, да чуем гласа Му. И призивът към целия свят е да сме наясно с Него, да пазим лицето Му,

⁶²² Галатяни 3:1; Евреи 6:6

да се държим за Него. Той ни крепи, въпреки че не знаем това и не го мислим, защото има две следи в пясъка вместо една.

Нашите бунтове, отхвърляне, думи, закоравяване на сърцата, затварянето на ушите ни за Неговия призив, изобличение и осъждане Го нараняват. Когато вижда как децата Му избират пътя на унищожението това Го наранява ужасно. Той знае, че ако настояваме, тогава заради уважението Му към нас, Той ще трябва да ни остави на собствената ни съдба, без защита, в ръцете на разрушителя. Ето защо Той се натъжава и плаче.

Вижте как го описва следващият стих. Народът на Израил бил в идолопоклонство от осемнадесет години и се покланял на всякакви богове, с изключение на истинския Бог. И накрая Бог ги оставил в ръцете на техния избор и след това те се върнали при Бога:

"И те отмахнаха отсрещ себе си чуждите богове и служиха на ГОСПОДА; и душата **Му беше наскърбена заради окаяността на Израил.**" (Съдии 10:16)

Бог бил наскърбен за нещастията на Израил. Когато търпи отхвърляне, когато трябва да им позволи да Го изгонят от живота им и да ги остави на произвола на съдбата, Той страда и скърби за цялото нещастие, което ги сполетява като последица. Това е кръст, защото след това Той изстрадва нашите страдания за последствията от греха. Кръстът на Голгота разкрива на човечеството страданията на Христос и Отец от създанието на света.

"Ще си спомня благостите на ГОСПОДА, славословията на ГОСПОДА, според всичко, което ГОСПОД ни е дарил, и за голямата добрина към израилевия дом, която им оказа според милостите Си и според многото Си благости. Защото каза: Наистина те са Мой народ, синове, които няма да постъпят измамно. И им стана Спасител. **Във всичките им скърби Той скърбеше и Ангелът на присъствието Му ги избави. В любовта Си и в милосърдието Си Той ги изкупи, вдигна ги и ги носи през всички древни дни.**" (Исаия 63:7-9)

Във всичките им страдания Той страдал. Понякога виждаме децата ни да страдат от подутина или болка; преминават през ситуация, която ги натъжава ужасно много и те плачат. Като родители сърцата ни са развълнувани и чувстваме тяхната болка с тях. Колко копнеем да разширим сърцето си и да покрием тяхната болка! По същия начин, но много повече е любовта на Христос, разкривайща любовта на Отец⁶²³ към всяко от човешките същества на тази земя, защото Той е свят, чист, съвършен, пълен с любов агапе, а ние сме слаби и зли.

⁶²³ Лука 11:11-13

Умът ми не може да достигне, нито да разбере такава любов, такава милост. Защото колко смъртни случая има днес? Колко самоубийства? Колко гладни и бездомни? Ужасно е. Христос вижда всичко това и сърцето Му е свито. Той трябва да понесе всичко, като през цялото време умолява нежно и с любов да бъде чут. А Неговите хора чуват ли Го? Чуваме ли Го?

Ето защо стихът казва, че Христос е разпнат сред галатяните. И Той също е разпнат сред нас днес. Всяко закоравяване на сърцето е трън върху главата на Христос. Всяко отхвърляне на гласа на Духа на Неговата милост е гвоздей в ръцете Му. Ето така Библията ни представя Агнето, което било заклано от основаването на света⁶²⁴. И всичко това, за да можем да Го приемем и с Него да получим Неговото опрощение и живот.

---

⁶²⁴ Откровение 13:8

Пребъгване в Христос

Божиите обещания са безпогрешни. Божието слово е мощно и креативно, за да установи това, което включва. Точно както земята се нуждае от дъжд, за да могат растенията да дават плод⁶²⁵, така и хората се нуждаят от Божието слово, за да имат живот⁶²⁶ и да дават плода на Духа⁶²⁷. Словото на Бог е съзидателно, Бог казал и това станало⁶²⁸, и Той повикал онези неща, които не съществуват, като че ли съществуват⁶²⁹. Всички онези, които са от Христос, стават, по силата на Божието всемогъщо слово, сънаследници и участници в Божиите обещания. И как ставаме Христови? Като слушаме и ценим Божието Слово, което е Христос.

Божият завет се проявява към човечеството в покаянието за греховете и дара на Светия Дух. Бог ни е простил и ни е предложил прошката Си от основаването на самия свят. В сърцето на Бог е било желанието да ни даде прошка в случай на грях.

Покаянието само по себе си има няколко цели. Едната е, че трябва да осъзнаем погрешното си поведение и да проявим това, като признаем греха. Бог прави това чрез определеното Му огледало. Това не е само защото Божият закон е нарушен. Ние нараняваме Бог и Неговия Син с нашите грехове и грешки; носим им болка. Така че, макар и само поради тази единствена причина, ние трябва да поискаме прошка, за да поправим връзката и да получим изцеление. И все пак дори тази способност да разпознаваме истинската си природа и да искаме промяна идва от Христос.

"Него Бог с десницата Си възвиси за Княз и Спасител, за да даде покаяние на Израил и опрощаване на греховете." (Деяния 5:31)

Христос Исус е този, който ни дава покаяние, а покаянието и опрощението на греховете трябва да се проповядват и приемат в името на единородния Божи Син⁶³⁰. Нека отбележим този важен момент: истинското покаяние не идва естествено за човешките същества. Естественият човек се разкайва само за последствията от действията си, но няма истинско и неподправено покаяние.

---

⁶²⁵ Исаия 55:10-11

⁶²⁶ Йоан 6:63; Битие 2:7

⁶²⁷ Матей 7:19; Галатяни 5:22-23; Римляни 8:1

⁶²⁸ Битие 1:3, 6-9; Псалм 33:8-9

⁶²⁹ Римляни 4:17

⁶³⁰ Лука 24:47

Христос Исус е източникът на единственото истинско покаяние, което е за живот⁶³¹. Другото покаяние, това за последствията, е плътско, а не за живот.

Покаянието не е само осъзнаване; това не е просто интелектуално съгласие с истината, но също така носи със себе си скръб, тъга и болка. Да се покаем означава да приемем от Христос Неговата скръб и болка поради греха и по този начин ставаме участници в Неговия Дух⁶³² и страдания⁶³³. Но тази скръб, която идва от осъзнаването на греха в нашия живот, не е за смърт, а за живот.

"Защото скръбта по Бога води до спасително покаяние, за което не съжаляваш; но скръбта на света докарва смърт." (2 Коринтяни 7:10)

Спомняме си Петър и Юда, двама души, които се отрекли от своя Господ. Христос погледнал и двамата. Петър плачел горчиво, но при Юда, въпреки че се разкайвал, това довело до самоосъждане и смърт. И как става така, че Христос ни дава покаяние?

"Или презираш богатството на Неговата благодат, търпеливост и дълготърпение, без да знаеш, че **Божията благодат те води към покаяние?**" (Римляни 2:4)

Изобилието на Божията добротата, Неговата търпимост и Неговото дълготърпение са това, което ни води към покаяние. Щедростта на Бог прелива отвъд човешкото разбиране. Именно тези качества на Бога, които Христос разкрива, ни подтикваат към покаяние. Бог възвисил Исус чрез Неговия живот и Неговото възкресение, така че да очакваме от Него благодат.

"Бог, като възкреси Слугата Си, Го изпрати първо до вас, за да ви благославя, като отвърща всеки един от вас от злините ви." (Деяния 3:26)

"А когато Той дойде, ще изобличи света за грях, за правда и за съд:" (Йоан 16:8)

Най-накрая осъзнаваме, че всичко идва от и се дава чрез Христос и Неговия Дух. Тази централна роля ни разкрива още една идея: Божият Син наистина е пълнотата на човешко същество. Той ни дава абсолютно всичко; няма нищо извън Христос. В този смисъл чуваме Христос да казва на Мойсей:

"И ГОСПОД каза: Моето присъствие ще върви с теб, и **Аз ще ти дам почивка.**" (Изход 33:14)

---

⁶³¹ Деяния 11:18

⁶³² Римляни 8:26

⁶³³ 1 Петър 4:13

В това обещание Той дал Духа Си след ужасния грях със златния телец. И чрез това обещание Бог дал почивка⁶³⁴ на Моисей, както искал да направи с целия Израил⁶³⁵. И много години по-късно четем, че Христос казва още веднъж:

"Елате при Мен всички, които сте отрудени и обременени, и **Аз ще ви дам почивка." (Матей 11:28)**

Почивката може да бъде намерена само в Христос чрез приемане на Духа Му. И в какво се състои тази почивка? В това, че аз съм мъртъв и Христос живее в мен. Вече не върша собствената си воля, а волята на Бог чрез Неговия Син, който винаги върши волята на Своя Отец⁶³⁶. Вече не е нужно да се стремим да вършим Божията правда, а по-скоро можем да си почиваваме, знаейки, че Христос ще го направи за нас и в нас. Вече няма нужда да изграждаме идентичност за себе си, нито да изграждаме нашата стойност, тъй като сме направени Божии деца, приети във Възлюбения.

Христос е Бог с нас⁶³⁷ винаги до свършека на света. Докато Той е оставен да чака и вика на вратата, няма да има почивка. Само когато азът бъде разпнат и Христос е цар в сърцата ни (за тази цел Той се роди⁶³⁸), само тогава ще има мир в душата. Почивката, която Христос предложил на израилевия народ в пустинята, е същата почивка, която Той дошъл да предложи на Своите ученици и на всички, които искали да Го слушат. И това е същата почивка, която Той ни предлага днес:

"И така, понеже остава, че някои влизат в нея, а онези, на които преди това се благовести, не влязоха поради непокорството си, затова Той пак определя един ден — **„днес“** — като казва чрез Давид след толкова дълго време, както беше казано: **„Днес, ако чуете Неговия глас, не закоравявайте сърцата си.“** Защото, ако Иисус Навиев ги беше въвел в почивката, Бог не би говорил след това за друг ден. Следователно, за Божия народ остава съботна почивка. Защото онзи, който е влязъл в Неговата почивка, той също си е починал от своите дела, както и Бог — от Своите. Затова, нека се постараяме да влезем в тази почивка, за да не падне някой в същия пример на непокорство. Защото Божието слово е живо, действено, по-остро от всеки двуостър меч, като пронизва до разделяне душата и духа, ставите и мозъка, и е съдия на помислите и намеренията на сърцето. И няма създание, което да е скрито от Него, а

---

⁶³⁴ Исая 63:11, 14

⁶³⁵ Евреи 4:5-6

⁶³⁶ Йоан 8:29

⁶³⁷ Матей 1:23

⁶³⁸ Йоан 18:37

всичко е голо и разкрито пред очите на Този, пред когото има да отговаряме." (Евреи 4:6-13)

Божие слово разпознава мислите и намеренията на сърцето; проникателността е лична Божия характеристика. Нито има създаване, което да не е явно пред очите Му; пред Божието Слово. Всички неща са голи и открити пред очите на „Този, с когото имаме работа“. Поканата днес е да обмислим това и да имаме вяра в Него, без да се страхуваме, че Той знае всичко за нас, но да се утешаваме, че някой толкова добър и чист ни познава; Един който е готов да ни направи здрави, ако сме готови да слушаме.

Почивката, която Бог ни предлага, е почивката на възлюбения Божи Син и когато Го приемем, получаваме Духа, който вярва, че Бог обича като Баща. Тогава чуваме Духа на Христос да вика в сърцата ни „Авва, Отче!“

Получаването на Светия Дух е залогът, това е първоначалната вноска за наследството. Това е първото плащане и гаранцията, че ще бъде получена останалата част от наследството.

"В Него и ние бяхме взети за наследство, като бяхме предопределени за това според намерението на Бога, който върши всичко по решението на Своята воля, така че да бъдем за похвала на Неговата слава — ние, които отпреди се надявахме на Христос. В Него и вие, като чухте словото на истината — благовестието на вашето спасение — и като повярвахте в Него, бяхте запечатани със Светия Дух на обещанието, който е залог за нашето наследство, докато бъде изкупено притежанието на Бога за похвала на Неговата слава." (Ефесяни 1:11-14)

Цялото наследство е в Христос⁶³⁹. Това наследство е предопределено⁶⁴⁰ още от основаването на света. И ние получаваме Светия Дух на обещанието като залог, като първо плащане на наследството, до изкупуването на придобитото притежание.

Всичките ни гела

Тогава какво прави Светият Дух? Той пише Божия закон в сърцата ни. Поставя Божия закон в умовете ни. И по този начин ни прави пазители на Неговото слово. И така, какво е Божието дело? Нека да видим какво казва Исус:

---

⁶³⁹Евреи 1:2

⁶⁴⁰Римляни 8:32

"Затова те Му казаха: Какво да правим, за да вършим Божиите дела? Иисус в отговор им каза: **Това е Божието дело – да повярвате в Този, когото Той е пратил.**" (Йоан 6:28-29)

Божието дело е да вярваме в думите на Христос. Забележете, че това е Божие дело, а не човешко. Дори вярата, с която вярваме в Този, когото Бог е изпратил, не е наша собствена; това е дар от Бога. Точно както Бог създаде света чрез Своето слово, Той също пресъздава човека чрез него.

Що се отнася до делото на спасението, то е абсолютно и изцяло Божие.

"Защото Бог е Този, който **действа във вас, за да желаете и да постъпвате** според Неговото благоволение." (Филипяни 2:13)

"Защото **сме Негово творение**, създадено в Христос Иисус за добри дела, които Бог отнапред е наредил, за да ходим в тях." (Ефесяни 2:10)

"**Нека ви усъвършенства във всяко добро нещо**, за да вършите Неговата воля, **като изработва във вас** това, което е угодно пред Него, чрез Иисус Христос, на когото да бъде слава за вечни векове. Амин." (Евреи 13:21)

"ГОСПОД **ще извърши, което е потребно за мен.** Твоята милост, ГОСПОДИ, е вечна. **Не оставяй делата на ръцете Си!**" (Псалми 138:8)

"Като съм уверен точно в това, че Онзи, който е започнал едно добро дело във вас, ще го завърши докрай до Деня на Иисус Христос." (Филипяни 1:6)

И накрая, Божиите хора, когато влизат в Новия Йерусалим, ще провъзгласят:

"ГОСПОДИ, Ти ще отредиш мир за нас, **защото и всичките ни дела си извършил за нас.**" (Исая 26:12)

Това "извършване на всичките ни дела в нас" включва също и вярването. И то също ни казва:

"Защото, когато той, когато **децата му видят делото на ръцете Ми сред себе си**, ще осветят Името Ми и ще осветят Светия Яковов, и ще се боят от Израилевия Бог." (Исая 29:23)

"И ГОСПОД ще даде доброто, и земята ни ще даде плода си. Правда ще върви пред Него и **ще ни установи в пътя на стъпките си.**" (Псалми 85:12-13)

Не чрез сила, не чрез меч, не чрез волята на мъж или жена, а чрез Божия Дух⁶⁴¹. Бог започва делото в нас и Той е, Който го завършва. Той е подготвил добри дела

⁶⁴¹ Захария 4:6

предварително и ако слушаме гласа Му, Той ще ни постави в пътя на стъпките Си и по този начин ще постави праведността Си пред нас.

Лесно и леко

Ако това е така, виждаме, че спасението е относително лесно и просто. Казано ни е: „Слушай и живей“. Ние Го оставяме да работи за спасение.

"Елате при Мен всички, които сте отрудени и обременени, и Аз ще ви дам почивка. Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мен, защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите почивка за душите си. Защото **Моето иго е благо и Моето бреме е леко.**" (Матей 11:28-30)

Христос ни казва да носим Неговия кръст или иго и ни призовава да се учим от Него, който е кротък и смирен по сърце. Бремето, Христовото иго е благо и леко; просто е. Състои се от отричане от себе си и разпъване с Христос. Мирът и кротостта навлизат в душата, независимо колко тежки са обстоятелствата, защото имаме сигурност в обещаното дело на нашия Отец. Защо? Чрез сигурността на връзката между Бог и Неговия Син:

"Всичко Ми е предадено от Моя Отец; и освен Отец, никой не познава Сина; нито познава някой Отца, освен Синът и онзи, на когото Синът би благоволил да го открие." (Матей 11:27)

Христос безрезервно се доверява на Своя Отец и знае, че всички неща са Му били дадени от Неговия Отец. Каквото и да е било, добро или лошо, Христос е получил всичко от Своя Отец – което означава, че Неговият Отец го е предвидял и го е позволил. И Синът знаел, че Отец наистина бил Негов Баща и че Той наистина бил Негов Син. Това отношение не е цифра, а реалност⁶⁴². Всичко, което Той имал и преживявал било свършената воля на Неговия Отец; това било абсолютно най-доброто нещо за Него.

По същия начин е и при нас по отношение на Христос. Знаем, че Христос ни е дал всичко. Ние знаем, че Отец обича Христос и Той ни обича, както обича Христос⁶⁴³, и Той Му е дал всички неща, които Той може да ни даде. И ние знаем, че отричането от себе си, поемането на кръста или игото на Христос е лесно и леко, защото знаем, че Отец и Синът ни обичат и защото виждаме Христос и също Го виждаме на Неговия кръст. И знаем, че всичко, което се случва в живота ни, е за доброто на тези от нас, които са приели Божията любов в сърцата си⁶⁴⁴; че това,

⁶⁴² 2 Йоаново 1:3

⁶⁴³ Йоан 17:26

⁶⁴⁴ Римляни 8:28

което се случва в живота ни, е съвършената воля на нашия небесен Баща, най-доброто, което може да ни се случи.

Сега, като виждаме, че е толкова лесно да бъдеш спасен, защо тогава се казва следното?

"Влезте през тясната порта, защото широка е портата и пространен е пътят, който води към погибел, и мнозина са онези, които минават през тях. Понеже тясна е портата и тесен е пътят, който води към живот, и малцина са онези, които ги намират." (Матей 7:13-14)

Защо, щом като делото на спасението е толкова лесно, има толкова малко хора, които го намират? И може би можем да започнем да скицираме някакъв отговор. Може би първата точка, която трябва да подчертаем, е, че вратата е Христос⁶⁴⁵ и Той е разпънат⁶⁴⁶, което за мнозина е препъни камък или глупост⁶⁴⁷. Животът на Христос, пълен с любов агапе, празен от любов към себе си, пълен с Божията любов, е нещо, което човешкото естествено плътско сърце не иска да изпита. През тази врата нечестивото сърце отказва да влезе. Ето свидетелството на Писанието относно нашите плътски сърца:

"Сърцето е измамно повече от всичко и е безсилно; кой може да го познае?" (Еремия 17:9)

Кое е най-измамното нещо на света? Сърцето. Кое сърце? Собственото ни сърце. И все пак човечеството отказва да признае тази диагноза на неговото състояние. Човекът се заблуждава по този въпрос. Той отказва да признае, че Бог е единственият, който може да го спаси, вместо това вярва, че той може да играе роля в това спасение. Той се обижда, когато чува истината. Цялото му същество се надига в съпротива, когато истината докосне нишка, дори на несъзнателно ниво. Ето защо такава лесно спасение става толкова трудно за човешките същества; това нанасява гордостта им и се възприема като покровителство. Това чувство се изостря от нашето дълбоко вкоренено недоверие и отчуждение от Бога. Човек се съпротивлява да се отдаде напълно на Бог, докато Той се опитва да му помогне, и всичко, което прави в това състояние, е да не влиза през тясната порта.

Цялата тази ситуация била напълно преживяна от народа на Израил при напускането на Египет и тяхната история била дадена за наше предупреждение. Бог бил направил абсолютно всичко: бил ги освободил от робството и от египтяните, дал им вода и хляб. Всичко, през което преминали, било внимателно

---

⁶⁴⁵ Йоан 10:7

⁶⁴⁶ Матей 10:38

⁶⁴⁷ 1 Коринтяни 1:23

проектирано, за да могат да научат, че зависят от Бог за всичко. Във всеки тест обаче те се проваляли.

Бог ги бил привлякъл при Себе Си, за да им стане познат и да повярват, че Той ще работи в тях. Хората обаче закоравили сърцата си и помолили Бог да не им говори повече директно, а чрез посредник, и тогава те получили списъка с нещата, които смятали да направят. Даването на Десетте заповеди било извършено по такъв начин, че било очевидно, че изпълнението им е извън всички човешки възможности. И все пак спазването на заповедите е от съществено значение за спасението на човечеството. Бог възнамерявал самият Той да спазва заповедите **в нас**. По този начин Той направил спасението лесно за всяко човешко същество и премахнал всяко извинение. И това са думите на Бог:

"Слушайте, народе Мой, и ще засвидетелствам против вас! Израилю, **ако Ме послушаш, да няма сред теб чужд бог**, да не се покланяш на някой чужд бог —" (Псалми 81:8-9)

"Приклонете ухото си и елате при Мен, **послушайте и душата ви ще живее**. И аз ще направя с вас вечен завет според верните милости, обещани на Давид." (Исаия 55:3)

Когато бъде чуто и ценено, Божието слово преобразява сърцето. Неговото слово и Неговият Дух трансформират душата от закона на греха и смъртта към закона на Христовия Дух и живота.

"Вие сте вече чисти заради словото, което ви говорих." (Йоан 15:3)

"Тогава Иисус каза на повярвалите в Него юдеи: **Ако стоите в словото Ми**, наистина сте Мои ученици. **И ще познаете истината и истината ще ви направи свободни.**" (Йоан 8:31-32)

"Мъже, любете жените си, както и Христос възлюби църквата и предаде Себе Си за нея, **за да я освети, като я очисти с водно умиване чрез словото**, за да я представи на Себе Си църква славна, без петно или бръчка, или друго такова нещо, а да бъде свята и непорочна." (Ефесяни 5:25-27)

Божие слово е животворно. И точно както Бог се е постарал чрез словото Си да даде на Израил обещаната земя, Той иска да го направи и днес. Връщаме се към това, което никога не е спирало да бъде спешно и актуално:

"Ето, стоя на вратата и чукам; **ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата**, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той — с Мен." (Откровение 3:20)

"**Като гледаме на Исус, Начинателя и Завършителя на нашата вяра, който заради предстоящата Му радост издържа кръста, като презря срама, и седна отдясно на Божия престол.**" (Евреи 12:2)

"**Защото ние не проповядваме себе си — а Христос Исус като Господ, а себе си като ваши слуги заради Исус. Защото Бог, който е казал на светлината да изгрее от тъмнината, е Този, който е огрял в сърцата ни, за да даде светлината на познанието на Божията слава в лицето на Исус Христос. Но ние имаме това съкровище в съдове от пръст, за да бъде превъзходството на силата от Бога, а не от нас. Угнетявани сме отвсякъде, но не сме съкрушени; в безизходица сме, но не до отчаяние; гонени сме, но не сме изоставени; поваляни сме, но не сме унищожени; винаги носещи в тялото си умирането на (Господ) Исус, за да се яви в тялото ни и животът на Исус. Защото ние, живите, винаги сме предавани на смърт заради Исус, за да се яви и животът на Исус в нашата смъртна плът; така че смъртта наистина действа в нас, а животът — във вас.**" (2 Коринтяни 4:5-12)

Какво винаги е било спешно и актуално? Да чуем гласа на Исус и да отворим вратата на сърцата си. Да гледаш към Исус всеки един момент, наблюдавайки величието на Неговата слава в тези глинени съдове. Това е нашето висше призвание.

"**Никой, който стои в Него, не съгрешава; никой, който съгрешава, не Го е видял и не Го е познал.**" (1 Йоаново 3:6)

Пребъждането в Христос означава да Го гледаме и да Го познаваме и така Той ни освобождава от греха.

Гледане към Исус

Когато погледнем към Исус, виждаме как Той е пребъдвал в Своя Отец. Христос е нашият модел за следване. Точно както Христос пребъдвал в Своя Отец, така и ние трябва да пребъдваме в Христос. И как Той пребъдвал в Своя Отец?

"**Не вярваш ли, че Аз съм в Отца и Отец — в Мен? Думите, които Аз ви казвам, не ги говоря от Себе Си, а Отец, който обитава в Мен, върши Своите дела.**" (Йоан 14:10)

Как Исус бил в Отца и как останал в Отца? Като позволил на Отца да обитава в Него. Като позволил Неговите думи да не са Негови, а Отец да живее в Него и да върши делата Си. И как Отец обитавал в Него? Това е обяснено в друг стих:

"Как Бог помаза със Свети Дух и със сила Исус от Назарет, който обикаляше, като правеше добрини и изцеляваше всички угнетявани от дявола, защото Бог беше с Него." (Деяния 10:38)

"Духът на Господ БОГ е на Мен, защото ГОСПОД Ме е помазал да благовествам на бедните; изпратил Ме е да превържа съкрушените по сърце, да проглася освобождение на пленниците и отваряне на затвора на вързаните;" (Исая 61:1)

Бог, Отец, бил помазал Христос със Своя Дух. Ето как Отец обитава в Христос. Те били в непрекъснато общение един с друг; като Исус доброволно подчинявал волята Си на Своя Отец.

Исус обяснил на учениците Си модела, който трябва да следват. Точно както Христос бил направил със Своя Отец, учениците също трябвало да направят с Христос.

"В онзи ден ще познаете, че Аз съм в Своя Отец, и вие — в Мен, и Аз — във вас." (Йоан 14:20)

Тук ни е представен Божественият модел. Отец е източникът, а Христос каналът. Как тогава Христос щял да бъде в Своите ученици?

"... И по това познаваме, че Той обитава в нас — по Духа, който ни е дал." (1 Йоаново 3:24)

Той пребъдва в нас чрез Духа, който ни е дал.

"Аз съм истинската лоза и Моят Отец е лозарят. ... Аз съм лозата, вие сте пръчките; ..." (Йоан 15:1, 5)

Христос е истинската лоза, а Отец е лозарят. Отец насадил лозата, Христос, в човечеството и макар че фарисеите Го смятали за сух корен в пустинята, за всички, които вярвали в Него Той бил плодоносна връзка с източника на живота. Само чрез лозата пръчките, учениците, могат да получат духовен живот и да дадат духовен плод. Животът на лозата става живот на пръчките.

"Всяка пръчка в Мен, която не дава плод, Той я маха; и всяка, която дава плод, я очиства, за да дава повече плод. Вие сте вече чисти заради словото, което ви говорих. **Стойте в Мен, и Аз — във вас. Както пръчката не може да даде плод от само себе си, ако не стои на лозата, така и вие не можете, ако не стоите в Мен. Аз съм лозата, вие сте пръчките; който стои в Мен и Аз — в него, той дава много плод; защото, отделени от Мен, не можете да направите нищо. Ако някой не стои в Мен, той бива изхвърлен навън като пръчка и изсъхва; и ги събират и ги хвърлят в огъня, и те изгарят. Ако стоите в Мен и думите**

Ми стоят във вас, искайте, каквото и да желаете, и ще ви бъде." (Йоан 15:2-7)

Целият акцент на притчата, която усилва казаното в Йоан 14-та глава, е върху това, че учениците пребъдват в Христос чрез приемането на Духа и словото на Христос и като позволяват на Бог да работи в тях по този начин.

Как можем да направим този духовен живот сигурен и да не изпаднем в живота на греха, който е толкова естествен за нас в нашия паднал свят?

"ГОСПОДИ, в зори ще чуеш гласа ми, **в зори ще заставам пред Теб** и ще чакам." (Псалми 5:3)

"Господ БОГ ми даде език на учениците — да зная как да помогна с дума на уморения. **Събужда, всяка сутрин събужда ухото ми, за да слушам като учениците.** Господ БОГ ми отвори ухото и аз не се разбунтувах и не се обърнах назад." (Исая 50:4-5)

"Аз обичам тези, които ме обичат, и **които ме търсят рано ще ме намерят.**" (Притчи 8:17)

"Аз съм хлябът на живота. Бащите ви ядоха манна в пустинята и измряха. Това е хлябът, който слиза от небето, за да яде човек от него и да не умре. **Аз съм живият хляб, който е слязъл от небето.** Ако яде някой от този хляб, ще живее до века; и хлябът, който Аз ще дам, е Моята плът, (която Аз ще дам) за живота на света. ... **Духът е, който дава живот; плътта нищо не ползва. Думите, които ви говоря, са дух и живот.**" (Йоан 6:48-51, 63)

"И ушите ти ще слушат слово зад теб, което, когато се отклонявате надясно и когато се отклонявате наляво, ще казва: **Този е пътят, ходете по него!**" (Исая 30:21)

Ние пребъдваме в Христос, когато във всеки съзнателен момент сме в Неговото присъствие. Пребъдваме в Христос, когато Той е разпънат пред нас, и ние вземаме кръста, игото и се отричаме от себе си, и Го гледаме, чуваме гласа Му и не Го отхвърляме. Пребъдваме в Христос, когато, чувайки гласа Му, Го срещаме рано сутрин. Пребъдваме в Христос, когато, изправени пред изкушение, чуваме гласа Му да ни казва пътя на истината. Пребъдваме в Христос, когато съветването с Него стане като дишане и песните, които Го възхваляват, ни носят, докато изпълняваме задачи. Искаме да знаем какво мисли и какво прави. Той е всичко за нас. Без Него не можем да направим нищо. Той е нашето спасение, желанието на всички народи⁶⁴⁸.

⁶⁴⁸ Агей 2:7 – Библия, нов превод от оригиналните езици.

"Ето Моят служител, когото подкрепям; Моят избраник, в когото е благоволенieto на душата Ми. Положих Духа Си на Него, Той ще възвести съд на народите. Нито ще извика, нито ще издигне глас, нито ще се чуе гласът му навън. Смазана тръстика няма да пречупи и тлеещ фитил няма да угаси; ще възвести съда според истината. Няма да отслабне, нито да отпадне, докато установи правосъдие на земята. И островите ще очакват Неговия закон. Така казва Бог, ГОСПОД, който е създал небесата и ги е разпрострял, който е разстлал земята с произведенията ѝ, който дава дишане на народа, който е по нея, и дух на тези, които ходят по нея: Аз, ГОСПОД, Те призовах в правда и ще хвана ръката Ти, и ще Те пазя, и ще Те поставя за завет на народа, за светлина на народите, за да отвориш слепите очи, да изведеш от затвора затворниците и от тъмничния дом седящите в мрак."

(Исая 42:1-7)

Христос е Семето, на което са дадени обещанията. В същото време Той е Божието обещание за този свят. Въпреки че заветът е сключен с Христос, самият Той е даден и е направен като завет за хората. Той е получил завета от Своя Отец, за да ни го донесе. Самият Той е живот⁶⁴⁹ за семействата на земята. По този начин човешкото естество и божествеността на Христос са дадени, за да ни спасят от осъждането на греха. Христос е всичко за човека, негов щит и награда.

---

⁶⁴⁹ Йоан 1:4

Други книги достъпни на fatheroflove-bulgaria.com както и в аудио формат за сваляне

Идентичностни войни

Идентичностни войни е едно пътуване на самооткриването. Това е покана да проучите вашата стойност в един контекст базиран изцяло върху отношенията. Тази книга разкрива принципите, които ще ви помогнат да избягате от мисленето на този свят и да намерите свобода в най-важните си отношения.

Действията на нашия нежен Бог

Тази книга изследва характера на Бога, разкрит в Библията - какви са Неговите действия и, също толкова важно, какви не са. Мнозина вярват, че Бог ни обича, когато следваме Неговите правила, но е разгневен от нашата неправомерност и наказва онези, които противоречат на нарежданията Му. Целта на това изследване е да покаже от Библията, че Бог никога не е действал като унищожител, а само като Създател, Вседържител и Спасител.

Бягство от Пентагона на лъжите

След събитията от 11ти септември и унищожаването на кулите близнаци, Маатан и Стела осъзнават, че те всъщност са затворени в град Констанс под един електромагнитен купол, който окръжава града. Всички жители на града са свързани с мрежата под маската на имунизационна програма, целяща тяхната защита. В действителност, тази система пречи на ума да се ангажира с по-висшето състояние на реалността.

Маатан открива ключа на Божествения модел в самия месингов фонтан посветен на Аполон и неговите съмишленици. Проследете удивителното бягство на Маатан, Стела, тяхното семейство и приятели от града посветен на бунта срещу Бог и Неговия Възлюбен Син.

ПРЕМАХВАНЕ НА ПОКРИВАЛОТО

СЛАВАТА НА ЕВАНГЕЛИЕТО В ЗАВЕТИТЕ

Библията описва делото на спасението на човечеството като рамкирано в два големи завета. За разлика от това, което обикновено се разбира, тези два завета са преживявания на сърцето.

- Какво е старият завет и новият завет?
- Каква е връзката на Бога и на човека с всеки от тях?
- Какво е евангелието и каква е връзката му със заветите?
- Какво е делото на Христос?
- Каква роля играят делата във всеки завет?
- Какво е вярата и каква роля играе тя за спасението на човека?
- Какво е състоянието на всеки човек?
- Как човек е стигнал до това състояние и как се спасява?
- Какво е Божието дело?

Тази книга описва подробно механиката на робството, състоянието на човека, любовта на Бог и централната роля на Христос в приближаването на Божиите обещания и превръщането им в реалност.

ДАНИЕЛ Е. БЕРНХАРД